

Giới thiệu Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh

Truyện Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh Đây là về lời tâm sự của cô gái, về nỗi niềm của cô mà hầu như tất cả mọi người đều hiểu được cái cảm giác ấy của chính nhân vật này...

Chờ đợi, nói thẳng ra là chờ đợi hạnh phúc của anh mang lại cho cô. Họ đã từng có những khoảnh khắc, những kỷ niệm đến khắc sâu trong lòng, những lời ước hẹn, vậy mà bây giờ cô cứ ngỡ đó chỉ là một giấc mơ thoảng qua...

Chờ đợi, chờ đợi cho đến khi cô không biết định nghĩa của hạnh phúc là gì ??? Liệu nhân vật chính của chúng ta có thể vượt qua được nỗi đau tinh thần này ???

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Anh không hối hận chứ?" Lâm Lam nhìn dòng người qua lại trên đường ngoài cửa sổ, khuấy ly cafe đang cầm trong tay.

Cuộc sống tựa như dòng người ngoài cửa sổ, có người chỉ nhìn thoáng qua bạn, lại cũng sẽ có người đâm vào bạn.

"Không, anh sẽ không hối hận."

Lâm Lam nghe xong ngẩng mặt lên, trong lòng cười khổ một tiếng, nếu không hối hận thì tại sao trong nháy mắt lại do dự như vậy? Nếu không hối hận thì tại sao hít thở khó khăn như vậy?

"Anh cần phải hiểu rõ em chấp nhận anh chỉ bởi vì em cần một người để dựa vào, thậm chí chỉ vì tìm một người thay thế anh ấy, anh không để ý những chuyện này sao?" Lâm Lam ngừng khuấy cafe, bình tĩnh hỏi.

"Anh biết nhưng anh không để ý."

Lâm Lam chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn kỹ người đeo mắt kính gọng đen trước mặt này, anh có một đôi môi mỏng gợi cảm, một lúc lâu sau mới nói bằng giọng điệu khiêu khích: "Bao gồm cả đứa bé trong bụng em sao?" Đọc nhãn rõ từng chữ một, tốc độ rất chậm.

Ánh mắt sau kính tối đi một chút, lóe lên rồi biến mất nhưng Lâm Lam vẫn bắt được.

"Chỉ cần là em anh đều bằng lòng chấp nhận." Người đàn ông này nói từng chữ một giống như là hạ quyết tâm thật lớn.

Lâm Lam nghe xong không nói gì. Chỉ cúi đầu nhìn bọt cafe đã bị mình khuấy nổi lên, một lúc lâu mới lạnh nhạt nói: "Vậy ngày mai liền chấp nhận nó chứ?"

"Ừ, tất cả đều nghe theo em." Giọng nói của người đàn ông này lộ ra sự nhân nhượng.

Lâm Lam ngẩng đầu lên, khoe miệng nhếch lên, cười thật lớn với người đàn ông ngồi đối diện: "Bạch Nham, anh vẫn giống như trước đây." Quen biết từ đại học đến bây giờ, Bạch Nham lúc nào cũng như vậy, chỉ cần là lời của cô thì chắc chắn sẽ nghe theo.

Bạch Nham ngồi đối diện Lâm Lam thấy cô bỗng nhiên cười rất vui vẻ thì ngần ra, "Em cười lên vẫn đẹp giống như trước kia."

Lâm Lam nghe xong càng cười sáng lạn hơn, "Bạch Nham, sự xinh đẹp thường thường sẽ không lâu dài." Giọng nói bình tĩnh giống như vừa rồi.

Bạch Nham dùng ngón trỏ phải đẩy mắt kính lên, dùng giọng nói run run không để nhận ra: "Lâm Lam, hãy tin tưởng anh."

Lâm Lam vẫn cười: "Bạch Nham, anh đang sợ." Quen biết 6-7 năm, Lâm Lam có thể từ mỗi một động tác, mỗi một vẻ mặt của Bạch Nham mà đoán ra được ý nghĩ trong nội tâm của anh, thậm chí thói quen này của anh là bởi vì cô!

"Bạch Nham, lúc khẩn trương sợ hãi hãy dùng ngón trỏ đẩy mắt kính lên một cái là có thể nhìn cao và xa hơn, sẽ không khẩn trương sợ hãi nữa!" Lâm Lam vẫn nhớ khi đó mình nói lung tung với Bạch Nham. Nhìn cao và xa hơn thật sự có thể không khẩn trương sợ hãi nữa không, Lâm Lam cười khổ ở trong lòng, trái lại chỉ cần là người đứng ở vị trí cao sẽ sợ hơn mình, ngày nào đó không cẩn thận bị thương tích khắp người.

"Lâm Lam, anh không có. Hãy tin anh, anh sẽ làm em hạnh phúc!" Bạch Nham nắm chặt tay của Lâm Lam kích động nói.

Lâm Lam nhìn tay mình bị Bạch Nham nắm chặt cũng không có ý định muốn rút tay ra, mà là không nhanh không chậm nói: "Vậy thì chứng minh cho em xem đi."

Lúc về đến nhà trời đã gần tối, trước khi xuống xe Bạch Nham nói với Lâm Lam hi vọng ngày mai cô sẽ chuyển qua, anh lo lắng cô sống một mình. Nhưng Lâm Lam chỉ ngồi trong xe nhìn ráng chiều màu hồng lóe lên ở phía xa xa, vẻ đẹp mờ nhạt giống như tâm tình bây giờ của cô, cô im lặng gặt đầu một cái, nghĩ tới thay vì tiếp tục sống ở chỗ đó nhìn vật nhớ người, chẳng bằng rời khỏi đó sớm một chút, ít nhiều cũng là giải thoát.

Vừa vào cửa Lâm Lam ném túi xách lên ghế sofa, vừa đi vừa cởi quần áo, tiện tay ném xuống đất rồi đi tới phòng tắm. Mở cửa, tháo tóc ra, tóc tùy ý rớt xuống vai. Vòi sen phun ra nước lạnh giống như cây kim đâm vào trên người Lâm Lam, nước và da rất thân thiết, trong nháy mắt đó toàn thân Lâm Lam cứng đờ, cảm giác mình muốn nghẹt thở giống như là cô đơn lạnh lẽo khiến người ta nghẹt thở vậy.

Nước vẫn không ngừng phun ra giống như sự cô đơn lạnh lẽo không giới hạn lan tràn ra khắp phòng. Lâm Lam đứng chết lặng, mặc cho sợi tóc dính vào cổ. Cầm chai sữa tắm thật chặt trong tay, sữa tắm hương hoa hồng là mùi anh ấy thích nhất, sau khi cô tắm xong anh ấy lúc nào cũng nói dịu dàng bên tai cô là anh ấy thích nhất mùi hoa hồng nhân nhạ tỏa ra từ trên người cô lúc này.

Lâm Lam hung hăng bóp chai sữa tắm, chất lỏng màu hồng dính đầy tay của cô, theo khe hở giữa ngón tay một giọt lại một giọt rơi xuống sàn phòng tắm. Anh ấy không biết thật ra cô không thích mùi hoa hồng, mùi này khiến cô cảm thấy rất nồng và nghẹt thở.

Khóa nước lại, Lâm Lam không để ý thân thể còn ướt nhẹp, khoác khăn tắm lên người liền sai bước dài đi ra ngoài. "Thình thình ——" thân thể Lâm Lam ngã nhào trên sàn nhà, một tiếng nặng nề truyền đến từ sàn nhà, vang vọng lại trong căn phòng vắng vẻ. Cô không nhúc nhích nằm trên sàn nhà, một lúc lâu mới lộ ra một nụ cười khổ. Đúng rồi, sao cô lại quên chứ, sẽ không bao giờ có một người lo lắng từ phòng khách chạy lại nữa, sẽ không bao giờ có tiếng dép nện nóng vang lên vì cô nữa, sẽ không bao giờ có một người thật cẩn thận ôm cô nữa, và về mặt bắt buộc dĩ thương yêu luyện tiếc nói với cô: "Sao không cẩn thận lại ngã nữa rồi! Đau không?"

Nước mắt của Lâm Lam không tự chủ được mà chảy ra, anh ấy đã đi rồi, không bao giờ trở về nữa. Lâm Lam hi vọng đây chỉ là một giấc mơ về một người khiến trái tim cô tan nát mà thôi.

Lau nước mắt trên mặt, từ từ đứng dậy, cẩn thận sờ bụng hơi nhô ra, Lâm Lam nhẹ nhàng thở ra một hơi, cũng may đứa bé trong bụng không sao.

Rót cho mình một ly nước ấm, ngồi trên ghế sofa, về mặt của Lâm Lam lại trở lại lạnh nhạt như cũ, nhìn lướt qua căn phòng vắng vẻ, ngày mai cô sẽ rời khỏi đây, rời khỏi căn phòng nhỏ đã sống cùng anh ấy hai năm. Nơi này đã từng tràn đầy tiếng nói cười của bọn họ, mỗi một góc nhỏ dường như vẫn có thể nhìn thấy hình dáng dịu dàng của anh ấy, hạnh phúc đã từng cách cô gần như vậy, gần đến mức khiến cô cho là chỉ cần anh ấy mở cửa phòng nhỏ ra thì càng hạnh phúc hơn. Nhưng vẫn kém một chút như vậy, cứ một chút như vậy, hạnh phúc gần như nhốt bọn họ vào trong. Hôm nay, hạnh phúc ở ngoài phòng cười nhạo bọn họ đã từng thề non hẹn biển.

Cánh còn người mất, quay đầu nhìn lại đoạn đường này thì ra là mỗi một bước của cô đều đi về phía chia lìa, hạnh phúc thì ra là từ lúc bắt đầu luôn luôn cười nhạo cô ngu ngốc.

Đàn ông mà, luôn luôn có nhiều lý do để trốn tránh trách nhiệm, tùy ý dụ dỗ tình cảm thuần khiết của một người phụ nữ.

Lâm Lam mơ mơ màng màng hình như nghe được tiếng mở cửa, cô không dám tin nhìn cửa chầm chầm, trái tim đập thình thịch, Lâm Lam có ảo giác thiếu chút nữa nó muốn nhảy ra ngoài. Vậy mà, cho đến khi tiếng đóng cửa từ bên ngoài truyền đến, cửa vẫn không động chút nào. Lâm Lam tự giễu nở nụ cười, thì ra là người hàng xóm trở về.

Anh ấy đã đi rồi, sẽ không trở về nữa. Lâm Lam tự giễu tự nói với mình. Trong đầu vẫn nhớ rõ, ngày đó anh cười dịu dàng, nói với cô: "Buổi tối chờ anh trở về rồi cùng nhau làm cơm tối." Ngày đó, hai tay của cô ôm cổ của anh, hạnh phúc gặt đầu một cái; ngày đó, cô cười hạnh phúc vuốt bụng hơi nhô ra của mình, cô muốn nói cho anh biết anh được làm cha rồi, nhưng cũng chính ngày đó, anh ấy rời đi. Câu nói kia vĩnh viễn không thể thực hiện được.

Cô không cam lòng, cũng không tin anh ấy sẽ rời đi như vậy. Cô bướng bỉnh gọi cho anh nhưng trước sau vẫn là giọng nữ không đổi đó: xin lỗi, số điện thoại này đã tắt máy. Cô cố chấp tin tưởng anh ấy có chuyện, bướng bỉnh không chịu bỏ mà tìm anh ấy, vậy mà chờ tới cũng là mẹ của anh ấy làm nhục và tin anh ấy đã ra nước ngoài.

Nếu quyết định đi, tại sao lại đi dịu dàng như thế, lại đi vân đạm phong khinh (gió nhẹ nước chảy) như thế? Đã muốn đi sao còn lưu lại sự dịu dàng khắp phòng, khiến cô trở về cuộc sống một mình trước kia. Lâm Lam trước sau vẫn không hiểu tại sao anh có thể dùng phương thức như vậy rời khỏi cô.

Buổi tối chờ anh trở về rồi cùng nhau làm cơm tối. Có phải anh cũng nói cười như vậy với một người phụ nữ khác không? Lâm Lam thối nước ấm trong tay, tầm mắt dần dần mờ hồ, cô tự nói với mình đó không phải là nước mắt chỉ là hơi nước làm tầm mắt mờ hồ thôi.

Buổi tối trong giấc mơ của Lâm Lam, cô mơ thấy ngày trước, ánh mặt trời buổi chiều, anh nắm tay của cô nói với cô: "Lâm Lam, chúng ta sống chung được không?" Ngày đó trời rất xanh, ngàn dặm (1 dặm = 500m) không mây, cô nhìn anh ấy hạnh phúc gặt đầu một cái, chỉ bầu trời nói: "Trời rất xanh nha!" Anh ấy nghe xong chỉ cười không nói gì, nhìn kỹ mắt của cô một lúc lâu mới quệt mũi của cô, nói sâu xa: "Mắt của em cũng rất xanh!"

Khi tỉnh lại, Lâm Lam phát hiện gối ướt, cô lấy tay hung hăng lau nước mắt chưa khô trên mặt, bướng bỉnh tự nói với mình: "Gối ướt là do mồ hôi, mắt ướt là do vừa tỉnh ngủ."

Hai tay ôm cái gối ngồi trên giường. Lâm Lam dựa đầu vào trên cánh tay, hai mắt vô hồn nhìn về phía trước, nơi đó là nơi bọn họ chụp ảnh chung. Bọn họ ngồi trên bãi cỏ, anh ấy ôm cô từ phía sau, anh ấy cười sáng lạn, cô cười hạnh phúc. Trong tấm hình là trời rất xanh, ánh mắt của cô cũng rất xanh, có anh ấy trong cuộc sống này vốn là xanh thắm như vậy, chụp hình lên ánh mắt của cô cũng là màu xanh. Nhưng bây giờ ánh mắt của cô chỉ còn lại vẻ mờ mịt. Thật ra bầu trời rất xanh cũng là một sự cô đơn lạnh lẽo.

Bạch Nham nói giữa trưa trở lại đón cô cùng đi ăn cơm trưa, sau đó đến cục dân chính nhận giấy đăng ký kết hôn, sau đó nữa sẽ trở về nhà của bọn họ. Đúng vậy, nơi đó mới là nhà của cô, nơi này chỉ còn là một căn phòng vắng vẻ mà thôi, chỉ có một người nhớ lại, chỉ có quá khứ không có tương lai.

Lâm Lam ngồi không nhúc nhích, ở trong căn phòng này, ngoài tiếng “Tích tắc” của đồng hồ ra, tất cả đều im lặng, kể cả cô.

Lâm Lam nhìn đồng hồ trên tường, cảm cái gỏi hung hăng đập tới. "Loảng xoảng ——" một tiếng, đồng hồ rớt xuống sàn nhà, linh kiện của nó văng ra, kim chỉ giây vẫn cố chấp dịch chuyển một chút, cuối cùng dừng ở con số 12, căn phòng rồi cuộc hoàn toàn yên tĩnh.

Lâm Lam vui đầu vào giữa gỏi im lặng khóc thút thít, tiếng "Ồ ồ ~~~" phát ra từ di động đặt bên cạnh, Lâm Lam vô lực cầm di động lên, trên màn hình hiện ra Bạch Nham gọi tới.

"Lâm Lam, anh đang ở trước cửa, em mở cửa liền có thể nhìn thấy anh rồi." Giọng nói hưng phấn của Bạch Nham truyền ra từ trong điện thoại. Lâm Lam không nói gì chỉ tắt điện thoại, sửa sang lại quần áo, lau nước mắt trên mặt sau đó đi tới cửa.

Cửa mở ra, Bạch Nham đứng bên ngoài với vẻ mặt hạnh phúc, vừa nhìn thấy Lâm Lam liền làm giống như ảo thuật lấy ra một bó hoa bách hợp ở phía sau đưa tới trước mặt cô, "Lâm Lam, đây là anh chính thức cầu hôn em. Mặc dù đồng ý tặng em hoa hồng, nhưng anh biết em thích hoa bách hợp hơn. Lam, gả cho anh, được không?"

Lâm Lam nhận hoa bách hợp trong tay Bạch Nham, hơi sững sờ nhìn anh gật đầu một cái, Bạch Nham luôn luôn hiểu rõ cô thích gì nhất.

"Lâm Lam, anh muốn tự tay đeo nhẫn cho em!" Bạch Nham đưa chiếc nhẫn kim cương tới trước mặt Lâm Lam, không tự tin nói.

Lâm Lam lấy lại tinh thần, nhìn chiếc nhẫn trong tay Bạch Nham mà tâm tình phức tạp, cô biết Bạch Nham hiểu rõ cô đồng ý gả cho anh là do cô đang giận lẫy, do cô đang cần một người tới chữa trị đau thương trong lòng cô, trong này không có tình yêu. Nhưng mặc dù như thế, Bạch Nham vẫn giống như lấy được bảo bối, quý trọng cô, tốt với cô. "Bạch Nham, em không."

"Lâm Lam, không cần nói. Anh biết em chắc chắn sẽ vui mừng khi nhìn anh tự tay đeo cho em!" Chưa chờ Lâm Lam nói hết, Bạch Nham liền vội vã cắt ngang, vội vã đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô.

Lâm Lam đau lòng nhìn Bạch Nham trước mặt, cô biết anh vội vã cắt ngang lời của cô là bởi vì anh sợ cô sẽ nói ra lời cự tuyệt. Nhưng lần này cô muốn nói: cô không xứng có chiếc nhẫn này. Tuấn tú xuất sắc như anh lại phải ủy khuất ở trước mặt cô như thế.

"Lâm Lam, đồ thu dọn xong chưa? Anh tới đón em về nhà của chúng ta." Sau khi đeo nhẫn xong, Bạch Nham nói, anh không nhìn Lâm Lam, anh biết trong ánh mắt của cô nhìn anh không có "Tình yêu".

"Không có đồ nào có giá trị để em mang đi. Nếu đã quyết định rời đi thì đi dứt khoát một chút!" Lâm Lam xoay chiếc nhẫn trong tay, mặt không chút thay đổi nói.

Bạch Nham làm ra vẻ mặt bưng bình hiểu ra, sờ sờ cái gáy nói: "Nhìn đầu óc đần độn này của anh xem, nếu đã đồng ý mãi mãi sống chung với anh, sau này đồ của em dĩ nhiên là của anh cho, nơi này có cái gì, anh cũng sẽ cho em cái đó."

Lâm Lam đang xoay chiếc nhẫn, hơi dừng lại một chút, Bạch Nham nói với cô là mãi mãi. Trước kia, cô lúc nào cũng buộc anh ấy nói với cô là mãi mãi, nhưng anh ấy chưa bao giờ chịu nói với cô hai chữ này. Anh ấy nói mãi mãi là quá xa, chẳng bằng thực tế là cả đời. Đúng vậy, mãi mãi là rất xa, nhưng cả đời sẽ không xa sao?

Lâm Lam chỉ ôm một túi xách sau đó đi cùng với Bạch Nham, lúc đi tới cửa chung cư thì Lâm Lam hơi do dự, cuối cùng vẫn giao chìa khóa phòng cho bảo vệ. Ngày đó anh ấy đi không mang theo chìa khóa, cô sợ ngày nào đó anh ấy quay về lại không vào được. "Anh ấy trở lại thì đưa chìa khóa cho anh ấy." Lâm Lam nhỏ giọng nói với bảo vệ, cô không hy vọng Bạch Nham ở phía sau nghe được, cô không muốn vì chuyện này mà tổn thương anh. Bảo vệ hiểu rõ liền gật đầu với Lâm Lam một cái, Lâm Lam nói cảm ơn với bảo vệ sau đó quay đầu lại nhìn thoáng qua chỗ bọn họ từng ở, Lâm Lam nghĩ nếu anh quay về nhìn mọi thứ bên trong thì có phải sẽ cô đơn đau lòng giống như cô không?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

"Lâm Lam, em đói bụng không? Anh đặt chỗ ở Hồng Phong Lâm rồi." Bạch Nham vừa mở cửa xe cho Lâm Lam vừa nói.

"Bạch Nham, em muốn ăn đồ ăn Trung Quốc." Lâm Lam ngồi ghế phụ vừa cài chặt dây an toàn vừa nói với Bạch Nham đang khởi động xe.

Bạch Nham cầm chặt tay lái, quay đầu lại cười nói với Lâm Lam: "Được, chúng ta đi ăn đồ ăn Trung Quốc."

Hồng Phong Lâm là nhà hàng Tây, khi bọn họ còn học đại học rất thích tới đây, cho đến trước đây không lâu cô vẫn hay tới đây với anh ấy, nhưng bây

giờ cảnh còn người mất khiến cô không biết dùng tâm tình nào đi đối mặt? Lâm Lam nhìn Bạch Nham đang lái xe, trước sau vẫn không nói ra được ba chữ thật xin lỗi.

"Lâm Lam," từ lúc Lâm Lam nói muốn ăn đồ ăn Trung Quốc thì Bạch Nham vẫn luôn im lặng, hai mắt sững sờ nhìn chăm chăm phía trước, nói.

"Hả?" Lâm Lam không quay đầu lại nhìn Bạch Nham, mà sững sờ nhìn chăm chăm cảnh vật ngoài xe, nhàn nhạt trả lời.

"Thật sự không cần làm hôn lễ sao?" Bạch Nham dừng một chút hỏi.

Lâm Lam nhẹ nhàng thở ra một hơi, giọng điệu bình thản nói: "Chỉ là một nghi lễ mà thôi, em không cần, kết hôn là chuyện của hai người, em không muốn quá nhiều người tham dự."

"Vậy thì quá uất ức cho em rồi!"

Lâm Lam vẫn nhìn cảnh vật ngoài xe lướt qua nhanh chóng, lắc đầu một cái, bình tĩnh nói: "Bây giờ em có tư cách gì để hưởng thụ những thứ này chứ?" Nói xong dừng lại một chút, chua xót nói tiếp: "Em chỉ muốn sống bình yên, vậy là đủ rồi."

"Lâm Lam," Bạch Nham nghe xong, đau lòng gọi tên Lâm Lam.

Lâm Lam quay đầu lại cười nhẹ với Bạch Nham để anh không cần quá để ý những thứ này.

"Lâm Lam, chúng ta sẽ hạnh phúc." Bạch Nham đột nhiên đặt tay mình lên tay Lâm Lam, nắm nó thật chặt.

"Cám ơn anh, Bạch Nham!" Nhìn Bạch Nham như vậy Lâm Lam áy náy chỉ có thể nói như thế, cô không biết mình còn có thể vì anh làm chút gì đó, anh muốn cô cho không được.

Bạch Nham nghe xong không nói gì thêm chỉ nắm tay của Lâm Lam chặt hơn, mọi thứ giữa anh và cô vẫn giống như trước đây, tốt với anh, cô chỉ nói ba chữ kia.

Lâm Lam và Bạch Nham tìm một nhà hàng đồ ăn Trung Quốc trang hoàng thanh lịch tao nhã gần đây để ăn cơm trưa sau đó nghỉ ngơi một chút rồi đi cục dân chính nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Nhìn sổ đỏ trong tay, tâm tình Lâm Lam phức tạp đứng trước cửa cục dân chính, chỉ đơn giản như vậy, một quyển sổ nhỏ nhỏ lại tuyên bố hai người thuộc về nhau, trải qua mọi thứ cùng anh trong những ngày tháng sau này.

"Lâm Lam, em là của anh rồi!" Bạch Nham cẩn thận vuốt ve giấy chứng nhận kết hôn, vẻ mặt vui sướng nói.

Em là của anh rồi sao? Lâm Lam liên tục hỏi mình.

"Lâm Lam, chúng ta về nhà chứ?" Bạch Nham cẩn thận cầm giấy chứng nhận kết hôn trong tay, tay kia thì cầm tay của Lâm Lam đi tới chỗ xe đang đậu.

Nắm tay thật sự có thể làm bạn cả đời sao? Thật sự có thể nắm tay cả đời bên nhau đến già sao? Lâm Lam nhìn hai tay đang nắm chặt nhau của mình và Bạch Nham, trong lòng phức tạp nghĩ đến.

Cùng Bạch Nham trở về nhà, Lâm Lam ngồi trên ghế sofa nhìn bóng dáng bận rộn của Bạch Nham trong phòng bếp mà nhớ lại ngày trước. Trước đây trong mắt cô Bạch Nham là người bảo sao nghe vậy, thích đi theo Tô Ngộ Dương, nhưng bây giờ lại trở thành chỗ dựa của cô.

Nhìn mọi thứ trước mắt, tình cảm quen biết năm đó lại xuất hiện trước mắt Lâm Lam.

"Này, hai người ảm ỉ đủ chưa?" Lâm Lam ngồi ở hàng sau cuối cùng cũng không nhận được nửa liềm đám hai thằng con trai ở hàng phía trước đang hăng say thảo luận trò chơi mỗi người một cái, nhỏ giọng than phiền.

Đây là một tiết tranh luận, thông thường đều gộp các chuyên ngành lại, bình thường tiết học này các học sinh không phải ngủ thì chụm đầu vào nhau nói về những đề tài mà họ cảm thấy hứng thú. Từ lâu thầy giáo đã ngầm thừa nhận hiện tượng này, kết quả là tình trạng này ngày càng xấu đi. Nhìn tình hình trước mắt, lớp học hoàn toàn là tiết để bạn nói, tôi ngủ kệ tôi, tôi nói kệ tôi.

Tô Ngộ Dương đang nói hăng say với Bạch Nham, thỉnh thoảng bị người phía sau lưng tập kích, đã rất tức giận, liền quay đầu lại nhìn xem là ai ám toán bọn họ.

"Cậu là ai? Một cô gái không lo học việc nhà liền học người khác ám toán sau lưng!" Tô Ngộ Dương vừa thấy chỉ là một nữ sinh, cho là dễ bắt nạt, nói.

"Bản cô nương muốn ngủ, bị hai con chó nhỏ không rõ nguyên do làm cho không ngủ được, tức giận thì sao hả?" Lâm Lam quay đầu lại nhìn hai tên nam sinh kia, tức giận nói.

Tô Ngộ Dương vừa nghe Lâm Lam nói vòng vo mắng mình và Bạch Nham là chó nhỏ, cũng rất tức giận. Nghĩ mình và Bạch Nham đang thảo luận trò chơi sao lại làm phiền cô, nên cũng không yếu thế nói: "Sao hả, nhìn không ưa muốn đánh nhau phải không?"

Lâm Lam nghe Tô Ngộ Dương nói xong con tức liền bùng lên, "A ~ có người không biết xấu hổ muốn đánh nữ sinh nè!"

"Cậu. . . ." Tô Ngọ Dương bị Lâm Lam làm cho tức giận đến mức nói không ra lời.

"Được rồi, Ngọ Dương, cãi nhau tức giận với một nữ sinh làm gì." Bạch Nham vừa thấy không ổn, lập tức kéo Tô Ngọ Dương lại nói.

Lâm Lam vốn chỉ tức giận với Tô Ngọ Dương, vừa nghe lời nói của Bạch Nham xong liền cho rằng anh xem thường nữ sinh, lập tức chuyển đối tượng, nói với Bạch Nham: "Nữ sinh thì sao hả? Cậu ta muốn đánh nhau với tôi, tôi đây xem thường!"

Tô Ngọ Dương thật vất vả lắm mới bị Bạch Nham khuyên nhủ được, Lâm Lam vừa nói xong, giận đến mức quay đầu lại dùng tay chỉ Lâm Lam nói: "Có can đảm thì để lại tên với ký túc xá chuyên ngành, tôi tới tìm cô đâu!"

Một khi Lâm Lam tức giận thì rất dễ dàng bị người khác khiêu khích, không muốn nghĩ nhiều, "xẹt xẹt" cô viết tên và khu ký túc xá chuyên ngành lên trên quyền vớ, còn ghi số di động của mình ở phía dưới, xé ra rồi dùng sức nhét vào trong tay của Tô Ngọ Dương, nói: "Tôi chờ cậu tới tìm tôi, xem ai sợ ai!"

Mấy ngày sau, Lâm Lam nhận được điện thoại của Tô Ngọ Dương, nói cậu ta đúng hẹn tới đấu với mình. Lúc Lâm Lam nghe điện thoại xong thì cả người cũng mờ mịt, nhớ tới ngày đó cô bị tức điên lên rồi, nếu không thì sẽ không hành động điên rồ như vậy, đấu với một nam sinh, cô nhất định là điên rồi! Nhưng từ trước đến giờ cô rất sĩ diện, đã nói rồi sao có thể thu hồi, đến nước này cô cũng chỉ có thể kiên trì tới cùng.

"Này, cậu nói hình thức đấu đi?" Lâm Lam đứng giờ đi tới chỗ hẹn, thấy Tô Ngọ Dương và Bạch Nham đã sớm chờ ở đó, hai tay ôm ngực hỏi.

"Ngộ Dương, vẫn nên thôi đi, chúng ta đi thôi? Đừng ảm ỉ nữa!" Bạch Nham đứng bên cạnh Tô Ngọ Dương, lo lắng nói.

Tô Ngọ Dương quay đầu lại nói với Bạch Nham: "Bạch Nham, yên tâm đi, mình tự có chừng mực. Mình sẽ không bỏ qua cho con nhóc này!" Nói xong lại quay đầu lại đối với Lâm Lam nói: "Tôi nhìn bộ dạng này của cô chắc cũng không đánh được mấy cái, đấu rượu thì sao hả? Người nào thua người đó nhận lỗi!"

Lâm Lam vốn có hơi lo lắng, vừa nghe Tô Ngọ Dương nói vậy trong lòng cười thầm, "Được, người nào thua người đó nhận lỗi!"

"Quán bar trước cổng trường học!" Tô Ngọ Dương vừa nói vừa đi về phía cổng.

"Ngộ Dương ——" Trong lòng Bạch Nham không yên, lo lắng gọi Tô Ngọ Dương.

"Sao hả, biết sự lợi hại của tôi chưa? Bây giờ nhận thua vẫn còn kịp đó, lát nữa bạn học của cậu phải công cậu về! Tôi nhìn cậu ta gầy yếu như vậy chắc công cậu không nổi quá?" Lâm Lam uống một hơi hết chai bia thứ chín, khinh thường nói với Tô Ngọ Dương.

Tô Ngọ Dương nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Lâm Lam, âm thầm hỏi hận không nên xem thường cô, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Lam sau đó cầm chai bia lên uống.

"Được rồi, Ngọ Dương, chúng ta về thôi?" Bạch Nham cướp chai bia trong tay Tô Ngọ Dương, khuyên nhủ.

"Không, đã đến mức này rồi sao mình có thể nuốt trôi con tức này chứ! Mình không muốn bị một con nhóc xem thường!" Nói xong đoạt lại chai bia trong tay Bạch Nham, uống "ừng ực".

"Lâm Lam, nghĩ gì mà nhập thần như vậy?!" Bạch Nham chuẩn bị xong bữa tối, đi ra phòng bếp thì nhìn thấy Lâm Lam ngồi thất thần trên ghế sofa.

Lâm Lam lấy lại tinh thần, không chút để ý cười cười, nhàn nhạt nói: "Nhớ lại tình cảnh chúng ta quen biết năm đó."

Về mặt Bạch Nham buồn bã, ngay sau đó liền cười nói: "Khi đó hai người rất bằng bình, nhất định phải phân thắng bại, kết quả hại mình anh kéo hai người về, mệt gần chết, còn bị bác gái quản lý ký túc xá nữ sinh phê bình một trận!"

Lâm Lam buông gối ôm trong tay ra, đứng lên nói: "Khi đó còn trẻ tuổi, cho rằng thế giới luôn chuyển động xung quanh mình, làm việc gì cũng thích phân thắng thua. Bây giờ mới biết không hạnh phúc, thắng thì có ích lợi gì chứ?"

Bạch Nham há miệng nhưng không biết nên nói gì, việc đòi xoay vần, việc đòi thay đổi, hai thiếu niên bằng bình ngày trước đã xa rồi.

"Bạch Nham, cơm tối làm xong chưa? Em đói rồi." Đi tới trước bàn Lâm Lam quay người lại, dịu dàng nói với Bạch Nham.

Bạch Nham nhìn Lâm Lam đứng trước mặt anh, dịu dàng cười với anh, cảm giác thỏa mãn lan ra trong lòng. Nhiều năm rồi, anh không nhớ rõ mình đã trông tượng ra cảnh này biết bao nhiêu lần, bây giờ Lâm Lam chân thật đứng trước mặt anh, làm vợ của anh, dịu dàng nói với anh cô đói bụng.

Bạch Nham vui vẻ vừa nói vừa đi vào phòng bếp, "Ừ, lập tức xong ngay, em ngồi xuống trước đi, chờ anh bưng ra là được rồi."

Lâm Lam nhìn Bạch Nham hào hứng, trong lòng một hồi ấm áp một hồi mất mát, Bạch Nham rất tốt, cô không biết mình có thể yêu anh giống như vậy được hay không nữa.

"Đây là khoai tây nghiền, anh biết em thích ăn hành là nên cho vào rất nhiều." Bạch Nham đặt tô khoai tây nghiền trước mặt Lâm Lam sau đó vội vàng vào phòng bếp, "Đây là thịt kho tôm, cũng là món em thích ăn nhất." "Đây là cá nướng, anh biết em cũng thích ăn." Bạch Nham bắt diệp nhac hồ* ra vào phòng bếp, trong nháy mắt trên bàn bày đầy món ăn ưa thích của Lâm Lam.

*bắt điệc nhạc hồ: làm việc gì đó rất vui, mải mê đến nỗi quên cả trời đất

Lâm Lam nhìn một bàn đồ ăn, lại nhìn bộ dáng Bạch Nham bắt điệc nhạc hồ không biết nên nói gì, chỉ cầm đũa lên nếm từng món ăn một, nếm xong một món ăn liền hài lòng gật đầu cười với Bạch Nham.

Bạch Nham nhìn vẻ mặt của Lâm Lam lộ ra hài lòng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cười giống như một đứa bé.

"Lâm Lam, ăn ngon thì ăn nhiều một chút!" Bạch Nham lại gấp một miếng thịt vào trong chén của Lâm Lam.

Lâm Lam nhìn chén đã cao ngất của mình, cười bất đắc dĩ nói với Bạch Nham: "Bạch Nham, anh cũng ăn đi, đừng chỉ quan tâm tới em!"

Bạch Nham lại gấp một con tôm lột vỏ xong rồi bỏ vào trong chén của Lâm Lam, "Anh không đói, chỉ muốn nhìn em ăn."

Bạch Nham vừa nói xong Lâm Lam liền "Xi" cười nói: "Sao có thể không đói được, bận rộn trong phòng bếp cả buổi chiều! Với lại, em ăn cơm có gì đẹp để nhìn chứ?"

Lâm Lam nói vậy khiến Bạch Nham hơi xấu hổ, gãi gãi ót nói: "Lần đầu tiên em ăn đồ anh làm, anh hơi hưng phấn nên."

Lâm Lam bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Nhanh ăn đi, lát nữa đồ ăn nguội lạnh, với lại một mình em sao ăn hết nhiều đồ như vậy được!"

"Ừ, vậy anh ăn!" Lúc này Bạch Nham mới cầm chén lên nhanh chóng ăn.

Lâm Lam nhìn Bạch Nham ngồi đối diện, trong lòng hơi chua xót, nhớ lại lần đầu tiên cô nấu cho Tô Ngộ Dương ăn, cũng giống như bộ dáng bây giờ của Bạch Nham. Bây giờ cô có Bạch Nham nấu cho cô ăn, có phải anh ấy cũng đang ăn bữa tối do người phụ nữ khác chuẩn bị không?

"Sao vậy?" Bạch Nham nhìn vẻ mặt của Lâm Lam có chút không bình thường, quan tâm hỏi.

Lâm Lam vội vàng lấy lại tinh thần, gấp con tôm mà Bạch Nham bỏ vào chén nhét vào miệng, vừa ăn vừa nở nụ cười thỏa mãn nói: "Bạch Nham, không ngờ tay nghề của anh lại giỏi như vậy!"

Bạch Nham nghe Lâm Lam khen tay nghề của mình, cười giống như một đứa con nít.

Lâm Lam nhìn nụ cười ngây thơ của Bạch Nham cũng cười theo.

Hạnh phúc có đôi khi thật ra rất đơn giản, có thể chỉ là một nụ cười.

Sau khi ăn xong Lâm Lam và Bạch Nham ngồi trên ghế sofa xem ti vi, trong một lúc im lặng không nói gì.

"Lâm Lam, em ở nhà một mình vào ban ngày không sao chứ?" Bạch Nham lên tiếng phá bỏ không khí ngọt ngào này trước.

Lâm Lam nhìn chằm chằm màn ảnh nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Bạch Nham thấy thái độ không hề bụng của Lâm Lam, há miệng ra rồi đóng lại.

"Lâm Lam, anh cảm thấy vẫn nên tìm một bảo mẫu tới có vẻ yên tâm hơn." Bạch Nham suy nghĩ nhiều lần, vẫn lo lắng nói.

Lâm Lam giật mình quay đầu lại nhìn Bạch Nham, sau đó cười nói: "Bạch Nham, không cần phiền phức như vậy, em cũng không phải là đứa bé, một mình ở nhà nhàn rồi có thể có chuyện gì chứ?"

"Bây giờ em đang có thai lại ở nhà một mình nên anh lo lắng."

Lâm Lam an ủi vỗ vai Bạch Nham, nói: "Yên tâm đi, em là người như thế nào anh còn không rõ sao, không sao đâu!"

Bạch Nham cầm tay Lâm Lam đặt trên vai mình, nhìn Lâm Lam nghiêm túc nói: "Anh nghiêm túc. Nếu em không đồng ý, vậy thì anh chỉ có thể ở nhà với em!"

Lâm Lam làm vẻ mặt anh nhất định phải làm như vậy nhìn Bạch Nham, Bạch Nham dùng sức gật đầu với cô một cái. Lâm Lam bất đắc dĩ vỗ ót một cái, thở dài một hơi, nói: "Được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Ngày hôm sau lúc Lâm Lam tỉnh lại thì Bạch Nham đã đi làm rồi, Lâm Lam nằm trên giường nhìn chăm chăm trần nhà, chìm vào suy nghĩ.

Trần nhà nhẵn bóng giống như Bạch Nham sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi nào. Không giống như căn nhà nhỏ mà bọn họ từng ở, trên tường đều vẽ đầy hoa cỏ. Cô thích tự nhiên, như anh và Tô Ngộ Dương tự nhiên cùng nhau đi tới, tự nhiên đến với nhau cũng chưa từng nghĩ đi nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Lâm Lam không ngờ mình lại chìm vào sâu như vậy.

Chương này chỉ ngắn vậy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

"Ngài Bạch đã chờ không kịp đưa bé ra đời liền nhanh chóng chuẩn bị đồ chơi cho con rồi! Sau này nhất định là một người ba tốt!" Lúc thím Trương đang sắp xếp lại đồ đạc thì cảm trống lắc ở trên tủ đựng đồ.

Lâm Lam ngồi trên ghế sofa cười nhàn nhạt, đó là Bạch Nham mua về mấy ngày trước, nói là trên đường thấy bộ dáng đồ đựng trống lắc của một đứa bé thật đáng yêu, không nhịn được cũng mua một cái về.

"Chờ đứa bé ra đời, ngài Bạch nhất định sẽ mang những đồ tốt dành cho em bé về nhà!" Thím Trương vẫn nhận định Bạch Nham không chỉ là một người chồng tốt, mà cũng sẽ là một người ba tốt.

Lâm Lam nghe thím Trương nói chỉ cười nhìn tờ báo trong tay.

"Reng reng reng ——" Đẻ tờ báo xuống, Lâm Lam cầm điện thoại lên: "Alo, xin chào!"

"Là Lâm Lam phải không." Mặc dù phía bên kia đặt câu hỏi nhưng lại dùng một giọng điệu khẳng định nói, "Bác là mẹ của Bạch Nham, chúng ta gặp mặt đi."

Lâm Lam cầm điện thoại cũng không dám nghĩ nhiều liền lên tiếng: "Dạ được."

Đẻ điện thoại xuống, Lâm Lam mới phát giác đã kết hôn với Bạch Nham hơn một tháng thế nhưng cô một lần cũng không nghĩ tới gặp mặt mẹ của Bạch Nham, mà Bạch Nham lại không hề nói gì về chuyện này.

Lâm Lam nhanh chóng thay quần áo sau đó ra cửa, trên đường đi đều là khăn trương nắm chặt tay thành quả đấm, vì một tháng qua mình lại không nghĩ tới đi thăm người mẹ chồng này mà cảm thấy áy náy, hơn nữa sau khi mình và Bạch Nham kết hôn đây là lần đầu tiên gặp mẹ của anh mà khăn trương.

Vào quán cafe Lâm Lam thấy mẹ Bạch Nham - Vệ Tương Lan ngồi một bàn gần cửa sổ. Chỉ thấy bà đang khuấy ly cafe chìm vào suy nghĩ.

Vệ Tương Lan thấy Lâm Lam tới, gật đầu với cô một cái, tỏ ý cô ngồi xuống. Sau khi Lâm Lam khom người chào bà liền ngồi xuống phía đối diện.

"Cô Lâm, không ngờ tới một ngày chúng ta sẽ lấy thân phận này gặp mặt nhau." Sau khi Lâm Lam ngồi xuống, Vệ Tương Lan uống cafe hơi cảm khái nói.

Lâm Lam chỉ nhìn bà, cười mà không lên tiếng.

"Tôi nghĩ với sự thông minh của cô Lâm đây, hẳn là đã đoán ra nguyên nhân hôm nay tôi hẹn cô ra đây rồi?" Vệ Tương Lan đặt ly cafe xuống, nói một cách đầy ý vị sâu xa.

"Lúc kết hôn không đi gặp ngài là sơ sót của cháu!" Lâm Lam cúi đầu nói.

"Cô Lâm, tôi vẫn luôn cho là cô và Tô Ngộ Dương là một đôi hiếm có, còn nghĩ rằng hai người sẽ." Vừa nói vừa khuấy cafe, "Không ngờ trái lại là Nham Nhi của chúng tôi có phúc cưới được cô!"

Lâm Lam bị lời nói của Vệ Tương Lan làm trong lòng sững sốt hoảng sợ, Lâm Lam tin Vệ Tương Lan biết rất rõ ràng chuyện của ba người Tô Ngộ Dương, Bạch Nham và mình. "Có thể được Bạch Nham yêu thương như vậy là phúc của cháu."

"Nếu cô Lâm cũng cho rằng Nham Nhi yêu cô sâu đậm, vì cô mà không tiếc trở mặt với tôi nhiều lần, nó hy sinh vì cô như vậy tôi nghĩ cô Lâm có lẽ chỉ

biết một mà không biết hai đúng không?" Vệ Tương Lan nói tiếp lời nói của Lâm Lam.

Lâm Lam càng nghe Vệ Tương Lan nói thì trong lòng càng hoang mang, một dự cảm chẳng lành dâng lên ở trong lòng cô.

"Với điều kiện của Nham Nhi muốn cô gái dạng nào mà không được, nhưng nó lại cứ cố chấp, không để ý tới sự phản đối của chúng tôi với cô. Nó vì cô mà bỏ ra nhiều như vậy, nhưng cô Lâm, tới bây giờ cô đã làm gì vì Nham Nhi của tôi chưa?" Vệ Tương Lan không đợi Lâm Lam mở miệng lại nói tiếp.

"Cháu." Đối mặt với sự thật theo như lời nói của Vệ Tương Lan, Lâm Lam không biết nên nói gì. Cô biết Bạch Nham vốn đã quyết định kết hôn với một đại tiểu thư vừa ưu tú vừa có tiền, nhưng sau đó vì cô mà bỏ qua cuộc hôn nhân đó, lại không ngại đưa bé trong bụng cô, cùng nhau tiếp nhận. Trái lại, từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ cô đồng ý lời cầu hôn của Bạch Nham là vẫn luôn lợi dụng anh, mặc dù bây giờ xem ra Bạch Nham hình như vì cô mà vô cùng hạnh phúc, nhưng cô biết điều Bạch Nham thật sự muốn cô lại không cho được. Trong cuộc hôn nhân này, từ đầu đến cuối Lâm Lam có đều là một mình ích kỷ, mà Bạch Nham cũng cam tâm tình nguyện bao dung sự ích kỷ của cô.

"Cô Lâm, cô là người thông minh, hẳn là phải hiểu rõ Nham Nhi vì cưới cô mà chịu nhiều áp lực! Trước đây Nham Nhi có một người bạn gái, cô Lâm nhất định biết mà đúng không?" Vệ Tương Lan nói xong liếc mắt nhìn thăm dò Lâm Lam, "Nó vì cô không tiếc bỏ qua sự xác nhập của công ty hai nhà, lúc này cô Lâm hẳn là đoán được tổn thất bao nhiêu lợi ích."

Lâm Lam vẫn cúi đầu, gật đầu một cái.

"Rất nhiều việc mặc dù Nham Nhi không nói với cô, nhưng tôi nghĩ cô phải biết. Chuyện của cô và Tô Ngộ Dương mọi người đều biết, nhưng bây giờ lại sống chung với Nham Nhi, cô có biết những người đó nói nó thế nào, nghĩ nó thế nào không?" Vệ Tương Lan dừng lại nhìn Lâm Lam.

Lâm Lam nghe Vệ Tương Lan nói vậy chỉ cảm thấy càng xấu hổ hơn, cúi đầu không nói lời nào. Vệ Tương Lan nói đúng, quả thật cô chỉ lo cho chính mình mà chưa từng nghĩ tới sẽ mang đến nhiều áp lực và phiền phức cho Bạch Nham.

Vệ Tương Lan thấy Lâm Lam không nói lời nào, cũng không hỏi, chỉ nói tiếp: "Tôi hẹn cô ra ngoài cũng không muốn thế nào hết. Mấy năm qua tình cảm của Nham Nhi dành cho cô tôi vẫn nhìn thấy, tôi biết cô là một cô gái tốt, nếu không phải lúc trước có Tô Ngộ Dương, tôi vẫn rất vừa lòng về cô. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, tôi cũng sẽ không làm chuyện chia rẽ hai người, nếu cô ở chung với Nham Nhi thì nên hoàn toàn kết thúc những chuyện đã qua. Cô mang thai đứa con của người khác ở chung với Nham Nhi, có nghĩ tới cảm nhận của nó không?"

"Bạch Nham nói anh ấy không để ý, anh ấy sẽ đối xử với đứa bé giống như con ruột của mình." Lâm Lam không lo lắng nói.

Vệ Tương Lan nhìn Lâm Lam cảm thấy rất buồn cười: "Cô Lâm, tôi vẫn luôn cho rằng cô là người thông minh, sao cô có thể nói ra lời nói giống như một đứa bé vậy! Mặc dù Nham Nhi nói vậy nhưng trong lòng nó thì chưa chắc không có những ý nghĩ khác. Người phụ nữ của mình lại mang thai đứa con của người khác, loại tâm tình này cô Lâm đã đặt mình vào nó để cảm nhận qua chưa?"

Hai tay của Lâm Lam nắm chặt đặt trên đùi, Vệ Tương Lan nói không sai, từ đầu cô đã không dựa trên lập trường của Bạch Nham mà nghĩ thay anh, bản thân vẫn luôn trốn tránh, trốn tránh Tô Ngộ Dương, cũng trốn tránh Bạch Nham. Bây giờ Vệ Tương Lan nói trúng tim đen của cô, khiến cô cảm thấy trong cuộc hôn nhân này cô có bao nhiêu ích kỷ!

Vệ Tương Lan nhìn Lâm Lam cắn chặt môi dưới của mình, ý vị sâu xa nói: "Nếu quyết định ở chung với Nham Nhi, tôi mong cô hãy bỏ đứa bé trong bụng."

Lâm Lam nghe Vệ Tương Lan nói, vẻ mặt sợ hãi nhưng ở trong dự đoán của mình, nhìn bà.

Cô vẫn luôn trốn tránh vấn đề này, nhưng không ngờ lại tới nhanh như vậy. Cô phải làm sao bây giờ? Bỏ đứa bé có thể chứng minh bọn họ đã từng ở chung? Cô không thể, đây là con ruột của cô, Tô Ngộ Dương đã không cần con nữa, nhưng cô không thể không cần con! Cô không thể vì sai lầm của người lớn mà trừng phạt con của cô, ngay cả cơ hội nhìn thế giới này cũng không có! Đã ích kỷ đến bây giờ vậy thì để cô ích kỷ tiếp đi!

"Thật xin lỗi!"

Nghe được Lâm Lam trả lời, từ lúc gặp mặt cho đến lúc này Vệ Tương Lan luôn luôn cố gắng duy trì vẻ mặt tươi cười liền không còn: "Cô Lâm, tôi mong sau khi cô về sẽ suy nghĩ thêm một chút, việc cô và Nham Nhi kết hôn đã là nhượng bộ lớn nhất của tôi, tôi sẽ không nhượng bộ về chuyện này nữa. Tôi mong cô sẽ không nói với Nham Nhi về cuộc hẹn hôm nay của chúng ta." Nói xong cũng không nói thêm nữa, cầm túi xách rời khỏi.

Rời khỏi quán cà phê, Lâm Lam cảm thấy hoảng hốt cả người, tại sao hạnh phúc luôn ngăn ngừ với cô như vậy. Lúc cô và Tô Ngộ Dương đang muốn nhìn kết quả tình yêu của bọn họ thì Tô Ngộ Dương đi; lúc cô nhìn thấy tương lai hạnh phúc của mình và Bạch Nham cũng là lúc cô phải trả giá là mất đi con của mình.

Lâm Lam cúi đầu ngẩn ngơ đi, cảnh tượng náo nhiệt trên đường người đến người đi, một gương mặt xa lạ thoáng qua trước mặt Lâm Lam, bọn họ vui vẻ, mỉm cười đi nhanh qua Lâm Lam.

Có người đã từng nói với cô, hạnh phúc rất đơn giản, một nụ cười của bạn chính là hạnh phúc. Nhưng bây giờ nụ cười của cô ở đâu? Hạnh phúc của cô ở đâu?

"Này, cô đi đường kiểu gì vậy?" Lâm Lam đang mơ màng cảm giác được vai ma xát với thứ gì đó, hình như có người đang mắng cô, liền ngẩng đầu lên nhìn. Trước mặt là một thiếu niên, đang nhẹ nhàng xoa vai cho cô gái bên cạnh cậu ta, "Sao cô đụng vào người khác lại không nói tiếng xin lỗi vậy?"

Thiếu niên tức giận nói với Lâm Lam

Nghe thiếu niên nói vậy, Lâm Lam mới nhận ra chỗ vai âm ỷ truyền tới đau nhức, xoa vai, mắt hơi mờ hồ nhìn đôi thiếu niên trước mắt nói: "Thật xin lỗi!"

"Được rồi, chúng ta đi thôi?" Thiếu nữ thấy đáng vẻ rung rung nước mắt thất hồn lạc phách của Lâm Lam, vội vàng nói với thiếu niên bên cạnh.

"Em còn đau không? Có nghiêm trọng không?" Trong từng câu hỏi quan tâm của thiếu niên, bóng dáng của thiếu niên và cô gái dần dần đi xa Lâm Lam

Nhìn bóng dáng không rõ của một đôi ở xa xa, Lâm Lam cảm thấy trong lòng một trận chua xót, trong trí nhớ bóng dáng vui vẻ của một đôi dần dần rõ ràng.

"Lâm Lam, đỡ lấy!" Tô Ngộ Dương xoay người một cái ném bóng cho Lâm Lam

Lâm Lam đang say mê động tác đẹp đẽ của Tô Ngộ Dương, đột ngột Tô Ngộ Dương ném bóng ngay giữa trán, "Ai ui!" Hét thảm một tiếng, Lâm Lam đặt móng ngồi xuống.

Tô Ngộ Dương thấy vẻ mặt say mê của Lâm Lam, chỉ muốn giúp cô trở lại bình thường, không ngờ sẽ đập vào cô, vội vàng chạy tới lo lắng hỏi "Không sao chứ, Lâm Lam?"

Lâm Lam cầm bóng bên cạnh lên ném về phía Tô Ngộ Dương, tức giận nói: "Anh thử bị đập vào xem liền biết có sao hay không!"

Đổi mặt với bóng Lâm Lam ném qua Tô Ngộ Dương cũng không né, trái lại chạy về hướng bóng đập tới. Một tiếng "Ai ui!" của Tô Ngộ Dương giống như Lâm Lam bị bóng đập trúng rồi ngồi xuống.

"Anh là người điên, sao không né hả?" Lâm Lam quát to với Tô Ngộ Dương đang ngồi dưới đất.

"Không phải em mong anh bị bóng đập trúng sao? Anh đương nhiên đành phải ngoan ngoãn bị đập trúng rồi!" Tô Ngộ Dương xoa móng đứng lên, đi tới chỗ Lâm Lam

Lâm Lam vươn tay nắm lấy tay của Tô Ngộ Dương đưa tới, thoáng cái đứng lên, phui móng nói: "Em nói anh bị đập trúng anh liền thật sự bị đập trúng hả?"

"Đó là đương nhiên, lời nói của Lâm đại tiểu thư em, Tô Ngộ Dương anh có thể không nghe sao?" Tô Ngộ Dương nhẹ nhàng kéo Lâm Lam qua, ôm cô vào trong ngực, vừa kiểm tra cái trán của cô vừa dịu dàng hỏi: "Còn đau không?"

Lâm Lam đẩy Tô Ngộ Dương ra, vẻ mặt không được tự nhiên nói: "Không đau, một chút vết thương nhỏ này Lâm Lam em sẽ sợ sao?"

"Vậy anh đã quên tên của em là Lâm Lam rồi!" Tô Ngộ Dương buông tay của Lâm Lam ra, nói.

"Cái đó, Ngộ Dương." Lâm Lam nhăn nhó nói.

"Hả? Thật rất đau sao?" Tô Ngộ Dương thấy vẻ mặt kỳ lạ của Lâm Lam cho là bị bóng đập trúng còn đau, lại đi tới trước mặt cô quan tâm hỏi.

"Không!" Lâm Lam vội vàng nhảy về sau một bước, "Sau này anh cũng sẽ quan tâm em như vậy sao?"

Tô Ngộ Dương nhìn đáng vẻ nhăn nhó này của Lâm Lam, lúc này mới hiểu được cô đây là xấu hổ, không nhận được cười ha hả, nhẹ nhàng vỗ đầu của cô nói: "Yên tâm, chỉ cần là chuyện của Lâm Lam anh sẽ luôn quan tâm. Nhìn đáng vẻ nhăn nhó này của em, anh nhìn cũng cảm thấy buồn cười!" Nói xong lại không nhận được bật cười.

"Tô Ngộ Dương khôn kiếp, anh nói không giữ lời!" Lời nói ngày đó của Tô Ngộ Dương vẫn còn bên tai, bây giờ nghe mỗi một chữ đều giống như kim đâm, một kim lại một kim đâm vào lòng của Lâm Lam. Lâm Lam vô lực nâng hai tay lên xoa mặt, nước mắt rồi cuộc không nhận được nữa chảy ra.

"Lâm Lam, em làm sao vậy?" Cảm giác có người vỗ nhẹ vai mình, Lâm Lam nghĩ cũng không nghĩ liền bật thốt lên: "Ngộ Dương!"

Bạch Nham nghe Lâm Lam bật thốt lên hai chữ trên mặt thoáng qua một hồi đau đớn, lập tức liền thay bằng vẻ mặt quan tâm trước sau như một nhìn Lâm Lam, giúp cô lau nước mắt trên mặt nói: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Lâm Lam thấy sự đau đớn chợt lóe lên rồi biến mất trên mặt của Bạch Nham, biết lời nói vừa rồi của mình lại làm tổn thương anh, lắc đầu nói: "Không phải anh ở công ty sao? Sao lại ở đây?"

"Anh đi ra ngoài bàn công việc, đi ngang qua đây tình cờ nhìn thấy em. Xảy ra chuyện gì vậy?" Thấy Lâm Lam khóc thành như vậy, Bạch Nham vội vàng hỏi.

Lâm Lam lấy tay lau mặt nói: "Không có việc gì. Ban nãy không cẩn thận đụng vào người ta, không ngờ sẽ đau như vậy, nước mắt cũng chảy ra! Anh đừng cười em nha!"

"Trước đây chưa từng thấy em khóc vì những chuyện này, sao càng lớn càng thích khóc vậy! Đi thôi, anh đưa em về." Bạch Nham dĩ nhiên biết đó là cái cớ Lâm Lam lấy ra dọa anh, nhưng nếu cô không muốn nói thì anh cũng không muốn hỏi, anh không muốn chạm đến một số việc.

"Ừ, về nhà em làm đồ ăn ngon cho anh, buổi tối chờ anh về!"

"Được! Vậy em cần phải làm sao ăn thật ngon đó!"

"Đó là dĩ nhiên! Lâm Lam em làm gì đó có thể ăn không ngon sao?"

"Ha ha, anh đã chờ không kịp muốn ăn ngay lập tức rồi!"

Rất lâu sau đó Lâm Lam muốn có thể tiếp tục như thế với Bạch Nham thì thật tốt biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"Anh đã trở về!" Buổi tối Bạch Nham vừa vào cửa liền vội vã cầm đĩa lên gấp món ăn đặt trên bàn mà Lâm Lam đã nấu.

Lâm Lam nghe tiếng đi từ phòng bếp ra nhìn thấy Bạch Nham không để ý đến tướng ăn, đi tới nhẹ nhàng vỗ tay của Bạch Nham nói: "Heo tham ăn, rửa tay trước đã!"

Bạch Nham bắt đầu đi đặt đĩa trong tay xuống, cười ngây ngô với Lâm Lam, nói: "Được rồi, anh đi liền, vợ đại nhân à!" Nói xong liền đi về phía toilet.

Lâm Lam sững sờ đứng tại chỗ, đây là lần thứ hai sau khi kết hôn Bạch Nham gọi cô là "Vợ", Bạch Nham luôn cẩn thận với cô như vậy, chỉ sợ không cẩn thận làm cô tức giận, một tiếng "Vợ" này cũng gọi dễ dặt như thế, chỉ có lúc tính trẻ con của anh nổi lên thì mới không cần lo lắng quá nhiều mà gọi ra.

Bạch Nham đi từ toilet ra thấy Lâm Lam vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ, dùng tay quơ quơ trước mắt cô, dùng ngón trỏ và ngón giữa điểm nhẹ trên trán cô, nói: "Làm sao vậy? Choáng váng sao?"

Lâm Lam lấy lại tinh thần nói: "Phòng bếp còn vài món ăn chưa bung ra, em đi lấy."

Bạch Nham hôn nhẹ một cái trên mặt Lâm Lam, nói: "Cảm ơn vợ!"

Lâm Lam nghe xong thân thể lại ngẩn ra, ngay sau đó mỉm cười với Bạch Nham rồi đi vào phòng bếp.

Thấy Lâm Lam phản ứng với mình như vậy, Bạch Nham bắt đầu đi lộ ra nụ cười khổ.

"Thím Trương, thím có biết hôm nay Lâm Lam đi ra ngoài vì chuyện gì không?" Sau khi ăn xong Bạch Nham nhân lúc Lâm Lam đi tắm nhanh chóng hỏi thím Trương.

"Tôi cũng không rõ chuyện này lắm, sau khi cô Lâm nhận một cuộc điện thoại thì vội vã đi ra ngoài, hình như đáng vẻ rất khẩn trương."

"Thật sao? Đừng nói với cô ấy tôi hỏi thím chuyện này." Bạch Nham dặn dò thím Trương.

"Nghĩ tới Tô Ngộ Dương thật sự có thể khiến em khổ sở khóc nức nở thành như vậy? Chẳng lẽ anh cho em tất cả mọi thứ không thể khiến em cảm thấy hạnh phúc sao, cũng không thể để em quên cậu ấy sao? Lâm Lam, anh phải chờ tới ngày nào mới thật sự có thể thay thế Tô Ngộ Dương đây?" Bạch Nham tâm sự nặng nề ngồi trên ghế sofa.

Lâm Lam tắm xong, ra khỏi phòng tắm đi tới ngồi vào bên cạnh Bạch Nham, tựa đầu vào vai của Bạch Nham, nhẹ giọng hỏi: "Bạch Nham, anh có muốn em sinh đứa bé trong bụng ra không?" Lúc này Lâm Lam đã nghĩ rõ ràng, Bạch Nham vì cô làm nhiều như vậy, cô không thể tiếp tục ích kỷ nữa, cô không thể luôn tổn thương Bạch Nham nữa. Chỉ cần Bạch Nham nói anh muốn cô bỏ đứa bé, cô liền tuyệt đối không tùy hứng khăng khăng làm theo ý mình mà giữ đứa bé lại nữa.

Bạch Nham giật mình nhìn Lâm Lam, anh biết cô luôn muốn sinh đứa bé này, "Làm sao vậy? Em không phải vẫn luôn mong chờ nó ra đời sao?"

Lâm Lam gối đầu trên vai Bạch Nham, hai tay nắm lấy tay của Bạch Nham đang đặt trên đùi, dịu dàng nói: "Bạch Nham, nếu anh không muốn đứa bé này thì chúng ta cũng không cần đứa bé này nữa."

Bạch Nham vừa nghe xong liền ngồi thẳng người lên, hai tay nâng mặt của Lâm Lam lên, sợ hãi lại lo lắng nhìn chằm chằm Lâm Lam. Hôm nay Lâm Lam khiến anh cảm thấy rất không bình thường.

"Bạch Nham, anh muốn nó không?"

"Nếu em muốn thì chúng ta sẽ giữ nó lại, tất cả anh đều nghe theo em."

Lâm Lam nhìn chăm chú vào mắt của Bạch Nham, hỏi: "Bạch Nham, anh thật lòng sao?"

Ánh mắt của Bạch Nham kiên định, nói: "Thật lòng, chỉ cần là em muốn, Bạch Nham anh đều cam tâm tình nguyện cho em!"

Hai mắt của Lâm Lam mơ hồ nhìn Bạch Nham, dùng sức ôm Bạch Nham, cô biết anh nói thật lòng. Thứ nhất, chỉ cần nói láo, ánh mắt của Bạch Nham sẽ hoảng hốt, nhưng mới vừa rồi ánh mắt của anh kiên định, cô tin anh là thật lòng.

"Lâm Lam, em có thể đồng ý với anh một chuyện không?" Bạch Nham do dự hỏi.

"Ừ, chuyện gì?" Lâm Lam ngồi thẳng dậy đối mặt với Bạch Nham, hỏi.

"Có thể gọi anh một tiếng chồng không? Em chưa từng gọi anh như vậy!" Bạch Nham lo lắng nói ra chuyện mà mấy ngày nay anh vẫn giấu trong lòng.

"Chồng." Lâm Lam đau lòng nhìn Bạch Nham, một người xuất sắc như vậy lại khấn cầu ở trước mặt cô khiến cô phải ra vẻ làm chuyện mà người vợ phải làm.

"Ừ, vợ." Bạch Nham nghe xong chỉ nhẹ nhàng ôm Lâm Lam, thật lâu mới nói.

"Anh muốn em gọi mấy lần cũng được!" Lâm Lam cũng bị cảm xúc của Bạch Nham lấy nhiễm.

"Vợ!" Bạch Nham nhìn Lâm Lam, anh biết giờ phút này ở trong mắt trong lòng của cô chỉ có một mình Bạch Nham anh, xuất phát từ cảm động cũng được, nhất thời cũng được, anh đều không để ý. Anh tin ngày đó sẽ đến, ngày mà anh sẽ trở thành người duy nhất trong lòng cô. Bạch Nham cúi đầu nhẹ nhàng hôn Lâm Lam, dịu dàng rồi lại mạnh mẽ đẩy đưa với môi của Lâm Lam.

Nhìn món ăn đã được sắp xếp xong trên bàn, Lâm Lam thở nhẹ ra một hơi rồi đi tới ngồi trên ghế sofa. Kể từ lần thím Trương có chuyện, Lâm Lam lại chuẩn bị bữa tối lần nữa xong sau đó Bạch Nham liền quán lấy Lâm Lam, bữa tối nhất định chỉ ăn món ăn Lâm Lam làm. Lâm Lam cảm thấy ở nhà cũng không có chuyện gì làm nên liền đồng ý với Bạch Nham, nghĩ đến về mặt tùy hứng của Bạch Nham lúc đó Lâm Lam lại không nhận được nhẹ giọng bật cười.

Cuộc sống bình thường mới là thật, bây giờ Lâm Lam mới cảm nhận được vô cùng rõ ràng. Nhớ năm đó phòng có sáu người lúc nào cũng sẽ tụ tập lại một chỗ thảo luận chuyện kết hôn, khi đó cô bao giờ cũng buột miệng nói ra: tớ chỉ lấy người mình yêu. Bây giờ cần thận suy nghĩ lại một chút, khi đó cô nói ra lời này thì cũng không nghĩ tới nếu cô yêu người kia mà người kia không yêu cô, vậy cô nên làm gì bây giờ, nên làm sao có thể chịu đựng nổi đây? Có thể lấy người mình yêu tất nhiên là tốt, nhưng với một người phụ nữ mà nói, lấy một người biết thương thức cô, coi trọng tài năng của cô, đây mới là kết cục tốt nhất của cô!

Trong bốn năm đại học cô vẫn biết Bạch Nham thích cô, nhưng khi đó trong mắt trong lòng của cô chỉ có một mình Tô Ngọc Dương, sao có thể nhận ra được Bạch Nham tốt chứ? Chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cô ở cùng với Bạch Nham, thế mà ngày này thật sự đã tới, thế nhưng cô lại yên lặng đón nhận, không còn là thời niên thiếu không phải người mình yêu thì không lấy. Cuộc sống không phải là một vở kịch, cô sâu sắc hiểu đạo lý này.

Mặc dù cuộc sống bây giờ bình thường, nhưng ở nhà làm một người vợ đúng nghĩa, mỗi ngày chuẩn bị bữa tối rồi chờ Bạch Nham về, Lâm Lam cảm thấy như vậy là đủ rồi. Không cần lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần một động tác nho nhỏ trên bàn ăn là gấp thức ăn cho người kia thôi cũng đủ khiến lòng của Lâm Lam ấm áp rồi. Mặc dù chưa từng cùng Bạch Nham giúp nhau trong lúc hoạn nạn, nhưng là trong cuộc sống bình thường gặp chân tình. Tình yêu thời niên thiếu rung động lòng người cuối cùng cũng hóa thành một sợi tơ tâm thương, một chút chân thật, nghĩ tới đây trên mặt của Lâm Lam lại hiện lên nụ cười. Tuổi thanh xuân đi qua rồi gặp chân tình, có lẽ Bạch Nham cho cô cuộc sống như bây giờ mới đúng là ý muốn thật sự của cô.

"Tiểu Lam, anh đã về." Lúc Lâm Lam đang ngăn người suy nghĩ thì Bạch Nham đã về.

Lâm Lam đứng lên đi tới bên cạnh Bạch Nham, cởi áo khoác, cắt giày giúp anh, cuối cùng vẫn không quên nói một câu: "Anh cực khổ rồi!"

"Lúc anh vừa vào cửa thì thấy em ngồi cười ngây ngô trên ghế sofa, có phải có chuyện gì vui không?"

"Hả! Em nào có cười ngây ngô chứ?"

"Anh biết rồi, nhất định là làm đồ ăn ngon cho anh!"

"Mèo tham ăn, anh lấy em chỉ vì để em làm đồ ăn cho anh ăn à!" Lâm Lam cố ý xoay người lại tranh cãi với Bạch Nham.

"Đó là đương nhiên nên mới lấy em làm vợ, thế nhưng vợ biết nấu ăn lại càng tốt!" Bạch Nham ôm Lâm Lam từ phía sau, nhỏ giọng nói vào tai cô.

"Được rồi, mèo tham ăn, đi rửa tay rồi ăn cơm!" Lâm Lam gỡ tay của Bạch Nham ra rồi đẩy anh đi về phía toilet, còn Bạch Nham thì vẫn là đáng vẻ vui tươi hơn hờ đó.

Cái gọi là hạnh phúc chính là có một người nắm tay của bạn cùng bạn trải qua cuộc sống thường ngày.

"Vợ à, ngày mai là chủ nhật chúng ta đi dạo phố có được không?" Bạch Nham nói với Lâm Lam khi đang ăn cơm giữa chừng.

"Được! Lâu rồi em cũng chưa đi ra ngoài." Mặc dù ở nhà không cảm thấy buồn bực, nhưng quả thật đã lâu rồi Lâm Lam chưa ra ngoài đi dạo. Trước kia cô là một người hiếu động, lúc nào cũng giống như đứa bé quần lầy Tô Ngộ Dương để anh ấy đi chơi với cô, nhưng bây giờ đã lâu rồi không đi ra ngoài, vì thế không chút suy nghĩ liền đồng ý.

"À!" Đã lâu rồi mới nhìn thấy người đến người đi trên đường lớn Lâm Lam vui vẻ hô lên.

Bạch Nham thấy Lâm Lam vui vẻ như thế cũng vui vẻ cười theo, nắm tay Lâm Lam đi vào trong đám người.

Lâm Lam nhìn hướng đi cảm thấy không đúng, có chút không hiểu hỏi: "Bạch Nham, cửa hàng tổng hợp không phải hướng này mà?"

Bạch Nham cười thần bí với Lâm Lam, nói: "Anh chợt nghĩ đến một chỗ rất hay!"

"Chỗ nào vậy?" Lâm Lam chớp mắt, tò mò hỏi.

"Giữ bí mật, em đến rồi biết!" Bạch Nham tiếp tục giả vờ thần bí.

"Thần bí thế!" Lâm Lam bĩu môi nói.

"Đến rồi, chính là chỗ này." Bạch Nham dừng lại chỉ vào đằng trước häng hái nói với Lâm Lam.

Đi theo Bạch Nham, Lâm Lam chen lấn khiến đầu óc choáng váng, mơ màng, nhìn theo hướng tay của Bạch Nham ngay lập tức cả người liền tỉnh táo lại: "Hình dán (một phương thức chụp hình – tự chụp) sao?"

"Phải. Có được không?" Bạch Nham mong đợi nhìn Lâm Lam.

"Bạch Nham, chúng ta có thể không chụp không?" Lâm Lam làm sao cũng không ngờ Bạch Nham sẽ mang cô tới chỗ chụp hình dán.

Bạch Nham thất vọng nhìn Lâm Lam, nói: "Đã tới đây rồi thì chụp vài tấm đi, có được không?"

Lâm Lam cúi đầu làm bộ như không thấy ánh mắt thất vọng của Bạch Nham, kiên quyết lắc đầu một cái.

"Tiểu Lam, lúc kết hôn em nói không muốn chụp hình đám cưới anh đã đồng ý, hôm nay chụp vài tấm hình coi như là hình đám cưới của chúng ta đi? Có được không?" Bạch Nham dây dưa không bỏ qua.

Lâm Lam cúi đầu không phản đối cũng không đồng ý, Bạch Nham cứ tiếp tục dây dưa: "Tiểu Lam, trước kia em không phải thích nhất chụp hình dán sao, hôm nay sao vậy? Chụp vài tấm đi mà? Em xem anh chưa từng chụp chung với em! Không có hình đám cưới, chụp vài tấm hình dán coi như là bù lại một chút đi!"

Lâm Lam chần chờ một chút, bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

"Cám ơn vạ!" Bạch Nham vui vẻ hôn nhẹ một cái vào mặt của Lâm Lam.

"Tiểu Lam, vẻ mặt của em quá cứng nhắc, làm vậy mới yêu nè!" Bạch Nham vừa nói vừa làm mẫu một vẻ mặt cho Lâm Lam nhìn.

Lâm Lam nhìn Bạch Nham, làm theo anh nhưng không được tự nhiên.

"Ừ, chính là vẻ mặt này, anh chụp đây!" Bạch Nham đắm chìm trong niềm vui được chụp hình chung với Lâm Lam nên không phát hiện ra vẻ mặt cô đơn của Lâm Lam.

"Tiểu Lam."

"Hà?"

Lâm Lam quay mặt qua nhìn Bạch Nham, không ngờ Bạch Nham lại cúi đầu hôn cô.

"Được rồi, Tiểu Lam em xem tấm này có đẹp không?" Bạch Nham chỉ tấm bọn họ hôn má nhau, nói.

"Bạch Nham, em đột nhiên cảm thấy rất mệt, chúng ta về đi có được không?" Lâm Lam nhìn tấm hình trước mắt mà có ngàn vạn suy nghĩ.

Bạch Nham nhìn ảnh chụp trên màn hình, hài lòng gật đầu một cái: "Được, chụp cũng được vài tấm rồi."

Sau khi lấy được hình, Bạch Nham thật cẩn thận bỏ vào túi tiền, nói với Lâm Lam đang đợi ở bên cạnh đã có chút phiền lòng nôn nóng: "Tiểu Lam, em thật sự không muốn xem hình sao?"

"Không cần, chúng ta đi thôi." Lâm Lam nói xong cũng không chờ Bạch Nham cùng đi.

Bạch Nham bất đắc dĩ kéo khoe miệng, cười khổ một tiếng rồi đi theo.

"Quý ngài, quý cô, tiệm áo cưới Tình Yêu Một Đời của chúng tôi đang mở hoạt động, hai người tham gia một chút chứ?" Bạch Nham và Lâm Lam im lặng đi trên đường lớn bị ngăn cản bởi một cô gái trẻ tuổi lễ nghi.

Lâm Lam không để ý, vượt qua cô gái kia đi về phía trước, trái lại Bạch Nham rất hăng hái, nói với cô gái kia: "Được, chúng tôi tham gia." Nói xong chạy tới kéo Lâm Lam nói: "Tiểu Lam, chúng ta tham gia được không?"

Lâm Lam vốn muốn cự tuyệt, ngẩng đầu nhìn mặt của Bạch Nham tâm liền mềm đi.

"Cảm ơn quý ngài và quý cô!" Cô gái trẻ vừa thấy Lâm Lam đồng ý liền vội vàng nói: "Hoạt động lần này của chúng tôi có chủ đề là ‘câu chuyện hôn nhân’, ngài chỉ cần lên sân khấu cùng quý cô này kể lại chuyện tình yêu của hai người, sau đó hát song ca một bài hát tình yêu với quý cô này là được rồi. Chúng tôi sẽ chọn ra một cặp có câu chuyện hay nhất để trao cho bọn họ một phiếu giảm giá khi chụp hình cưới ở tiệm chúng tôi!" Cô gái nói tới đây lại quan sát Bạch Nham và Lâm Lam một chút, nói: "Quý ngài và quý cô vẫn chưa kết hôn chứ? Ở chỗ của chúng tôi còn có thể dành cho hai người một cơ hội cầu hôn lãng mạn!"

"Chúng tôi đã kết hôn rồi." Lâm Lam nhàn nhạt nói với cô gái.

"Hả, như vậy à! Vậy quý ngài này bỏ lỡ một cơ hội cầu hôn Romantic rồi!" Cô gái tiếc nuối nói.

Bạch Nham nghe cô gái nói có chút xấu hổ cười cười, Lâm Lam có thể đồng ý, anh đã cảm thấy vô cùng may mắn rồi, những chuyện lãng mạn kia không liên quan tới hôn nhân của bọn họ.

"Tối rồi." Cô gái nói với hai người Bạch Nham.

Lâm Lam đã sớm nhìn thấy người ta tập nập bên này, lúc này trên sân khấu là một người con trai nắm tay một cô gái đẹp hát « hạnh phúc ngọt ngào », hai người nắm tay nhìn nhau cười, tình cảm dịu dàng này lập tức cuốn hút người xem dưới sân khấu sau đó là một trận hoan hô.

"Quý ngài, đến lượt hai người." Trong tiếng vỗ tay của người xem cặp đôi kia nắm tay nhau đi xuống sân khấu xong, cô gái lễ nghi nói với hai người Bạch Nham.

Bạch Nham kích động nắm tay của Lâm Lam, hăng hái không thôi. Còn Lâm Lam thì vẫn là vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Quý ngài và quý cô này thật sự là một đôi trai tài gái sắc, mọi người chắc chắn rất chờ mong câu chuyện tình yêu của hai người, có phải không?" Người dẫn chương trình cho hoạt động nói với mọi người ở dưới sân khấu để bầu không khí sôi nổi lên.

Lâm Lam không nói gì chỉ nhìn Bạch Nham, tình yêu của bọn họ chưa bao giờ bắt đầu làm sao có chuyện để kể chứ?

Bạch Nham gật đầu một cái với Lâm Lam, cầm micro lên dùng giọng điệu vô cùng bình tĩnh nói: "Chuyện của tôi và Tiểu Lam thật ra rất bình thường, không có chuyện Romantic để nói, cũng không có lời thề dài đằng đẵng, chỉ có ngẩng đầu nhìn nhau cười, cho nhau một cái ôm ấm áp, vậy thôi tôi cũng đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi! Mỗi sáng lúc tỉnh dậy có thể nhìn thấy vẻ mặt yên bình khi cô ấy ngủ, nghe tiếng hít thở đều đều của cô ấy; mỗi buổi tối cô ấy nấu đồ ăn xong rồi chờ tôi về; mỗi ngày sẽ nói với tôi ‘hoan nghênh về nhà!'; sẽ nói với tôi ăn chậm một chút, cẩn thận bị nghẹn; sẽ gấp món tôi thích ăn vào chén của tôi; sẽ. . . ." Bạch Nham nói rất bình tĩnh cũng rất chân thật, người xem dưới sân khấu thì im lặng nghe, lúc này mỗi người đều tin rằng cặp vợ chồng này rất hạnh phúc.

"Thật là một màn cảm động! Tôi nghĩ hôn nhân đáng quý là vì trong mỗi ngày bình thường luôn có một người sẽ im lặng ủng hộ bạn, cùng bạn trải qua mỗi ngày bình thường! Chúng ta hãy vỗ tay cho quý ngài và quý cô này!" Người dẫn chương trình nói xong liền là người vỗ tay đầu tiên.

"Vợ à, " Bạch Nham nói tiếp: "Trước kia vẫn không dám nói ra ba chữ kia vì anh cảm thấy mình nhỏ bé, anh không thể mang đến ánh sáng của ngôi sao cho em, nhưng anh lại bằng lòng cả đời này trở thành một viên bình thường làm bạn bên cạnh sao khi mặt trăng lên, dùng sự nhỏ bé, sự bình thường của anh để tôn lên vẻ đẹp và sự quý phái của em. Vợ à, anh yêu em!" Nói xong, Bạch Nham rốt cuộc cũng nhìn không được nữa kích động ôm lấy Lâm Lam.

Lâm Lam ôm Bạch Nham, lời nói vừa rồi của Bạch Nham vẫn còn vang vọng bên tai cô, anh nói mình là một viên bình thường sao, anh nhỏ bé khi đứng trước mặt cô sao. Vào lúc này Lâm Lam thật sự cảm động, có gia thế như vậy, có bằng cấp như vậy, Bạch Nham anh khi nào thì nhỏ bé, khi nào thì bình thường nhưng lại tự ti ở trước mặt cô như thế! Lâm Lam cô mới thật sự là một người nhỏ bé, tự ti, ích kỷ, cô làm sao mà xứng với mặt trăng trong lòng anh chứ?

"Quý ngài còn muốn nói gì với quý cô này nữa không?" Bầu không khí dưới sân khấu rất sôi nổi, người dẫn chương trình lại lợi dụng bầu không khí này muốn mang lại một cao trào tiếp theo.

Bạch Nham buông Lâm Lam ra, cầm micro nói: "Tôi nghĩ thiên ngôn vạn ngữ (rất nhiều lời) cũng không biểu đạt được gì, tôi chỉ muốn dùng tiếng hát chân thật nhất để diễn tả tình cảm chân thật của tôi! Ngồi dựa lưng vào nhau ở trên thảm trải sàn nhà, vừa nghe nhạc vừa nói ra ước muốn của mình, em hi vọng anh ngày càng dịu dàng, anh hi vọng em đặt anh ở trong lòng."

Lâm Lam kinh ngạc đến ngây người nhìn Bạch Nham, cho tới bây giờ cô chưa từng nói với Bạch Nham cuộc sống mà cô muốn chỉ là có một người có thể đi cùng cô đến già, mỗi ngày yên lặng nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn, nhìn thủy triều.

"Cho đến khi chúng ta già không đi được chỗ nào hết, anh vẫn coi em là bảo bối trong lòng bàn tay ——" Bạch Nham sửa lại lời bài hát, thâm tình hát,

anh muốn nói với Lâm Lam cô muốn cuộc sống như thế nào, anh đều biết hết.

Hát xong thì bầu không khí dưới sân khấu đã sôi trào, Lâm Lam và Bạch Nham cũng không thể bình tĩnh nhìn thẳng vào đối phương, Lâm Lam biết vào lúc này cô đã hoàn toàn xóa bỏ Tô Ngộ Dương ở trong lòng cô, cô làm sao nhẫn tâm tổn thương một Bạch Nham như thế này, làm sao nhẫn tâm không công bằng với anh đây?

"Bạch Nham, em yêu anh!" Lâm Lam then thùng nói vào micro của người dẫn chương trình.

Khi Lâm Lam nói câu nói đơn giản "Em yêu anh" kia, Bạch Nham không dám tin nhìn Lâm Lam, anh chờ câu này lâu như thế, rốt cuộc cũng chờ được rồi. Vào lúc này khó nén lại tâm tình kích động, Bạch Nham lại ôm chặt lấy Lâm Lam.

"Tiểu Lam, hôm nay anh thật sự rất vui!" Trên đường về Bạch Nham vẫn rất kích động, tay cầm lái vẫn không ngừng run.

"Kê ngực, không phải là một câu em yêu anh thôi sao? Sau này anh muốn em nói mấy lần cũng được!" Lâm Lam cười nhìn Bạch Nham vẫn đang vui vẻ không thôi, nói.

"Thật tốt quá, bây giờ anh muốn nghe!" Bạch Nham giống như một đứa bé đang đòi hỏi vậy.

Lâm Lam bắt đầu dĩ cười, nhỏ giọng nói: "Em yêu anh."

"Không được, nhỏ quá, nghe không rõ! Không tính!" Bạch Nham không hài lòng lắc đầu một cái.

Lâm Lam cúi đầu hít thở sâu một hơi, ngẩng đầu lên nói lớn tiếng vào lỗ tai của Bạch Nham: "Em yêu anh!"

Bạch Nham không ngờ Lâm Lam sẽ có động tác như vậy, cả kinh, tay cầm lái căng thẳng, xe không có báo hiệu trước liền ngoặt về phía cột điện ven đường. Bạch Nham vừa thấy liền vội vàng đạp phanh, thật may xe rốt cuộc dừng lại cách cột điện một mét.

Bạch Nham nghĩ lại mà sợ vỗ vỗ ngực, nói giọng: "Vợ à, sức mạnh của câu em yêu anh này thật sự không nhỏ!"

Lâm Lam cũng hoảng hồn giờ mới bình tĩnh lại, trừng mắt nhìn Bạch Nham, nói: "Cũng được, còn tưởng rằng cái mạng nhỏ này của em sẽ chết dưới tay anh chứ!"

"Anh làm sao chịu để vợ bị thương chứ! Vợ là bảo bối, anh yêu còn không kịp đó!"

"Chỉ biết miệng anh rất ngọt, lo lái xe đi!" Lâm Lam vừa gõ nhẹ lên trán của Bạch Nham vừa nói.

"Dạ, vợ đại nhân !" Bạch Nham làm ra bộ dáng cấp dưới phục tùng cấp trên, nói.

"Ha ha ha ha." Trong một chuỗi tiếng cười, xe lại chạy tiếp, chạy về phía một cái tên là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nằm trên giường nhìn ra ngoài từ cánh cửa đang mở ra một nửa, Lâm Lam mỉm cười nhìn bóng dáng tới tới lui lui của Bạch Nham. Sống chung với Bạch Nham nhiều ngày nay, bây giờ Lâm Lam đã thành thói quen mỗi sáng sớm thức dậy là có thể ăn cháo loãng và uống sữa tươi do Bạch Nham tự tay chuẩn bị cho cô.

Lâm Lam đứng lên, nhẹ nhàng đi tới sau lưng Bạch Nham rồi ôm lấy anh. "Hôm nay sao lại dậy sớm vậy? Sao không ngủ thêm một chút nữa?" Bạch Nham buông chén cháo loãng trong tay xuống, dịu dàng nói.

"Em sắp bị anh nuông chiều thành con heo lười rồi!" Lâm Lam tựa đầu vào trên vai của Bạch Nham, lẩm bẩm nói.

"A ~ hóa ra anh cười một con heo lười về à!" Bạch Nham xoay người lại ôm lấy Lâm Lam.

"Sao, hối hận rồi hả? Bây giờ anh mời thần thì dễ mà tiễn thần thì khó, em nha, giờ ý lại vào anh rồi!" Lâm Lam rời khỏi ngực Bạch Nham, cầm chén cháo loãng trên bàn lên ăn.

Trong mắt của Bạch Nham thoáng qua một tia do dự, cầm tay của Lâm Lam, nói: "Có phải em muốn trở thành con mèo lười đúng không? Không đánh răng, không rửa mặt."

"Được đó, làm một con mèo nhỏ luôn được nuông chiều!" Lâm Lam le lưỡi với Bạch Nham, nũng nịu nói.

"Được, Bạch Nham anh luôn nuông chiều con mèo lười này!" Bạch Nham vừa gõ nhẹ trên trán của Lâm Lam vừa cưng chiều nói: "Nhưng con mèo lười phải đi đánh răng rửa mặt, ngoan!"

"Được, vậy anh thổi cháo nguội giúp em!"

"Được, được, con mèo lười!"

Sau khi Bạch Nham nhìn Lâm Lam đi vào toilet rồi mới bắt đầu đi cười cười, cầm chén cháo loãng trên bàn lên sau đó dùng thìa khuấy nhẹ rồi thổi.

"Bạch Nham, trên bàn là gì vậy? Một lớp trắng trắng, bản thể này!" Lâm Lam lấy tay quét một đường trên lớp bột trắng trắng trên bàn, nói.

Bạch Nham vội vàng dùng tay lau hết: "Là muối! Lúc nãy anh bỏ vào cháo chắc rơi ra ngoài đó!"

"Cháo nguội chưa?"

"Nguội rồi, con mèo lười!" Bạch Nham ấn Lâm Lam ngồi xuống ghế, đưa cháo tới trước mặt cô.

"Ừ, cảm ơn chồng!"

"Chỉ đơn giản như vậy sao?"

"Ừ, vậy anh còn muốn như thế nào hả?" Lâm Lam bĩu môi nói.

"Chỗ này!" Bạch Nham đưa má trái của mình đến trước mặt Lâm Lam rồi dùng tay chỉ vào, nói.

Lâm Lam hơi ngẩng đầu lên hôn nhẹ một cái vào má của Bạch Nham, sau đó cúi đầu ăn cháo.

Bạch Nham cũng hôn nhẹ một cái vào má của Lâm Lam sau đó mới thỏa mãn đứng lên: "Tiểu Lam, anh đến công ty đây." Lúc Lâm Lam đang mỉm cười, Bạch Nham đi ra khỏi cửa.

Sau khi Bạch Nham đi Lâm Lam vẫn giống thường ngày ở nhà xem ti vi và đọc báo, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm với thím Trương, với cô mà nói hôm nay chẳng qua cũng chỉ là một ngày rất bình thường.

Đặt tờ báo trong tay xuống, Lâm Lam duỗi thẳng cái lưng mệt mỏi để thân thể thoải mái hơn một chút, chợt cảm thấy khát nước, muốn gọi thím Trương rót cho cô ly nước nhưng thấy bóng dáng bận rộn của thím Trương ở phòng bếp thì không muốn làm phiền thím nên nghĩ tự mình rót một ly cũng được.

Đứng lên vừa định bước đi thì lại cảm thấy bụng dưới truyền đến một trận đau đớn, Lâm Lam không nhịn được liền "A ——" lên một tiếng rồi ngã xuống ghế sofa.

Thím Trương ở phòng bếp nghe thấy tiếng thét chói tai của Lâm Lam liền vội vàng chạy ra, thấy Lâm Lam ôm bụng đau đớn ngã xuống ghế sofa: "Cô Lâm, cô làm sao vậy?"

Lâm Lam cảm thấy bụng dưới truyền tới từng trận đau đớn, cảm giác có gì đó nóng nóng chảy ra dưới thân. Nhịn đau khó khăn nói với thím Trương: "Mau gọi điện thoại cho Bạch Nham!"

Thím Trương vội vàng cuống quýt cầm điện thoại bên cạnh lên gọi cho Bạch Nham: "Ngài Bạch, không xong rồi! Cô Lâm đã xảy ra chuyện, ngài nhanh về đây đi!"

Đề điện thoại xuống, thím Trương quan tâm hỏi "Cô Lâm, ngài Bạch nói sẽ lập tức chạy về, cô khó chịu ở đâu? Tôi giúp cô xoa!"

Lâm Lam tốn rất nhiều hơi sức mới miễn cưỡng gật đầu được một cái với thím Trương, bụng dưới liên tục truyền tới cảm giác đau đớn khiến mồ hôi chảy ra cả người cô.

"A! Cô Lâm cô chảy máu!" Một tiếng kêu sợ hãi và lời nói tiếp theo của thím Trương khiến Lâm Lam đang đau đớn giật mình hiểu ra, hai tay run run duỗi về phía giữa bắp đùi của mình, cảm giác đặc sánh truyền đến từ đầu ngón tay, Lâm Lam không dám tin giờ tay lên, nhìn thấy tay mình dính đầy máu, khổ sở hô to: "Không ——" sau đó cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm liền mất đi tri giác.

Thím Trương nhìn tình hình trước mắt trong lòng cũng đã đoán được vài phần, luống cuống không biết nên làm sao mới tốt. Nhìn Lâm Lam rõ ràng đã bị sự thật trước mắt dọa ngã đi, mà Bạch Nham vẫn chưa về, thật sự là gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng rồi.

Lâm Lam không biết sau đó xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy trong lúc mơ màng có người ôm cô đặt lên giường, sau đó cảm giác bụng dưới đã không còn, có gì đó đã trượt ra ngoài. Lúc cô tỉnh lại thì nhận ra mình đang nằm trong phòng bệnh cao cấp ở bệnh viện.

Lâm Lam chuyển động thân thể lúc này mới cảm thấy bụng dưới vẫn âm ỉ đau nhức nên muốn tự mình xoa nhẹ, vừa mới động thì nhận ra tay của mình đang bị người khác nắm thật chặt. Quay đầu sang thì thấy hóa ra là Bạch Nham đang ngồi ngủ thiếp đi ở bên giường, tay thì nắm tay của cô thật chặt, không chịu buông lỏng chút nào.

"Bạch Nham, tỉnh dậy đi!" Lâm Lam khẽ đẩy Bạch Nham.

Mắt của Bạch Nham vẫn còn buồn ngủ lơ mơ nhìn Lâm Lam, vừa thấy Lâm Lam tỉnh lại ngay lập tức cả người liền tỉnh táo lại: "Tiểu Lam, em đã tỉnh rồi! Cảm giác khá hơn chút nào không?"

"Ừ, bác sĩ nói em bị bệnh gì?" Lâm Lam cười yếu ớt nhìn Bạch Nham hỏi.

Bạch Nham nhìn Lâm Lam trong lòng rất phức tạp, không biết trả lời cô như thế nào: "Tiểu Lam, em dường cơ thể của mình thật tốt, sau này chúng ta sẽ có con của mình!"

Lâm Lam vừa nghe xong cả người đều ngây dại, cô không phải không hiểu, lúc nhìn thấy tay mình dính đầy máu cô cũng đã đoán được kết quả này: "Bác sĩ có nói gì nữa không?"

Thấy sau đó vẻ mặt của Lâm Lam bình tĩnh, trong lòng Bạch Nham lại lo lắng, Lâm Lam như vậy làm anh nhớ lại quãng thời gian lúc Tô Ngộ Dương rời khỏi cô cũng chính là bộ dáng này. "Tiểu Lam, là anh có lỗi với em! Bác sĩ nói là một nhọc dẫn đến sinh non, hôm qua anh không nên dẫn em đi dạo phố!"

"Là con trai hay con gái?" Lâm Lam chỉ nhìn trần nhà màu trắng, không nhìn về mặt tự trách hối hận của Bạch Nham.

"Tiểu Lam, sau này chúng ta sẽ có con của mình mà!" Hai tay của Bạch Nham cầm tay của Lâm Lam đưa lên miệng hôn, an ủi Lâm Lam.

Con của mình à? Lâm Lam nghe những lời này của Bạch Nham trong lòng liền nguội lạnh một nửa. Hóa ra anh vẫn không xem con của cô giống như con của anh, cho tới bây giờ đứa bé đó ở trong lòng anh không phải là con của Bạch Nham anh.

"Bạch Nham, em muốn yên lặng một chút." Lâm Lam không đề ý đến vẻ mặt đau khổ của Bạch Nham sau khi nghe câu này.

"Tiểu Lam"

"Bạch Nham, em muốn một mình yên lặng một chút được không?" Không đợi Bạch Nham mở miệng nói hết lời thì Lâm Lam lại nói tiếp.

Bạch Nham buông tay của Lâm Lam ra, vẻ mặt bất đắc dĩ, mắt nhắm đi ra khỏi phòng bệnh.

"Thím Trương, cô ấy đã tỉnh lại, thím vào khuyên cô ấy ăn một chút gì đi." Ra khỏi phòng bệnh, Bạch Nham dặn dò thím Trương vẫn luôn canh giữ ở ngoài phòng bệnh. Thím Trương gật đầu một cái để cho anh yên tâm.

"Cô Lâm, sinh non cũng giống như ở cũ, ngàn vạn lần phải bồi bổ! Cô vừa mới tỉnh nên uống một chút cháo loãng để lót dạ." Thím Trương vừa nói vừa đặt hộp giữ ấm lên bàn rồi đổ cháo loãng ra chén.

"Thím Trương, bác sĩ nói sao?" Lâm Lam vẫn duy trì tư thế đó từ lúc Bạch Nham đi ra ngoài, ánh mắt dờ dẩn hỏi.

Tay của thím Trương đang đổ cháo liền dừng lại một chút, ánh mắt lóe lên, nói: "Nghe bác sĩ nói là một nhọc dẫn đến cơ thể suy nhược nên mới xảy ra chuyện như vậy."

Lâm Lam nghe xong không nói, vẫn ngẩn người nhìn chằm chằm trần nhà.

Thím Trương cầm chén cháo ngồi xuống bên cạnh giường của Lâm Lam đang nằm, thổi cháo trong thìa, cảm thấy không nóng lắm mới đưa tới trước mặt Lâm Lam: "Cô Lâm, ăn ít cháo đi?"

Lâm Lam nằm trên giường giống như không nghe thấy, ánh mắt dờ dẩn, thỉnh thoảng sẽ nhú mày một chút cho thấy vào lúc này trong lòng cô rất khổ sở.

"Cô Lâm, đau lòng thì đau lòng nhưng vẫn phải chú ý giữ gìn sức khỏe, đứa bé mất đi còn có thể có lại." Thím Trương đưa cháo đến bên miệng Lâm Lam, khuyên nhủ.

Lâm Lam nghe lời nói của thím Trương ánh mắt càng khổ sở hơn, cô sẽ có lại đứa bé khác nhưng đứa bé này là duy nhất, sau này dù có nhiều hơn nữa thì cũng không phải là nó!

"Cô Lâm, ít nhiều cũng ăn một chút đi?"

Lâm Lam chậm rãi há mồm, thím Trương thật cẩn thận đút cháo cho cô.

Đây là cháo loãng Lâm Lam thích ăn nhất, ngày thường cô lúc nào cũng thích nhai từ từ ở trong miệng, cho đến khi miệng tràn đầy hương vị của kẹo mạch nha. Lâm Lam thần thờ nhai, hôm nay cháo rất chất.

Ở trong bệnh viện vài ngày, cơ thể của Lâm Lam đã không có gì đáng ngại nhưng vẫn hơi suy nhược, mấy ngày nay Bạch Nham một tắc cũng không rời khỏi cô, chuyện gì cũng không cho Lâm Lam làm, thậm chí uống một hớp nước Bạch Nham cũng muốn tự tay dùng thìa đút cô.

Lâm Lam cảm nhận được Bạch Nham lúc nào cũng luôn quan tâm, cô cũng hoàn toàn biết Bạch Nham vốn một tắc cũng không rời là sợ cô đau lòng quá mức. Cô biết mình sinh non không liên quan tới anh, lời anh nói ra ngày đó chẳng qua là quan tâm sót ruột nên nhất thời nói ra mà thôi, mấy ngày nay

mình lạnh nhạt với anh, vậy rất không công bằng với anh.

"Bạch Nham, anh có thể đến công ty. Anh ở cùng với em lâu như vậy, công ty làm sao bây giờ?" Lâm Lam nói với Bạch Nham đang gọt trái táo.

"Không sao đâu, nếu anh không có ở đó vài ngày mà bọn họ không làm được việc gì, vậy cũng chỉ có thể nói anh không có mắt nhìn, chỉ biết tìm một vài nhân viên nhận tiền mà không làm việc, mượn cơ hội lần này khảo nghiệm bọn họ một chút đi." Bạch Nham thờ ơ nói.

"Ngày mai anh đến công ty đi? Để cho người khác biết anh vì một chuyện nhỏ này của em mà mấy ngày không đến công ty vậy thì không tốt lắm!" Bạch Nham cắt một miếng táo đưa cho Lâm Lam.

"Em đó, yên tâm bồi dưỡng cơ thể đi, chuyện gì cũng không quan trọng bằng chuyện của em!"

Lâm Lam nhận lấy miếng táo, nói: "Em đã khỏe nhiều rồi, có thím Trương ở đây là được, anh đến công ty đi?"

Bạch Nham vốn đang muốn ở cùng với Lâm Lam mấy ngày nữa, đành chịu vì cô kiên trì muốn anh đến công ty, anh không thể thay đổi được chủ ý của cô nên buộc lòng phải đồng ý.

"Vậy em có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh! Cứ cách một giờ anh sẽ gọi một cuộc điện thoại cho em!" Nói xong Bạch Nham mặc áo khoác treo trên giá vào để chuẩn bị ra cửa.

"Được, được! Tùy anh!" Lâm Lam ngồi trên giường, buồn cười nhìn Bạch Nham.

"Vậy em nghỉ ngơi thật tốt, anh đi đây!" Bạch Nham lưu luyến không rời mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Lam cắn miếng táo trong tay, nhai từ từ, trên mặt lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Bầu trời xanh thẳm không có một chút tí vết nào, Lâm Lam nằm trên cỏ cảm thấy rất thoải mái, duỗi thẳng cái lưng mệt mỏi: "Ngô Dương, chúng ta có một đứa bé được không?"

Tô Ngô Dương cũng duỗi thẳng cái lưng mệt mỏi, nói: "Được, sinh cho anh một đứa con gái đáng yêu giống em."

"Không, em muốn con trai!" Lâm Lam vội vàng phản đối.

"A —— anh biết em đang ghen!" Tô Ngô Dương ngồi dậy, vuốt nhẹ lỗ mũi của Lâm Lam.

"Không phải! Em thích con trai!" Lâm Lam bị Tô Ngô Dương nói trúng tâm sự, không cam lòng dẫu môi lên.

"Sinh con trai cũng dẫu môi lên giống như em sao?" Tô Ngô Dương vuốt nhẹ môi của Lâm Lam, cười nói.

"Dẫu môi đáng yêu!" Lâm Lam ngồi dậy, thuận thế ngã vào trong lòng của Tô Ngô Dương.

Hai tay của Tô Ngô Dương ôm lấy Lâm Lam từ phía sau, cười không nói. Mùa xuân là mùa của những nụ hoa đang hé mở rực rỡ, bọn họ im lặng ôm nhau, thỉnh thoảng có bướm bướm bay qua, xinh đẹp mà lãng mạn.

Bầu trời xanh thẳm

Nghĩ tới những chuyện đã qua, Lâm Lam có chút không thể kiểm chế được. Đó là sau khi ở chung với Tô Ngô Dương không bao lâu, đứa bé của bọn họ mãi cho đến hai năm sau mới có. Cô biết Tô Ngô Dương rất thích đứa bé cho nên vẫn muốn tìm một cơ hội nói cho anh biết, chỉ là ý trời trêu người!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

"Lâm Lam, cậu ở chung với Bạch Nham cũng không nói cho tớ biết, có phải đã quên người bạn này rồi không?" Đột nhiên vang lên một giọng nói cắt đứt suy nghĩ của Lâm Lam, nhìn người tới đứng ở cửa, Lâm Lam có chút không ngờ tới.

"Thư Á! Sao lại là cậu?"

"Cậu còn hỏi tớ! Chuyện kết hôn cũng không nói với mình một tiếng, bây giờ nhập viện cũng không nói cho tớ biết! Nếu không phải Bạch Nham gọi điện thoại cho tớ thì có phải cậu tính giấu diếm tớ luôn đúng không?" Lúc đang nói chuyện Thư Á đã cắm bó hoa Bách Hợp vào bình hoa, sau đó ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của Lâm Lam.

Lâm Lam nhìn chăm chăm người xinh đẹp trước mắt, vẫn là một người phụ nữ phóng khoáng như trước đây, hơi xúc động nói không nên lời, bạn cùng phòng bốn năm, từng là bạn gái ít nói chuyện, hiện giờ cũng ít liên lạc, cảm thán nói: "Đều là một vài chuyện nhỏ, thật ngại khi đã làm phiền tới cậu!"

Thư Á giận dỗi trợn mắt nhìn Lâm Lam nói: "Kết hôn cũng là chuyện nhỏ sao, vậy cậu xem chuyện gì mới là chuyện lớn hả?"

Lâm Lam tự biết đuối lý, không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này với cậu ấy nữa nên liền chuyển đề tài: "Cậu và Trình Băng sao rồi?"

"Tớ và anh ấy còn có thể thế nào chứ? Cậu cũng biết tớ là loại người gì, đời này của anh ấy còn có thể thoát khỏi tớ sao!"

"Nói như vậy là các cậu kết hôn rồi sao?"

Thư Á gật đầu một cái: "Ừ, khi đó ở phương bắc, vốn là muốn gọi cho các cậu nhưng cách nơi này quá xa, với lại cuộc sống của các cậu vẫn chưa ổn định, nên tìm mấy người rồi làm một cái nghi lễ đơn giản."

"Còn nói tớ! Chính cậu còn không phải như vậy sao?" Lâm Lam bắt được cơ hội liền liếc mắt nhìn Thư Á.

"Sao cậu lại ở chung với Bạch Nham vậy? Tô Ngộ Dương đâu?" Từ lúc nhận được điện thoại của Bạch Nham tới giờ Thư Á vẫn còn kinh sợ, cô rất rõ ràng tình cảm của Lâm Lam và Tô Ngộ Dương, lúc đầu Tô Ngộ Dương vì ở chung với Lâm Lam mà trở mặt với người nhà, mấy tháng trước vẫn còn nghe thấy một vài chuyện của cô từ một bạn học, cho là bọn họ thành người một nhà rồi, không ngờ tới vẫn đi tới bước này!

Lâm Lam thờ dãi, nhàn nhạt nói: "Chuyện giống như cậu nhìn thấy đó, với lại những thứ kia còn có ý nghĩa gì đây?"

"Bạch Nham là người không tồi, chỉ hơi mềm yếu một chút. Cậu và anh ấy sẽ hạnh phúc!" Thư Á biết Lâm Lam không muốn nói, là bạn học nhiều năm cô biết Lâm Lam không muốn nói thì tuyệt đối không sẽ nói ra, nên không hỏi nữa.

"Đúng rồi, khi nào thì cậu về?" Sau khi Thư Á và Trình Băng tốt nghiệp thì phải đi lên phương bắc phát triển, những năm gần đây bọn họ vẫn chưa từng trở về.

"Vừa mới về được một tuần, ở phương bắc lâu rồi nên muốn về phương nam nhìn một chút, nhìn chỗ này, gặp các cậu nhiều năm không thấy. Tớ vốn muốn qua một thời gian ngắn nữa rồi tìm người nói chuyện, không ngờ."

"Các cậu hiếm khi về đây một chuyến nên phải ở lại thêm vài ngày, chờ tớ hết bệnh rồi chúng ta sẽ giống như năm đó đi quán bar uống rượu, sao hả?" Nhớ tới bốn năm đại học thường đi uống rượu chung Lâm Lam vừa hoài niệm vừa buồn bã.

"Được, chờ cậu xuất viện, cậu không đi thì tớ cũng lôi kéo cậu đi! Nhưng cậu phải nhanh khỏe lại đây!"

"Hôm nay nói chuyện với Thư Á sao rồi?" Buổi tối lúc Bạch Nham dứt cơm cho Lâm Lam ăn, hỏi.

"Nói chuyện một buổi chiều! Em và cậu ấy còn nói chờ em xuất viện sẽ đi quán bar uống rượu với cậu ấy!"

"Bệnh chưa tốt hơn thì đã muốn đi uống rượu rồi!"

"Cậu ấy và Trình Băng hiếm khi về đây nên em chỉ muốn mọi người tụ họp thôi!"

"Em đó! Vẫn nên chú ý thân thể!" Nhìn Lâm Lam lấy lại sức sống Bạch Nham cuối cùng cũng lộ ra được nụ cười hiếm có mấy ngày qua.

"Anh cố ý gọi Thư Á tới sao? Cảm ơn anh, Bạch Nham!" Bạch Nham làm những chuyện này vì cô, Lâm Lam sao lại không nhìn ra được chứ?

"Chỉ cần em có thể sớm ngày khỏe lại thì làm những việc này có tính gì chứ?" Bạch Nham nói xong đưa miếng cơm đến khóe miệng của Lâm Lam.

Lâm Lam ngậm cơm trong miệng cười an ủi Bạch Nham, vì Bạch Nham, vì những bạn bè quan tâm cô, cô cũng nên sớm ngày thoát khỏi bóng ma đó.

Ngày hôm sau Thư Á lại tới, còn mang theo Trình Băng: "Lâm Lam, tớ lại tới! Cậu cũng đừng chê tớ phiền nha!"

"Tớ chê cậu mấy năm qua này cũng không tới phiền tớ đó!" Lâm Lam nói với Trình Băng ở phía sau Thư Á: "Ồ chung với người phụ nữ này chắc chắn là rất khổ sở nhỉ?"

Trình Băng nhìn Lâm Lam xấu hổ cười cười, liếc nhìn Thư Á nhưng không nói gì.

"Cậu được đấy Lâm Lam, cậu chia rẽ tình cảm vợ chồng của người khác!" Thư Á trợn mắt nhìn Lâm Lam xong liền ngồi xuống bên cạnh cô.

"Trời đất chứng giám, tớ đây là vì khảo nghiệm tình cảm vợ chồng của cậu! Cậu là người không tim không phổi làm sao lại để cậu tìm được một người đàn ông tốt như Trình Băng vậy chứ?" Giống như tìm lại được cảm giác tranh cãi năm đó, Lâm Lam lại nhớ tới sự vui vẻ năm đó.

"Tớ không tim không phổi, cậu thì có tim có phổi hả? Có một người đàn ông tốt như Bạch Nham vẫn còn không thỏa mãn à?"

"Ha ha ha. Mọi người như nhau thôi!" Lâm Lam không tự chủ được mà cười ha ha, thật sự là nhớ thời kỳ học sinh kia!

"Lâu rồi không tranh cãi với người khác, thật sự là toàn thân thoải mái!" Thư Á cũng sáng khoái cười nói.

"Sống chung với người phụ nữ này nhất định chịu không ít khổ đúng không?" Lâm Lam nhìn Trình Băng hỏi.

Về mặt biết sẽ là có kết quả này của Trình Băng vẫn giống trước khi kết hôn, nhìn cô nói: "Cô ấy luôn là đáng về không cần thận, đáng về ở bên ngoài thì là cái gì cũng biết, đừng tới việc nhà thì giống như biến thành một người khác, làm cái gì hỏng cái đó, thật đúng là gây ra không ít truyện cười!"

Thư Á ở một bên vội vàng ra sức nháy mắt với Trình Băng, thấy Lâm Lam cười đến mức ngồi dậy không nổi, thật vất vả mới dừng lại được, nói: "Tớ rõ ràng nhất là chuyện này, năm đó cậu ấy gây ra cũng không ít truyện cười!"

"Nói gì mà cười vui về vậy?!" Bạch Nham vừa vào cười hỏi.

"Không có gì, nói chuyện vui thôi!" Thư Á vội vàng trả lời.

Nghe Thư Á trả lời Lâm Lam "xi" cười: "Đúng vậy, nói truyện cười của người khác!"

"Bạch Nham, Lâm Lam có làm chuyện quái gở nào với anh không?" Thư Á trừng mắt nhìn Lâm Lam nói.

"Chuyện quái gở? Không có! Sao vậy?" Bạch Nham vừa nghe là chuyện của Lâm Lam nên khẩn trương hỏi.

"Cậu đó, mình gây ra truyện cười còn nghĩ rằng người khác cũng giống cậu sao!" Lâm Lam mới không cười nữa bị Thư Á hỏi vậy lại không nhịn được cười "khanh khách".

Bạch Nham nghe bọn họ câu một câu tới một câu mới biết đang nói đùa, thở phào nhẹ nhõm.

"Bạch Nham, em giao Lâm Lam cho anh đó! Anh phải chăm sóc cậu ấy thật tốt, làm cậu ấy hạnh phúc!" Một ngày cười đùa giỡn nhau qua rất nhanh, ngoài cửa sổ mặt trời đã ngã về tây. Thư Á đứng lên chuẩn bị rời khỏi, trước khi đi dặn dò Bạch Nham.

"Dạ, chị cả Thư Á!" Bạch Nham nói xong vẫn không quên chào theo nghi thức quân đội.

Lâm Lam bị hai người chọc cười, nhịn cười nói: "Được rồi, nếu anh ấy bắt nạt tớ thì tớ sẽ lập tức gọi điện thoại cho cậu, cậu nhất định phải trút giận giùm tớ đó!"

Thư Á cười tạm biệt Bạch Nham và Lâm Lam, mở cửa vừa định đi ra thì Lâm Lam gọi lại, Thư Á quay đầu lại "Hả?" một tiếng.

"Cậu đó, làm người phải phúc hậu chút, không nên bắt nạt Trình Băng hiền lành!" Trước khi Thư Á đi Lâm Lam vẫn muốn tranh cãi với cô ấy.

"Yên tâm, tớ nhất định sẽ thương yêu anh ấy! Đi đây!" Thư Á và Lâm Lam trêu ghẹo nhau đã thành thói quen nên cũng không cảm thấy có cái gì, mặc dù Trình Băng biết hai người cho tới nay đều là như vậy, nhưng vẫn không khỏi có chút ngượng ngùng.

"Đi đi, đi đi! Đừng quên chuyện uống rượu!" Lâm Lam nói lớn tiếng với Thư Á mới đi ra cửa.

"Biết rồi, cậu nên mau chóng khỏe lại, nếu không tớ phải đợi tới mức không kiên nhẫn được đó!" Giọng nói của Thư Á từ ngoài cửa truyền vào.

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa từ từ đi xa, Lâm Lam nhìn Bạch Nham: "Lúc nào thì em có thể xuất viện vậy? Ở trong bệnh viện mấy ngày, em cảm thấy mình khỏe nhiều rồi!"

"Nên ở lại thêm vài ngày đi? Anh nghe thím Trương nói chuyện này của em giống ở cũ vậy, không được qua loa!"

"Em muốn về nhà mà! Ở bệnh viện cảm giác cả người không thoải mái!"

"Vậy chờ anh hỏi bác sĩ rồi lại nói tiếp." Thấy ánh mắt nóng lòng muốn về nhà của Lâm Lam Bạch Nham liền lui một bước.

"Tiểu Lam, bác sĩ nói trong một tháng tới không được trúng gió, lát nữa anh đi ra ngoài lái xe tới trước cửa rồi em với thím Trương hãy ra ngoài." Nằm viện suốt một tuần Lâm Lam rốt cuộc cũng chịu đựng được đến ngày xuất viện. Bạch Nham vốn muốn để cô ở lại thêm vài ngày, không có cách nào vì Lâm Lam nhất định không chịu.

"Ừ, tất cả đều nghe theo anh." Được xuất viện, tâm tình của Lâm Lam thật tốt.

"Tiểu Lam, lát nữa em muốn ăn gì?" Trên xe Bạch Nham hỏi.

"Để em nghĩ nha! Em muốn ăn khoai tây chiên, cá kho tàu. . . . Anh làm mấy món ăn hôm đó cho em ăn là được! Em muốn ăn đồ ăn anh làm!" Lâm Lam dùng tay đếm, sau đó mở miệng nói muốn Bạch Nham tự mình xuống bếp.

"Được, đều đồng ý với em!" Bạch Nham cung chiêu nói.

Thím Trương ngồi ở ghế sau nhìn đáng về hai vợ chồng giống như hai đứa bé thì không nhịn được mà nở nụ cười.

Vì Bạch Nham phản đối mãnh liệt nên Lâm Lam cuối cùng cũng không có cơ hội uống rượu với Thư Á, cuối cùng cũng chỉ là bốn người bày một bàn ở nhà Lâm Lam để tạm biệt Thư Á và Trình Băng, sau đó vợ chồng Thư Á lại đi phương bắc. Vì thế mà mấy ngày liên tiếp Lâm Lam đều oán trách Bạch Nham.

"Thư Á đi như vậy rồi lại không biết khi nào mới có thể trở lại! Không uống rượu với cậu ấy mà để cậu ấy đi như vậy thật sự là lợi cho cậu ấy!" Lâm Lam ngồi trên ghế sofa ôm gối ôm vừa nói vừa liếc nhìn Bạch Nham.

"Em còn nói, với tình trạng cơ thể này của em có thể uống rượu sao?" Bạch Nham bắt đầu đi ăn điều khiển ti vi trong tay.

"Uống một lần thì có liên quan gì chứ?"

"Được rồi, chờ thân thể em khỏe hẳn, anh uống với em còn không được sao?" Một tay của Bạch Nham khoác lên vai của Lâm Lam, lấy lòng nói.

"Anh có thể giống như cậu ấy sao? Anh uống mấy ly thì chắc chắn đã say đến bất tỉnh nhân sự!" Lâm Lam vẫn không dám tăng bốc tửu lượng của Bạch Nham.

"Dạ đúng! Anh biết em giỏi nhất!" Bạch Nham lấy tay vỗ nhẹ vai của Lâm Lam, khó nhịn ý cười ở trên mặt.

"Bạch Nham, em muốn ngủ, anh ôm em vào phòng đi." Lâm Lam dựa vào vai của Bạch Nham, nhẹ giọng nói.

Bạch Nham đặt điều khiển ti vi trong tay xuống nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Lam, Lâm Lam rúc đầu vào trong ngực Bạch Nham, cảm giác trong ngực Bạch Nham truyền tới tiếng tim đập, đưa tay xoa ngực anh: "Bạch Nham, trái tim của anh đập vì em sao?"

Bạch Nham ngừng lại một chút rồi tiếp tục bước đi: "Mỗi một phút mỗi một giây nó đều đập vì em!"

"Ừ." Lâm Lam đổi một tư thế thoải mái ở trong lòng Bạch Nham.

"Tiểu Lam?" Bạch Nham đặt Lâm Lam lên giường, nhẹ giọng gọi cô.

"Hả?" Lâm Lam mơ mơ hồ hồ trả lời.

Bạch Nham bắt đầu đi cười cười, giúp cô vén tóc trên trán, cẩn thận đắp chăn cho cô, hôn nhẹ một cái trên trán cô, dịu dàng nói: "Con heo lười, ngủ ngon!"

Lâm Lam mơ mơ màng màng "Ừ" một tiếng, sau đó Bạch Nham mới tắt đèn đi ra khỏi phòng ngủ.

Ngồi trên ghế sofa trong lòng Bạch Nham rất rồi, "Bạch Nham, xinh đẹp thường sẽ không lâu dài!" Không biết làm sao mà mấy ngày nay những lời này của Lâm Lam cứ quanh quẩn ở trong đầu Bạch Nham làm tinh thần của anh không yên.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

"Thím Trương, hôm nay lúc Bạch Nham rời khỏi nhà có nói sẽ về trễ không?" Lâm Lam nhìn xa xa ngoài cửa sổ loáng thoáng đã có thể thấy những vì sao đang lấp lánh trên bầu trời hỏi.

"Không có! Buổi sáng lúc ngài ấy đi về mặt còn rất phấn khởi nói muốn cho cô một ngạc nhiên! Tôi thấy nhất định là chọn quà tặng cho cô rồi!" Thím Trương vừa dọn dẹp phòng bếp vừa nói.

"Thật sao? Cũng đã trễ thế này rồi mà còn chọn quà tặng nữa?" Lâm Lam ngồi xuống ghế sofa tiện tay cầm lấy gối ôm ôm vào trong ngực.

"Tôi làm người giúp việc nhiều năm như vậy, giống như ngài Bạch yêu thương vợ con mình như thế thật đúng là chưa từng thấy qua! Cô Lâm thật có phúc đó! Nhưng nếu có thêm đứa bé thì lại càng hoàn mỹ!" Thím Trương không có phát hiện ra khi Lâm Lam nghe được những lời này thì đột nhiên sắc mặt trở nên khó coi, vẫn nói tiếp: "Nếu có tiếng khóc của đứa bé trong nhà này chắc sẽ vui vẻ lên không ít!"

"Thím Trương, hôm nay thím làm vậy thôi, tan tầm đi."

"Nhưng lát nữa tôi còn phải dọn dẹp bát đĩa nữa mà?"

"Tôi và Bạch Nham sẽ làm những việc này, hôm nay thím tan tầm đi."

Mặc dù không hiểu nhưng thím Trương vẫn cời tạp dề trên người ra: "Tôi đi đây, cô Lâm."

Lâm Lam nằm ngửa trên ghế sofa gập đầu một cái với thím Trương, lời nói của thím Trương không phải là không có lý, chính cô cũng muốn có một đứa con. Ở chung với Bạch Nham đã gần hai năm rồi, nhưng kể từ lần sanh non trước bụng của cô vẫn chưa có phản ứng gì. Gần đây Vệ Tương Lan cũng gọi điện nhiều lần hỏi thăm tình huống của cô, thúc giục cô nhanh có một đứa con với Bạch Nham. Từ trong giọng nói của Vệ Tương Lan, Lâm Lam biết bà chắc là hiểu lắm mình không muốn đứa bé, nếu cô sinh đứa bé ra trong tâm trạng không vui thì hôn nhân của cô và Bạch Nham rất có thể sẽ lại xảy ra vấn đề. Kết hôn với Bạch Nham những năm gần đây cô luôn thuận theo tự nhiên, chưa bao giờ dùng thủ đoạn bất thường nào để tránh những việc này, mặc dù lúc mất đi đứa bé kia cô không phải là không có oán hận nhưng cô vẫn hy vọng có một đứa con với Bạch Nham.

Đồng hồ trên tường vẫn luôn kêu "Tí tách, tí tách" chạy từng giây một, kim giờ đã chỉ tám giờ, Lâm Lam vẫn nằm không nhúc nhích trên ghế sofa, bầu trời ngoài cửa sổ đã đầy sao, một chút cô cũng không phát hiện ra Bạch Nham về trễ hai giờ.

Một tiếng "Bịch" đóng cửa vang lên, lúc này mắt của Lâm Lam mới chuyển động.

Bạch Nham tùy tiện cởi giày ném trên sàn nhà, liếc mắt một cái có thể nhìn thấu vẻ mặt sốt ruột và lo lắng, mới vừa đi mấy bước lại dừng, quay lại bỏ giày vào tủ giày, chỉnh lại nét mặt rồi đi tới sofa, cúi người: "Tiểu Lam, sao chưa ăn cơm?" Khi thấy đồ ăn vẫn còn nguyên trên bàn, Bạch Nham đau lòng nói.

Lâm Lam ngồi dậy, ánh mắt hoảng hốt nhìn Bạch Nham, đột nhiên "Oa" một tiếng khóc ngã vào trong lòng Bạch Nham.

Biết Lâm Lam nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Bạch Nham thấy cô khóc như vậy, khẩn trương ôm cô hỏi: "Làm sao vậy? Có phải anh về trễ nên rất đói bụng đúng không? Đều do anh không tốt, không nên về trễ như vậy!"

Lâm Lam ở trong lòng Bạch Nham lắc đầu, nhưng chỉ khóc không nói lời nào, đến khi khóc đủ rồi mới ngẩng đầu lên, lau khô nước mắt hỏi: "Sao hôm nay về trễ vậy?"

Bạch Nham trả lời úp úp mở mở: "Công ty mở cuộc họp khẩn cấp mới về trễ như vậy. Đều do anh không tốt, trước đó cũng không gọi điện về, để em lo lắng rồi! Sao em không ăn cơm, đói bụng lắm hả?"

"Không đói lắm, anh mua quà tặng đền bù đi?" Lâm Lam đưa tay đòi quà Bạch Nham.

Bạch Nham sững sờ nhìn cô, có chút không hiểu.

Lâm Lam thấy vẻ mặt của Bạch Nham không biết nguyên nhân liền nản lòng thả tay xuống: "Thím Trương nói buổi sáng anh nói muốn cho em một ngạc nhiên!"

"A! Hoá ra là như vậy! Mấy ngày nữa là sinh nhật của em, anh vốn muốn vào ngày đó cho em một ngạc nhiên, không ngờ lại khiến thím Trương hiểu lầm." Bạch Nham ngồi trên ghế sofa đối tư thế, một tay ôm Lâm Lam: "Lần này muốn cho em một ngạc nhiên cũng bị mất!"

Thấy vẻ mặt nản lòng của Bạch Nham, Lâm Lam ngẩng đầu lên hôn nhẹ một cái vào má của Bạch Nham: "Lần này hài lòng chưa?"

"Ừ, hài lòng! Biết vậy nên sớm một chút khiến thím Trương hiểu lầm!"

"Anh. Sớm biết vậy em sẽ không chủ động hôn!"

"Tiểu Lam."

"Hả?"

"Bây giờ trong lòng của em còn có cậu ấy không?"

Lâm Lam liền mất đi tiếng nói cười vừa rồi, không hiểu vì sao Bạch Nham đột nhiên lại hỏi như vậy. Về vấn đề này hai người vẫn luôn giữ im lặng.

"Bạch Nham, anh ấy là quá khứ của em, chuyện này không có cách nào thay đổi sự thật. Anh hỏi em có anh ấy hay không, em nói không là đang gạt anh."

"Tiểu Lam, nếu gặp lại cậu ấy em có hối hận khi lấy anh không?"

"Bạch Nham," Lâm Lam nghiêm túc nhìn Bạch Nham: "Không nên không tin tưởng với mình như vậy, anh rất tốt, thật sự rất tốt. Nếu nói hối hận em mới nên hối hận lúc trước đã quen biết các anh. Nhưng thế giới này không có hối hận, cùng nhau đi tới, nhận được, bỏ lỡ, hạnh phúc vui vẻ, đau khổ cũng chỉ là một kinh nghiệm. Cho nên em sẽ không hối hận về quyết định ban đầu đồng ý lấy anh!"

"Tiểu Lam." Bạch Nham ôm Lâm Lam nhẹ giọng nói.

Lâm Lam tựa vào trước ngực Bạch Nham đau lòng nói: "Thì ra em vẫn luôn để anh không yên lòng như thế, là em sơ suất, chưa từng tỏ rõ tâm ý với anh."

"Anh rất vui, thì ra trong lòng em vẫn luôn vì anh suy nghĩ, anh cảm thấy thật áy náy khi đã có những ý nghĩ kia! Xin lỗi, Tiểu Lam!" Bạch Nham chán nản nói.

"Bạch Nham, cuộc sống bây giờ của chúng ta rất tốt, rất hạnh phúc! Em rất thích cũng rất quý trọng, cho nên xin anh hãy tin tưởng chính mình!" Lâm Lam ở trong lòng Bạch Nham hạnh phúc nói: "Đói bụng không, chúng ta ăn cơm đi?"

Lâm Lam ngồi xuống ghế của mình, vừa cầm đĩa lên lại nghĩ nghĩ rồi đứng lên.

Bạch Nham ngồi đối diện khó hiểu nhìn cô, Lâm Lam cười cười với anh, bắt đầu di chuyển cái ghế của mình đến vị trí bên cạnh Bạch Nham xong, quay trở lại cầm chén đĩa tới rồi ngồi xuống bên cạnh Bạch Nham. Trong toàn bộ quá trình Lâm Lam cũng không nói một câu mà Bạch Nham cũng chỉ im lặng nhìn tất cả. Đến khi Lâm Lam làm xong, Bạch Nham và cô đều hiểu rõ nhìn nhau cười.

Đều nói chỉ có những người yêu nhau thật sự mới có thể sống vai ngồi ăn tối với nhau.

"Alo, xin chào!" Lâm Lam cầm điện thoại lên nói.

"Lâm Lam à, tớ là Thư Á." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói đã lâu không nghe của Thư Á.

"Nghĩ sao mà gọi điện cho tớ vậy? Đã lâu rồi cũng không liên lạc với tớ, còn tưởng rằng cậu sống ở phương bắc bận rộn không nghĩ tới bạn bè già này chứ!" Vừa nghe là Thư Á Lâm Lam giật dỗi nói.

"À à, đây không phải là do tớ rất bận sao! Với lại tớ và cậu còn phân biệt ai với ai chứ, sao vẫn còn tính toán những việc này chứ?"

"Được rồi, nói đi, hôm nay tìm tớ có chuyện gì? Sẽ không là cậu được về lại phương nam rồi đó chứ?" Lâm Lam đoán Thư Á cũng nên trở lại rồi, lần từ biệt trước đã gần hai năm rồi.

"Lâm Lam, tớ nói một chuyện với cậu, cậu đừng kích động nha!"

Lâm Lam nghe giọng nói do dự của Thư Á trong điện thoại, không cho là đúng nói: "Bây giờ tớ là một bà nội trợ ở nhà tiêu chuẩn, chuyện gì kích động hả? Nói đi."

"Hôm qua tớ nhìn thấy Tô Ngọc Dương!"

Lời nói của Thư Á như dao khắc vào lòng Lâm Lam, khắc lại ba chữ đã sớm phai nhạt trong lòng cô một lần nữa.

"Đã nhiều năm như vậy, từ lâu tớ và anh ta đã không còn liên quan gì với nhau, có gì mà phải kích động chứ? Chỉ là không ngờ anh ta đã trở về nước thôi!" Lâm Lam ra vẻ thoải mái nói.

"Không phải, tớ gặp anh ta trên đường, tớ nghĩ tớ và anh ta cũng có chút giao tình liền đi tới chào hỏi, anh ta lại còn nói không biết tớ!" Thư Á dùng giọng điệu khó tin nói.

"Bây giờ anh ta là nhân vật nổi tiếng, làm sao còn có thể nhớ những người bình thường như chúng ta!" Lâm Lam dùng giọng điệu bình tĩnh châm biếm Tô Ngọc Dương cũng châm biếm chính mình.

"Trái lại cậu rất hiểu anh ta. Người phụ nữ bên cạnh anh ta thật là xinh đẹp, bước đi đều là ngẩng đầu! Nhưng thật sự tiện nghi cho anh ta, anh ta làm chồng của tiểu thư nhà giàu rất có ý tứ đó chứ!" Thư Á khinh thường nói chuyện của Tô Ngọc Dương.

Đầu điện thoại bên này Lâm Lam nhếch khóe miệng, rời khỏi cô anh ấy lấy được thứ mình muốn: "Đã là chuyện quá khứ rồi, cậu cũng không cần nói chưa như vậy, ai có chí nấy!"

"Tớ cảm thấy không đáng thay cậu, lúc đó thật sự là mắt của tớ bị mù nên mới không nhìn ra bản chất xấu xa của anh ta!" Thư Á nói đến Tô Ngọc Dương lúc đó có vẻ còn tức giận hơn Lâm Lam.

"Anh ta theo đuổi thứ mình muốn mà thôi! Đừng tức giận, cũng không đáng để mình bực bội! Với lại cậu thấy đó cuộc sống bây giờ của tớ rất hạnh phúc, vậy là đủ rồi!" Ngấm lại sau khi mình và Tô Ngọc Dương tách ra, sống cùng Bạch Nham cũng coi như là hạnh phúc mỹ mãn, lòng của Lâm Lam cũng bình tĩnh lại rồi.

"Ừ, không nói, hiếm khi tớ mới gọi điện, cũng không thể để anh ta phá hư không khí. Cuộc sống lúc này của cậu sao rồi?" Thư Á cũng đã bình tĩnh lại.

"Tớ rất khỏe, có Bạch Nham thương yêu nuông chiều, tớ sắp thành con nít rồi!" Nói tới đây Lâm Lam liền tiếp phát ra tiếng cười.

"Nói đến con nít, Lâm Lam, tớ muốn nói cho cậu biết một tin tốt!"

"Tin tốt gì? Sẽ không phải là cậu có thai đó chứ?"

"Bingo, trả lời đúng rồi! Cậu sắp được làm mẹ nuôi rồi!" Giọng nói trong điện thoại của Thư Á kích động run rẩy.

"Thật sao? Vậy chúc mừng cậu!" Trong lòng Lâm Lam có chút suy sụp, nhưng vẫn cảm thấy vui mừng cho bạn.

"Tớ cũng chúc mừng cậu, sắp được làm mẹ nuôi rồi!" Trong giọng nói của Thư Á vẫn còn vui mừng.

"Được, đến lúc đó tớ nhất định chuẩn bị đại lễ chờ cậu trở về!"

Lúc học Đại học bọn họ luôn thích tụ tập lại một chỗ nói một vài chuyện tào lao, mấy nữ sinh nhất thời ham chơi giao ước tương lai có con nhất định phải nhận thức đối phương làm mẹ nuôi, lại còn hoang đường hơn thiếu chút nữa là chỉ phúc vi hôn, suy tính đến chuyện đời sau, làm mới một thể hệ phái nữ, do các cô không hiểu về chuyện này lắm nên mới bỏ qua.

"Ừ, cậu cũng mau chóng sinh một đứa đi! Đến lúc đó chúng ta cùng ôm con ngồi phơi nắng trong vườn hoa nhớ lại thời tuổi trẻ. A! Tớ nghĩ tới cảnh tượng này thì không nhịn được muốn hét lên, thật quá hạnh phúc!" Nghe lời nói của Thư Á Lâm Lam đã tưởng tượng ra bộ dáng hoa si của Thư Á bên đầu kia điện thoại liền cảm thấy buồn cười, nhưng lại nghĩ tới tình cảnh bây giờ của mình không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

"Cô Thư Á, chờ cậu sinh con ra rồi lại nói những việc này cũng không muộn!"

"Đây không phải là tớ không chờ nổi sao? Tớ sinh con xong sẽ trở về, cậu và Bạch Nham phải bồi bổ cho tớ nha!"

"Vâng, vâng, làm phiền ngài lo lắng rồi!" Xa cách nhiều năm Lâm Lam cảm thấy Thư Á vẫn không thay đổi, vẫn làm theo ý mình, nói tới chuyện vui thì kích động, luôn thích suy nghĩ tới chuyện tương lai.

"Hôm nay cứ như vậy nha, Trình Băng luôn thúc giục tớ đến bệnh viện làm kiểm tra! Lần sau tớ lại liên lạc với cậu!" Nói xong Thư Á vội vàng cúp điện thoại.

Lâm Lam nghe tiếng từ trong điện thoại truyền ra, bất đắc dĩ cười cười cúp điện thoại. Tật xấu làm việc vội vàng gấp gáp, nôn nóng nóng của cậu ấy vẫn không thay đổi một chút nào!

Bạch Nham vừa về nhà thấy vẻ mặt vui vẻ của Lâm Lam liền đi tới trước mặt cô, vuốt nhẹ tai cô: "Có chuyện gì mà vui vẻ thế?"

"Buổi chiều Thư Á gọi điện tới, cậu ấy có thai rồi!" Bạch Nham như có như không chạm vào tai của Lâm Lam khiến cô cảm thấy rất nhột, liền đẩy anh ra, tuyên bố tin tốt của Thư Á với anh.

"A, vậy phải chúc mừng cô ấy rồi!"

"Đúng vậy, cậu ấy còn thúc giục em cũng mau chóng sinh một đứa!"

"Chúng ta không vội, trái lại cô ấy sốt ruột rồi!" Bạch Nham đi tới trước bàn ăn vụng một miếng, ậm ờ nói với Lâm Lam.

"Anh muốn một đứa con không?" Lâm Lam vừa giúp thím Trương lau chén đĩa vừa nói.

"Anh không vội, anh cũng không quan trọng việc có con hay không." Bạch Nham đang ăn ậm ờ nói không rõ.

Lâm Lam lắc đầu một cái nói: "Sao có thể không quan trọng chứ? Anh không cần nhưng mẹ anh có thể theo anh à?"

Nghe lời nói của Lâm Lam Bạch Nham chợt dừng tay đang dùng bữa lại, ngẩng đầu lên vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô: "Mẹ nói gì với em à?"

"Không, không có!" Lâm Lam vội vàng che giấu, mới vừa rồi nhất thời nhanh miệng nói ra.

Bạch Nham nghe Lâm Lam nói như vậy vẻ mặt dịu đi không ít, tay tiếp tục tấn công đồ ăn: "Nếu mẹ có nói gì với em thì em coi như không nghe thấy, có chuyện gì thì tìm anh bàn bạc."

"Dạ, đương nhiên là em phải tìm anh bàn bạc rồi. Anh là chồng em, là bầu trời của em, anh không giúp em chống bầu trời này thì còn có ai giúp em chống đây?"

"Ừ, em phải nhớ kỹ anh là cây cột chống trời!"

"Được rồi, cây cột chống trời, nếu anh tiếp tục ăn đồ ăn như vậy nữa thì lát nữa chúng ta sẽ không đồ ăn ăn cùng với cơm!" Lâm Lam nhìn đồ ăn bị Bạch Nham càn quét qua trên bàn, nhìn bộ dáng trẻ con của anh, buồn cười nói.

"Tuân lệnh, vợ đại nhân! Anh đi rửa tay!" Lâm Lam nhìn bóng lưng của Bạch Nham, nghĩ thầm: thật đúng là trẻ con! Sao đứa con lại có thể không quan trọng đây? Đó chính là sinh mạng kéo dài của cả hai, cũng là minh chứng của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Đều nói thời gian thật nhanh, thời gian hạnh phúc lại càng là chuyện trong chớp mắt. Cuộc sống của Lâm Lam và Bạch Nham cứ bình thản lại hạnh phúc đã qua hơn nửa tháng như vậy.

"Tiểu Lam, mới sáng sớm ai gọi điện tới vậy?" Buổi sáng chủ nhật mọi người luôn luôn có thói quen ngủ nướng trên giường, Bạch Nham cũng không ngoại lệ. Nhưng lại có người không biết điều đó, mới sáng sớm điện thoại liền vang lên tiếng "Reng reng reng".

Lâm Lam lấy tay che điện thoại, nhẹ giọng nói: "Là Thư Á."

Bạch Nham lại ngã xuống giường: "Sao mới sáng sớm hôm nay Thư Á lại gọi tới vậy?" Nói xong nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Một lát sau Bạch Nham cảm thấy giường khẽ động, mở mắt ra thấy Lâm Lam nghe điện thoại xong liền đi ra ngoài.

Nằm trên giường chờ một lát mà không thấy Lâm Lam trở lại, Bạch Nham liền đứng lên: "Không ngủ nữa sao?" Bạch Nham đi tới ban công hai tay ôm eo Lâm Lam.

"Ừ, hiếm khi dậy sớm như vậy nên muốn đi dạo!" Lâm Lam đứng trên ban công nhìn mặt trời đã lộ ra hơn phân nửa nói.

Bạch Nham đặt cằm lên vai Lâm Lam suy nghĩ một chút nói: "Em ở nhà cũng không có việc gì, nếu không thì chúng ta đi chơi đi? Anh nghe nói phía tây nội thành mới mở một khu vui chơi, nghe nói thiết bị đều là mới nhất kích thích nhất, chúng ta đi chơi ở đó được không?"

Lâm Lam dùng tay nắm lan can ngã vào trong lòng Bạch Nham ở sau lưng, hít sâu một hơi: "Được, vậy đi chỗ đó."

"Bạch Nham, em chờ anh ở cửa ra vào, anh đỗ xe xong rồi tới đây." Xe chạy đến cửa Lâm Lam nói.

"Vậy cũng được, anh đỗ xe xong sẽ lại đây!" Sau khi Lâm Lam xuống xe Bạch Nham thò đầu ra cửa kính xe nói.

"Ừ, đi đi. Em chờ anh." Lâm Lam phát phát tay với Bạch Nham, "Em chờ anh ở chỗ bán vé."

"Được." Bạch Nham nói xong cũng lái xe rời đi.

Lâm Lam nhìn theo hướng xe Bạch Nham rời đi rồi đi tới chỗ bán vé, lúc này chỗ đó có hàng người thật dài. Lâm Lam đứng ở cửa, đưa tay đặt trên trán, mặt trời đã lên rất cao rồi, nhìn chăm chăm mặt trời một hồi làm cô hoa mắt. Dưới ánh mặt trời từng màu của bảy sắc cầu vồng lúc ẩn lúc hiện, rất đẹp, giống như một đám hình tròn cầu vồng rực rỡ.

"Nhìn gì vậy?" Khuôn mặt của Bạch Nham đột nhiên xuất hiện trước mắt Lâm Lam.

Lâm Lam thả tay xuống nhàn nhạt cười: "Không có gì, đỗ xe xong rồi sao?"

"Ừ, đi thôi! Chúng ta hãy thỏa thích vui vẻ đi!" Bạch Nham nói xong liền kéo tay Lâm Lam đi tới chỗ bán vé.

Lâm Lam chuyển tay lại cầm tay Bạch Nham, cười đi theo.

"Tiểu Lam, lá gan của em thật nhỏ, chơi thuyền hải tặc cũng có thể hồi hộp như vậy!" Bạch Nham đưa ly nước đá bào trong tay cho Lâm Lam nói.

Lâm Lam nhận lấy ly nước đá bào không phục nói: "Nào có chuyện đó! Em còn cảm thấy anh nhất gan đó! Anh thét chói tai làm tai em muốn điếc!"

Bạch Nham ăn một ngụm đá bào rồi đưa tay trái của mình đến trước mặt Lâm Lam nói: "Vết cào trên tay anh không biết là ai lưu lại?"

Lâm Lam nhìn tay Bạch Nham nghiêng răng ăn đá bào nói: "Đây không phải là em sợ anh hồi hộp sao!"

Bạch Nham bắt đầu thả tay xuống nói: "Vâng, vâng, vợ đại nhân nói đúng!"

"Chơi gì tiếp vậy?" Lâm Lam có chút hăng hái.

Bạch Nham ăn đá bào suy nghĩ một chút: "Nếu thuyền hải tặc không làm khó được em, vậy chúng ta chơi vật rơi tự do đi, sao hả? Dám không?" Bạch Nham nói xong liền lộ ra một biểu tình "Em không dám đi".

Lâm Lam bĩu môi, chu miệng nói: "Chơi thì chơi! Hôm nay xem ai ngã xuống trước!"

Khi Bạch Nham và Lâm Lam đi tới chỗ trò chơi vật rơi tự do thì mới nhận ra gần phân nửa mọi người trong khu vui chơi đều tụ tập ở đây, trước mắt là đầu người di chuyển, tình hình sắp gần tới ngực dán vào lưng.

Bạch Nham nắm tay Lâm Lam thật chặt chỉ sợ không cẩn thận liền bị đám người chen chúc làm lạc mất.

Lâm Lam thấy nhiều người như vậy vừa định nói Bạch Nham thôi đi thì lại thấy không xa phía trước có một bông tai thủy tinh rớt xuống từ lỗ tai của một người phụ nữ ăn mặc rất thời trang, nhìn chiếc bông tai dưới ánh mặt trời khúc xạ ánh sáng. Lâm Lam khẳng định giá trị của nó rất xa xỉ, vội vàng thoát khỏi tay Bạch Nham lách qua đám người đi tới.

Cố hết sức chen chúc trong đám người nhặt bông tai lên, Lâm Lam từ phía sau vỗ nhẹ lên vai của cô gái: "Cô ơi, bông tai của cô bị rớt."

Cô gái xoay đầu lại thấy bông tai trong tay Lâm Lam vội vàng cầm lấy, ngẩng đầu lên định nói "cảm ơn" liền ngậm ngẫn cả người, sau khi lấy lại tinh thần giọng điệu lạnh như băng nói: "Thật là âm hồn bất tán, đã như vậy mà còn có thể đụng phải cô!"

Lâm Lam vốn tốt bụng trả lại bông tai cho cô ta, không ngờ cô ta không nói cảm ơn ngược lại còn lạnh lùng công kích, nói chẳng hiểu gì cả, khó hiểu hỏi: "Chúng ta quen biết sao?"

Lý Tử Nhiễm chán ghét nhìn Lâm Lam nói: "Không biết là tốt nhất, tôi vẫn không muốn biết cô đó!"

"Tiểu Lam, sao vậy?" Lâm Lam đột nhiên thoát khỏi tay Bạch Nham dọa anh sợ, khẩn trương tìm cô khắp nơi, không ngờ mới vừa tìm được thì thấy vẻ mặt buồn bực của cô.

Lúc đầu Lâm Lam muốn tranh luận với Lý Tử Nhiễm trước mặt, nói cho cô ta biết cái gì là lễ phép cơ bản, Bạch Nham xuất hiện kịp lúc đã khiến cô bỏ đi ý nghĩ này, cần gì với loại người không nói lý này mà tức giận lăng phí thời gian chứ?

"Không có việc gì, không cần thận dẫm phải một mỹ nhân xà!" Lâm Lam dối nói.

"Rần?" Bạch Nham nghe xong không hiểu ra sao.

"Ừ, là người đàn ông làm ruộng và rần trong chuyện con rần đó!" Lâm Lam vừa châm chọc nói vừa liếc mắt nhìn Lý Tử Nhiễm.

Bạch Nham nghe xong như lọt vào trong sương mù liền nhìn theo ánh mắt của Lâm Lam, thấy người trước mặt là Lý Tử Nhiễm thì lập tức khẩn trương kéo tay Lâm Lam đi về.

"Sao vậy, Bạch Nham? Em chỉ là cãi nhau với người phụ nữ đó thôi, không có gì hết! Anh không cần khẩn trương như vậy!" Thấy vẻ mặt khẩn trương của Bạch Nham, Lâm Lam vội vàng giải thích.

Bạch Nham không nói gì, chỉ vẫn đẩy ra đám người chen lấn trước mặt, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Lâm Lam khó hiểu nhìn từng động tác của Bạch Nham, ngày thường mặc kệ ra sao Bạch Nham cũng sẽ giữ vững một bộ dáng bình tĩnh, dịu dàng, nhưng lúc này anh lại hoàn toàn mất hết bộ dáng thường ngày, vẻ mặt vô cùng khẩn trương và lo lắng. "Bạch Nham, sao vậy? Em sẽ không gây ra chuyện gì chứ!" Chờ đến khi cách xa đám người Lâm Lam vội vàng kéo Bạch Nham lại nói.

Bạch Nham hình như chưa nhận ra mình thất thường, thấy đã cách đám người một khoảng, lúc này cảm xúc mới dịu đi: "Em có biết lúc này vẻ mặt của em có bao nhiêu thậm tệ không? Thật sợ tính tình nóng nảy của em vừa cãi nhau sẽ gây ra chuyện!"

"Hả? Thật sự anh chỉ là xuất phát từ quan tâm em sao?" Lâm Lam không tin hỏi.

Ánh mắt của Bạch Nham lóe lên nói: "Đương nhiên rồi, nếu không thì còn có thể vì cái gì?"

"Nhưng em thấy do anh nhìn thấy người phụ nữ kia nên mới khẩn trương như vậy, có phải anh biết cô ta đúng không?" Lâm Lam nói tới đây đột nhiên bình tĩnh hiểu ra vỡ đầu một cái nói: "Chẳng lẽ hai người thật sự biết nhau! Hèn chi cô ta nói biết em, nhưng lời nói của cô ta có ý gì?"

Bạch Nham thấy Lâm Lam suy nghĩ vẫn vơ, vội vàng ngăn cản: "Không biết đầu óc em lại suy nghĩ gì nữa rồi? Chuyện nào có giống như em nghĩ phức tạp thế! Anh không biết cô ta, thật sự không biết!"

"Vậy sao anh vừa nhìn thấy cô ta thì khẩn trương?" Lâm Lam làm biểu tình anh phải thành thực khai báo nhìn Bạch Nham.

"Anh thề anh thật sự không biết cô ta! Về phần khẩn trương? Đây còn không phải là vì lo lắng cho em sao! Em đó, đừng nghĩ quá nhiều, đầu sẽ vỡ ra đấy!" Bạch Nham giơ tay lên làm động tác thề, sau đó gõ nhẹ một cái trên trán Lâm Lam.

"Anh thật sự không biết cô ta, em cũng không biết cô ta, tại sao cô ta lại nói biết em? Giống như em và cô ta có thù oán!" Lâm Lam vẫn cảm thấy không bình thường.

"Em xem khu vui chơi có nhiều người như vậy, cô ta nhất định là nhận lầm người rồi! Em cũng đừng vì chuyện này mà nghĩ nhiều!"

"Có thể là vậy. Thật là mất hứng!" Lâm Lam mất hứng nhìn đám người đi qua đi lại.

"Tử Nhiễm, sao vậy? Sắc mặt khó coi thế! Lúc này còn tốt, sao trong nháy mắt liền" Tô Ngộ Dương mua đồ uống trở về thì thấy sắc mặt của Lý Tử Nhiễm có gì đó không đúng.

"Không có gì, vừa mới đụng phải một con quỷ chán ghét!" Lý Tử Nhiễm bủi môi khinh thường nói.

"Vậy sao? Nếu là con quỷ chán ghét thì quên đi, không nên phá hư tâm tình!" Tô Ngộ Dương mở nắp đồ uống đưa cho Lý Tử Nhiễm.

"Ngộ Dương, em mệt, chúng ta trở về đi?" Lý Tử Nhiễm không nhận đồ uống Tô Ngộ Dương đưa qua, chỉ hơi làm nũng nói.

"Được rồi, anh thấy thời gian cũng không còn sớm, về trễ, bác gái lại lo lắng!" Tô Ngộ Dương vịn nắp xong thì cầm tay Lý Tử Nhiễm đi về hướng ngược

lại với hai người Lâm Lam.

"Tiểu Lam, Tiểu Lam!" Thấy Lâm Lam nhìn chăm chăm đám người một lúc lâu, không nhúc nhích, Bạch Nham dùng tay quơ quơ trước mặt Lâm Lam quan tâm gọi.

"Hả?" Lâm Lam lấy lại tinh thần.

"Sao vậy? Không nhúc nhích, mệt sao? Vậy chúng ta trở về đi?" Bạch Nham cho là Lâm Lam một liên quan tâm đề nghị về nhà.

"À, vậy trở về." Lúc này Lâm Lam tâm sự nặng nề cũng không còn hứng thú chơi nữa.

Bạch Nham kéo tay Lâm Lam nói: "Đi thôi."

Lâm Lam quay đầu lại liếc mắt nhìn đám người một cái, vừa rồi hình như cô nhìn thấy Tô Ngộ Dương. Lắc đầu một cái, Lâm Lam ở trong lòng tự giễu, sao lại nhớ tới anh ấy rồi? Chuyện của anh ấy đã không còn liên quan gì tới cô, với lại hiện tại anh ấy hẳn là sống chung với thiên kim đại tiểu thư của anh ấy ở phương bắc.

Cuộc sống nhiều lúc chính là như vậy, lúc bạn không nghĩ tới thì đã tình cờ gặp lại.

"Lâm Lam, chuyện cô ra đây Nham Nhi không biết chứ?" Hai năm sau lại là ở quán cà phê này, cũng lại là hai người ngồi đối diện nhau.

"Anh ấy không biết. Ngài tìm con có chuyện gì?" Đúng vậy, sáng hôm đó không phải là điện thoại của Thư Á mà là điện thoại của mẹ Bạch Nham, Vệ Tương Lan. Từ lúc nhận cuộc gọi đó, Lâm Lam cũng đã đoán được lần này Vệ Tương Lan hẹn mình ra đây là vì cái gì, nhưng theo lẽ phép Lâm Lam không thẳng thừng vạch trần.

"Cô và Nham Nhi kết hôn hơn hai năm rồi, cô biết tôi cũng đã lớn tuổi rồi, người già luôn luôn thích có con cháu ở bên cạnh, chung quy cũng chỉ muốn lúc mình còn sống có thể nhìn thấy cháu chắt của mình mà thôi. Lâm Lam, cô hiểu ý của tôi chứ?"

"Tôi hiểu ngài, nhưng chuyện này cũng nên thuận theo tự nhiên." Lần này gặp mặt Lâm Lam đã không còn giống như lúc ban đầu không biết làm sao và khản trương, hai năm qua Vệ Tương Lan chưa bao giờ nhắc đến việc Lâm Lam đi thăm bà, về chuyện này Bạch Nham vẫn lựa chọn thái độ né tránh, mà Lâm Lam cũng bài xích Vệ Tương Lan từ trong nội tâm, cho nên mặc dù làm mẹ chồng nàng dâu hai năm nhưng lại chưa bao giờ quan hệ thân thiết hơn.

"Lâm Lam, tôi biết chuyện này không phải muốn là có thể có. Nhưng cô có biết tình trạng bây giờ của mình không?" Vệ Tương Lan ngụ ý nói.

"Ngài muốn nói gì?" Lâm Lam không hiểu rõ rốt cuộc Vệ Tương Lan muốn biểu đạt ý gì.

Vệ Tương Lan tựa lưng vào ghế, vẻ mặt khó lường nói: "Khó trách, sao Nham Nhi có thể nói với cô những chuyện này. Cô có biết nguyên nhân vì sao hai năm qua cô vẫn luôn không mang thai không?" Vệ Tương Lan nói xong, im lặng nhìn chăm chăm Lâm Lam.

Nghe lời nói của Vệ Tương Lan, trong lòng Lâm Lam mơ hồ có chút lo lắng: "Chuyện mang thai nói sao cho tốt đây, một hai năm không mang thai là chuyện không thể."

"Với người khác mà nói đúng là chuyện có thể, Lâm Lam, tôi biết chuyện này với một người phụ nữ mà nói rất có ý nghĩa, nhưng tôi lại không thể không nói. Lâm Lam, cô không thể có con được nữa rồi." Mặc dù Vệ Tương Lan luôn không thích Lâm Lam, nhưng cùng là phụ nữ, bà hoàn toàn có thể hiểu được với một người phụ nữ mà nói không thể có thai là một chuyện đau đớn cỡ nào.

Lâm Lam ngồi không nhúc nhích, cô đang cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, lời nói của Vệ Tương Lan giống như sét đánh ngang tai vậy, cô cảm thấy chỉ cần mình động một chút sẽ trực tiếp ngã xuống.

"Ngàivừa nói. gì?" Lâm Lam khó khăn lắm mới nói xong một câu.

"Tôi biết chuyện này rất khó tiếp nhận, nhưng đây là sự thật. Cô mắc phải chứng vô sinh!" Mặc dù biết như vậy rất tàn nhẫn, nhưng Vệ Tương Lan vẫn nói ra không chút do dự.

Lâm Lam chỉ cảm thấy một tiếng "Oanh" bên tai, tiếng động xung quanh cũng dần dần không còn, chỉ có tiếng động đang giãy dụa trong lòng cô.

"Dựa vào đâu mà ngài nói vậy? Ngài không thể tùy tiện nói lung tung!" Lâm Lam đã không biết mình đang nói gì, cô chỉ muốn Vệ Tương Lan nói với cô chuyện vừa rồi đều là giả.

"Còn nhớ chuyện cô sinh non không? Chính là lúc lưu lại bệnh căn."

"Sao ngài biết việc này?" Lâm Lam không tin một chuyện sinh non nhỏ vậy có thể làm mình không có cơ hội sinh con được nữa, cô không tin, với cô mà nói hạnh phúc luôn luôn ngắn ngủi như thế.

"Vì cô vẫn chưa có động tĩnh, trước đây không lâu tôi đã đi tới bệnh viện một chuyến, với lại tôi cũng đã chứng thật việc này từ Nham Nhi."

"Ngài muốn tôi rời khỏi Bạch Nham sao?" Trong lòng Lâm Lam rất rối, nếu lời nói của Vệ Tương Lan là sự thật, vậy có phải cô và Bạch Nham đã hết rồi không?

"Đúng vậy, nhà họ Bạch chúng tôi chỉ có một mình Bạch Nham, gia nghiệp lớn như vậy dù sao cũng phải có người thừa kế. Cô cũng đừng trách tôi độc ác, tôi nhất định phải suy nghĩ vì nhà họ Bạch!" Nói ra những việc này xong, Vệ Tương Lan cảm thấy thoải mái rất nhiều, là phụ nữ nhân bà rất đồng tình với Lâm Lam, bà biết mình nói ra những lời này cũng chính là đang đảm nhiệm một người độc ác.

Lâm Lam không biết mình ra khỏi quán cà phê như thế nào, càng không biết mình đến đây như thế nào.

Hạnh phúc có rất nhiều loại, người hạnh phúc có rất nhiều, mà cô lại luôn cách nó một khoảng rất xa.

Đã từng hi vọng nắm tay Tô Ngộ Dương đi cả đời, mặc dù không giàu có, ít nhất là hai người yêu nhau; bây giờ lại hi vọng sống bình thân với Bạch Nham cả đời, mặc dù không có tình cảm mãnh liệt, nhưng hai người cho nhau ấm áp. Trước giờ cô cũng không theo đuổi chuyện cả đời rung động lòng người, chỉ hi vọng có một người luôn nắm tay cô đi hết cả đời, cùng cô đi về phía trước, cùng cô kiên trì.

Lâm Lam ngẩng đầu nhìn bầu trời, đã từng có người nói với cô lúc nước mắt sắp chảy xuống thì ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời lớn có thể bao dung tất cả đau khổ của mình. Nhưng bầu trời có lớn hơn nữa cũng không dung được một hi vọng nhỏ nhoi của Lâm Lam.

Cảnh vật trước mắt vẫn như cũ, hơn hai năm, trong công viên này có bao nhiêu người nắm tay đi vào giáo đường, lại có bao nhiêu người xoay người rời đi, đi về nơi xa xăm.

Cây liễu ở đây hai năm rồi lại hai năm, ngày càng tươi tốt hơn.

Còn nhớ hai năm trước mình và anh ấy ngồi ôm đầu gối bên hồ dưới cây liễu lớn kia, gió nhẹ lướt qua, cành liễu dịu dàng lướt qua mặt, bọn họ cứ ngồi nhìn ánh chiều tà dần biến mất theo đường chân trời, như ráng chiều rực lửa say mê cá dưới nước cũng giống như bọn họ say mê nhau.

Lâm Lam ngồi bên hồ, nhìn cá bơi đùa vẫn giống như năm đó, cô chỉ vào cá nói với anh ấy: "Kiếp sau em muốn làm một con cá, tự do bơi lội." Anh ấy ôm cô nhưng về mặt thần nhiên: "Vậy anh là một hồ nước, bất kể em ở đâu anh cũng có thể cảm thấy trái tim đang đập của em."

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

"Ngộ Dương, chỗ này có gì vui đâu, chỉ có một vài cây cỏ, rất chán! Chúng ta đi chỗ khác đi?" Lý Tử Nhiễm vẫn không hiểu vì sao những cặp đôi luôn thích hẹn hò ở những chỗ này, theo ý cô những cây cỏ trước mắt này khiến cô cực kỳ không thoải mái, trời sinh cô dị ứng với hoa cỏ.

Tô Ngộ Dương có chút thất thần nhìn về phía xa, ở đó là một hồ nước, bên bờ là cành liễu rũ xuống đong đưa theo gió, quen thuộc như thế. Hình như vào một buổi chiều nào đó, anh nắm tay một người đi qua cây liễu, hình như như vậy có thể kiên trì cả đời, làm bạn cả đời.

"Được rồi, anh quên mất em dị ứng với những thứ này." Tô Ngộ Dương cười nói xin lỗi Lý Tử Nhiễm.

Lý Tử Nhiễm thỏa mãn nắm lấy tay Tô Ngộ Dương, cười tựa đầu trên cánh tay của anh, thân mật đi về phía lối ra.

Lâm Lam đứng lên, đành phải thừa nhận chuyện mình vẫn luôn trốn tránh đó là: Tô Ngộ Dương luôn luôn ở trong lòng cô.

Xoay người nhìn phía sau cây liễu đã hơi ố vàng, Lâm Lam âm thầm thở dài: mùa hè rồi!

Ngẩng đầu nhìn cách đó không xa, một đám con nít đang đuổi theo nhau, cười đùa, trên bãi cỏ màu xanh biếc tràn đầy tiếng cười mà bọn chúng lưu lại, xa xa truyền vào trong tai Lâm Lam.

Chỉ một cái chớp mắt, cô cảm thấy đây là tiếng cười truyền tới từ thiên đường, nếu như ở đó có thiên sứ.

Lâm Lam cảm giác mình nhất định là bị ánh mặt trời chói chang làm hoa mắt, vì cô đem người đàn ông cách đó không xa thành Tô Ngộ Dương.

Nhìn đối trước mặt, cô lại nghĩ tới cô và anh ấy, bọn họ cũng giống như vậy. Cô luôn luôn thích tựa vào trên cánh tay anh ấy, cùng anh ấy đi dạo trên thảm cỏ, ngửi mùi cỏ tươi trong không khí, đó là hơi thở mùa xuân khiến cô cảm thấy hạnh phúc của cô cũng tươi sáng giống như ánh nắng mùa xuân.

Cô gái ăn mặc rất mát, mặc dù chỉ là một bóng lưng nhưng Lâm Lam không có nguyên do nào để tin rằng đó sẽ là một cô gái xinh đẹp.

Đứa bé luôn luôn thích khóc, chẳng hạn như lúc này.

Cô gái xinh đẹp bên cạnh người đàn ông cười xoay người nhấc trái bóng cạnh chân mình lên, nói với cô gái ở phía sau đứa trẻ rồi đi tới để trái bóng đang cầm trên tay vào trong ngực nó, dùng tay sờ nhẹ vào đầu của nó, đứa bé lập tức cười rộ lên.

Cô gái xinh đẹp đi tới bên cạnh người đàn ông, làm nũng kéo tay anh ta, hai người thân mật đi về hướng vừa mới rời đi.

Trong nháy mắt khi người đàn ông xoay người lại, Lâm Lam không biết lúc này mình đang nghĩ gì, nên nghĩ gì đây. Đây là chuyện trong dự liệu nhưng khi mình tận mắt nhìn vẫn là chói mắt như vậy, cảm giác trong lòng máu chảy đầm đìa giống như bị mất đi một miếng vậy.

Anh ấy từng nói qua cô là một miếng thịt trong lòng anh ấy, nếu một ngày cô rời khỏi anh ấy, anh ấy sẽ ngày ngày đau lòng vì nhớ cô. Bây giờ anh ấy rời khỏi cô, có phải muốn lấy lại miếng thịt kia không? Anh ấy không biết cô sẽ rất đau sao?

Nhìn bóng dáng kề cận gần bó của Tô Ngộ Dương và cô gái kia biến mất ở trước mặt, Lâm Lam lại ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Bầu trời vẫn xanh thẫm như thế nhưng sẽ không còn một người nói với cô: "Con mắt của em cũng xanh thẫm!"

Khi Lâm Lam về đến nhà thì trời cũng đã tối rồi, khi vào cửa nhìn thấy vẻ mặt lo lắng sắp phát điên của Bạch Nham, cô hối hận mình không nên không ý thức được mình đang ở bên ngoài cũng không nhận ra trời đã dần tối. Cô cũng không muốn về trễ như thế nhưng lúc một người không được như ý thì thời gian luôn luôn im lặng trôi qua rất nhanh.

"Tiểu Lam, đã xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì thì em hãy nói với anh, không cần làm anh sợ! Buổi tối lúc anh về thấy em không có ở nhà, trời đã đen rồi mà vẫn không thấy em, đi những chỗ em hay đi cũng không tìm được em, anh. . . .anh cũng muốn điên lên rồi!" Vừa thấy Lâm Lam trở lại, Bạch Nham vội vàng lôi kéo cô hỏi.

"Em. . . . em chỉ là muốn ra ngoài đi dạo một chút, không ngờ lạc đường." Lâm Lam nói một câu nói dối ngu xuẩn nhất từ lúc cô chào đời tới nay.

"Sau này khi nào em muốn ra ngoài đi dạo nhất định phải nói với anh một tiếng, dù anh có bận nhưng nhất định sẽ đi với em! Lần sau nhất định phải nhớ mang theo di động, em có biết anh gọi cho em không được khiến anh lo lắng rất nhiều không?" Bạch Nham không cách nào tưởng tượng ra được nếu một ngày nào đó Lâm Lam đột nhiên biến mất trong cuộc sống của anh thì anh phải làm sao bây giờ?

"Xin lỗi, Bạch Nham! Lần sau sẽ không như vậy nữa, sẽ không có lần sau đâu!" Thấy Bạch Nham khẩn trương như vậy, Lâm Lam lại càng đau lòng đứng cũng đứng không vững. Nếu Bạch Nham biết cô sẽ rời khỏi anh thì Bạch Nham phải làm sao, còn mình lại làm sao? Giống lúc Tô Ngộ Dương rời khỏi sao? Vậy mình lại đi đâu tìm một người giống như Bạch Nham thương yêu cô đây? Ở đâu còn có một Bạch Nham như vậy đây?

"Trở lại là tốt rồi, anh rất sợ em cứ rời khỏi như vậy! Nếu em đi, anh làm sao đây, anh phải làm thế nào mới tốt đây? Tiểu Lam, em sẽ không đi phải không?" Mặc dù Lâm Lam nói mình lạc đường mới có thể về trễ như thế, nhưng sao Bạch Nham lại không nhìn ra cô đang gạt anh chứ? Một lời nói dối như vậy có thể gạt được ai đây? Sự lo lắng nôn nóng trong lòng Bạch Nham cần Lâm Lam cam kết để an ủi.

"Sẽ không, sẽ không. Em nhất định sẽ không đi, anh đuổi em em cũng sẽ không đi!" Nói tới đây Lâm Lam chỉ cảm thấy trái tim đau đớn nhiều hơn, cô biết sẽ có một ngày mình không thể không rời khỏi Bạch Nham, hơn nữa ngày đó có thể sẽ đến rất nhanh.

"Ừ, bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải nói với anh, không thể không nói một tiếng mà rời khỏi?" Có lúc không riêng gì người phụ nữ cần thể non hèn biển, cần lời hứa, người đàn ông cũng cần như vậy. Nếu không cần chỉ là vì bọn họ yêu không sâu đậm, yêu không đến cùng.

Lâm Lam im lặng gật đầu, lúc này nói gì cũng đều là giả dối, hứa hẹn, tương lai sẽ chỉ là nhớ về một người khiến mình tan nát cõi lòng mà thôi.

"Bạch Nham, anh nói xem đã hai năm rồi chúng ta vẫn chưa có con của mình, có phải em bị bệnh gì không?" Lâm Lam cúi đầu nhai cơm trong miệng, thức ăn hôm nay rất nhạt nhẽo, cô tình nguyện tin tưởng đó là do thím Trương bỏ nhiều dầu nên món nào cũng chua xót.

Bạch Nham đang cầm đũa nhẹ buông tay, âm thanh thanh thúy truyền đến từ sàn nhà, đó là âm thanh phát ra từ đũa làm bằng ngà voi va chạm với nền gạch, cơm trắng rơi từ từ xuống mặt bàn giống như lúc này đáp án đó biểu lộ rõ ràng trước mặt Lâm Lam.

Nhìn Bạch Nham há miệng to giật mình nhìn mình, Lâm Lam cười nhẹ nói: "Nhìn anh khẩn trương kìa, không phải em chỉ hỏi một chút thôi sao! Sao vẫn giống một đứa bé vung vãi cơm ra bàn vậy!"

"Tiểu Lam, có phải hôm nay mẹ tìm em đúng không?" Hôm nay Lâm Lam thất thường và nụ cười nhợt nhạt trên mặt khiến Bạch Nham cảm thấy anh không thể trốn tránh chuyện này nữa mà phải đối diện với nó, gần đây mẹ cũng thường đến công ty tìm anh, hỏi chuyện của mình và Lâm Lam, trước mặt mình Lâm Lam cũng đã nhiều lần vô tình hay cố ý nhắc tới chuyện đứa nhỏ, Bạch Nham biết chuyện này vô cùng cấp bách, mình có thể giấu tới khi nào đây? Nhưng tạo thành kết quả như bây giờ khiến anh không biết mở miệng làm sao?

"Không có, sao vậy?" Lâm Lam cúi đầu không nhìn Bạch Nham.

"Tiểu Lam, chúng ta không cần đứa bé, cho nên ngàn vạn lần không được vì đứa bé mà chọn rời khỏi anh, được không?"

"Ừ. Nhanh ăn cơm đi, những món này thật ngon."

Thím Trương ở bên cạnh sớm đã đưa một đôi đũa sạch sẽ cho Bạch Nham, nhìn hạnh phúc lúc này chẳng biết lúc nào sẽ chia lìa nhau, hai mắt phức tạp.

Sau lần nói chuyện đó là một hồi im lặng, có một số việc hai người đều biết rõ trong lòng, nếu đã khó mở miệng thì im lặng chính là phương thức tốt nhất.

Nằm trên giường, Lâm Lam nghiêng người nhìn về phía ngoài cửa sổ, bầu trời mùa hè ngay cả sao cũng có vẻ trân quý. Nhớ trước kia luôn luôn thích nằm một mình trên ghế an tĩnh nhìn bầu trời, không nghĩ gì hết chỉ là nhìn mây trên trời chậm rãi di động. Gió phát qua bên tai, mang theo hơi thở cây cỏ của mùa xuân tựa như hạnh phúc đang từ từ nảy sinh.

Bạch Nham nhẹ nhàng xoay người lại, cho rằng Lâm Lam đã ngủ rồi, rất sợ đánh thức cô. Nhìn Lâm Lam đưa lưng về phía mình, Bạch Nham lấy tay cẩn thận chống đầu lên, nhìn một bên má của cô không nhìn được đưa tay lên vuốt nhẹ, nhưng chỉ lấy mu bàn tay như có như không tự do vuốt nhẹ mặt cô, hồi lâu thờ dài một hơi rồi nằm xuống nghiêng người ôm Lâm Lam, vùi đầu vào cổ cô, nhẹ nhàng nói: "Thật xin lỗi."

Lâm Lam mở mắt ra, nhìn mấy ngôi sao ngoài cửa sổ vẫn đang cố chấp lóe sáng trên bầu trời đêm, đó là một loại cô độc kiêu ngạo.

Sáng sớm, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào giường, ấm áp cả căn phòng.

"Tiểu Lam, dậy đi, hôm nay chúng ta ra ngoài đi dạo một chút?" Bạch Nham đứng cạnh giường, nhẹ giọng nói bên tai Lâm Lam.

Lâm Lam mở mắt ra, mơ hồ nhìn Bạch Nham: "Bạch Nham, anh không phải đi làm sao?"

Bạch Nham gõ nhẹ trán Lâm Lam, "Đứa ngốc, anh là ông chủ, anh muốn để mình nghỉ một ngày cũng không được à!"

Lâm Lam ngồi dậy, có gió thổi vào từ ngoài cửa sổ, mang theo hơi thở riêng biệt của ánh mặt trời lúc sáng sớm. "Như vậy được không?"

"Có cái gì không được chứ, nhanh lên một chút, mèo lười! Anh đã chuẩn bị xong bữa sáng rồi! Anh ra ngoài chuẩn bị trước, em làm xong ra là vừa!" Bạch Nham nói xong lại dùng ngón trỏ gõ nhẹ trán Lâm Lam rồi mới đi ra ngoài.

Rửa mặt xong, nhìn sữa tươi và cháo loãng trên bàn không đổi hai năm qua, Lâm Lam chợt có loại kích động muốn khóc. Một ly sữa tươi, một chén cháo loãng, hai năm qua mỗi sáng sớm lúc tỉnh lại luôn có thể nhìn thấy bọn chúng an tĩnh được sắp xếp ở trên bàn, tựa như hai năm qua Bạch Nham luôn một mực yên lặng đối xử tốt với mình.

"Ngán người gì đó! Nhanh ăn đi, hôm nay chúng ta nhất định phải chơi không vui thì không về!" Trên mặt Bạch Nham tràn đầy nụ cười, không nhìn ra chút lo lắng nào của ngày hôm qua.

Lâm Lam lẳng lặng từng miếng từng miếng đưa cháo vào trong miệng, vị ngọt của đường mạch nha lan ra ở trong miệng, chua xót cũng lan tràn không giới hạn ở trong lòng. Cuộc sống như thế cô còn có thể có được bao lâu, nụ cười của Bạch Nham còn có thể cho cô ấm áp được bao lâu nữa đây?

"Tiểu Lam, thử cái này xem?" Bạch Nham đặt một đôi bông tai hoa hồ điệp màu tím vào tay Lâm Lam nói.

Hoa hồ điệp màu tím, im lặng không nói giống như tình yêu của Bạch Nham, luôn luôn lặng lẽ bỏ ra như vậy.

"Anh thật sự cảm thấy màu tím thích hợp với Tiểu Lam nhất đó!" Nhìn Lâm Lam đeo bông tai lên Bạch Nham hài lòng nói, Lâm Lam cũng cười yếu ớt.

"Là Bạch Nham à!"

Nghe giọng nói truyền tới từ phía sau, Lâm Lam chỉ cảm thấy trong đầu sôi sùng sục. Nhìn người trước mặt, trong nháy mắt nụ cười của Bạch Nham cứng đờ.

"Không ngờ lại gặp cậu ở đây, sao hôm nay lại lười biếng không đi làm vậy?" Dường như Tô Ngộ Dương không nhận ra thân thể hai người bên cạnh cứng đờ, đến gần vỗ vai Bạch Nham, thoải mái nói.

"Ngộ Dương." Lâm Lam khó khăn quay đầu nhìn Tô Ngộ Dương, thì thào nói.

"Có lẽ vị này chính là Bạch phu nhân Lâm Lam rồi, xin chào, lần đầu gặp mặt, tôi là Tô Ngộ Dương, là Tổng quản lý của Tập Đoàn Lý thị đang hợp tác với Bạch Nham." Tô Ngộ Dương vươn tay ra tự giới thiệu mình với Lâm Lam.

"Ngộ Dương." Lâm Lam chấn kinh chỉ có thể nhìn Tô Ngộ Dương, trong miệng chỉ có thể lặp lại hai chữ kia. Tô Ngộ Dương, Tô Ngộ Dương, thì ra là không gặp anh ấy hai năm mà có thể quên cô sạch sành sanh như vậy.

"Hả? Có phải tôi đã từng gặp qua cô Lâm rồi không? Nhìn cô liền có cảm thấy giống như đã từng quen biết!" Lâu quá chưa thấy Lâm Lam vươn tay ra, Tô Ngộ Dương đành phải lúng túng thu tay lại.

"Anh. thật sự muốn hoàn toàn quên em sao? Anh không có một chút áy náy nào với em sao?" Mặc dù từ ngày anh ấy đi thi đã định phải trước cả hai cùng quên đi ở nơi xa xăm nào đó, nhưng nghĩ tới trong hai năm qua mình vẫn nhớ rõ anh ấy, thế mà anh ấy lại quên mất cô một cách sạch sẽ như vậy, Lâm Lam cực kỳ không cam tâm.

Tô Ngộ Dương khó hiểu nhìn Lâm Lam, lại nhìn Bạch Nham một chút, hi vọng ai đó có thể giải thích cho anh. Anh không hiểu vì sao mới lần đầu gặp mặt Lâm Lam sẽ nói với anh những lời này.

"Ngộ Dương, Tiểu Lam cô ấy. cô ấy nhận lầm người, cậu đừng để ý lời cô ấy nói!" Bạch Nham không biết vì sao lại nói thế, càng không biết nói với Lâm Lam ra sao, chuyện mà anh muốn làm nhất bây giờ chính là lập tức kéo tay Lâm Lam tay, không quay đầu lại rời khỏi chỗ này.

"Bạch Nham, anh. anh nói cái gì? Anh ấy là Ngộ Dương, là Ngộ Dương mà! Sao em có thể nhận lầm người?" Lâm Lam không dám tin nhìn Bạch Nham.

"Ngô Dương, sao anh lại tới đây? Lâm Lam! Sao cô lại ở chỗ này?" Lý Tử Nhiễm rời khỏi toilet thấy Tô Ngô Dương không ở chỗ cũ đợi cô nên liền tìm tới đây nhưng lại ngoài ý muốn nhìn thấy một màn trước mắt này.

"Tử Nhiễm, em cũng biết cô Lâm?" Tô Ngô Dương hoang mang nhìn chuyện xảy ra ở trước mặt.

"Tử Nhiễm, tôi thấy sắc mặt của cô hơi kém, vẫn nên nhanh một chút đi về với Ngô Dương đi?" Lý Tử Nhiễm xuất hiện kịp lúc khiến Bạch Nham thoát khỏi tình hình lúng túng trước mặt.

"Tử Nhiễm, em mệt rồi phải không?" Tô Ngô Dương vừa nghe Bạch Nham sắc mặt của Lý Tử Nhiễm hơi kém liền lập tức vớt chuyện vừa rồi qua một bên, trong lòng anh chuyện của Lý Tử Nhiễm quan trọng hơn bất cứ chuyện gì.

Tại ý nhắc nhở của Bạch Nham, Lý Tử Nhiễm cũng nhận thấy được việc cấp bách bây giờ là nhanh tách Lâm Lam và Tô Ngô Dương ra, những chuyện khác sau này cũng có thể từ từ giải quyết.

"Ngô Dương, em mệt, chúng ta về đi được không?"

"Được, tất cả lấy em làm trọng. Tuy là." Tô Ngô Dương liếc mắt nhìn Lâm Lam một cái không nói gì nữa, Bạch Nham cũng đã nói cô ấy chỉ là nhận lầm người, anh cần gì phải so đo chứ?

"Tô Ngô Dương ——" thấy Tô Ngô Dương và Lý Tử Nhiễm muốn rời khỏi, Lâm Lam gấp đến độ kêu to, muốn đuổi theo nhưng bị Bạch Nham kéo lại, rước lấy những ánh mắt chỉ trích của những người khác trong cửa hàng tổng hợp.

Tô Ngô Dương đã đi được mấy bước, quay đầu lại, hình như muốn quay trở lại, Lý Tử Nhiễm đánh phải lời kéo anh, cuối cùng chỉ lắc đầu, mang theo tràn đầy sự khó hiểu và nghi ngờ cùng Lý Tử Nhiễm biến mất trước mắt Lâm Lam.

"Tiểu Lam, bọn họ đã đi rồi." Nhìn Lâm Lam vẫn đứng im nhìn chằm chằm về phương hướng Tô Ngô Dương rời khỏi, Bạch Nham nhỏ giọng nhắc.

Lâm Lam quay đầu lại nhìn Bạch Nham: "Vì sao ngăn cản em? Anh ấy là Tô Ngô Dương, là Tô Ngô Dương mà em muốn tìm không phải sao?"

"Tiểu Lam, cậu ấy không phải! Cậu ấy không phải là Tô Ngô Dương trong lòng em đâu!" Đối mặt với sự chất vấn của Lâm Lam, Bạch Nham có vẻ hơi bình tĩnh.

"Em mặc kệ anh ấy có phải là Tô Ngô Dương mà em biết không, em chỉ muốn hỏi rõ vì sao năm đó lại dùng phương thức như vậy đối xử với em, vì sao lại quên mất em một cách sạch sẽ!" Lâm Lam kêu loạn, hoàn toàn không để ý tới những ánh mắt và những lời bình luận ồn ào của người chung quanh.

"Tiểu Lam, chúng ta về nhà nói được không?" Nhìn Lâm Lam như vậy Bạch Nham có chút hối hận về quyết định lúc trước của mình, vì hạnh phúc của mình, anh lại ích kỷ đối xử với cô như vậy, người mà anh vẫn luôn muốn dành hạnh phúc, nhưng bây giờ lại bởi vì anh mà khổ sở như vậy.

Lâm Lam đã không còn kêu to nữa, chỉ ngồi chồm hổm trên sàn nhà cửa hàng không ngừng nức nở, Tô Ngô Dương đối xử vô tình với cô như vậy, cô chỉ muốn một đáp án, một đáp án mà thôi! Vì sao Bạch Nham lại ngăn cản cô, anh không biết cô muốn biết đáp án kia cỡ nào sao?

Bạch Nham khom nửa người xuống đỡ Lâm Lam dậy rồi đi về phía cửa ra, lúc này Lâm Lam đã phát tiết xong, chỉ còn lại hơi sức để thở, nửa người dựa vào Bạch Nham, chỉ có thể đi theo Bạch Nham.

Bạch Nham mở cửa xe ra, bế Lâm Lam vào trong xe, vừa cài dây an toàn cho cô vừa liên tục nói xin lỗi.

Xe chạy vào đường đi về vùng ngoại ô, trên đường xe rất ít. Lâm Lam vô lực dựa vào cửa kính xe, ngoài cửa sổ là hai hàng cây ngô đồng. Nhớ trước đây luôn luôn thích đến công viên cùng Tô Ngô Dương nhìn cây ngô đồng, ánh mặt trời rực rỡ đầu mùa xuân chiều xuống, Lâm Lam luôn luôn thích đứng dưới tàng cây một chỗ rồi lại một chỗ cảm những sợi râu đang bay lượn của cây ngô đồng, mà Tô Ngô Dương lại luôn luôn thích ngồi nhìn những sợi râu bay phơ phất đầy trời.

Ngô đồng già đi, uyên ương sẽ chết đi. Rốt cuộc là chuyện không thực tế.

"Tiểu Lam, về đến nhà rồi." Bạch Nham dừng xe lại nhỏ giọng nói với Lâm Lam, nhìn nước mắt chưa khô trên mặt Lâm Lam, Bạch Nham tự trách đến độ muốn đánh mình mấy cái tát, sau đó khăn cầu Lâm Lam tha thứ.

Lâm Lam im lặng chớp chớp mắt, nước mắt vẫn dính trên lông mi dài của cô, ánh mặt trời từ ngoài xe chiếu vào chiếu lên mặt cô, lông mi cô khẽ động, khúc xạ ra bảy màu sắc.

Bạch Nham nhẹ nhàng giúp cô lau khô nước mắt trên mặt, lặng lẽ tháo dây an toàn cho cô, cẩn thận ôm xuống xe, "Tiểu Lam, muốn nói gì thì nói, mắng anh cũng được, đừng kìm nén như thế, không tốt với cơ thể."

Lâm Lam gắng gượng đứng vững rồi đẩy Bạch Nham ra, tự mình đi về phía trước.

Bạch Nham khó nén cảm giác mất mát và khổ sở nhìn Lâm Lam, bọn họ đã đi đến cuối rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Vừa vào cửa, Lâm Lam liền khóa mình phòng ngủ, Bạch Nham giống như là đoán được giờ phút này mình có gõ hư cửa, Lâm Lam chắc chắn không chịu để ý tới anh, cho nên vẫn luôn không quay rầy cô.

Lâm Lam nằm trên giường, hai đầu gối gấp trước ngực, cong người nghĩ tới chuyện vừa rồi.

Tô Ngộ Dương nói không biết cô, Bạch Nham nói cô nhận lầm người, mà cô gái kia rõ ràng chính là người hôm đó mà mình gặp ở khu vui chơi. Rõ ràng là Bạch Nham và cô ta biết nhau, vì sao ngày đó muốn gạt cô, vì sao lại nói không biết cô ta? Anh biết Tô Ngộ Dương về nước, vẫn luôn liên lạc với anh ấy, nhưng ngày cả một chữ cũng không nói với cô. Bạch Nham, Lâm Lam chợt cảm thấy mình cũng không hiểu rõ anh.

Lâm Lam mở cửa thấy Bạch Nham ngồi hút thuốc trên ghế sofa, trước giờ Bạch Nham không hút thuốc lá vì anh biết rõ cô không thích người đàn ông hút thuốc lá. Lâm Lam đi tới trước mặt Bạch Nham, thấy bên chân đã rơi đầy tàn thuốc mà anh hình như còn không có ý muốn dừng lại.

"Bạch Nham"

Tay cầm điếu thuốc của Bạch Nham run một cái, vội vàng vứt bỏ điếu thuốc trong tay, vội vàng nói: "Anh liền đi đánh răng!"

"Không cần, em có chuyện muốn nói với anh." Lâm Lam ngăn anh lại nói. Cô biết Bạch Nham sợ cô không chịu nổi mùi thuốc lá của anh.

"Tiểu Lam, chúng ta quên Tô Ngộ Dương đi được không?" Bạch Nham ngồi trên ghế sofa, hai tay ôm đầu khẩn cầu nói.

"Em sẽ quên anh ấy nhưng không phải lúc này. Em có chuyện muốn hỏi anh." Lâm Lam không ngồi xuống bên cạnh Bạch Nham mà lựa chọn ghế dựa ngồi cách đó không xa.

Bạch Nham thả tay xuống, vẫn cúi đầu, anh biết ngày này phải tới.

"Tô Ngộ Dương mất trí nhớ phải không?"

Bạch Nham ngồi im lặng gật đầu một cái.

"Anh đã biết ngay từ đầu phải không?" Giọng nói của Lâm Lam hơi run run.

Bạch Nham chậm rãi gật đầu một cái sau đó lại lập tức lắc đầu: "Không phải, Tiểu Lam! Anh cũng mới biết trước đó không lâu."

Lâm Lam kéo nhẹ khóe miệng: "Vậy Lý Tử Nhiễm thì sao?"

"Tiểu Lam, không cần chất vấn anh như vậy được không? Anh thật sự không muốn giấu giếm em gì hết, nguyên nhân mà anh nói vậy chỉ là sợ làm em đau lòng! Nếu biết làm vậy sẽ khiến em chất vấn anh thì ngày đó anh tuyệt đối sẽ không nói vậy rồi, tin tưởng anh, Tiểu Lam?" Bạch Nham ngẩng đầu lên về mặt tự trách, cầu xin sự tha thứ, nói với Lâm Lam.

"Bạch Nham, giấu giếm không phải là yêu, em hi vọng anh nói ra những chuyện đã giấu em." Nếu như có thể Lâm Lam cũng không muốn đối xử với Bạch Nham giống như bây giờ, một người dịu dàng như vậy, sao cô có thể nhẫn tâm để anh lâm vào khổ sở. Nhưng Lâm Lam trước giờ luôn ích kỷ, lần này cũng hãy để cô tiếp tục ích kỷ đi.

Căn nhà rơi vào lặng im, lúc này đồng hồ trên tường phát ra tiếng "Tí tách" có vẻ rất đột ngột.

Tay Bạch Nham run run lại lấy một điếu thuốc từ trong hộp thuốc lá ra, dùng cái bật lửa không quen tay mà châm lên, hít một hơi thật dài: "Tiểu Lam, không phải em vẫn luôn hỏi anh vì sao vẫn chưa có con? Thật ra thì đó là bởi vì hai năm trước lúc em sinh non thì mắc phải chứng vô sinh. Nhưng Tiểu Lam, em yên tâm, anh không cần đứa bé, chỉ cần có em là đủ rồi, không cần đứa bé!"

Nhìn Bạch Nham hút thuốc ở trước mặt mình, Lâm Lam không muốn nói gì hết, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng với Bạch Nham, nói: "Em biết."

Bạch Nham tỏ vẻ hoàn toàn nằm trong dự liệu, nhìn Lâm Lam: "Quả nhiên vẫn bị em biết. Là mẹ nói với em?"

"Đúng vậy. Còn chuyện gì nữa không?" Lâm Lam rất bình tĩnh, cô đang chờ Bạch Nham nói thật ra chuyện mình gặp không may, mà không phải đợi cô đi tìm hiểu, đi chứng thật.

Tay Bạch Nham run run, một hơi lại một hơi hít sâu điếu thuốc trong tay, rất nhanh đã tới cuối cùng. "Không có, Tiểu Lam."

Lâm Lam đứng dậy đi về phía phòng ngủ, lúc đi ngang qua bên cạnh Bạch Nham thì dừng lại: "Bạch Nham, đã trễ rồi, em muốn ngủ. Anh tắm rửa đi, hôm nay đi ngủ phòng khách đi." Nói xong cũng không dừng lại thêm nữa liền đóng cửa phòng ngủ.

Bạch Nham nhìn bóng dáng Lâm Lam đi vào phòng ngủ, tay run run lại lấy một điều thuốc từ trong hộp thuốc lá ra.

Sáng sớm Lâm Lam đã đi tới quán cà phê, trước kia lúc gặp mặt Vệ Tương Lan mình luôn đến muộn, hôm nay nếu cô là người chờ mà không phải được người khác chờ, cô muốn điều chỉnh cảm xúc của mình thật tốt, ổn định lại tinh thần để nói chuyện nghiêm chỉnh với Vệ Tương Lan, cô muốn làm người chủ động.

Lâm Lam nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu trước sau vẫn lại là một màn buổi sáng kia.

Buổi sáng, sau khi nghe thấy tiếng Bạch Nham đã ra khỏi cửa thì Lâm Lam mới không nhanh không chậm ngồi dậy. Cô tỉnh dậy rất sớm, cô cũng biết ngày hôm qua Bạch Nham ngồi trên ghế sofa đến rất khuya, trừ nhìn ra cô còn có thể làm gì đây? Cô cũng muốn mở cửa phòng rồi tới ngồi bên cạnh Bạch Nham giống như trước kia, tựa đầu vào vai anh, nói với anh: "Tất cả đều sẽ qua." Nhưng cô không thể. Không nói tâm tư lúc này của cô rối loạn, bất cứ lúc nào cũng có thể kích động nói ra một vài lời tổn thương anh; chuyện đứa bé chính là một hang sâu to lớn ngăn trước mặt bọn họ, cô không thể sinh con được nữa, nhà họ Bạch chắc là sẽ không tiếp tục chịu đựng để tiếp nhận cô. Mặc dù bây giờ Vệ Tương Lan hoàn toàn không nói gì, nhưng nếu Lâm Lam quán chặt lấy Bạch Nham, vậy thì khi đó tất cả áp lực đều sẽ chuyển dời đến trên người Bạch Nham. Một bên là Lâm Lam, bên kia là người sinh dưỡng anh, anh nên lựa chọn thế nào đây?

Lâm Lam tin tưởng thời gian sẽ gột rửa tình cảm có thể dần dần bị quên lãng, nhưng máu mủ tình thâm bất luận thế nào cũng không vứt bỏ được. Nếu cô rời khỏi là một kết quả tất nhiên, không bằng bây giờ liền tuyệt tình, đến lúc đó Bạch Nham cũng không tới mức đau lòng khổ sở. Mà Lâm Lam ở dưới sự bảo vệ anh trôi qua những ngày tháng vui vẻ hai năm, với cô mà nói đã đủ rồi, đủ để cô sau này khi nhớ lại, đã từng có một người coi mình như trân bảo để yêu cô, đau cô.

Ra khỏi phòng không có gì xảy ra ngoài dự đoán khi thấy sửa tươi và cháo loãng Bạch Nham chuẩn bị cho cô, Lâm Lam nhìn chăm chăm bọn chúng thật lâu, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ đi qua. Nếu phải đi, vậy thì phải bắt đầu từ bây giờ không thể lệ thuộc vào Bạch Nham nữa, cũng cần phải để Bạch Nham nhìn thấy những thứ đó giữa anh và cô đã là tất nhiên.

"Lâm Lam, cô nghĩ kỹ chưa?" Vệ Tương Lan nói, cắt ngang suy nghĩ của Lâm Lam.

Lâm Lam ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trước mắt này, chỉ nhìn bà, không khẳng định cũng không phủ định.

Về mặt Vệ Tương Lan phức tạp, ngồi xuống đối diện Lâm Lam: "Xem ra hôm nay cô tìm tôi là có chuyện riêng! Nói đi, chuyện gì?"

Lâm Lam không do dự, trực tiếp nói ra mục đích lần này cô tới đây: "Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân làm tôi vô sinh được không?"

Về mặt Vệ Tương Lan khó lường nhìn Lâm Lam: "Nham Nhi nói với cô thế nào?"

"Tôi không hỏi anh ấy, tôi chỉ muốn nghe ngài nói." Lâm Lam lẳng lặng nhìn Vệ Tương Lan.

Sau khi Vệ Tương Lan nghe xong, nhìn Lâm Lam, lâu sau mới thở dài nói: "Cũng tốt, nói cho cô biết có lẽ cô sẽ đi dễ chịu hơn chút, có lẽ trong cuộc sống sau này cũng sẽ không nhớ tới đoạn thời gian khổ sở."

"Thật sao? Sự thật là gì? Tôi vẫn luôn hy vọng là do mình nghĩ nhiều, không ngờ tới rốt cuộc vẫn xảy ra. Là bà hay là Bạch Nham?" Lúc này Lâm Lam giống như là thờ phào nhẹ nhõm, nếu sự thật là như vậy, cô có thể an ủi mình, cũng không cần phải không buông tha và khổ sở.

"Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Nham Nhi, nói đến vẫn là chủ ý của tôi, Nham Nhi cũng chỉ là bị buộc bắt buộc dĩ mà thôi! Là tôi để nó bỏ thuốc phá thai vào bữa sáng của cô. Tôi cũng không ngờ tới lại có thể tạo thành kết quả cô vô sinh như bây giờ, nếu biết sẽ như vậy, tôi sẽ. Không ngờ tôi đã lớn tuổi rồi lại vẫn còn làm chuyện không có tính người này, thật là việc đòi khó liệu!" Vệ Tương Lan cười khổ nói.

"Ha ha, thì ra là chuyện đơn giản như vậy, tôi lại ngu đến mức không hề phát hiện ra!" Lâm Lam cười tự giễu cười, nếu, nếu cô biết kết quả, cô sẽ bỏ qua cái quyết định kia? Quá nhiều nếu cũng chỉ có thể có một kết quả.

"Nói ra cũng tốt, cô cũng sẽ không lưu luyến Nham Nhi như vậy, nói ra rồi thì mọi người đều cảm thấy thoải mái!" Vệ Tương Lan cảm giác lúc này trong lòng mình thật thoải mái, chuyện này vẫn chôn ở trong lòng hai năm, rốt cuộc là việc trái với lương tâm vẫn sẽ lo lắng.

"Ha ha, ngài không muốn nói gì về chuyện này sao? Dù sao tôi cũng bị các người tước đoạt quyền làm mẹ!" Lâm Lam lạnh lùng nhìn Vệ Tương Lan, cô có thể tha thứ cho Bạch Nham đã đối xử với cô như vậy, cô biết Bạch Nham gánh vác áp lực ra sao, cô không trách Bạch Nham nhưng cô lại không thể không oán giận Vệ Tương Lan.

"Tôi rất bất ngờ khi tạo thành kết quả này, tôi biết nói đến tiền rất dung tục nhưng tôi lại chỉ có thể cho cô cái này." Vệ Tương Lan thẳng thắn nói mình chỉ có thể cho Lâm Lam tiền.

"Cũng vậy thôi. Chuyện đã đến mức này, trừ tiền ra thì các người còn có thể cho tôi cái gì?" Lâm Lam cười châm chọc nói.

"Vậy cô tính lúc nào thì rời khỏi Nham Nhi?" Nếu chuyện đã đến mức này rồi, Vệ Tương Lan cho rằng chuyện Lâm Lam rời khỏi Bạch Nham cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Ha ha, ngài muốn tôi rời khỏi Bạch Nham nhanh như vậy, là đã có người khác rồi sao?"

"Không gạt cô, đúng là như vậy. Cô cũng biết vị tiểu thư kia, lúc trước nếu không phải vì cô thì thiếu chút nữa là Nham Nhi kết hôn với con bé rồi. Lúc Nham Nhi rời khỏi con bé thì con bé đau lòng muốn chết nên ra nước ngoài, trước đây không lâu mới vừa trở lại, tôi tìm tôi nói là vẫn không quên được Nham Nhi." Vệ Tương Lan đổi tư thế, "Giống như gia đình của chúng tôi, tất cả đều lấy ích lợi làm trọng, cô đã không thể sinh cho Nham Nhi một đứa con, mà con bé lại nhớ mãi không quên con trai tôi, sao tôi có thể bỏ qua cơ hội lần này chứ!"

"Đúng là một chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ! Tôi đoán chắc là kết hôn với cô ấy công ty Bạch thị của các người cũng lấy được không ít chỗ tốt, là người ngu cũng sẽ quyết định như vậy!" Lâm Lam nắm chặt bàn tay đang đặt ở dưới bàn, đã biết mình bị người khác vứt bỏ nhưng thật sự không cam lòng!

"Nhưng cô yên tâm, cuộc sống sau này của cô nhà họ Bạch chúng tôi tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn."

"Ha ha, như vậy đi, bà cho tôi một khoản tiền, tôi rời khỏi đây, sau này cũng sẽ không trở lại nữa. Tôi sẽ nói rõ ràng với Bạch Nham" Cô phải đi nhưng nhất định sẽ không giống như lúc Tô Ngộ Dương rời khỏi, đi gió nhẹ nước chảy như thế, để lại một căn phòng hiu quạnh, tưởng tượng thấy dịu dàng và ngọt ngào lúc đó. Thà rằng lúc này để cho Bạch Nham cảm thấy cô máu lạnh vô tình, cũng không muốn để lại một căn phòng khi nhìn thấy sẽ đau khổ.

"Nhu vậy tốt nhất, cô Lâm quả nhiên là người thông minh. Chừng nào cô đi thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ cho người đưa tiền qua cho cô. Nếu không có chuyện gì nữa, vậy tôi đi trước."

Nhìn bóng lưng Vệ Tương Lan rời đi, Lâm Lam khinh thường cười, cứ như vậy sao? Cuối cùng vẫn đi tới bước này, dựa vào tiền để giải quyết sự việc, hóa ra Lâm Lam cô lại sa sút như vậy!

Lâm Lam cứ ngồi im lặng không động ở cạnh cửa sổ thủy tinh thất thần nhìn ra bên ngoài, thành phố này vẫn đông nghịt như vậy, ngày nào trên đường cái cũng luôn là cảnh tượng chen chúc vội vã của mọi người. Nhớ năm đó lúc mới tới thành phố này, mình không biết làm sao nên đứng ở ngã tư đường, bốn phương tám hướng, hướng nào mới có thể đi đến mục đích của cô? Nhiều khi cuộc sống chính là như vậy, đứng ở ngã tư đường bạn chọn đúng hướng thì bạn hạnh phúc; nếu chọn sai thì bạn chỉ có thể làm vụt mất, cách hạnh phúc càng ngày càng xa. Dĩ nhiên, ngẫu nhiên cũng sẽ có một vài người may mắn, cuối cùng trải qua các khúc quanh rồi lại lần nữa tìm được phương hướng, nhưng trong những người này sẽ có Lâm Lam cô sao?

Cho đến khi nhân viên phục vụ đến nhắc nhở Lâm Lam là cà phê đã lạnh rồi, có muốn gì khác không thì Lâm Lam mới phát hiện ra mình đã ngồi ở quán cà phê rất lâu.

Ra khỏi quán cà phê Lâm Lam cũng không muốn trở về, cứ băng quơ đi lang thang như vậy. Rời khỏi Bạch Nham là chuyện bắt buộc phải làm, đối với cô, Bạch Nham và nhà họ Bạch đều là một chuyện tốt, nhưng Tô Ngộ Dương thì sao? Cô phải xử lý chuyện cô và Tô Ngộ Dương thế nào đây?

Hiện giờ trong mắt của Tô Ngộ Dương đã sớm không còn Lâm Lam cô, cô có cần thiết phải về không? Có thể nhìn ra được bây giờ anh rất hạnh phúc, cô muốn đi phá vỡ hạnh phúc này của anh sao? Nếu đã sớm quên, vậy thì quên đi. Hai năm rồi, ban đầu là mất trí nhớ cũng được, là vô tình rời đi cũng được, kết quả đều đã quyết định vào ngày Tô Ngộ Dương rời đi! Đây là lúc Lâm Lam cô phải rời đi.

Lâm Lam đi trên đường cái, ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời vẫn lớn như thế nhưng vẫn không chứa hết nỗi đau khổ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Khi về đến nhà trời vẫn chưa tối lắm, Lâm Lam không muốn lặp lại tình cảnh lần trước, cô không muốn lại nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Bạch Nham, cô sợ khi nhìn rồi cô sẽ hối hận vì mình đã hạ quyết tâm nói quyết định này ra.

Thang máy truyền đến tiếng "Leng keng", Lâm Lam vẫn đứng bất động tại chỗ, đi vài bước nữa là tới nhà cô nhưng cuối cùng cũng sắp không phải là nhà cô nữa rồi. Giống như căn phòng nhỏ đã từng ở, cũng là nhà nhưng bây giờ đã không phải.

Rốt cuộc trước khi cửa thang máy đóng lại Lâm Lam vẫn đi tới, nhà, Lâm Lam trong lòng đọc thầm từ này, từng bước một đi về phía cửa.

Mở cửa, Lâm Lam chỉ cúi đầu lặng lẽ cời giày cát, cúi đầu lặng lẽ đi về phía phòng ngủ.

"Tiểu Lam"

Bên tai truyền tới giọng nói của Bạch Nham, Lâm Lam bỗng cảm thấy nhói đau một chút, ngẩng đầu lên: "Sao hôm nay về vậy? Bữa tối để thím Trương chuẩn bị đi, em mệt, muốn đi ngủ một lát."

"Tiểu Lam"

Về mặt Bạch Nham ưu thương nhìn Lâm Lam, gọi tên của cô.

Hôm nay anh đặc biệt về nhà sớm, hôm qua Lâm Lam khiến rất lo lắng, anh có cảm giác giữa anh và Lâm Lam đã có một khoảng cách rất xa.

Lâm Lam không nói gì nữa, vào phòng ngủ nặng nề ngã xuống giường. Nhắm mắt nghĩ lại có phải cô không nên đối xử với Bạch Nham như vậy không?

Sau đó kéo nhẹ khóe miệng, nhẹ nhàng phát ra một trận cười lạnh: sẽ phải như vậy, mới có thể đến ngày đó phải đi cùng sẽ không đến nỗi không bỏ được.

Lâm Lam nằm trên giường, hoảng hốt ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ về mặt Bạch Nham rất kích động nắm tay cô, nói với cô giống như trước đây: "Lâm Lam, anh không có. Hãy tin tưởng anh, anh sẽ làm em hạnh phúc!"

Lâm Lam muốn đưa tay cầm lại tay Bạch Nham, cảnh trong giấc mơ lại thay đổi, Bạch Nham vẫn nắm tay cô, anh nói: "Lâm Lam, em là của anh!" Anh nói: "Lâm Lam, chúng ta về nhà đi?"

Nhìn những cảnh này, Lâm Lam muốn ôm Bạch Nham khóc nói: "Bạch Nham, chúng ta không có nhà, không có!"

Lâm Lam nằm trên giường khóc giống như đứa bé, nhìn Lâm Lam như vậy, Bạch Nham đau lòng nhắm hai mắt lại, anh nhớ trước kia Lâm Lam đã từng nói với anh là người đàn ông không thể khóc ở trước mặt người phụ nữ, anh phải kiên cường để cho người phụ nữ của mình biết, trời sắp xuống cũng có anh chống đỡ.

Bạch Nham mở mắt ra giúp Lâm Lam nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt, dịu dàng nói: "Tiểu Lam, tỉnh, đến giờ ăn cơm rồi!"

Lâm Lam không nghe thấy, hai tay vẫn nắm chặt áo ở trước ngực mình, kêu khóc: "Bạch Nham, không có nhà, anh không cần em nữa!"

Bạch Nham đau lòng vuốt nhẹ trán Lâm Lam, cúi đầu ghé vào lỗ tai cô, nhỏ nhẹ nói: "Tiểu Lam, sẽ không, sẽ không. Anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, luôn luôn, luôn luôn, luôn luôn."

Nước mắt của Lâm Lam ở trên lông mi khẽ động, từ từ mở mắt ra. Nhìn về mặt đau lòng của Bạch Nham trước mắt, Lâm Lam cố ý quay mặt đi, lạnh lùng nói: "Ăn cơm chưa?"

Thấy Lâm Lam cố ý giả vờ lạnh lùng, trong lòng Bạch Nham lại càng tự trách mình hơn, là anh không có năng lực nên không thể bảo vệ cô thật tốt, lời thề son sắt nói với cô lúc trước là sẽ làm cô hạnh phúc, nhưng bây giờ lại để cho cô đau lòng khổ sở như vậy! Nắm tay thành quả đầm sau đó dịu dàng nói: "Tiểu Lam, dậy rồi ăn cơm."

Lâm Lam động dậy cơ thể muốn ngồi dậy, Bạch Nham vội vàng khom lưng đỡ Lâm Lam ngồi dậy, giúp cô sửa sang lại đầu tóc rối bời.

"Anh ra ngoài trước đi, em sửa sang lại một chút rồi ra sau." Lâm Lam vuốt vuốt tóc nói với Bạch Nham.

Bạch Nham dừng lại một chút không nói gì nữa, chỉ cười gật đầu một cái rồi đóng cửa lại đi ra ngoài.

Lâm Lam ngồi ngẩn người trên giường một lát, mới chậm rãi xuống giường, đi tới trước bàn trang điểm, cầm lược lên tùy ý chải mái tóc rối, nhìn chăm chăm mình trong gương đến ngẩn người.

"Buổi sáng sao không ăn cháo loãng và uống sữa tươi đã đi ra ngoài rồi, chuyện gì mà gấp gấp vậy, ngay cả bữa sáng cũng chẳng thèm ăn thế?" Bạch Nham gấp một miếng thịt gà bỏ vào trong chén Lâm Lam, hỏi.

"Không có khẩu vị nên không ăn, chỉ là một bữa sáng mà thôi, ăn hay không cũng như nhau mà. Với lại dù cho có đói bụng thì mua ở bên ngoài cũng được." Lâm Lam gấp miếng thịt gà Bạch Nham đưa cho, nhìn một lúc lâu mới bỏ vào chén bên cạnh, còn mình thì gấp một miếng củ cải trắng.

Bạch Nham động động đôi đũa trong tay, im lặng cúi đầu.

"Bạch Nham, em có chuyện muốn nói với anh." Lâm Lam vừa từ từ nhai cơm trong miệng vừa nói.

"Hả?" Trong lòng Bạch Nham "Rầm" một tiếng, anh hơi sợ lời nói tiếp theo của Lâm Lam sẽ khiến anh không tiếp thụ nổi.

"Em đã suy nghĩ kỹ rồi, chúng ta ly hôn đi." Lâm Lam đặt đôi đũa trong tay xuống, giả vờ bình tĩnh nhìn Bạch Nham.

Đôi đũa từ trong tay Bạch Nham rút xuống bàn, Lâm Lam nhìn thoáng qua đôi đũa rút trên bàn, tiếp tục nói: "Mẹ anh đã tìm một cho anh một người phụ nữ tốt hơn gấp mấy lần em, em tin rằng anh kết hôn với cô ấy sẽ hạnh phúc."

Bạch Nham ngơ ngác nhìn Lâm Lam, sau đó lắc đầu nói: "Anh sẽ không đồng ý, chắc chắn sẽ không! Tiểu Lam, anh biết mấy ngày nay giữa chúng ta đã xảy ra chút vấn đề, nhưng những chuyện này đều không đáng ngại, chúng ta vẫn có thể sống chung mấy ngày này. Chắc chắn bây giờ trong lòng em đang rất rối bời nên mới có thể nói ra những lời này. Tiểu Lam, thật ra em cũng không biết mình đang nói gì phải không?"

Lâm Lam cười yếu ớt lắc đầu một cái: "Bạch Nham, em không phải con nít, chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên trải qua, chúng ta đã hết rồi, tốt nhất là nên tách ra đi."

"Sẽ không, anh sẽ không đồng ý!" Bạch Nham cố chấp lắc đầu, dù thế nào đi chăng nữa anh cũng sẽ không đồng ý.

"Bạch Nham, chúng ta không còn là con nít, chuyện đã vậy rồi, anh cho rằng chúng ta còn có thể ở chung với nhau được nữa sao?"

"Anh biết anh giấu em chuyện Ngọ Dương là anh không đúng, chuyện em không thể mang thai được nữa cũng không nên giấu em, nhưng không phải anh cố ý, em không thể tha thứ cho anh sao? Cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Chúng ta chỉ vừa mới đi qua một đoạn đường ngắn thôi? Tiểu Lam, con đường sau này vẫn còn dài, anh sẽ từng chút một từng chút một bù đắp lại, đừng quyết định như vậy có được không?" Bạch Nham khẩn cầu nói.

"Bạch Nham, chuyện không phải đơn giản như vậy, chẳng lẽ anh không biết sao?"

"Mẹ nói gì với em vậy?" Nghe Lâm Lam nói như vậy Bạch Nham khẩn trương hỏi.

"Không nói gì hết, chỉ muốn em rời khỏi đây mà thôi. Em không thể sinh con, Bạch Nham, đây là vấn đề lớn nhất giữa em và anh bây giờ, cũng là vấn đề không thể nào giải quyết." Lâm Lam không hề muốn tán nấn nói ra những chuyện này, về chuyện này mặc dù Bạch Nham không đúng, nhưng tình cảm của anh dành cho Lâm Lam là thật, Lâm Lam không muốn trả lại cho anh một vết thương lớn như vậy.

"Tiểu Lam, em không cần nói nữa, anh cảm thấy bây giờ em không bình tĩnh, anh có thể đồng ý tạm thời xa nhau một thời gian để hai người yên tĩnh một chút, nhưng anh tuyệt đối không đồng ý ly hôn!" Bạch Nham vẫn cố giữ lấy.

"Được rồi, vậy chúng ta xa nhau một thời gian trước đi, có lẽ khi anh tỉnh táo lại thì sẽ không nghĩ như vậy nữa. Ngày mai em sẽ đi. Hôm nay cứ vậy đi, em mệt, đi ngủ trước." Nói xong Lâm Lam đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Ngày hôm sau trời vừa sáng Lâm Lam đã thức dậy đi xuống lầu mua bữa sáng, vào cửa thì thấy Bạch Nham mới vừa rời giường, Lâm Lam coi nhẹ vẻ mặt bị thương và mắt mếu trên mặt anh, đi qua. Đã muốn rời khỏi thì phải đi kiên quyết một chút, không nên để lại quá nhiều dục vọng và lưu luyến sẽ trở thành đau đớn của sau này.

Hôm nay Bạch Nham cũng không tới công ty, vẻ mặt mất hồn ngồi trên ghế sofa, nhìn bóng dáng ra ra vào vào của Lâm Lam, nhớ lại chuyện buổi sáng.

Cô đã không cần anh mỗi ngày chuẩn bị một ly sữa tươi và một chén cháo loãng cho cô nữa rồi, đây có phải là đang lấy một hình thức khác nói cho anh biết, Lâm Lam cô đã không cần Bạch Nham anh rồi đúng không?

Bạch Nham ngồi trên ghế sofa, anh không biết mình nên dùng lời nói gì để giữ Lâm Lam lại, nghĩ tới lời nói ngày hôm qua của cô, Bạch Nham hỏi hận cái đầu.

Anh biết cô biết vì sao mình sinh non, chắc chắn cũng biết vì sao mắc chứng vô sinh, anh biết mẹ nói cho cô biết tất cả mọi chuyện trước khi anh không nói thật với cô, khiến anh bây giờ mất đi cơ hội giữ cô lại cơ hội. Mà chính xác tạo thành tình hình không thể挽 hồi như bây giờ cũng chính là Bạch Nham anh. Lâm Lam nói không sai, vấn đề lớn nhất giữa bọn họ bây giờ chính là đứa bé, Bạch Nham anh có thể không có con, nhưng nhà họ Bạch thì không thể.

Lâm Lam mở tủ quần áo ra cầm từng cái một ném lên giường, hễ là đồ Lâm Lam cô muốn cũng không để lại mà mang toàn bộ đi, cũng không thể để lại bất kỳ một đồ vật nào để sau này Bạch Nham có thể nhìn thấy mà đau lòng.

Thím Trương đứng ở cửa một lúc lâu vẫn lấy hết can đảm đi vào, hai năm rồi, bà ở nhà này cũng hai năm rồi, mỗi một ngày đều nhìn thấy hình ảnh vợ chồng ân ái, bà có thể nhìn ra Lâm Lam là cỡ nào quan trọng với Bạch Nham, làm sao thương yêu đến tận đáy lòng. Có một lần bà cho rằng bọn họ là cặp vợ chồng hạnh phúc nhất mà bà gặp qua, chỉ là ngắn ngủn mấy ngày thế nhưng phải mỗi người đi một ngã rồi!

"Cô Lâm, " nhìn Bạch Nham vẫn ngồi mất hồn không nhúc nhích trên ghế sofa, rốt cuộc thím Trương cũng không nhìn nổi nữa: "Thật ra cô hiểu lắm ngại Bạch rồi."

Lâm Lam dùng động tác trong tay lại, ngẩng đầu lên nhìn thím Trương tâu: "Thím Trương, thím không biết vấn đề giữa chúng tôi, không liên quan tới việc hiểu lầm hay không hiểu lầm!" Nói xong lại vội vàng thu dọn đồ trong tay mình.

"Là chuyện đứa bé phải không? Thật ra hai năm trước tôi biết ngay là ngại Bạch làm. Năm ấy ngại ấy ngồi chồm hổm trước phòng bệnh của cô nắm tóc mình hỏi hận tự trách, như là nỗi điên nói là lỗi của ngại ấy, là ngại ấy quá ích kỷ, lúc đó tôi đã biết rồi." Nói ra việc này thím Trương cũng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, những năm này giấu Lâm Lam, nhìn cô đối xử tốt với mình, thím Trương cũng vô cùng áy náy. Chỉ là mỗi lần nhìn thấy cảnh vợ chồng bọn họ ân ái, bà nghĩ có lẽ giấu như vậy cũng tốt.

"Thì ra ngay cả thím cũng biết, chỉ giấu một mình tôi!" Lâm Lam nghe lời nói của thím Trương cũng không dừng động tác trong tay lại.

"Thật ra, ngại Bạch vẫn rất tự trách, năm ấy cô Lâm không nhìn thấy bộ dáng của ngại ấy ở bệnh viện đâu, là hận không phải người nằm trên giường là ngại ấy, là hận không thể quay ngược thời gian để đền bù lỗi lầm của ngại ấy. Cô Lâm, tôi nghĩ ngại Bạch làm vậy nhất định là bị ép buộc, cô không thể tha thứ cho ngại ấy một lần sao? Đàn ông mà, luôn luôn có lúc phạm sai lầm! Hai năm qua, tôi có thể nhìn ra ngại Bạch là cỡ nào xem trọng cô Lâm, như phụ nữ chúng ta, cả đời có thể có một người đàn ông yêu mình như vậy, bất kể như thế nào cũng nên nắm lấy thật chặt không buông tay!" Năm ấy khi thím Trương biết chuyện Lâm Lam sinh non có liên quan tới Bạch Nham, bà lo lắng sẽ có một ngày xảy ra chuyện như bây giờ, là một người phụ nữ, bà biết mất đi đứa bé rất khổ sở, nhưng Bạch Nham là một người chồng tốt, trừ chuyện kia ra. Mặc dù bà không rõ lắm vì sao Bạch Nham không cần con của mình, nhưng bà vẫn hi vọng Lâm Lam có thể cho Bạch Nham một cơ hội.

Lâm Lam nghe xong lời nói của thím Trương cũng không vội trả lời, thím Trương nói ra được tất cả sao cô lại không biết chứ, sao cô có thể không biết Bạch Nham đau khổ và tự trách chứ, sao có thể không hiểu, với một người phụ nữ mà nói, tìm được một người đàn ông thật lòng thương cô, yêu cô là một chuyện thật không dễ, nhưng chuyện của cô và Bạch Nham chuyện sao một mình cô có thể quyết định được.

Lâm Lam nhìn chăm chăm vào bức hình của cô và Bạch Nham đặt trên tủ đầu giường một lúc, rồi cuộc vẫn là cầm lên bỏ vào túi đồ của mình. Xoay người nói với thím Trương: "Sau khi tôi đi, Bạch Nham sẽ phải làm phiền thím quan tâm lo lắng, lúc tâm tình của anh ấy không tốt, thím khuyên anh ấy một chút. Không lâu sau sẽ có cô dâu mới vào ở, thím cố gắng ít nói chuyện của tôi và Bạch Nham ở trước mặt cô ấy, làm tốt phận sự của mình là được."

Thím Trương nhìn Lâm Lam bắt đầu đi thờ dài một hơi rồi đi ra ngoài, vợ chồng son này thật sự chấm dứt rồi sao?

Xách hai túi đồ lớn, Lâm Lam đi ngang qua Bạch Nham "Bạch Nham, em phải đi. Anh phải quên em đi, sống thật tốt!" Nói xong cùng thím Trương mỗi người xách một túi đi về phía cửa chính.

Bạch Nham đột nhiên giống như ý thức được cái gì, từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, lại cũng chỉ đi chuyển một bước nhỏ. Chỉ nhìn bóng dáng Lâm Lam rời khỏi mà nhẹ nhàng gọi: "Tiểu Lam. . . ."

Nghe được tiếng "ầm" đóng cửa, cả người Bạch Nham vô lực ngã xuống ghế sofa. Anh không có lý do và năng lực có thể giữ Lâm Lam lại, những lời "Bất Hiếu Hữu Tam Vô Hậu Vi Đại" đề trên vai anh thật nặng, khắc vào lòng anh, ngăn chặn miệng anh, trói buộc hành động của anh. Anh không đi chuyển nổi bước chân đuổi theo kéo Lâm Lam lại ôm vào trong lòng thật chặt, anh cũng nói không ra được tiếng giữ Lâm Lam lại. Hai tay Bạch Nham ôm đầu, nhẹ giọng khóc. Người đàn ông không rơi lệ, chỉ là chưa tới lúc đau lòng mà thôi.

Lâm Lam cố hết sức xách túi đồ xuống xe taxi, ngẩng đầu nhìn căn nhà nhỏ ở tầng bốn, đi một vòng, cuối cùng mình vẫn trở lại nơi này.

Cúi đầu nhìn hai túi đồ lớn trước mặt, Lâm Lam cau mày không biết nên làm sao để chuyển hai túi đồ lớn này đến thang máy đây.

"Cô Lâm, không ngờ trùng hợp như vậy, thế nhưng sẽ gặp cô ở đây!" Giọng nói của Tô Ngộ Dương truyền tới bên tai.

Lâm Lam giật mình ngẩng đầu lên thấy Tô Ngộ Dương rất là giật mình nhìn mình, nhìn Tô Ngộ Dương đứng trước mặt mình, nhìn căn nhà nhỏ đã từng là của bọn họ ở không xa phía trước, có một khoảnh khắc Lâm Lam cho rằng bọn họ trở lại ngày trước.

"Cô xách những túi này là muốn chuyển nhà sao? Bạch Nham đâu?" Nhìn bộ dáng Lâm Lam xách bao lớn bao nhỏ, Tô Ngộ Dương không hiểu hỏi.

"À, đây là. . . . là một vài đồ vật trước đây của tôi, tôi thấy đặt trong nhà chiếm chỗ quá, ném đi thì lại không nỡ, đúng lúc ở đây có một nhà trống nên muốn chuyển tới đây. Bạch Nham rất bận nên tôi không nói với anh ấy." Lâm Lam vội vàng lấy cớ.

"À, là vậy sao! Cần tôi giúp không? Bây giờ tôi đang rảnh rồi nên không việc gì làm đây!" Tô Ngộ Dương nhìn hai túi lớn, lại nhìn vẻ mặt lo nghĩ của Lâm Lam, biết cô nhất định là bị chuyện này làm khó, liền chủ động đề nghị giúp đỡ.

"Vậy à, vậy rất tốt, tôi còn đang lo nghĩ làm sao để mang vào đây!" Lâm Lam do dự, nghĩ một chút, vẫn đáp ứng. Mặc dù anh là Tô Ngộ Dương, nhưng với cô mà nói Tô Ngộ Dương mất trí nhớ chỉ giống như một người xa lạ mà thôi, hai năm rồi, vướng mắc trong lòng cô cũng nên hiểu rõ, vậy thì hôm nay luôn đi, hiểu rõ một lần! Trong cuộc sống của Lâm Lam cô sau này sẽ không có Bạch Nham và Tô Ngộ Dương. Thế giới lớn như vậy dù sao vẫn có người đi lướt qua bạn, dù sao vẫn có người xuất hiện rồi lại rời khỏi trong cuộc đời của bạn, như vậy cuộc đời của bạn sẽ không quá nhàm chán, mà những người rời khỏi sẽ là hồi ức tốt đẹp nhất trong cuộc sống của bạn sau này. Lâm Lam nghĩ, để Bạch Nham và Tô Ngộ Dương Thành trở thành hồi ức quý giá nhất trong cuộc đời của mình đi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

"Lâm Lam, sao cô trở lại?" Bảo an trong chung cư biết Lâm Lam có chút bất ngờ khi thấy bóng dáng của Lâm Lam, đi tới hỏi.

Lâm Lam nhìn anh ta, có chút không được tự nhiên nói: "Đúng vậy, đột nhiên muốn tới đây ở mấy ngày."

"Đây không phải là Ngộ Dương sao? À ~ tôi hiểu rồi, vợ chồng son làm lành rồi, đúng không?" Ánh mắt của bảo an mập mờ nhìn Lâm Lam, vẫn không quên vỗ vỗ vai của Tô Ngộ Dương, nói: "Làm lành là tốt rồi, Lâm Lam là một cô gái tốt, làm lành rồi thì sống qua ngày thật tốt thật vui vẻ!"

Tô Ngộ Dương xách túi đồ trong tay, bị bảo an vỗ vỗ sưng sốt một chút, khó hiểu nhìn Lâm Lam lại nhìn bảo an: "Anh nói cái gì. . . ."

"À, tôi và anh ấy nhất thời chỉ là cãi nhau rồi giận dỗi một chút thôi, không sao! Không phải anh còn muốn đi tuần tra sao? Vậy nhanh đi đi!" Không chờ Tô Ngộ Dương nói hết lời, Lâm Lam gấp đến độ vội vàng nói.

Bảo an không nói gì nữa, dù sao cũng là chuyện vợ chồng son người ta, cũng chỉ cười rồi rời khỏi.

"Cô Lâm, lời nói vừa rồi của anh ta là có ý gì vậy? Sao tôi nghe không hiểu?" Tô Ngộ Dương cảm thấy có phải hình như mình quên mất một vài chuyện

không, nhớ tới ban đầu lúc Lâm Lam nhìn thấy mình cũng nói một vài chuyện chả hiểu ra sao cả, hiện tại ngay cả một người bảo an hình như cũng biết mình, nhưng mình hoàn toàn lại không có một chút xấu hổ nào. Giống như mình chưa từng tới đây, nhưng nhìn thấy mọi thứ liền vô ý thức đi vào, trong lòng có một cảm giác quen thuộc khó hiểu.

"Anh đừng nghe lời của anh ta, người này cứ thích trêu chọc cô gái trong chung cư, nếu vừa rồi tôi không nói tiếp ý của anh ta, anh ta sẽ quẫn anh đó! Xin lỗi, kéo anh xuống nước rồi!" Lâm Lam nói đến đây thì cúi đầu, cô thật không ngờ có một ngày quan hệ giữa mình và Tô Ngộ Dương quan hệ sẽ lâm vào tình cảnh như vậy.

"À, là vậy sao! Vừa rồi thật đúng là làm tôi giật cả mình!" Tô Ngộ Dương thở phào nhẹ nhõm nói.

"Đúng rồi, sao anh tới chỗ này?"

"À, đúng lúc đi ngang qua đây, đột nhiên cảm thấy nơi này có cảm giác quen thuộc, liền vô ý thức đi vào đây." Đến lúc này Tô Ngộ Dương vẫn cảm thấy rất thần kỳ, thế nhưng mình lại có cảm giác quen thuộc đối với một nơi mà mình chưa từng tới.

Lâm Lam nghe xong, trong lòng co rút: "Thật sao? Xem ra thật đúng là có duyên, nếu không thì sao tôi có thể gặp được anh!" Lâm Lam vội vàng ra về thoải mái vui vẻ nói, vì cô không biết nếu mình không vội vàng cố mỉm cười, một giây sau cô có thể nắm lấy vạt áo của Tô Ngộ Dương mà nói thế này hay không: "Anh không nhớ sao, anh từng ở đây, chúng ta cùng nhau ở đây, ở đây có căn nhà nhỏ của chúng ta!" Nhưng cô không thể. Cô không thể ích kỷ như vậy phá hoại hạnh phúc bây giờ của Tô Ngộ Dương, càng không thể ở cùng với anh lần nữa. Cô rời khỏi Bạch Nham, không phải vì Tô Ngộ Dương.

"Thật sự nha! Ngày đó lúc nhìn thấy cô Lâm tôi cảm thấy như đã từng quen biết!"

"Nếu có duyên với anh như vậy thì không cần luôn mở miệng là gọi một tiếng cô Lâm đâu. Anh và Bạch Nham là bạn bè, đương nhiên cũng là bạn của tôi rồi, gọi Lâm Lam là được rồi." Nghĩ tới không lâu nữa sẽ phải rời khỏi thành phố này rồi, lần này có lẽ là lần cuối cùng nhìn thấy Tô Ngộ Dương, Lâm Lam muốn nghe anh gọi tên cô một lần nữa, giống như trước đây vậy.

"Cũng đúng, tôi cũng cảm thấy gọi cô Lâm là quá xa lạ. Đúng rồi, Lâm Lam, nhà cô ở đâu?" Tô Ngộ Dương luôn luôn đi về phía trước, lúc này mới ý thức được mình không biết nhà Lâm Lam ở đâu.

Lâm Lam nhìn anh cười nói: "Là tòa nhà kia, tầng bốn."

"À.. biết rồi, tôi nhất định đưa đồ tới nơi an toàn!"

Lâm Lam nhìn bóng lưng Tô Ngộ Dương đang xách đồ phía trước, nghĩ: nếu anh không mất trí nhớ, có phải bọn họ vẫn sẽ tay trong tay đi qua nơi này không, trên đường trở về căn nhà nhỏ có phải sẽ tràn đầy tiếng nói tiếng cười của bọn họ không? Mà có phải Bạch Nham cũng đã kết hôn với cô gái kia rồi sinh con lâu rồi, cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc cuộc sống đúng không? Hoặc cô không lấy Bạch Nham, có lẽ Bạch Nham cũng sẽ không đau khổ như bây giờ, mà Lâm Lam cô đi một vòng cũng chỉ là trở lại điểm xuất phát mà thôi. Tất cả chỉ là nếu mà thôi, nhưng bây giờ mới nhận ra hóa ra tất cả đau khổ sở hữu do Lâm Lam cô mà ra.

Thang máy truyền đến tiếng "Leng keng", cửa mở ra, Lâm Lam đứng phía trước Tô Ngộ Dương, nhìn hành lang, đã hai năm rồi cô không trở về căn nhà nhỏ kia, không biết bây giờ nó thế nào, có phải không còn thuộc về mình nữa đúng không?

"Lâm Lam, sao vậy? Đến rồi, không ra sao?" Tô Ngộ Dương xách túi đồ đi ra, thấy Lâm Lam vẫn đứng ngơ ngác ở cửa thang máy liền nhắc nhở.

"À. phía trước là đến rồi." Lâm Lam vội vàng đi ra khỏi thang máy, chỉ phía trước nói.

"Đi thôi." Tô Ngộ Dương xách túi đồ đi tới bên cạnh Lâm Lam, nói xong liền đi nhanh về phía trước.

Lâm Lam nhìn bóng lưng của Tô Ngộ Dương đã đi xa nên vội vàng đi theo, giống như trước kia, bọn họ dạo phố xong, Tô Ngộ Dương luôn luôn sẽ xách bao lớn bao nhỏ đi đằng trước, mà Lâm Lam luôn luôn giống như một người phụ nữ nhỏ bé đi sau lưng anh, hạnh phúc trở về căn nhà nhỏ của bọn họ.

"Lâu rồi cô chưa về đây hả?" Nhìn trên ổ khóa có một lớp bụi thật dày, có thể thấy được mờ hồ điểm chấm màu vàng, Tô Ngộ Dương hỏi.

Lâm Lam lấy chìa khóa trong túi ra gạt đầu một cái, cửa mở ra, một lớp bụi rớt xuống đầu Lâm Lam, nhuộm tóc cô thành màu trắng, làm mắt cô nhìn không rõ, Lâm Lam phản xạ có điều kiện che mắt. Tô Ngộ Dương vội vàng đặt túi đồ xuống, dẫn Lâm Lam ra ngoài phất bụi trên tóc và trên người, đưa một tờ khăn giấy cho Lâm Lam: "Sao rồi, mắt không sao chứ?"

Lâm Lam xoa mắt lắc đầu, "Không sao, lâu rồi không tới đây, không ngờ có nhiều bụi như vậy."

"Cô đứng phía sau, tôi đi phía trước, tôi là con trai, không sợ chút bụi này." Nói xong Tô Ngộ Dương kéo Lâm Lam ra sau lưng, mình thì vào cửa trước.

Sau khi Lâm Lam thả tay ra liền xoa mắt hơi ướt, căn nhà nhỏ trước mặt vẫn là hình dạng đó, chỉ là có một lớp bụi thật dày phủ lên, thì ra cuối cùng chỉ là vật còn ngời mắt.

"Ngộ Dương, anh để ở đây là được rồi. Lần này làm phiền anh, để anh làm công việc dùng sức như vậy." Tô Ngộ Dương đặt túi đồ trong tay xuống xong, Lâm Lam nói.

"Giúp đỡ bạn bè là chuyện nhỏ mà thôi! Còn chuyện gì thì cứ việc nói!" Tô Ngọ Dương nhìn chung quanh căn nhà nhỏ một vòng nói.

"Không cần, nếu anh có việc thì đi làm chuyện của mình đi, việc còn lại tự tôi có thể làm." Ở cùng với Tô Ngọ Dương, vẫn lại là căn nhà nhỏ mà hai người đã từng có một cuộc sống hạnh phúc, Lâm Lam cảm thấy nếu còn tiếp tục đứng như vậy, cô sẽ không chịu nổi.

"Vậy thì tôi đi trước." Tô Ngọ Dương cười cười với Lâm Lam, xoay người đi tới cửa, chưa đi được mấy bước lại dừng lại, xoay người có chút xấu hổ cười nói: "Thật đúng là kỳ lạ, thế nhưng tôi lại cảm thấy nơi này rất quen thuộc! Xem ra hôm nay tôi thật sự có chút vấn đề, nhìn nơi nào cũng quen thuộc!"

Lâm Lam cười khò trong lòng, nhưng vẫn mỉm cười nói với Tô Ngọ Dương: "Nếu vậy thì về sớm một chút đi, cô Lý sẽ rất vui khi anh ở bên cạnh, nhìn ra được cô ấy rất yêu anh!"

"Ừ, Từ Nhiệm rất yêu tôi, tôi cũng yêu cô ấy. Nhớ lúc tôi bị bệnh, vẫn là cô ấy một tắc cũng không rời cạnh giữ bên cạnh chăm sóc tôi, cho đến khi tôi khỏe lại! Cho nên tôi tự nhủ đời này phải đối xử tốt với cô ấy!" Tô Ngọ Dương nói đến đây thì trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

"Ngộ Dương, chờ một chút!" Tô Ngọ Dương đi tới cửa lại bị Lâm Lam gọi lại, xoay người thấy Lâm Lam chạy nhanh vào một căn phòng, chỉ nghe được tiếng va chạm của ngăn tủ sau đó Lâm Lam đi ra trong tay cầm một cái hộp màu hồng, vừa đi vừa dùng tay phải không ngừng vuốt ve cái hộp, giống như là cực kỳ không bỏ được.

"Ngộ Dương, hôm nay anh giúp tôi, tôi không biết làm sao cảm ơn anh, vậy anh cầm hộp này đi." Lâm Lam đưa cái hộp tới trước mặt Tô Ngọ Dương nói.

Tô Ngọ Dương nhìn cái hộp nhưng không nhận, về mặt lúc này khi Lâm Lam cầm cái hộp, Tô Ngọ Dương có thể nhìn ra Lâm Lam rất quý trọng nó, liền cự tuyệt nói: "Đây là vật cô rất quý trọng, đúng không? Tôi chỉ là giúp một chuyện nhỏ, không có gì đâu, cô không cần cảm ơn tôi!"

"Đã từng rất quý trọng, nhưng bây giờ với tôi mà nói nó chỉ là một quà tặng bình thường mà thôi! Anh xem để nó ở đây rất lãng phí, còn không bằng đưa cho anh, chỉ cần anh không ghét bỏ thì hãy nhận lấy đi." Nói xong Lâm Lam mở hộp ra, là một đóa hoa khô 'forget me not'.

Tô Ngọ Dương do dự nhận lấy cái hộp trong tay Lâm Lam "Cô xác định muốn đưa nó cho tôi sao?" Lúc hỏi câu này Tô Ngọ Dương vẫn nhìn ánh mắt của Lâm Lam, ánh mắt kia nói cho anh biết cô đã từng quý trọng nó.

"Đã đưa cho anh rồi, trừ phi anh không cần, nào có đạo lý tôi lấy lại!" Lâm Lam đặt cái hộp vào tay Tô Ngọ Dương, xoay người sắp xếp đồ đạc của mình, không quay đầu lại liếc nhìn anh một cái.

Tô Ngọ Dương cẩn thận đặt nắp hộp lại, nhìn chằm chằm cái hộp một hồi mới nói: "Được rồi, vậy tôi sẽ không khách khí nhận lấy! Còn chuyện gì không?"

Lâm Lam đưa lưng về phía Tô Ngọ Dương, im lặng lắc đầu một cái, nghe tiếng bước chân của Tô Ngọ Dương ngày càng xa mắt nhìn sàn nhà, trên sàn nhà cũng tích đầy một lớp bụi thật dày, lưu lại dấu chân lộn xộn, đó chính là dấu chân của cô vừa mới lưu lại.

Lâm Lam ôm đầu ngồi trên sàn nhà, đó là vật mà lúc cô và Tô Ngọ Dương ở chung, là anh đưa cho cô, là anh tự mình làm vì trước kia cô luôn oán trách anh chỉ đưa một vài quà tặng đã làm sẵn. Ngày đó, anh nói với cô: "Forget me not." Nhận nhận, cũng cười hạnh phúc giống như vừa rồi. Chỉ là 'forget me not' vẫn như cũ, nụ cười vẫn như cũ nhưng đã không phải vì Lâm Lam cô, đã không phải vì Lâm Lam cô mà cười hạnh phúc như vậy. 'Forget me not, forget me not'. Ai quên tôi, tôi lại quên ai đây?

Lâm Lam ngẩng đầu lên, hai tay ôm đầu gối, nước mắt trong vành mắt lăn qua lăn lại cuối cùng cũng không chảy ra.

Kết thúc, tất cả đều kết thúc.

"Alo, là Thư Á phải không? Tớ là Lâm Lam!" Dọn dẹp sơ qua căn nhà nhỏ, Lâm Lam ngồi trên ghế sofa, nói vào điện thoại.

"Lâm Lam! Trời ạ —— cậu lại có thể gọi điện cho tớ, làm tớ giật cả mình! Người phụ nữ này, nói đi, có chuyện gì?" Đầu điện thoại bên kia truyền tới giọng nói quen thuộc của Thư Á, giọng nói của cô vẫn hạnh phúc như vậy, Lâm Lam đột nhiên cảm thấy trong lòng chua xót, lỗ mũi giống như bị nhét thứ gì đó khiến cô hít thở không thông.

"Chẳng lẽ tớ có chuyện mới có thể gọi cho cậu sao? Vừa qua bận rộn những việc gì?" Lâm Lam cảm điện thoại, hít một hơi thật sâu nói.

"Gần đây ở nhà rảnh rỗi thôi! Bây giờ Trình Băng coi tớ như là động vật đặc biệt phải được bảo vệ, chỗ nào cũng không cho tớ đi, chuyện gì cũng không cho tớ làm, thật sự là tớ buồn muốn chết! Cậu thì sao? Lần trước nói cậu và Bạch Nham cùng cố gắng lên một chút, sao rồi?" Trong điện thoại giọng nói của Thư Á tuy oán giận Trình Băng độc tài và chuyên chế nhưng cũng rất hạnh phúc, cô vẫn luôn là một người phụ nữ hạnh phúc, Lâm Lam nghĩ như vậy.

"Cậu đó, làm người phụ nữ có thai cho tốt đi, cũng đừng quá quan tâm tới chuyện khác! Đúng rồi, tớ muốn đến chỗ cậu ở vài ngày, cậu thấy có được không?" Lâm Lam luôn suy nghĩ, bây giờ mình cũng chỉ có thể làm phiền Thư Á thôi, cũng tiện thể nói lời tạm biệt với cậu ấy. Cô không muốn về quê, từ khi ba mẹ xảy ra tai nạn xe rồi qua đời thì vẫn luôn là ông nội chăm sóc cô, hiện tại cô đã lớn rồi, ông bà nội khó có được thanh tịnh, cô không muốn dùng phương thức này để làm phiền ông bà nội.

"Được, chỉ sợ Bạch Nham không nỡ để cậu tới đây! Bây giờ tớ là một người cực kỳ buồn bực, cậu tới đây thì giúp tớ phát tiết bực mình nha!" Nghe giọng nói của Thư Á, Lâm Lam cảm thấy hình như cô rất vui, tưởng tượng ra cậu ấy bây giờ có phải đang khoa tay múa chân không.

"Tớ muốn tới anh ấy còn có thể ngăn được tớ sao! Chỉ cần tới lúc đó Thư Á cậu không đuổi tớ đi là được, cứ quyết định vậy đi, mấy ngày nữa tớ sẽ tới, đến lúc đó sẽ gọi cho cậu!" Lâm Lam không nói chuyện của cô và Bạch Nham với Thư Á, cũng không muốn nói chuyện của Tô Ngộ Dương với Thư Á, cậu ấy hạnh phúc như vậy, sao có thể để bất hạnh của mình làm phiền cậu ấy chứ?

"Lâm Lam, sao tớ có cảm giác có chút không bình thường vậy? Cậu tới đây, Bạch Nham không tới cùng sao?"

"Ừ, anh ấy rất bận! Một mình tớ tới cậu vẫn không thấy thỏa mãn hả!"

"Ha ha, thỏa mãn, thỏa mãn!" Đầu điện thoại bên kia Thư Á cười rất hạnh phúc, Lâm Lam cũng không tự giác nở nụ cười đã lâu rồi không cười.

Đặt điện thoại xuống, tiếng cười trong điện thoại cũng dần dần xa hơn, tiếng cười hạnh phúc đó, Lâm Lam đã từng có, nhưng cuối cùng cũng chỉ là 'trắng trong nước hoa trong gương' mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 14 + NT

Tô Ngộ Dương dọc đường đi cứ suy nghĩ tới cái hộp màu hồng trong tay cho tới khi về đến nhà, vào cửa liền nhìn thấy Lý Tử Nhiễm đang ngồi một mình trên ghế, thất thần ngồi uống cà phê.

"Tử Nhiễm, sao hôm nay về sớm vậy? Công ty không có việc gì sao?" Tô Ngộ Dương tiện tay đặt cái hộp lên tủ nói.

Lý Tử Nhiễm lấy lại tinh thần, đặt ly cà phê trong tay xuống nói: "Sáng hôm nay anh ra cửa, em còn tưởng rằng anh đi công ty, kết quả vừa đến, ngay cả bóng dáng của anh cũng không nhìn thấy! Ba nói có một số việc phải gấp mặt trực tiếp nói với anh mới được, nói với em cũng không hiểu, nói cũng như nhau. Cho nên em không có việc liên trở về. Đúng rồi, anh đi đâu từ sáng tới trưa vậy?"

Tô Ngộ Dương đi tới ngồi xuống đối diện Lý Tử Nhiễm nói: "Sáng sớm hôm nay ra cửa muốn đi dạo vài chỗ khác một chút, không ngờ vừa nhìn thấy chỗ đó thì không nhịn được muốn vào xem một chút, kết quả là không cảm thấy được đã tới trưa!"

"Chỗ nào?" Lý Tử Nhiễm uống một ngụm cà phê, tùy ý hỏi.

Tô Ngộ Dương gãi gãi đầu nói: "Chỗ đó thật sự anh không nhớ rõ, chỉ là cảm giác rất tốt. Nhưng cũng thật khéo, thế nhưng gặp được Lâm Lam, hình như cô ấy có nhà ở đó."

Tay Lý Tử Nhiễm đang cầm ly cà phê run run, cà phê bắn tung tóe ra bàn, "Chỉ có anh và cô ta gặp mặt sao? Cô ta có nói gì với anh không?"

Nhìn vẻ mặt khẩn trương của Lý Tử Nhiễm, Tô Ngộ Dương khó hiểu hỏi: "Đúng vậy, coi như là chỉ có hai người gặp mặt đi. Sao vậy? Cô ấy không nói gì với anh hết! Anh thấy một mình cô ấy xách theo hai túi đồ lớn nên đi qua giúp đỡ mà thôi, không có chuyện gì khác!"

"Thật sao? Cô ta xách hai túi đồ lớn là vì cô ta và Bạch Nham đã ly hôn nên chuyển ra ngoài." Lý Tử Nhiễm nghe Tô Ngộ Dương nói xong mới lấy lại sắc mặt bình thường, giọng điệu hơi hả hê nói.

"Ly hôn? Không phải Bạch Nham vẫn coi cô ấy như bảo bối sao? Sao lại ly hôn?"

"Cô ta không thể sinh con được nữa, mẹ Bạch Nham không cần cô ta, dĩ nhiên Bạch Nham chỉ có thể nghe theo mẹ anh ta nên lựa chọn ly hôn. Làm phụ nữ không thể sinh con được nữa, còn có thể coi là phụ nữ sao!" Lý Tử Nhiễm cười nhạo nhếch khóe miệng lên, chậm rãi uống cà phê trong tay.

"Tử Nhiễm, sao em có thể nói như vậy chứ! Lâm Lam gặp phải bất hạnh như vậy, chúng ta nên đồng cảm cho cô ấy mà không phải giống em bây giờ. Những lời này của em trăm ngàn lần không thể nói trước mặt Lâm Lam, nếu không thì thật sự thành 'bỏ đá xuống giếng' rồi!" Tô Ngộ Dương khó hiểu, Lý Tử Nhiễm bình thường là một đáng về hợp tình hợp lý, vì sao khi nói đến Lâm Lam thì thái độ khác thường, lời nói châm chọc?

"Em chỉ nói như vậy, dù có gặp cô ta cũng sẽ nói như vậy! Ai bảo cô ta là loại phụ nữ đó chứ!" Lý Tử Nhiễm nghe Tô Ngộ Dương nói thì đột nhiên phát cáu, ly cà phê cầm trong tay dùng sức đặt lên bàn, cà phê lại bắn tung tóe ra một lượng lớn.

"Loại phụ nữ nào? Phụ nữ gì hả? Tử Nhiễm, em hãy thành thật nói cho anh biết có phải trước đây em đã từng có quan hệ với Lâm Lam hay không?"

"Em có thể có quan hệ gì với cô ta, em chỉ là không thích cô ta mà thôi. Không nói tới cô ta nữa, Ngộ Dương, buổi trưa hôm nay chúng ta ra ngoài ăn đi!" Lý Tử Nhiễm thu hồi tính tình đại tiểu thư trở thành người phụ nữ nhỏ bé, nói.

"Được, tất cả nghe lời em, chỉ cần em không cần phát giận giống như vừa rồi là được, đại tiểu thư!" Tô Ngộ Dương bất đắc dĩ nói.

"Được, anh chờ em một chút, em đi thay quần áo!" Nói xong liền chạy lên lầu.

Tô Ngộ Dương nhìn bóng dáng của Lý Tử Nhiễm lắc đầu một cái, Tử Nhiễm cái gì cũng tốt, chỉ có lúc thích phát ra tính tình đại tiểu thư.

Tô Ngộ Dương thu hồi ánh mắt đang đặt trên người Lý Tử Nhiễm, nhìn thấy cái hộp lúc nãy mình tùy ý đặt trên tủ, liền đi qua cầm nó lên. Có thể nhìn ra Lâm Lam rất quý trọng cái hộp này, nhưng vì sao muốn đưa cho mình?

Mở hộp ra, một đóa hoa 'forget me not' màu xanh dương hiện ra trước mắt Tô Ngộ Dương. Nghĩ tới 'forget me not'? Có phải Bạch Nham đưa cho Lâm Lam hay không, sợ thấy vật lại nhớ tới, mà lại không nỡ vứt nên tặng lại cho mình?

"Ngộ Dương, trong tay anh là thứ gì đó?" Lý Tử Nhiễm thay quần áo xong đi xuống thì thấy Tô Ngộ Dương đang cầm một cái hộp trong tay, hỏi.

"À, đây là vật Lâm Lam tặng cho anh lúc nãy, nói là cảm ơn anh giúp cô ấy." Tô Ngộ Dương khép cái hộp lại, đặt lại trên tủ nói.

"Cô ta đưa cho anh! Thứ gì?" Không chờ Tô Ngộ Dương trả lời thì Lý Tử Nhiễm đã cầm cái hộp đặt trên tủ lên rồi mở nó ra. "Forget me not, là forget me not!"

Lý Tử Nhiễm thấy 'forget me not' trong hộp, cả người đột nhiên giống như biến thành người khác, sắc mặt khó coi tới cực điểm. Tô Ngộ Dương nhìn Lý Tử Nhiễm trước mặt, có một lúc cho rằng mình hoa mắt, mình lại có thể nhìn cơ mặt của Lý Tử Nhiễm đang co quắp.

Lý Tử Nhiễm không nói hai lời lấy 'forget me not' trong hộp ra bóp nát, hung hăng ném xuống sàn nhà.

Nhìn một loạt động tác của Lý Tử Nhiễm, Tô Ngộ Dương sợ ngây người, không nghĩ tới gần căn việc cô ấy đang làm. Anh cảm thấy hôm nay Lý Tử Nhiễm có gì đó không bình thường, mà cô ấy của hôm nay làm anh nghĩ tới hai chữ "Ghen tỵ", hoàn toàn mất đi đoan trang lúc trước, giống như một người phụ nữ hay ghen.

"Tử Nhiễm, em sao vậy? Đây là đồ Lâm Lam tặng cho anh, vì sao muốn bóp nát nó?"

"Không cho anh giữ lại nó, không cho!" Tâm tình của Lý Tử Nhiễm kích động tới mức hoàn toàn không nghe thấy Tô Ngộ Dương đang nói cái gì, cô ta chỉ biết là mình muốn hét giống như lúc trước.

Trước đây cô ta tận mắt nhìn thấy Tô Ngộ Dương làm đóa 'forget me not' thành hoa khô, cô ta muốn nó nhưng anh kiên quyết cự tuyệt, anh nói với cô ta đây là đồ anh tặng cho Lâm Lam, tặng cho Lâm Lam của anh mà không phải là Lý Tử Nhiễm cô. Lý Tử Nhiễm nhớ rất rõ, lúc trước cô ta ăn nói khép nép thỉnh cầu Tô Ngộ Dương tặng cho mình ra sao, cho dù là tặng cho cô ta một món quà khác cũng được, nhưng Tô Ngộ Dương không hề lưu lại một hi vọng nào mà cự tuyệt. Khi đó, cô ta gào khóc gọi Tô Ngộ Dương, có một ngày cô ta nhất định sẽ tự tay phá hủy đóa hoa này, phá hủy hạnh phúc của anh và Lâm Lam.

Rốt cuộc cô ta cũng đã làm được rồi. Đúng, là cô ta, tất cả đều là cô ta, là cô ta chia rẽ anh và Lâm Lam. Bây giờ đóa hoa 'forget me not' này cũng bị cô ta phá hủy, rốt cuộc cô ta cũng thực hiện được lời thề lúc trước của mình, rốt cuộc cô ta cũng làm cho Lâm Lam không có được chút xíu hạnh phúc nào hết!

Mấy ngày sau Lâm Lam lên xe lửa đi về phương bắc, lúc xách hành lý đi vào xe lửa cô quay đầu lại nhìn thoáng qua. Cô đã sinh sống ở thành phố này chín năm, thành phố chứa đầy năm tháng tuổi trẻ và tất cả vui vẻ đau khổ của cô. Ở đây cô gặp được hai người đàn ông để cho cô cảm nhận được hạnh phúc, nhưng cũng là hai người đàn ông này làm cho cô biết thế nào là đau khổ. Cuộc sống vốn là như vậy, đau khổ và vui vẻ cùng tồn tại tựa như Sinh và Tử luôn bị người ta mang ra nói cùng với nhau.

Tạm biệt, Bạch Nham! Tạm biệt, Tô Ngộ Dương! Tạm biệt, thời thanh xuân của cô, hạnh phúc của cô. Từ nay về sau bất kể cô ở đâu, cô cũng sẽ mang theo những thứ này, sau giữa trưa ở một nơi nào đó, một ly Hồng Trà, nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp mà mình đã trải qua!

Lâm Lam đi vào buồng xe trong tiếng loa ở nhà ga.

Về đến nhà thấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn Lâm Lam gửi tới Bạch Nham không giật mình chút nào, đây là chuyện tất nhiên. Nhìn cô đi lên xe lửa, trong nháy mắt đó anh không đi tới giữ cô ở lại thì Bạch Nham cũng biết không thể tránh được kết quả này rồi.

Thấy cô trước khi lên xe lửa thì quay đầu lại, hình như đang nói lời tạm biệt với thành phố, nói tạm biệt với anh. Ở xa nên anh nhìn không rõ ánh mắt của cô.

Có một khoảnh khắc anh muốn xông tới kéo tay cô lại nói: "Ồ lại đi, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt với những chuyện đó, sẽ qua thôi." Nhưng cuối cùng anh cũng không có bước được bước nào. Ánh mắt của mẹ luôn ở trước mắt anh, bà nói: "Nham Nhi, không được ích kỷ như vậy, con không phải là của một mình con mà con cũng là của nhà họ Bạch."

Rốt cuộc cô vẫn lên xe lửa ngay trước mặt anh, nhìn bóng dáng cô dần dần biến mất, nhìn xe lửa chậm rãi chuyển động ngay trước mắt, cuối cùng biến mất, mang theo cô biến mất ngay trước mắt anh. Anh nắm tay lại thật chặt, lòng bàn tay trắng bệch, để lại năm dấu móng tay thật sâu. Thì ra là, bọn họ tách ra chỉ nói một tiếng tạm biệt, cũng không thể nói giữ gìn sức khỏe!

Nói một câu giữ gìn sức khỏe, nói một câu giữ gìn sức khỏe,

Trong một câu giữ gìn sức khỏe kia vừa có vui vừa có buồn,

Chỉ là một câu giữ gìn sức khỏe còn chưa nói ra thì người cũng đã đi xa.

Gấp lại, có lẽ cũng không gấp lại nữa.

Nhìn tên Lâm Lam trên giấy, Bạch Nham nghĩ tới lúc trước cũng là hai chữ mà tuyên bố rằng Lâm Lam cô và Bạch Nham anh sống chung với nhau, nắm tay cả đời, bên nhau đến già. Nhưng bây giờ cũng là hai chữ này, đang nói với anh: cô đã đi rồi, không còn là Bạch Nham anh nữa. Thì ra là chữ giống nhau nhưng có thể đại biểu cho hai ý nghĩa khác nhau.

Bạch Nham ném giấy lên bàn rồi đi vào phòng ngủ, lúc này phòng ngủ trống rỗng, ga giường ngổn ngang. Trước kia Lâm Lam luôn thích gấp lại cho gọn gàng, cô nói cô thích cảm giác gọn gàng sạch sẽ. Trên bàn trang điểm trước cửa sổ đã không còn vật gì nữa, cái ghế im lặng đứng đó, cửa sổ mở ra, thỉnh thoảng có gió thổi vào vén rèm cửa sổ lên vẽ ra một đường vòng cung trên không trung, thật sự rất đẹp.

Mùa thu, đều nói mùa thu là mùa đa cảm, cũng là mùa ly biệt. Thì ra mùa thu lại đa cảm như vậy và cũng ly biệt như thế.

"Ngài Bạch, cô Hạ tới." Thím Trương gõ cửa nói.

"Thím dẫn cô ấy vào phòng khách đợi tôi, tôi sẽ ra liền." Bạch Nham thoát khỏi dòng suy nghĩ, lần này thật sự mình đã mất đi Lâm Lam rồi.

Hạ Mộng Kỳ, là một cô gái tốt, nếu trước đây không phải anh hủy hôn để được sống cùng Lâm Lam, vậy chắc người sống chung với anh bây giờ là cô.

Bạch Nham ra khỏi phòng ngủ thuận tay khóa cửa, trong đó có tất cả mọi thứ của anh và Lâm Lam, anh không muốn chia sẻ tất cả những thứ này với những người phụ nữ khác.

"Mộng Kỳ, muốn uống chút gì không? Anh nói thím Trương lấy cho em." Đi tới phòng khách, Bạch Nham nói với Hạ Mộng Kỳ đang ngồi trên ghế sofa.

Lúc nhìn Hạ Mộng Kỳ ánh mắt của Bạch Nham lóe lên, chỗ cô ấy đang ngồi chính là chỗ Lâm Lam thường ngồi lúc trước, cô luôn luôn thích ngồi ở đó, xem ti vi hoặc đọc báo, vẫn luôn luôn ngồi đó, mỗi buổi tối lúc anh vào cửa sẽ nhìn nhặt cười với anh rồi sau đó đi tới giúp anh cởi áo khoác.

"Không cần, nước lọc là được rồi. Bác gái nói hôm nay anh ở nhà nên em tới đây, không làm phiền anh chứ?" Thật ra bộ dạng của Hạ Mộng Kỳ rất đẹp, xét về mức độ nào thì cô ấy cũng tốt hơn Lâm Lam. Cô ấy lúc nào cũng cười không giống như Lâm Lam lúc nào cũng là vẻ mặt lạnh nhạt, khiến người ta lầm tưởng cô không để ý tới cái gì hết.

"Không phiền đâu, anh cũng nhàn rồi, em tới đây có chuyện gì không?" Bạch Nham ngồi xuống đối diện Hạ Mộng Kỳ, nói.

"Bác gái nói nhà cửa hai năm rồi chưa mua đồ dùng, nói em đi mua một số đồ dùng với anh, anh thấy sao?" Hạ Mộng Kỳ biết dụng ý trong lời nói này của Vệ Tương Lan, cô biết Bạch Nham mới tách ra với vợ của anh, lúc này chính là tình cảm đang trống rỗng, cô phải nắm lấy thời cơ này, giành lại Bạch Nham lần nữa.

Bạch Nham nghe xong nhũn mảy, không nghĩ tới mình và Lâm Lam mới tách ra có mấy ngày thôi mà mẹ đã bắt đầu hành động rồi. Mặc dù biết sẽ có kết quả như thế, nhưng vẫn có chút không muốn cứ bình tĩnh đón nhận.

"Hôm nay anh cảm thấy hơi mệt mỏi, ngày khác được không?" Bạch Nham nhìn chằm chằm vào chỗ Hạ Mộng Kỳ đang ngồi.

"Vậy thôi. Đúng rồi, anh muốn ăn gì, lát nữa em nói thím Trương đi mua rồi tự mình làm cho anh ăn!" Hạ Mộng Kỳ vừa nói vừa đứng lên, nhìn lướt qua căn nhà một vòng.

"Anh không kén ăn, em tùy ý nấu vài món là được." Bạch Nham không nhìn chằm chằm ghế sofa nữa mà nâng mắt lên nhìn ra ngoài cửa sổ đối diện, bầu trời xanh thăm thẳm, bầu trời mùa thu vẫn xanh như vậy. Mỗi lần nhìn bầu trời, Bạch Nham đều rất muốn nói với Lâm Lam là không phải chỉ có Tô Ngọc Dương nhận ra "con người màu lam" của cô, Bạch Nham anh cũng muốn nói với cô nhưng cô chưa bao giờ cho anh cơ hội đó.

"Biết anh sẽ nói như vậy mà cho nên em đã hỏi bác gái rồi. Đợi lát nữa, bảo đảm anh ném thứ tài nấu nướng của em rồi thì lần sau cũng sẽ không nói em tùy ý nấu nữa!" Hạ Mộng Kỳ nói xong đi vào phòng bếp, từ Vệ Tương Lan cô biết được bữa tối của Bạch Nham đều là Lâm Lam tự mình nấu cho anh ăn, cho nên cô quyết định sau này đồ ăn cũng như những thứ khác của Bạch Nham cô đều muốn tự mình làm, cô muốn cho Bạch Nham biết Hạ Mộng Kỳ cô tốt hơn Lâm Lam.

Bạch Nham nghe Hạ Mộng Kỳ nói, im lặng không nói gì nữa, anh không muốn nói với cô ấy bất kể cô ấy nấu ngon thế nào thì trong lòng anh mãi mãi kém hơn Lâm Lam, cho dù cô ấy tốt nhất thì trong lòng anh cũng mãi mãi không thể thay thế được Lâm Lam. Nhưng cuối cùng anh cũng tách khỏi Lâm Lam mà sống cùng cô ấy không phải sao?

"Ok, sao hả, tài nấu nướng của em không tệ chứ?" Hạ Mộng Kỳ đặt món cuối cùng lên bàn rồi lau tay dính dầu mỡ vào tạp dề.

Bạch Nham chỉ ngồi nhìn mọi thứ trước mắt, không động đũa: "Em cũng ngồi xuống ăn đi, làm nhiều món như thế, chắc chắn rất mệt phải không?"

"Không mệt, mới làm có một chút đã mệt thì sau này sao có thể nấu ba bữa cho anh chứ!" Hạ Mộng Kỳ không nghĩ nhiều liền buột miệng nói ra, theo ý

cô chuyện của cô và Bạch Nham đã nước chảy thành sông rồi.

"Ăn đi." Bạch Nham cầm đũa lên, cúi đầu gắp một miếng trong món gần mình nhất lên ăn, không nói thêm gì nữa.

Hạ Mộng Kỳ thấy sắc mặt của Bạch Nham có chút không đúng nên thức thối im lặng không nói cỏi tạp dề ra, ngồi xuống vị trí của Lâm Lam.

Lúc rời khỏi quán cà phê thì trời đã tối rồi, nhìn Lâm Lam ngồi bên cạnh đã không còn tức giận nữa, tôi chỉ có thể im lặng lái xe, không nói nên lời.

Lúc còn học đại học tôi đã thích Lâm Lam rồi, nhưng tôi lại chưa bao giờ dám nói gì với cô, tôi quá nhỏ bé ở trong mắt cô. Tôi luôn tồn tại dưới ánh hào quang của Tô Ngộ Dương, có tư cách gì có thể tranh giành Lâm Lam với Ngộ Dương đây?

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi biết bọn họ ở chung với nhau, ngày bọn họ chuyển nhà, không ngoài dự đoán của tôi, bọn họ mời tôi tới làm vị khách đầu tiên. Căn nhà không lớn, sau khi ba Ngộ Dương qua đời, nhà họ Tô bắt đầu suy tàn, lúc đó về mặt kinh tế Ngộ Dương không có hậu thuẫn nào. Thấy tôi vào cửa, Lâm Lam rất vui vẻ đi tới đón tiếp, cô luôn vui vẻ, luôn hạnh phúc như vậy. Nhìn nụ cười của cô, nhìn dáng vẻ thỏa mãn lúc nói với tôi: "Bạch Nham, đây là căn nhà nhỏ của bọn em, của bọn em đó!" Khi đó tôi nghĩ cứ như vậy đi, cô có thể hạnh phúc là được, coi như cô mãi mãi cũng không biết trừ Tô Ngộ Dương ra còn có một người tên là Bạch Nham đang im lặng quan tâm cô, yêu cô!

Yêu là bỏ ra mà không phải là đòi hỏi, nhiều khi tôi cảm thấy như thế đã an ủi sự không cam lòng lẫn ghen tị của mình.

Xe chạy không tiếng động, hai bên đường có rất nhiều đèn nê-ông, rất đẹp, nhưng cũng khiến tôi hoa mắt. Ánh đèn chiếu vào trong xe, lướt qua mặt giống như sự cô đơn lạnh lẽo lướt qua mặt. Trên đường đi chúng tôi đều im lặng không nói.

"Lâm Lam, ngày mai chuyển qua được không?" Lúc sắp đến căn nhà nhỏ thì rốt cuộc tôi cũng có can đảm phá vỡ sự im lặng này.

Đầu Lâm Lam dựa vào kính xe nhìn ra ngoài, mây về chiều vẫn không ngừng lóe sáng, trong mắt cô ánh lên một màu sắc rực rỡ. Cô không nói chỉ im lặng gật đầu một cái, tôi biết lúc này cô đang nghĩ tới Tô Ngộ Dương.

Lúc về đến nhà tôi ngồi trong xe thật lâu, không muốn xuống, cứ ngồi im lặng như vậy, bên trong xe rất tối, muốn xuống xe nhưng chân lại không nhấc nổi.

Tôi đúng là vẫn còn ghen tị với Tô Ngộ Dương, chỉ có thể yên lặng nhìn chăm chú vào lòng của Lâm Lam cuối cùng là không cam lòng cứ im lặng như thế, khát vọng một lần bộc phát, dù cho có một ngày tôi không còn quyền lợi yên lặng nhìn chăm chú nữa. Đây là lần đầu tiên tôi nói dối Lâm Lam, tôi không nói cho cô biết thật ra Tô Ngộ Dương không vứt bỏ cô, cậu ấy chỉ là mất trí nhớ mà thôi.

Ngày hôm sau tôi không tới công ty, cũng không tới gặp ba mẹ của Hạ Mộng Kỳ theo sự sắp xếp của mẹ, mà chỉ một mình đứng trước cửa sổ, lẳng lặng, chỉ là lẳng lặng nhìn xe chuyển động ở dưới. Đứng như thế cả một buổi sáng.

Trên đường đi tới chỗ căn nhà nhỏ, tôi dừng xe trước một tiệm hoa, chín đóa hoa Bách Hợp, chín đóa, thiên trường địa cửu. Cho dù là yêu đơn phương, tôi cũng hi vọng nó được chúc phúc.

Lúc tới cửa tôi không dám gõ cửa, tôi sợ Lâm Lam đứng trước mặt tôi, đột nhiên nói với tôi mình hối hận, dù vậy nhưng cô vẫn muốn sống cùng Ngộ Dương. Tôi nghĩ tôi vẫn là một người nhát gan, hèn yếu.

Điện thoại thông, không chờ Lâm Lam mở miệng tôi liền vội vã nói trước, bên kia điện thoại Lâm Lam im lặng khiến tôi rơi vào khủng hoảng, tôi không nghe thấy giọng nói của cô, tôi không biết lúc này cô đang nghĩ gì, tâm tình lúc này của cô, tôi sợ việc mình lo lắng sẽ thành hiện thực.

Cửa vừa mở ra tôi vội vã đưa hoa tới, Lâm Lam im lặng nhận hoa, trong khoảnh khắc kia tôi thấy sự cảm động trong mắt cô, nhưng chỉ là cảm động. Tôi nghĩ cô vẫn biết, tôi biết cô chỉ yêu hoa Bách Hợp.

Lúc tôi đưa chiếc nhẫn tới trước mặt cô thì cô mím môi, nhú mảy, cô nói: "Bạch Nham, em không. . . ." Không cho cô nói hết tôi liền vội vã đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô, tôi chịu không được câu nói kia của cô: "Bạch Nham, em không cần được không?" Tôi biết chỉ cần cô vừa nói ra thì tôi tuyệt đối sẽ đồng ý.

Ở cửa chung cư, Lâm Lam cố ý nhỏ giọng giao chìa khóa cho bảo vệ, nhưng tôi vẫn nghe thấy cô vẫn chờ Ngộ Dương trở lại. Có lúc tôi rất hận mình, biết rõ những thứ kia sẽ thương tổn mình, nhưng vẫn không nhìn được muốn nhìn muốn nghe. Rõ ràng thấy được sẽ thương tổn, nhưng vẫn muốn ở trước mặt cô làm như mình không biết gì hết, mang về mặt ấm áp, dịu dàng nhất hiện ra trước mặt cô. Dường như tôi đang che giấu một mặt tối tăm của mình.

Lúc tôi nhắc tới hôn lễ, Lâm Lam nhú mảy lại, tôi lại lần nữa thâm khinh bỉ mình. Biết làm vậy cô sẽ đau lòng, khiến cô khó xử nhưng tôi vẫn nói ra, kết quả tôi muốn có lẽ không giống với hiện thực. Nhưng khi nghe thấy câu 'muốn ăn đồ ăn Trung Quốc' kia của cô thì tôi biết mình lại thua rồi, tôi chỉ có thể nắm chặt tay lái, khắc chế cảm xúc của mình, bất kể ra sao, tôi chỉ muốn cô nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của tôi.

Hôn lễ, tôi vẫn hi vọng có một ngày tôi có thể nắm tay Lâm Lam đi vào giáo đường, nhìn về phía Mục Sư trang nghiêm tuyên thệ: "Bạch Nham tôi nguyện ý cưới Lâm Lam làm vợ, nguyện ý chăm sóc cô ấy cả đời, nắm tay cô ấy cả đời, sống tới bạc đầu." Tôi hi vọng tất cả mọi người đều thấy, khoảnh khắc kia Lâm Lam xinh đẹp vì Bạch Nham tôi, nụ cười của cô cũng vì Bạch Nham tôi, tôi muốn cho cô thứ mà Tô Ngộ Dương không thể cho cô. Nhưng mãi mãi chỉ là một hi vọng mà thôi. Một câu 'kết hôn chỉ là chuyện hai người' đã đánh bật lại tất cả lời tôi muốn nói.

Lúc rời khỏi cục dân chính, nhìn sổ hồng trong tay, chỗ đó viết hai tên: Bạch Nham, Lâm Lam. Đây chỉ là một cuốn sổ nhưng lại tuyên bố một người lấy được mọi thứ của một người khác, trong những ngày sau này phải trải qua gian khổ với người đó. Tôi cẩn thận vuốt ve nó, mặc dù ở đây là thành phố lớn

nên chuyện vứt bỏ nó rất dễ dàng, nhưng tôi muốn cảm nhận được sự tồn tại của nó trong tay tôi, đó là chuyện mà Tô Ngộ Dương không thể làm cho cô nhưng Bạch Nham tôi lại làm được.

Khi về đến nhà, tôi không để cô làm việc gì hết, có lẽ tôi không thay thế được Ngộ Dương cho cô một hôn lễ, nhưng tôi muốn làm chuyện mà chỉ có Bạch Nham tôi mới có thể làm vì Lâm Lam. Đi ra phòng bếp thấy cô đang chìm vào suy nghĩ, tôi nghĩ tôi lại bắt đầu không cam lòng nữa rồi, tôi lại bắt đầu hy vọng xa vời có lẽ sự thật như tôi muốn, nhưng sự thật chứng minh chẳng qua tôi đang tự lừa mình dối người mà thôi.

Cô nói cô nhớ tới tình cảnh chúng tôi quen biết năm đó, tôi biết cô không phải đang nghĩ tới chúng tôi, mà là đang nghĩ tới Tô Ngộ Dương. Về mặt tôi buồn bã, nhưng chỉ trong chớp mắt tôi liền đổi lại dáng vẻ tươi cười trước sau như một của tôi, tôi muốn cô không nhìn thấy được. Trong lòng Lâm Lam, Bạch Nham nên là như vậy, chỉ biết nhìn cô cười dịu dàng.

Tôi nghĩ tôi thật sự rất hưng phấn, nhìn cô một ngụm lại một ngụm ăn đồ ăn tôi nấu, mỉm cười gật đầu với tôi, nhìn cô vì tôi mà nở nụ cười, vì Bạch Nham tôi mà nở nụ cười, lúc này tôi rất thỏa mãn, rất hạnh phúc.

Nhiều khi tôi nghĩ, hạnh phúc có lẽ rất đơn giản, chỉ một nụ cười là đủ rồi, nhưng từ đầu tới cuối chỉ là có lẽ.

Tối hôm đó lúc mở cửa vào nhà, tôi nghĩ tôi thật sự cảm động, khi Lâm Lam im lặng ôm tôi, tôi muốn giờ khắc này trong mắt cô tôi chính là Bạch Nham, mà không phải là vật thay thế Tô Ngộ Dương, mặc kệ cảm động cũng được, ít nhất giờ khắc này trong lòng cô nghĩ tới là Bạch Nham tôi mà không phải là Tô Ngộ Dương, như vậy là đủ rồi.

"Ngài Bạch, cô Lâm, hai người thật đúng là một đôi làm cho người ta hâm mộ nha!" Lời nói của thím Trương vang lên bên tai. Là một đôi làm cho người ta hâm mộ, đúng vậy, tôi nghĩ có lẽ bây giờ còn chưa phải nhưng một ngày nào đó sẽ là như vậy.

Ngày đó thím Trương có việc nên về trước, nghe thấy câu 'Hoan nghênh về nhà' của cô truyền ra từ phòng bếp, thấy bóng dáng bận rộn của cô trong phòng bếp, tôi chợt có một cảm giác gia đình. Tôi đi tới ôm cô từ phía sau, cô chỉ miết mài với đồ ăn trong tay, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Sao hôm nay về trễ vậy?"

Tôi không nói với cô, thật ra hôm nay tôi đi gặp mẹ, tôi cũng không nói với cô chuyện mẹ cực kỳ phản đối hôn nhân của chúng tôi, tôi không nói với cô chuyện Mộng Kỳ vì tôi mà đau lòng đi nước ngoài, càng không nói với cô yêu cầu mẹ đưa ra để đồng ý chuyện của chúng tôi.

Con của cô, thật ra tôi không muốn tiếp nhận nó, chỉ cần vừa nghĩ tới đó là con của cô và Tô Ngộ Dương, trong lòng tôi liền có mấy trăm tiếng nói: "Không nên giữ nó lại, không nên giữ nó lại!" Trong lòng tôi đang đấu tranh giằng co, cho đến khi mẹ lại tới tìm tôi, đưa cho tôi một bọc thuốc. Mẹ nói đó là phương thuốc gia truyền mà mẹ xin được, mẹ nói nếu tôi không muốn để Lâm Lam bỏ đứa bé kia thì mẹ cũng hết cách. Nếu muốn vì con cháu nhà họ Bạch, mẹ hi vọng lúc nó ra đời được khỏe mạnh, cho nên đi xin một bọc thuốc gia truyền giữ thai.

Tôi biết mẹ lấy ra gạt tôi, thật ra đó là một bọc thuốc phá thai. Tôi không biết khi đó mình bị sao nữa? Có lẽ là tôi nhớ tới ngày đó Lâm Lam khóc gọi tôi một tiếng "Ngộ Dương", có lẽ là tôi sợ có một ngày Ngộ Dương trở lại, ôm đứa bé nói với tôi: "Bạch Nham, đây là con của tớ và Lâm Lam, cậu đoạt đi Lâm Lam và con của tớ!" Thế nhưng sau đó tôi lại nhận lấy thuốc mà mẹ, tôi lại còn ngu dốt bỏ nó vào chảo loãng tự tay tôi chuẩn bị cho cô, đó là cháo mà tôi dùng tình yêu để nấu, khoảnh khắc kia lại thành công cụ để tôi phạm tội. Yêu, có đôi khi là có thể phạm tội. Nhưng tôi thật không ngờ tới bắt đầu từ lúc này tôi đã dần mất đi Lâm Lam, tôi nghĩ đây là ông trời đang trừng phạt tôi.

Khi nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Lâm Lam nằm trên giường, khi nghe bác sĩ nói cô không thể có con được nữa thì tôi thật sự rất hối hận, tự trách. Hai tay ôm đầu ngồi xồm trước phòng bệnh Lâm Lam, tôi không biết làm sao đi vào, nên lấy về mặt gì để gặp cô. Là tôi có lỗi với cô, là tôi chính miệng đồng ý với cô, chỉ cần cô muốn Bạch Nham tôi đều nguyện ý cho cô, nhưng cũng là tôi tự tay bóp chết thứ cô muốn, đó là một sinh mạng, có lẽ tôi còn bóp chết sinh mạng tương lai, đó là con của tôi và cô.

Tôi quỳ gối trước cửa phòng bệnh, hai tay kéo tóc của mình, tôi muốn giẫm bót tội ác của mình, nhưng hai tay kia vẫn dính đầy máu tươi. Máu trên người Lâm Lam vẫn còn dính trên tay tôi, hồng hồng đỏ đỏ, nó đang nói với tôi, tôi bóp chết một sinh mạng, lấy đi quyền làm mẹ của một người phụ nữ. Khoảnh khắc kia, tôi cực kỳ chán ghét mình. Yêu là bỏ ra mà không phải là đòi hỏi. Từ khi nào mà tình yêu của tôi đã trở nên ích kỷ như vậy?

Rất nhiều năm sau tôi đều nghĩ, nếu tôi không làm như vậy, có phải tôi và Lâm Lam cũng sẽ không trải qua nhiều chuyện như vậy đúng không, có phải cô cũng sẽ không tan nát cõi lòng mà rời khỏi tôi đi phương bắc đúng không, có phải bắt đầu dĩ và bi thương của Mộng Kỳ cũng sẽ không có đúng không? Đây đều là chuyện nếu như mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Đây là một buổi sáng ngày chủ nhật, một mình Tô Ngộ Dương đang vô cùng nhàm chán đi trên đường.

Mặc dù là Chủ nhật, trên đường cũng không có cảnh tượng náo nhiệt. Thời đại này, sau năm ngày bận rộn, mọi người sẽ lười biếng. Tựa như ngày chủ nhật vậy, rất nhiều người tình nguyện nằm ngủ nướng trên giường đến tận trưa, mặc áo ngủ, xả tóc tùy ý, một ly sữa tươi, vài miếng bánh mì, sau đó ngồi

trước mấy vì tính cả một ngày. Tô Ngộ Dương nghĩ thật ra thì cuộc sống như thế cũng không tồi.

Gió thu thổi qua, hai tay Tô Ngộ Dương ôm ngực. Trên đường không ít người mặc áo tay dài, mà anh lại vẫn còn mặc áo tay ngắn mùa hè, gió thổi qua, anh đã cảm thấy được hơi thở mùa đông. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, trời hơi râm, những đám mây màu trắng màu xám che kín bầu trời, gần hết thu rồi sao?

Mùa thu hai năm trước anh đang ở nước Mỹ, ở đó anh mơ thấy một giấc mơ rất dài, cô gái trong giấc mơ luôn ngẩng đầu nhìn bầu trời, đưa lưng về phía anh nói: "Ngộ Dương, trời thật xanh!" Giọng nói của cô thật dễ nghe, trong giấc mơ anh muốn mở miệng nói với cô: "Giọng nói của cô thật dễ nghe!" Anh muốn nói ra nhưng lại có một giọng nói khác đang nói với anh không phải vậy, không phải vậy! Rốt cuộc là cái gì chứ? Anh hỏi giọng nói kia, nhưng cuối cùng anh còn chưa kịp suy nghĩ ra là cái gì thì đã tỉnh dậy rồi.

Hai năm ở nước Mỹ, Lý Tử Nhiễm lúc nào cũng như hình với bóng chăm sóc anh. Mỗi sáng sớm cô lúc nào cũng sẽ vì anh cầm một bó hoa hồng vào bình đặt ở trên đầu giường, sau đó kéo rèm ra, ánh mặt trời ngoài cửa sổ tràn ngập vào phòng. Sau đó cô sẽ quay người lại nói với anh: "Ngộ Dương, thời tiết rất tốt! Lát nữa chúng ta ra ngoài đi dạo được không?"

Trong nháy mắt ánh mặt trời chiếu vào khiến Tô Ngộ Dương hơi hoa mắt, khoảnh khắc đó anh sẽ nhìn Lý Tử Nhiễm thành là cô gái trong giấc mơ kia, cô gái đó luôn chỉ lên bầu trời nói với anh: "Ngộ Dương, trời thật xanh!" Tô Ngộ Dương luôn có thói quen dùng tay chắn ánh mặt trời trước mắt, sau đó cười nhẹ với Lý Tử Nhiễm, nói: "Được."

Nhiều lúc, anh thích một mình yên tĩnh ngồi trên bãi cỏ, luôn thích cỏ xanh. Anh thích sáng sớm ngồi trên bãi cỏ, nhìn nước phun, để lại những giọt nước trên đám cỏ xanh, khi mặt trời dần lên ánh nắng chiếu xuống khúc xạ ra rất nhiều màu sắc rực rỡ. Tựa như anh thích hípc mắt nhìn bầu trời mùa hè, nhìn những quang cảnh nhiều màu sắc được đưa trước mắt mình.

Buổi sáng Lý Tử Nhiễm gọi điện hẹn anh tham gia tụ họp của một người bạn nhưng anh từ chối rồi, anh vẫn luôn không thích những cuộc tụ họp như vậy, có lẽ là trước kia lúc ba anh còn sống nên thường bị yêu cầu đi tham gia những cuộc tụ họp như thế. Tô Ngộ Dương nghĩ vậy nhưng anh không dám chắc vì anh mất trí nhớ. Tựa như hai năm trước, anh ở nước Mỹ, lần đầu tiên mở mắt thì Lý Tử Nhiễm đã nói với anh: "Em là Lý Tử Nhiễm, là vợ chưa cưới của anh." Lúc đó anh không dám chắc, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi.

"Ha ha ha." Tiếng cười lạnh lạnh của đám trẻ con truyền tới tai, Tô Ngộ Dương đang ở trong hồi ức lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện ra trong lúc vô ý thức không ngờ mình lại đi tới công viên kia.

Đứng ở cửa một lát, cuối cùng Tô Ngộ Dương cũng đi vào. Trên con đường nhỏ trong công viên, thỉnh thoảng lá cây ngô đồng màu vàng từ trên bầu trời rơi xuống giống như một con bướm màu vàng lẻ loi điều tàn đang bay trong khí trời cuối mùa thu này.

Nhìn cây liễu bên hồ lá đã có chút lưa thưa Tô Ngộ Dương đột nhiên có chút đa cảm, cong khóe miệng cười tự giễu, từ lúc nào mà Tô Ngộ Dương anh lại giống như nữ sinh thương cảm mùa thu rồi hả ?

Buổi tối lúc về đến nhà vừa mở cửa ra không ngoài dự liệu nhìn thấy ánh mắt oán trách của mẹ mình - Tần Thục Cẩm, Tô Ngộ Dương bắt đầu cười nhìn vào trong nhà, Lý Tử Nhiễm đang ngồi trong phòng khách nhàm chán bấm điều khiển ti vi trong tay.

"Ngộ Dương, sao con lại bỏ Tử Nhiễm rồi một mình đi ra ngoài, vừa đi là cả một ngày!" Tần Thục Cẩm nhỏ giọng oán trách.

Tô Ngộ Dương nhìn người phụ nữ đã trên năm mươi tuổi trước mắt này, bà là mẹ của mình, là một người phụ nữ từng trải qua sự sung sướng giàu có, hôm nay lại phải chịu đựng cảnh kinh tế gia đình bất cứ lúc nào cũng có thể suy tàn, anh biết trong lòng mẹ lo lắng cái gì. Nhìn mái tóc mẹ có thể thấy được tóc trắng, Tô Ngộ Dương cho mẹ nụ cười yên tâm, nói: "Tử Nhiễm đến lúc nào vậy?"

Tần Thục Cẩm không nói gì nữa, chỉ bĩu môi ra hiệu với Tô Ngộ Dương rồi xoay người vào phòng của mình. Lúc sắp đóng cửa, Tần Thục Cẩm quay đầu lại liếc mắt nhìn Tô Ngộ Dương trong phòng khách, bà nghĩ có lẽ lựa chọn lúc trước của mình là đúng.

Tô Ngộ Dương đi tới ngồi xuống bên cạnh Lý Tử Nhiễm, cô vẫn đang bấm điều khiển ti vi trong tay không để ý tới anh. Màn hình ti vi trước mặt không ngừng lóe sáng, gương mặt của những minh tinh quen thuộc trước mắt không ngừng thoáng qua, Tô Ngộ Dương đưa tay cầm nhẹ điều khiển ti vi trên tay Lý Tử Nhiễm, nói: "Tử Nhiễm, em giận sao?"

Lý Tử Nhiễm vẫn không dừng động tác trong tay lại, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm màn hình không ngừng lóe sáng, cũng không thoát khỏi tay của Tô Ngộ Dương đang đặt trên tay mình.

Tô Ngộ Dương thở nhẹ một hơi, mỉm cười nhìn Lý Tử Nhiễm: "Tử Nhiễm, em còn giận nữa thì anh sẽ đi ngay, dù sao em cũng không để ý tới anh!"

Thật ra thì không phải anh cố ý muốn về trễ như thế, chẳng qua là khi anh nhìn thấy cây liễu suy tàn bên bờ hồ thì làm sao cũng không thể di chuyển bước chân được, anh chợt muốn đứng như vậy cho đến khi mặt trời chiếu ngả về tây. Cũng có lẽ một góc nào đó trong lòng anh hi vọng sẽ có một ngày có một người có thể cùng anh ngồi dựa vào nhau ở dưới cây liễu, nhìn hồ nước hồ, nhìn mặt trời chiếu dần dần biến mất ở trước mắt mình. Có lẽ đây chính là nước chảy đá mòn, có lẽ trong nháy mắt đó chính là thiên hoàng địa lão (lâu như trời đất). Có lẽ vào một ngày của một năm nào đó đã từng có người cùng anh ngắm hoàng hôn, cảnh liễu phát qua nhưng anh không nhớ rõ.

Lý Tử Nhiễm ném điều khiển ti vi qua một bên rồi vòng tay ôm lấy Tô Ngộ Dương: "Ngộ Dương, có phải em không giận nữa thì anh sẽ ở cùng với em đúng không? Vậy em sẽ mãi mãi không giận anh nữa có phải anh sẽ mãi mãi ở cùng với em đúng không?"

Tô Ngộ Dương để tay trên đầu cô, xoa nhẹ nhưng không nói gì. Mặc dù mất trí nhớ nhưng anh nhớ mình chưa bao giờ nói mãi mãi. Tựa như ở một góc

nào đó trong đầu đã từng có người nói với anh: "Ngọ Dương, chúng ta mãi mãi ở chung một chỗ chứ!" Nhưng cuối cùng mãi mãi chỉ là một khái niệm mơ hồ giống như cô mơ hồ để anh không thấy rõ.

"Ngọ Dương, hôm nay ba hỏi em khi nào chúng ta kết hôn?" Lý Tử Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn Tô Ngọ Dương, nói.

Tô Ngọ Dương bỏ tay khỏi đầu Lý Tử Nhiễm xuống nhìn màn hình, trên màn hình là khuôn mặt thiên sứ của Choi Ji Woo, Tô Ngọ Dương biết đây là phim Hàn với tên gọi là《 bản tình ca mùa đông 》, thậm chí biết nội dung của phim, nhưng anh cũng không thừa nhận những nội dung kia.

Nếu đã yêu một người sâu đậm vậy vì sao có thể dễ dàng quên đi? Tô Ngọ Dương nghĩ vậy nhưng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Cho nên nhiều khi anh tự hỏi mình, anh yêu Lý Tử Nhiễm sao? Yêu sao? Vậy vì sao anh lại quên mất tình yêu của mình chứ? Khi anh mở mắt ra thì khoảnh khắc lúc nhìn thấy cô lại không nhận ra cô, có lẽ anh cũng không phải rất yêu cô, nhưng người con gái mà anh yêu sâu đậm chưa từng xuất hiện, cho nên anh cho rằng mình yêu Lý Tử Nhiễm.

"Ngọ Dương, đã hai năm rồi! Anh bị bệnh hai năm, em liền đợi hai năm, bây giờ anh đã hoàn toàn bình phục, vì sao còn không đồng ý chuyện kết hôn của chúng ta chứ? Có phải anh không hề yêu em cho nên không muốn kết hôn với em đúng không?" Lý Tử Nhiễm rời khỏi ngực Tô Ngọ Dương, giận dỗi nói. Nói tới đây thật ra Lý Tử Nhiễm rất muốn khóc, không có ai hiểu rõ hơn cô ta, Tô Ngọ Dương không hề yêu mình, từ lần ngoài ý muốn hai năm trước cô ta đã muốn tiến hành câu truyện đồng thoi mình bịa ra. Hai năm rồi, câu truyện đồng thoi này vẫn rất đẹp, nhưng dù sao vẫn là đồng thoi, bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến. Mỗi lần Tô Ngọ Dương im lặng nhìn cô ta thì cô ta bắt đầu sợ, cô ta sợ có một ngày Tô Ngọ Dương chợt nói với mình là thật ra anh không hề yêu mình.

"Đưa ngực, yêu và kết hôn không giống nhau." Tô Ngọ Dương cung chiều xoa tóc Lý Tử Nhiễm, nói. Có lẽ anh yêu nhưng không dụng tâm yêu. Tô Ngọ Dương nghĩ, khi anh mất trí nhớ thì có lẽ trái tim cũng bị mất theo, nhưng nó ở trên người Lý Tử Nhiễm sao?

Lý Tử Nhiễm dựa vào trên người Tô Ngọ Dương im lặng nhìn chăm chăm vào hình ảnh trên ti vi, Bae Yong Joon đơn giản mà lại đẹp trai trên ti vi khiến cô ta nghĩ tới mình và Tô Ngọ Dương. Có phải một tình yêu cường cầu sẽ không ngọt ngào, có phải cướp đoạt hạnh phúc sẽ không lâu dài đúng không? Lý Tử Nhiễm lắc đầu một cái, cô ta không muốn biết. Cô ta nghĩ lúc đang hạnh phúc thì không nên nghĩ tới chuyện chẳng may, đôi khi cũng không cần nghĩ mất đi rồi thì sau này làm thế nào.

Nhìn trời đã tối thui, Bạch Nham nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ mạnh một hơi, tiếng của anh lập tức vang vọng cả căn phòng. Đã qua thời gian tan tầm, cả công ty vắng vẻ lạnh lẽo, ngay cả tiếng một kim roi xuống cũng có vẻ cao vút như thế.

Nhìn tờ lịch trước mắt, những vòng đỏ mà mình tự khoanh lên giống như ánh mặt trời mùa hè giữa trưa chiếu vào khiến mắt anh đau nhức. Bạch Nham im lặng chăm chú đếm một, hai, ba. đã hai mươi cái vòng rồi! Thì ra là bất tri bất giác cô rời đi đã hai mươi ngày rồi !

Ngày đó, cuối cùng anh cũng không nhận được gọi điện thoại cho Thư Á, anh biết cô sẽ đi tìm Thư Á, trên thế giới này trừ ông nội của cô ra thì cũng chỉ có Thư Á thôi. Cô không nói chuyện của bọn họ cho Thư Á biết, anh cũng không nói, đầu bên kia điện thoại là giọng nói hưng phấn của Thư Á, cô ấy nói với anh, cô ấy và cô đi dạo ở đâu, cô cười rục rờ như thế nào, chơi điện cuồng như thế nào! Anh chỉ cầm điện thoại nghe Thư Á nói một chuyện rồi lại một chuyện, nghe đầu bên kia điện thoại truyền tới câu cô nói với Thư Á: "Không đâu, cậu nói vài lời với anh ấy là được!" Nghe ra cô cười nói những lời này, anh nghĩ như vậy cũng tốt, ít nhất cô còn có thể cười nói, còn có thể chơi đùa cười vui vẻ.

Đứng lên mặc áo khoác, cuối cùng Bạch Nham cũng không nhận được thờ dài một hơi. Tóm lại là anh thiếu nợ cô, lúc trước nếu không phải anh ích kỷ giấu chuyện Tô Ngọ Dương mất trí nhớ, có lẽ cô sẽ không mất đi Tô Ngọ Dương, mà bây giờ anh cũng sẽ không mất đi cô, ít nhất anh còn có thể nhớ cô, nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của cô.

Ra cửa, thế giới bên ngoài đã là biển đèn, bảng hiệu nhà hàng đối diện công ty đã sáng lên, chột lóe chột lóe khiến anh nhớ lại buổi tối hôm đó. Ngày đó đèn cũng sáng như vậy, cũng vào buổi tối, anh đưa Lâm Lam về căn nhà nhỏ, ánh đèn ngoài xe không ngừng lóe lên, rất nhiều màu sắc, chiếu vào mặt Lâm Lam cũng xinh đẹp như vậy, nhưng cũng mơ hồ, nhẹ nhàng như vậy .

"Bạch Nham!" Giọng nói vang lên bên tai, bóng dáng của Hạ Mộng Kỳ xuất hiện ở đường đối diện, vẫy tay với Bạch Nham.

Trăm phương ngàn hướng bao lần tìm kiếm, bỗng nhiên quay đầu, người đó đang đứng dưới ngọn đèn tàn! Nhìn Hạ Mộng Kỳ đang đứng dưới đèn neon Bạch Nham nghĩ tới câu thơ của Tần Khí Tật. Cô gái mà mình muốn thì bây giờ đã đi xa, cô gái trước mắt, cho dù lúc này đang đứng dưới ngọn đèn tàn cũng đã không phải là cô gái kia nữa rồi. Nghĩ tới đây, Bạch Nham không nhận được tháo lỏng cả vạt của mình một chút, có như vậy anh mới cảm thấy được cả vạt quá chặt khiến anh hít thở không thông.

"Bạch Nham, em gọi điện thoại cho thám Trương nói anh chưa tan việc nên em trực tiếp tới đây tìm anh. Sao hôm nay về trễ vậy? Không có chuyện gì chứ? Nhìn sắc mặt anh không tốt lắm!" Đi tới trước mặt Bạch Nham, Hạ Mộng Kỳ hỏi.

Nhìn Hạ Mộng Kỳ, Bạch Nham có chút hoảng hốt, cô gái trước mắt này chắc đến từ chân trời, không phải là cô gái đứng dưới ngọn đèn tàn.

"Giải quyết một số chuyện nên về trễ. Em ăn cơm chưa?" Bạch Nham quay đầu lại nhìn bầu trời xinh đẹp mơ hồ phía xa.

"Chưa, vốn tính tìm anh rồi cùng đi ra ngoài ăn, đương nhiên là bụng rỗng tới tìm anh nha! Đi thôi, chúng ta cùng đi ăn được không?" Nói xong Hạ Mộng Kỳ khoác tay Bạch Nham đi về phía đường lớn.

Hạ Mộng Kỳ nhìn người ngồi đối diện đang cắt thịt bò bít tết trong tay rồi nhìn lại bản thân mình, Bạch Nham im lặng bỏ một miếng thịt bò bít tết đã cắt vào trong miệng. Trong nhà hàng có rất nhiều người, nhưng ngồi cùng nhau lại không nhiều, tựa như lúc này anh và Hạ Mộng Kỳ, chỉ là ngồi đối diện nhau.

Đều nói chỉ có người yêu nhau thật lòng mới ngồi cùng nhau. Thì ra thành phố này vẫn còn rất nhiều người cô đơn, ít người yêu nhau thật lòng!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Sau khi ăn cơm cùng Lý Tử Nhiễm xong thì đưa cô về nhà, Tô Ngọc Dương không có ý nghĩ muốn về nhà.

Thời tiết mấy ngày nay vẫn râm, trên bầu trời luôn luôn là những đám mây lớn màu xám bị gió thổi qua, cho dù là mặt trời cũng luôn lộ ra một chút lạnh lẽo, cuối mùa thu thật lạnh, ngay cả gió thổi vào mặt cũng mơ hồ có chút giá lạnh!

Tô Ngọc Dương kéo cổ áo của mình lên cao không để gió mùa thu ban đêm thổi vào thân thể của mình, mấy ngày nay Lý Tử Nhiễm nhắc tới chuyện kết hôn rất nhiều lần với anh, bác trai Lý và mẹ Tần Thực Cầm cũng nói rất nhiều lần, bây giờ hình như mọi người chỉ chờ một câu nói của anh. Hai năm trước nếu không phải anh xảy ra việc ngoài ý muốn kia thì có lẽ đã tổ chức hôn lễ lâu rồi, nhưng bây giờ anh không có ước muốn như vậy. Tô Ngọc Dương không biết hai năm trước mình ôm tâm tình như thế nào chờ đến hôn lễ, vậy mà hai năm sau trong lòng anh cũng không mong muốn tổ chức hôn lễ như trước. Nhưng anh đã từng nói anh sẽ làm cho Lý Tử Nhiễm hạnh phúc, cho nên anh phải cưới cô. Vì thế, anh rất phiền muộn.

Tô Ngọc Dương vẫn nhớ hôm mình bị mất trí nhớ, Lý Tử Nhiễm nói: "Ngọc Dương, em là vợ chưa cưới của anh, em sẽ chờ đến khi anh hết bệnh rồi chúng ta sẽ kết hôn." Anh chỉ im lặng gật đầu một cái, anh không nhớ cô gái trước mắt này. Cô nói cô là vợ chưa cưới của anh, anh liền gật đầu một cái, có lẽ cô chính là vợ chưa cưới của anh. Tô Ngọc Dương nghĩ một người phụ nữ trả giá vì mình như vậy, anh tin rằng đối với anh cô là một người phụ nữ đặc biệt.

Trên đường gió vẫn thổi, đèn hai bên đường đường cũng đã sáng lên, có lẽ chỉ là lướt qua nhau mà trở thành người yêu. Tô Ngọc Dương lại kéo cổ áo của mình cao lên, nghĩ 'Kết hôn sao? Vậy thì kết hôn đi.'

Có lẽ một khoảng trống trong tim bị thất lạc kia có thể tìm lại.

Hai năm rồi, Tô Ngọc Dương luôn tự hỏi mình, hai năm trước trái tim của anh đã thất lạc ở đâu? Lý Tử Nhiễm rất tốt, anh luôn tự nói với mình, tốt đến mức khiến anh muốn cưới cô, cho cô hạnh phúc. Nhưng giống như chính anh nói, kết hôn và yêu không giống nhau. Nhưng anh không biết mình có yêu Lý Tử Nhiễm hay không, mình có yêu hay không đây? Nếu như anh không yêu, vậy vì sao trái tim của anh lại có một khoảng trống? Nếu anh yêu, vậy vì sao anh không thể tìm về khoảng trống trong trái tim trên người Lý Tử Nhiễm? Có lẽ anh không yêu, chỉ là mẹ dùng nó để làm công cụ giành lấy địa vị và tiền bạc mà thôi, cho nên trái tim của anh mới có một khoảng trống, mất mát do tình thân. Vui đâu vào trong cổ áo anh nghĩ nếu là vậy thì kết hôn đi, kết hôn, anh và Tử Nhiễm cũng sẽ hạnh phúc thôi.

"Tô Ngọc Dương, sao cậu không đi phương bác? Tôi nghe nói Lâm Lam đi phương bác, cho là cậu cũng đi theo, sao vậy, vợ chồng son lại giận dỗi rồi hả?" Tô Ngọc Dương cúi đầu đi, có một giọng nói xa lạ của một người đàn ông truyền tới bên tai.

Tô Ngọc Dương mê mải ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang nhàn hạ hút thuốc nhìn mình trước mắt, Tô Ngọc Dương nghĩ chú đó là người đi dạo mà thôi.

"Sao không lên tiếng? Vợ chồng son cãi nhau giận dỗi là chuyện thường, qua một thời gian ngắn liền hết chuyện, cậu là nam tử hán đại trượng phu nên phải co được đàn được, chủ động tìm Lâm Lam nhận sai là được! Cô bé Lâm Lam này tôi hiểu rất rõ, bụng dạ ngay thẳng, cậu nhận sai thì cô bé cũng sẽ không so đo với cậu nữa!" Người đàn ông nói xong, vỗ vỗ vai Tô Ngọc Dương an ủi anh.

Tô Ngọc Dương nhận ra chú đó chính là người bảo an hôm đó, nghĩ tới thì ra chú này coi mình thành Bạch Nham, cười nhẹ nói: "Chú ơi, cháu không phải là chồng của Lâm Lam - Bạch Nham, cháu và cô ấy chỉ là bạn bè bình thường, có vẻ chú nhận lầm người rồi!"

Bảo an dùng động tác đang vỗ vai Tô Ngọc Dương lại, lại hút một hơi thuốc trong tay, Tô Ngọc Dương thấy thuốc kia đã cháy sắp hết. Bảo an hít một hơi thật sâu rồi tiện tay ném xuống đất, phun ra một ngụm khói, khó hiểu nhìn Tô Ngọc Dương, nói: "Ngọc Dương, không phải tôi nói cậu! Hai năm trước cậu vừa đi liền không có tin tức, không lâu sau Lâm Lam cũng rời khỏi. Tôi vẫn cho là cô bé đi tìm cậu, chỉ là từ lúc cô bé rời khỏi tôi cũng chưa gặp lại cô bé, cho nên cũng không biết cô bé đến cùng có phải đi tìm cậu hay không. Trước đó không lâu tôi nhìn thấy hai người cùng xuất hiện, nghĩ đến hai người đã sớm tốt rồi, có thể xông xáo ở bên ngoài hai năm, bây giờ mới trở về. Nhưng không ngờ, mới mấy ngày thì đã lại tách ra rồi! Người trẻ tuổi, đừng tưởng rằng mình còn trẻ tuổi nên không coi trọng hôn nhân, Lâm Lam là một cô gái tốt!"

Nghe được 'hai năm trước', trong lòng Tô Ngọc Dương co quắp lại, hai năm trước anh mất trí nhớ. "Chú ơi, chú xem chú nói gì vậy? Lâm Lam nói với cháu chú thích nhất là đùa giỡn những cô gái như bọn họ, bây giờ Lâm Lam không ở đây, chú đùa giỡn một người đàn ông như cháu là có ý gì?" Tô Ngọc Dương lắc đầu nghĩ, có lẽ chú này thật sự là nhận lầm người.

Bảo an có chút khó tin mà nhìn chằm chằm vào Tô Ngọc Dương, lời nói của Tô Ngọc Dương khiến mình cảm tức, cậu ta lại còn nói mình thích đùa giỡn cô gái, mình sống hơn nửa đời người, vẫn cần cù chăm chỉ làm bảo an ở chung cư, mặc dù không so được với những người có sự nghiệp thành công, nhưng ông tự nhận mình là một người công dân đáng hoàng tuân thủ pháp luật. Mặc dù bình thường thích nói giỡn đôi chút với đồng nghiệp nhưng ông chưa bao

giờ nói giỡn về việc nhà của người khác.

"Tô Ngô Dương, tôi tốt bụng mới nói với cậu những thứ này, cậu cho rằng tôi nói giỡn vậy coi như là tôi nhiều chuyện, đùa giỡn đi! Thật sự tôi thấy không đáng để Lâm Lam làm vậy!" Nói xong bảo an cũng không để ý tới Tô Ngô Dương cứ thế lắc đầu đi, để lại Tô Ngô Dương ngẩn người đứng tại chỗ.

Về đến nhà Bạch Nham mệt mỏi tháo cả vạt ra, nửa nằm trên ghế sofa, ban ngày mẹ Vệ Tương Lan lại gọi mấy cuộc điện thoại tới thúc giục anh nhanh lên một chút xử lý chuyện của mình và Hạ Mộng Kỳ, anh vẫn dùng lý do công ty có chuyện để từ chối rồi.

Ngồi dậy lấy một điều thuốc trong bao thuốc lá trong túi áo ra, Bạch Nham không thuận thực châm lửa, đốt điều thuốc trong tay, hít một hơi thật sâu, phun ra một hơi thật dài, sau khi Lâm Lam anh dưỡng thành thói quen hút thuốc lá. Cong cánh tay, mệt mỏi dựa vào ghế sofa, sao anh có thể không biết dùng lý do này không kéo được bao lâu, bây giờ Vệ Tương Lan chỉ chờ anh bình tĩnh lại, dần dần quên đi Lâm Lam, thời gian lâu dài, sao Vệ Tương Lan có thể không hành động chứ? Mà anh đến lúc phải đối mặt cả dòng họ nhà họ Bạch vẫn phải chấp nhận an bài như thế. Nhưng anh thật sự có chút không cam lòng, từ đầu đến giờ tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của Vệ Tương Lan.

Mùi vị vắng vẻ và cô đơn trong căn nhà này lại lan tràn, Bạch Nham một ngum lại một ngum hút điều thuốc trong tay, khói thuốc tràn ngập trong không khí, tiếng hút thuốc "Ba xích" phát ra từ miệng khi đóng khi mở của Bạch Nham, vang vọng trong căn nhà yên tĩnh. Đầu nói chỉ có người cô đơn mới có thể lúc đang hút thuốc lá phát ra âm thanh, đó là âm thanh cô đơn.

"Nếu đây là kết quả cuối cùng, vì sao anh còn không quên được em——" tiếng chuông quen thuộc truyền vào tai, nửa người Bạch Nham vẫn dựa vào ghế sofa, lấy điều thuốc trong tay ra, mặc kệ tiếng chuông bên tai. "Lấy gì làm chứng? Chưa bao giờ nghĩ tới yêu một người, cần tàn nhẫn mới chứng minh được mình yêu sâu đậm——" một khúc kết thúc rồi cuộc di động cũng an tĩnh.

Tiếng chuông lại vang lên, động tác của Bạch Nham nhanh lên, hung hăng hút điều thuốc trong tay, chẳng mấy chốc một điều thuốc lại hết, Bạch Nham hít sâu thở ra một hơi ném tàn thuốc đi. Thuốc đã cháy hết, lòng mày của anh đang nhũn nhũn không có một chút muốn giã ra. Mượn rượu tiêu sầu càng sầu hơn, rượu còn như vậy, huống chi là thuốc lá!

Vào giờ phút này nhìn căn nhà trừ mình ra không có một bóng người nào nữa, Bạch Nham khẽ sờ cúi đầu, chưa bao giờ nghĩ tới yêu một người, cần tàn nhẫn mới chứng minh được mình yêu sâu đậm! Anh chưa bao giờ nghĩ tới, mình lại yêu Lâm Lam sâu đậm, khổ sở như vậy. Lâm Lam đã rời khỏi đây nhiều ngày rồi, mỗi ngày về nhà không phải nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của Hạ Mộng Kỳ chuẩn bị bữa ăn tối cho anh thì chính là một mình ngồi yên tĩnh cô đơn. Vậy mà so với người trước, anh càng muốn là người sau. Mỗi khi vào cửa nhìn thấy Hạ Mộng Kỳ vì mình chuẩn bị một bàn thức ăn, một lần lại một lần gấp đồ ăn vào chén mình, lúc đó anh không thể tự kiềm chế mà nghĩ tới Lâm Lam.

"Nếu đây là kết quả cuối cùng, vì sao anh còn không quên được em——" tiếng chuông lại vang lên lần nữa, Bạch Nham cúi đầu mò mẫm trên ghế sofa: "Alo, Mộng Kỳ, có chuyện gì không?" Bật nắp di động lên, Bạch Nham khàn khàn nói.

"Bạch Nham, giọng của anh sao vậy? Thân thể khó chịu sao?" Đầu điện thoại bên kia là giọng nói sốt ruột, lo lắng của Hạ Mộng Kỳ.

Bạch Nham cầm điện thoại thờ ơ một hơi lấy lại tinh thần nói: "Không sao, có thể là chuyện của công ty nên mệt thôi. Em có chuyện gì à?"

"Đừng để mình quá mệt, nếu vậy thì để ngày mai làm cũng được mà. Hôm nay ba em muốn gặp anh, ban ngày anh luôn nói bận, em nghỉ buổi tối anh rảnh một chút nên gọi điện nói anh tối đây. Hôm nay anh mệt rồi thì thôi, nghỉ sớm một chút đi!" Giọng nói mát mẻ của Hạ Mộng Kỳ truyền vào tai Bạch Nham.

"Mộng Kỳ, xin lỗi." Bạch Nham nhẹ nói vào điện thoại.

"Xin lỗi cái gì, em và anh sắp thành người một nhà, còn nói những lời này!" Nói xong những lời này thì đầu điện thoại bên kia rơi vào im lặng, một lúc lâu sau mới truyền tới giọng nói khẩn cầu của Hạ Mộng Kỳ: "Bạch Nham, tất cả sẽ khá hơn, anh quên những chuyện kia đi được không? Chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?"

Bạch Nham cầm điện thoại đặt trên bàn, dùng tay còn lại lấy một điều thuốc ra đặt vào trong miệng, im lặng một lúc, cuối cùng đặt thuốc xuống bàn. "Mộng Kỳ, hôm nay anh rất mệt, ngày mai nói được không?"

Đầu điện thoại bên kia Hạ Mộng Kỳ cũng im lặng, hình như lúc này, trừ im lặng, bọn họ không phương thức nào tốt hơn để diễn tả mình. "Được rồi, Bạch Nham. Mặc kệ ra sao, em hi vọng đến lúc chúng ta kết hôn, anh đã có thể thân nhiên đối diện với những chuyện này. Anh hi vọng đến lúc đó anh vẫn là Bạch Nham trước kia mà em quen biết, bất kể ra sao em cũng hi vọng anh vui vẻ, hạnh phúc." Nói xong những lời này Hạ Mộng Kỳ cúp điện thoại.

Bạch Nham thả điện thoại xuống, đóng nắp lại. Trên nắp điện thoại dán hình của mình và Lâm Lam, anh hôn lên má phải Lâm Lam, mà Lâm Lam thì nghiêng mặt, ánh mắt giạt mình nhìn về phía trước. Bạch Nham nhớ tới vẻ mặt khó xử của Lâm Lam ngày đó, ngày đó anh cố chấp kéo Lâm Lam chụp hình với mình. Anh biết cô và Tô Ngô Dương có rất nhiều hình, anh biết đến ngày chủ nhật bọn họ sẽ đi ra ngoài chỉ vì chụp hình, anh ghen tị, anh và Lâm Lam kết hôn rồi nhưng ngay cả hình đám cưới cũng không có. Vì vậy anh không để ý đến cảm nhận của Lâm Lam kéo cô vào chụp hình, Tô Ngô Dương có, Bạch Nham anh cũng muốn có đó! Nhưng cuối cùng những gì anh nhận được cũng không phải là những gì Tô Ngô Dương nhận được, ngay cả tấm hình này cũng là anh bắt chước Tô Ngô Dương và Lâm Lam, nhưng cuối cùng cũng chỉ là bắt chước.

Đặt điện thoại xuống, Bạch Nham đứng lên đi tới phòng ngủ. Cô đã cầm đi tấm hình của anh và Lâm Lam đặt ở trên tủ đầu giường, anh không biết anh nên vui mừng hay là bi ai đây. Cô mang đi hình của mình và cô, có phải chứng minh hai năm qua mình có lẽ đi vào lòng cô, cô không bỏ được anh đúng không? Nhưng lúc này chính là bọn họ tách ra. Vận mạng vốn lúc nào cũng thích trêu chọc người.

Nhìn tờ giấy ly hôn đặt dưới điện thoại, cuối cùng Bạch Nham cuối cùng vẫn không như nó không nằm trên giường. Nhiều ngày như vậy, anh vẫn không hạ được quyết tâm viết hai chữ nặng nề kia.

Rất nhiều khi Bạch Nham nghĩ bây giờ anh và Hạ Mộng Kỳ có phải giống Lâm Lam và anh lúc trước, anh cũng nghĩ cho Lâm Lam hạnh phúc, cuối cùng lại cho cô tổn thương và khổ sở khiến cô mất đi tất cả. Ngay cả hạnh phúc của Lâm Lam cũng không cho được, hưởng chi là Hạ Mộng Kỳ! Thì ra cuối cùng là anh phụ lòng hai người phụ nữ quan trọng trong sinh mệnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Từ khi ba Tô Ngộ Dương ngã bệnh rồi qua đời thì nhà họ Tô cũng sa sút theo, lúc ấy nếu không phải ba Lý Tử Nhiễm là Lý Hi Nghiêm dùng uy tín thương giới và tập đoàn Lý Thị bảo đảm thì anh và mẹ Tần Thực Cẩm có lẽ đã sớm bị người đòi nợ không biết ép tới thành bộ dáng nào rồi. Tô Ngộ Dương cũng không biết mấy chuyện này, anh mất trí nhớ, nhưng mẹ luôn thỉnh thoảng ghé vào lỗ tai nhắc nhở anh, muốn anh không được phụ lòng Lý Tử Nhiễm.

Vì vậy, trong dự đoán của mọi người và dưới sự thúc giục của mẹ và Lý Tử Nhiễm thì rốt cuộc Tô Ngộ Dương cũng gật đầu đồng ý chuyện kết hôn với Lý Tử Nhiễm, một tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ. Tô Ngộ Dương nghĩ nếu nhất định phải kết hôn, vậy thì kết hôn đi, sớm một chút và muộn một chút thì có gì khác nhau đâu?.

Tô Ngộ Dương vẫn nhớ ngày đó Lý Hi Nghiêm vui mừng vỗ vai hắn, ông nói mình vui mừng như thế nào khi nhìn thấy hai nhà Tô Lý rốt cuộc cũng cùng với nhau, ông vui mừng như thế nào khi thấy Lý Tử Nhiễm gả cho anh, sau đó Tô Ngộ Dương thấy ông lấy ra giấy chứng nhận bất động sản đưa tới trước mặt mình, anh mê mang mở ra, lúc nhìn thấy tên mình trên đó, trong nháy mắt anh ngây ngẩn cả người. Vào một ngày Lý Hi Nghiêm uống rất nhiều, mặc dù là người đã trải qua thương trường, đối với các loại tiệc rượu là quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa, đối với rượu cũng chỉ cho là con nít ranh dùng nước uống của hệ thống cung cấp, nhưng anh thấy ông uống tới mức hai má đỏ bừng, Tô Ngộ Dương nghĩ chắc chắn ông thật sự rất vui mừng.

Lý Hi Nghiêm chỉ có một đứa là con gái Lý Tử Nhiễm, ông luôn hi vọng con gái có kết quả tốt, Tô Ngộ Dương biết Lý Hi Nghiêm rất hài lòng về mình. Dù là hai nhà Tô Lý đã bắt đầu qua lại từ đời tổ tiên, chỉ riêng tình bạn của Lý Hi Nghiêm và ba anh, Lý Hi Nghiêm cũng cực lực thúc đẩy hôn nhân này. Giờ đây rốt cuộc tâm nguyện của ông cũng đạt thành, nhất thời vui mừng liền mua một biệt thự tặng cho vợ chồng son Tiểu Dương. Tô Ngộ Dương nói mình không nhận, lại bị Lý Hi Nghiêm cự tuyệt, ông nói ông không để ý một biệt thự như vậy, ông chỉ muốn con gái mình hạnh phúc.

Nhìn hành lý đã được sắp xếp đầu vào đó, Tô Ngộ Dương thở phào nhẹ nhõm, trong lòng than thở: rốt cuộc cũng sắp xếp xong rồi! Anh sắp phải rời khỏi chỗ này, ngôi nhà anh còn chưa kịp quen thuộc. Nằm giữa trên giường lúc Tô Ngộ Dương lục lọi đồ vật mình mới vừa sắp xếp thì rơi ra một quyển nhật ký, bìa màu xanh nhạt, bên ngoài dùng một lớp giấy kiếng bao lấy, nhìn ra được trước kia anh rất quý trọng quyển nhật ký này.

Tô Ngộ Dương nằm lười biếng trên giường tiện tay mở tờ thứ nhất ra, viết một bài thơ:

Bất cứ lúc nào cũng sẽ cùng với em,

Em luôn khiến anh cảm thấy mình lúc nào cũng vui vẻ,

Cho anh một cảm giác đặc biệt — tình yêu là tốt đẹp như thế,

Nó thật sự tồn tại sao?

Trên trang giấy màu trắng, chữ màu đen được viết bằng bút máy chữ lộ ra cô đơn mà lạnh lùng. Tô Ngộ Dương dùng tay vuốt nhẹ bài thơ trên giấy, đây là thơ tình phải không? Nhưng anh đã không nhớ rõ sự tốt đẹp đó đến cô gái không thực kia là ai, anh nghĩ như vậy lại lật sang trang kế tiếp.

Một tấm hình đột nhiên xuất hiện trước mắt anh, Tô Ngộ Dương liền bật dậy. Trong hình là một nam một nữ đang ngồi trên cỏ cười rất vui vẻ, cô gái kia rúc vào trong lòng chàng trai, hai tay của chàng trai thân mật ôm cô gái trong lòng, vẻ mặt thỏa mãn. Dưới tấm ảnh vẫn là một hàng chữ đen viết bằng bút máy: Anh nguyện tin nó thật sự tồn tại, chỉ vì có em!

Tô Ngộ Dương giật mình, chỉ có thể tròn tròn mắt nhìn tấm hình trước mắt, vì sao mình và Lâm Lam cùng xuất hiện trong hình, thân mật, hạnh phúc như vậy? Tay Tô Ngộ Dương run run lật sang trang tiếp theo.

Nhìn trong nhật ký tràn đầy hi vọng ái ố của anh và Lâm Lam, Tô Ngộ Dương không thể tin há hốc mồm nhìn chằm chằm vào nó, trong phút chốc đầu óc của anh có một khoảng trống giống như lúc trước. Cúi đầu, Tô Ngộ Dương nhanh chóng lật tờ cuối cùng của nhật ký, chính vào ngày của bốn năm trước. "Hôm nay cãi nhau một trận với mẹ, mẹ không đồng ý chuyện tôi và Tiểu Lam sống chung, mẹ ích kỷ khiến tôi chán ghét, trong mắt mẹ chỉ có tiền bạc và địa vị, mẹ và Lý Tử Nhiễm đều ích kỷ như nhau. Tôi muốn hạnh phúc nhưng trong mắt của hai người đó là ngây thơ và không thể, tôi quyết định cùng Tiểu Lam dọn ra ngoài ở. Cho dù không có được lời chúc phúc của hai người đó, tôi và Tiểu Lam nhất định cũng sẽ hạnh phúc, vì chúng ta yêu

nhau sâu đậm!" Nhìn lời tâm sự viết trên tờ cuối cùng của nhật ký, Tô Ngộ Dương cảm thấy đầu đau muốn nứt, anh không hiểu vì sao là mình và Lâm Lam? Mình và Lâm Lam! Vì sao là mình và Lâm Lam, vì sao? Vậy mình và Lý Tử Nhiễm là cái gì đây?

"Người trẻ tuổi, đừng tưởng rằng mình còn trẻ mà không coi trọng hôn nhân, Lâm Lam là một cô gái tốt! Tôi thật sự thấy không đáng cho Lâm Lam!" Lời nói hôm đó của chú bảo an vang vọng bên tai Tô Ngộ Dương, anh khổ sở lắc đầu, cảnh tượng lần đầu tiên gặp Lâm Lam lại xuất hiện trước mắt anh: "Anh. thật sự đã hoàn toàn quên em rồi sao? Anh không có một chút áy náy nào với em sao?" Tô Ngộ Dương đau đầu, anh ôm đầu, anh không nhớ, anh không nhớ gì hết!

Vừa bước vào quán cà phê, Bạch Nham liền nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục màu đen vẫy tay với mình, anh nhú mồm một cái rồi đi về phía anh ta.

"Bạch Nham, có lẽ anh không biết tôi. Tôi là Hề Bồng, hai năm trước gặp Mộng Kỳ ở nước Anh." Đợi Bạch Nham ngồi xuống đối diện xong, người đàn ông đó lễ phép chào rồi nói.

"Anh có thể gọi điện thoại cho tôi vậy chứng minh rằng anh biết tôi, tôi không cần tự giới thiệu chứ?" Sau khi Bạch Nham ngồi vào chỗ của mình, nói.

"Ừ, tôi đã nghe chuyện của anh từ Mộng Kỳ, hôm nay tôi muốn nói với anh một chuyện."

"Hả?"

"Anh có biết hai năm trước tình cảnh tôi gặp Mộng Kỳ như thế nào không? Biết bộ dáng lúc đó của cô ấy ra sao không? Hai năm trước, mỗi buổi sáng cô ấy sẽ ngồi một mình dưới tàng cây bên bờ sông, ưu sầu trên mặt không tan được. Ngày đầu tiên, tôi chạy bộ qua chỗ đó, tôi chỉ cười, không cho là đúng, nghĩ tới chẳng qua là một cô gái bị thương tổn bởi tình cảm mà thôi, đừng nhìn hôm nay mặt cô ấy buồn rười rượi, ngày mai bảo vệ không cho phép lại nhớ tới người đàn ông trong lòng. Ngày thứ hai, tôi đi qua nơi đó vẫn nhìn thấy cô ấy, tôi tự nhủ: xem cô ấy có thể chịu đựng tới khi nào. Ngày thứ ba, ngày thứ tư, cho đến nửa tháng sau mỗi buổi sáng tôi vẫn nhìn thấy cô ấy ngồi bên bờ sông, vẫn cau mày, vẻ mặt ưu sầu. Sau đó, tôi tự nhủ, có lẽ tôi nên đi tới làm quen với cô ấy." Nói tới đây, Hề Bồng dừng lại một chút, nhìn Bạch Nham.

Bạch Nham nhìn ánh mắt của hắn, trong con mắt màu đen là sự đau lòng, là không đáng. Bạch Nham không nói gì, chờ anh ta nói ra hết.

"Tôi chào hỏi cô ấy, cô ấy không để ý tới tôi, chỉ vẫn nhìn chăm chăm mặt hồ ngăn người như trước. Vì vậy ngày thứ nhất, hai chúng tôi chỉ lẳng lặng ngồi bên bờ sông, nhưng một câu cũng không nói. Ngày thứ hai, tôi lại ngồi bên cạnh cô ấy, rất lâu sau đó cô ấy mới nói chuyện với tôi. Anh biết câu đầu tiên cô ấy nói với tôi là gì không?" Hề Bồng dừng lại lần nữa, nhìn Bạch Nham.

Bạch Nham nhìn người đàn ông trước mặt, vẫn không nói gì, hai năm trước là lúc anh rời khỏi Hạ Mộng Kỳ.

"Cô ấy nói chồng chưa cưới đã rời khỏi mình, kết hôn với một người phụ nữ khác. Cô ấy nói cô ấy biết anh vẫn luôn thích người phụ nữ kia, nhưng cô ấy chưa bao giờ yêu cầu xa với anh sẽ thích cô ấy, anh có thể ở cùng với cô ấy thì đã rất thỏa mãn, nhưng anh vẫn đi, ngay cả nói với cô ấy một câu cũng không có. Cho nên cô ấy mới đau lòng ra nước ngoài, nhưng trong lòng cô ấy vẫn có anh, trong đầu tràn đầy bóng dáng của anh, cô ấy cảm thấy rất khó sở. Cô ấy nói chỉ có lúc cô ngồi một mình bên bờ sông, gió thổi qua, hơi thở của mình bay theo làn gió vào không khí thì cô ấy mới có thể cảm thấy khá hơn một chút. Tôi vẫn lẳng lặng nghe cô ấy thân nhiên nói ra những chuyện này, cô ấy nói xong rất bình tĩnh, nhưng lòng mày nhú chặt lại chưa từng giãn ra. Sau đó tôi bắt đầu khuyên cô ấy, kể chuyện cười cho cô ấy nghe, cô ấy cười nhưng sau khi cười xong, ưu thương trên mặt vẫn không tan đi. Trong hai năm qua chúng tôi trở thành bạn tốt, cái gì cô ấy cũng nói với tôi, mà tôi cũng thành khán giả lắng nghe tốt nhất của cô ấy. Mấy tháng trước cô ấy tới tìm tôi, nói muốn trở về nước, cô ấy nhớ nhà. Tôi hỏi cô ấy là cô ấy đã buông bỏ tất cả mọi thứ rồi sao? Cô ấy nói chỉ cần anh hạnh phúc, cái gì cô ấy cũng sẽ không để ý nữa, cô ấy có thể cam tâm tình nguyện buông bỏ. Bạch Nham, Mộng Kỳ rất yêu anh, tôi hi vọng anh không phụ cô ấy!" Mười ngón tay của Hề Bồng đan vào nhau, đặt lên bàn, hai mắt thành khẩn nhìn Bạch Nham.

"Anh yêu Mộng Kỳ." Bạch Nham không dùng giọng điệu nghi vấn, mà khẳng định nói.

"Đúng, tôi không muốn giấu giếm. Tôi yêu cô ấy, hai năm qua từng chút từng chút một cũng đủ làm tôi yêu cô ấy. Nhưng trong lòng cô ấy luôn là anh, tôi cũng chỉ là khán giả lắng nghe tốt nhất của cô ấy mà thôi." Hề Bồng nói đến đây, có chút cảm khái, hít sâu một hơi rồi dựa vào ghế.

"Vì sao anh không thử tranh giành một lần?"

Hề Bồng nghe Bạch Nham hỏi mình như thế, cong khóe môi mê người, nói: "Vậy anh thì sao? Vì sao anh cũng không thử tranh giành một lần chứ?"

Nghe Hề Bồng hỏi ngược lại, vẻ mặt Bạch Nham âm trầm nhìn hắn: "Tôi có trách nhiệm của mình, là trách nhiệm của người thừa kế duy nhất của nhà họ Bạch. Sao tôi lại không muốn tranh giành chứ."

"Bạch Nham, anh vẫn chưa quên được vợ anh, anh và Mộng Kỳ kết hôn, anh không thể cho cô ấy hạnh phúc. Anh không đủ kiên định, anh quá yếu đuối, lúc Mộng Kỳ cần anh thì anh không thể an ủi cô ấy." Hề Bồng ngồi dậy nhìn Bạch Nham, từ từ nói ra một sự thật mà trước giờ Bạch Nham không dám đối mặt.

Bạch Nham nhìn Hề Bồng, lúc này anh mới cảm thấy ánh mắt của anh ta rất chói mắt, anh ta nói mỗi một chữ đều giống như cây kim đâm vào lòng anh: "Vậy anh có thể cho Mộng Kỳ hạnh phúc sao?"

Hề Bồng vô cùng cô đơn, nói: "Viết không cho được nên tôi mới buông tha. Không phải tôi không tranh giành, nhưng hạnh phúc của cô ấy tôi không cho được."

"Vậy anh cũng biết, ngay cả hạnh phúc của người mình yêu tôi cũng không cho được thì hạnh phúc cô ấy muốn tôi sao cho được chứ."

"Cho nên, hôm nay tôi mới gọi điện hẹn anh ra ngoài. Bạch Nham, Mộng Kỳ rất yêu anh, mặc dù tôi vẫn rất ghen tỵ với anh về chuyện này, nhưng đây là sự thật. Nếu anh đã đồng ý kết hôn với cô ấy thì xin anh hãy cho cô ấy hạnh phúc mà cô ấy nên được; nếu anh không làm cô ấy hạnh phúc được thì tôi hi vọng anh rời khỏi cô ấy. Tôi cũng hi vọng anh trả lại tự do cho cô ấy, mà không phải dùng bề ngoài dịu dàng trói buộc cô ấy nhưng không cho cô ấy được bất cứ cái gì."

Lại vẫn là buổi tối, đèn nê ông, Bạch Nham ngồi trên xe, suy nghĩ lung tung, quả thật anh không làm Hạ Mộng Kỳ hạnh phúc được, có lẽ anh nên tĩnh tâm lại để suy nghĩ cho kỹ, chỉnh đốn lại những ý nghĩ lộn xộn của mình.

Trước khi đi câu nói kia của Hề Bồng cứ vang lên bên tai, nhắc nhở anh. "Bạch Nham, có lẽ mày nên thử đi tranh giành một lần, mày và vợ mày. Mày rất yêu cô ấy đúng không? Hạnh phúc là chuyện hai người, rất đơn giản, chỉ thiếu hụt kiên trì và quyết tâm tranh giành mà thôi."

Xoay tay lái, Bạch Nham dừng xe lại ven đường, cúi đầu vô lực dựa vào tay lái, nghĩ tới có lẽ mình nên thử đi tranh giành một lần.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Cả đêm trần trọc khó ngủ, bầu trời bên ngoài đã bắt đầu sáng dần, Tô Ngộ Dương xoay người bật dậy, cảm nhận ký chạy ra khỏi phòng. Anh muốn đi tìm chú bảo an kia, muốn đi tìm Bạch Nham, muốn đi tìm Lý Tử Nhiễm, anh lại càng muốn đi tìm Lâm Lam, tìm về trí nhớ đã bị mất của mình.

Thời tiết cuối mùa thu luôn mờ mịt, mưa bay lác đác vài giọt. Tô Ngộ Dương đạp lá rụng đầy đất chạy về phía trước, để lại một chuỗi tiếng "Dát bắng" biến mất chỗ ngã rẽ.

"Chú ơi!" Chạy vào khu chung cư Tô Ngộ Dương liền nhìn thấy chú bảo an đang định đi tuần tra, chưa kịp thở một hơi thì vội vàng gọi chú đó lại.

Chú bảo an xoay người lại nhìn Tô Ngộ Dương đang thở hổn hển trước mặt, lấy một miếng thuốc ra đặt vào trong miệng, từ từ châm, sau khi hít một hơi rồi mới nói: "Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?"

Tô Ngộ Dương cảm nhận ký trong tay thật chặt, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi. Một đường chạy tới nên thể lực có chút cạn kiệt, thở hổn hển nói: "Chú có thể nói cho cháu biết một vài chuyện của cháu và Lâm Lam hai năm trước được không?"

Gió cuối mùa thu thổi qua, cuốn theo lá rụng trên đất bay lên không trung, cả người Tô Ngộ Dương rung mình ớn lạnh, mồ hôi mới đổ nên lúc này thân thể giống như được đặt trong nước đá, lạnh vào trong lòng.

"Cậu đi theo tôi." Chú bảo an trên dưới đánh giá Tô Ngộ Dương một chút, sau đó hút thuốc trong miệng, nói.

Tô Ngộ Dương lấy tay lau đi mồ hôi trên trán.

Cửa mở ra, bên trong vẫn giữ nguyên hình dáng lần trước Tô Ngộ Dương tới đây, chỉ là trên sàn nhà ít đi một lớp bụi, chứng tỏ đã có người ở đây trước đó không lâu.

"Chú ơi, cháu đã từng ở đây đúng không? Sống chung với Lâm Lam phải không?" Tô Ngộ Dương vừa từ từ nhìn chung quanh căn nhà nhỏ vừa hỏi.

Thuốc lá trong tay chú bảo an đã cháy hết, đứng ở cửa ném xuống đất, nhìn Tô Ngộ Dương gật đầu một cái.

Nhìn chú bảo an gật đầu với mình, tay cảm nhận ký của Tô Ngộ Dương căng thẳng siết chặt, ngón tay vì quá dùng sức mà trắng bệch. Trước khi anh tới đây thì cũng đã đoán được đáp án này. Anh hy vọng biết bao là anh đoán sai, cũng hy vọng biết bao mẹ mình không lừa gạt mình, Tử Nhiễm của mình không lừa gạt mình, nhưng sự thật luôn tàn khốc như thế, thường thường chuyện bạn không hi vọng xảy ra, nó lại cố tình là sự thật, là chân tướng.

"Có thể nói cho cháu biết hai năm trước đã xảy ra chuyện gì không?" Đi vào phòng ngủ nhìn thấy hình mình và Lâm Lam ôm nhau ngồi trên cò treo trên tường đối diện giường, Tô Ngộ Dương hỏi.

Nhìn Tô Ngộ Dương, chú bảo an lắc đầu một cái: "Bốn năm trước cậu và Lâm Lam chuyển tới đây, hai năm sau cậu rời đi, sau đó Lâm Lam cũng đi, tôi chỉ biết có những chuyện này thôi. Ngộ Dương, có phải cậu đã xảy ra chuyện gì nên không nhớ những chuyện này đúng không?"

Tô Ngộ Dương đi tới bên giường, nhìn cây sập trụ ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói: "Hai năm trước cháu mất trí nhớ."

"Đây là chìa khóa mà hai năm trước lúc Lâm Lam rời đi thì giao cho tôi, cô bé để tôi giao lại cho cậu lúc cậu trở lại. Lần trước lúc thấy hai người cùng trở về thì tôi nên trả lại cho hai người nhưng ngày đó tôi quên mất. Hôm nay tôi giao nó lại cho cậu." Nói xong chú bảo an đưa chìa khóa bên hông xuống rồi giao vào tay Tô Ngộ Dương.

Ra khỏi chung cư, nhìn chìa khóa và nhật ký trong tay, trong phút chốc Tô Ngọc Dương cho rằng mình đang nằm mơ, một giấc mơ rất dài, trong giấc mơ này có lời nói dối, có phản bội, có đau lòng. Nhưng đây không phải là một giấc mơ, Tô Ngọc Dương hy vọng biết bao nó chính là một giấc mơ.

Hai năm rồi, có thể nói là Lý Tử Nhiễm mang tất cả đồ tốt đều cho anh, anh ngã bệnh, cô liền mỗi ngày lặng lẽ ở cùng anh, mỗi buổi sáng sẽ thay một bó hoa hồng mà mình thích nhất, mỗi ngày sẽ vì anh kéo rèm cửa sổ ra, khiến ánh mặt trời rải đầy cả căn phòng, mỗi ngày sẽ nói với anh: "Ngọc Dương, chúng ta ra ngoài đi dạo đi." Một cô gái tốt với anh như vậy, thì ra có thể quyết tâm tàn nhẫn lừa gạt anh hai năm.

Cầm nhật ký, Tô Ngọc Dương để tay lên ngực, hai năm rồi, hóa ra lúc anh tỉnh lại thì trong khoảnh khắc kia tim của anh liền có một khoảng trống bị thất lạc đó là quên đi Lâm Lam.

"Này, truyền bóng cho tôi, nhanh!" Nhìn bóng đang chạy trên sân bóng rổ, Tô Ngọc Dương mới phát hiện ra mình bắt tri bắt giác đi tới trường học.

Dừng bước, nhìn sức sống của mấy đám thiếu niên tỏa ra xung quanh, quả bóng không ngừng được truyền qua truyền lại, Tô Ngọc Dương giống như nhìn thấy một ngày mùa hè sau giữa trưa, anh cũng bóng cảm hướng về một người khác, nói: "Nhận lấy!"

"Cẩn thận!" Nhìn quả bóng rổ đập vào mình, Tô Ngọc Dương không tránh, trong đầu hiện lên một bóng người đang nói với anh: "Anh bị đập nhìn cũng biết là có sao hay không rồi!" Trong khoảnh khắc quả bóng đập trúng đầu của Tô Ngọc Dương, trong đầu anh là Lâm Lam cười nói với anh: "Sau này anh cũng sẽ quan tâm em như vậy sao?"

Cảm giác được thân thể của mình đang từ từ ngã xuống, trước mắt là dáng vẻ hoảng hốt của đám thiếu niên kia, trước khi nhắm mắt lại, Tô Ngọc Dương nhìn khuôn mặt tươi cười của Lâm Lam trong đầu, nói: "Xin lỗi, Tiểu Lam."

Khi thấy Hạ Mộng Kỳ nở nụ cười đi về phía mình, Bạch Nham đã ngồi ở nhà hàng được nửa giờ rồi.

Tối hôm qua vừa về đến nhà thì Bạch Nham liền gọi điện cho Hạ Mộng Kỳ, Hề Bồng nói không sai, anh quá yếu đuối, cho nên anh mất đi Lâm Lam. Sau những chuyện đã xảy ra, áp lực của dòng họ, lúc đối mặt với Lâm Lam, anh lựa chọn lùi bước, lúc mới bắt đầu anh cũng chưa từng tranh giành. Là anh yếu đuối, không đủ kiên định khiến anh mất đi Lâm Lam, lần này anh muốn kiên quyết một lần, hạnh phúc của mình, anh phải đi giành lấy.

"Bạch Nham, em định cố ý tới công ty tìm anh! Không ngờ anh tới đây sớm như vậy, đói bụng lắm rồi phải không?" Từ lúc Hạ Mộng Kỳ nhận được điện thoại hôm qua của Bạch Nham cả người vẫn ở trong trạng thái kích động và hưng phấn, từ lúc cô trở về nước đến bây giờ vẫn luôn là cô chủ động hẹn Bạch Nham, cho dù Bạch Nham đồng ý cũng là về mặt miễn cưỡng ra ngoài với cô, cô không ngờ ngày hôm qua Bạch Nham lại chủ động hẹn cô, Hạ Mộng Kỳ nghĩ có lẽ đây là một dấu hiệu tốt, cũng không nhìn Bạch Nham, trong nháy mắt vẻ không đành lòng và khó xử biểu lộ trên mặt.

"Mộng Kỳ, hôm nay tìm em là có chuyện muốn nói với em." Chờ Hạ Mộng Kỳ ngồi xuống, Bạch Nham nói.

"Có liên quan tới chuyện kết hôn à? Anh không cần hỏi ý kiến của em, tất cả đều nghe theo anh. Đúng rồi, anh muốn ăn gì?" Lật thực đơn trong tay, Hạ Mộng Kỳ không cho là đúng, nói.

"Mộng Kỳ, em hãy nghe anh nói, anh muốn nói chúng ta không kết hôn được không?"

Nghe xong lời nói của Bạch Nham, tay đang lật thực đơn của Hạ Mộng Kỳ cứng lại, một lúc lâu cô vẫn duy trì một tư thế đó: "Bạch Nham, anh nghiêm túc chứ?"

"Nghiêm túc, kiên trì. Mộng Kỳ, trên thế giới này còn rất nhiều người đàn ông tốt, mà anh không phải là một người đàn ông tốt, không đáng để em cố chấp như vậy." Đối mặt với Hạ Mộng Kỳ như vậy, Bạch Nham biết mình lại tổn thương cô, nhưng anh không thể lựa chọn.

Hạ Mộng Kỳ chậm rãi đặt thực đơn trong tay xuống, ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn Bạch Nham: "Em biết trên thế giới này có rất nhiều người đàn ông hơn anh, nhưng tình yêu chính là như vậy, không phải có được hay không là có thể quyết định. Cho nên em yêu hay không yêu anh, cố chấp hay không cố chấp cũng không liên quan, vì yêu nên muốn cố chấp. Vì vậy Bạch Nham, chúng ta kết hôn được không?"

Vì yêu nên muốn cố chấp, trong lòng Bạch Nham lặng lẽ nhớ kỹ những lời này của Hạ Mộng Kỳ, thì ra những người bên cạnh anh ai cũng biết đạo lý này, chỉ có Bạch Nham anh là không biết, ngây ngốc dễ tình yêu, hạnh phúc của mình chạy mất.

"Mộng Kỳ, anh không thương em, kết hôn sẽ không hạnh phúc. Như vậy đáng sao?"

"Còn chưa kết hôn sao anh có thể khẳng định chúng ta sẽ không hạnh phúc chứ? Không phải anh rất yêu Lâm Lam sao? Nhưng anh và cô ấy hạnh phúc sao?" Hạ Mộng Kỳ vẫn mỉm cười nhìn Bạch Nham.

Từ này giờ Hạ Mộng Kỳ vẫn mỉm cười nhìn mình, Bạch Nham có chút chột dạ: "Chính là bởi vì như vậy, cho nên anh muốn đi tìm Tiểu Lam trở về."

"Bạch Nham, không nên cố chấp như vậy, sở dĩ em cố chấp là vì sự cố chấp của em còn có hi vọng, mà sự cố chấp của anh không hề có hi vọng! Bác gái sẽ không đồng ý!" Nói đến đây Hạ Mộng Kỳ không muốn tổn thương Bạch Nham, nhưng đây là sự thật, cô hi vọng Bạch Nham hiểu rõ.

"Anh biết, cho nên anh hi vọng em sẽ chủ động nói với mẹ anh chuyện chúng ta không kết hôn, như vậy mẹ anh cũng không có cách nào. Mộng Kỳ, lần này là anh nợ em, xin em hãy đồng ý với anh được không? Anh chỉ muốn cố chấp lần này, đó là hạnh phúc của anh, anh muốn đi tranh giành một lần, cho dù kết quả vẫn là thất bại thì anh cũng muốn đi tranh giành. Xin lỗi, Mộng Kỳ, anh không thể làm em hạnh phúc được." Bạch Nham nói một hơi, anh biết nếu mình không một hơi nói hết thì mình sẽ không nói ra được. Anh biết những lời này đại biểu cho cái gì, sự áy náy đối với Hạ Mộng Kỳ anh cũng chỉ có

thể để trong lòng.

Nếu vừa rồi Hạ Mộng Kỳ còn có thể mạnh mẽ giả bộ cười nói với Bạch Nham, vậy thì lúc này cô hoàn toàn ngẩn ngơ, cô không ngờ Bạch Nham lại thật sự sẽ tàn nhẫn đối xử với cô như vậy.

"Bạch Nham, em sẽ không nói với bác gái những chuyện này. Em có thể cho anh thời gian một tháng, anh đi tìm Lâm Lam, anh đi tranh giành. Nếu anh giành lấy được hạnh phúc của mình, như vậy em không còn lời nào để nói, em sẽ rời đi; nếu một tháng sau vẫn là tình hình như bây giờ, vậy em hi vọng anh hãy thân thiện đối mặt với tất cả." Nhìn Bạch Nham lúc này, Hạ Mộng Kỳ giống như thấy được mình không lâu sau đó, cô nghĩ nếu mình buông tha, vậy lúc này Bạch Nham có phải chính là mình không đây?

"Mộng Kỳ, em quá ngốc rồi!"

"Ha ha, ở trước mặt tình yêu người thông minh cũng có thể biến thành kẻ ngốc, huống chi trước giờ em cũng không thông minh chứ?" Hạ Mộng Kỳ lấy lại nụ cười vừa nãy, cô nghĩ Hạ Mộng Kỳ cô chính là kẻ ngốc, Bạch Nham anh cũng là kẻ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Trước mắt là một mảnh tối đen, Tô Ngộ Dương không biết mình đang ở chỗ nào, lần mò đi về phía trước, anh muốn nói lớn tiếng: "Từ Nhiệm, bật điện!" Nhưng anh không kêu được gì hết, trừ việc không ngừng khua tay lần mò về phía trước.

Một chùm sáng đột nhiên bắn tới trước mặt anh, Tô Ngộ Dương không thích ứng kịp nên nhắm mắt lại, đưa tay ngăn lại ánh sáng.

"Tiểu Lam, mở ra xem đi!" Có tiếng người nói chuyện truyền tới bên tai, Tô Ngộ Dương cảm thấy rất quen thuộc.

Dần dần thích ứng được với ánh sáng, Tô Ngộ Dương từ từ mở mắt ra, trước mắt là căn nhà nhỏ của Lâm Lam, nhìn "chính mình" trước mặt đưa một cái hộp màu hồng cho Lâm Lam, vẻ mặt mong đợi nói.

Tô Ngộ Dương thấy cái hộp kia giống hệt cái hộp mà ngày đó Lâm Lam đưa cho mình.

"Là gì vậy?" Lâm Lam chớp mắt nhìn cái hộp trong tay, giọng nói nũng nịu ngọt ngào nói.

"Em mở ra chẳng phải sẽ biết sao." Tô Ngộ Dương đó gỡ cái ốt, vẻ xấu hổ hiện trên mặt, quay đầu nhìn tường bên kia.

"Thừa nước đục thả câu! Trừ đồ có sẵn trong cửa hàng, anh còn có thể tặng gì chứ!" Tô Ngộ Dương đó thấy Lâm Lam tiện tay mở hộp ra, bên trong là một đóa 'forget me not' màu xanh dương.

"Forget me not! Tự anh làm sao?" Lâm Lam ngẩng đầu lên, có chút không dám tin vừa sợ vừa vui nhìn Tô Ngộ Dương trước mặt.

"Đúng vậy, vật đó. em thích không?" Tô Ngộ Dương nhìn "chính mình" trước mắt vẫn đang xấu hổ nghiêng đầu nhìn tường bên kia, rất sợ Lâm Lam sẽ nói không thích.

"Thích! Vô cùng thích! Ngộ Dương, là forget me not! Forget me not đó!" Cầm hoa khô trong tay, Lâm Lam kích động nói.

"Đúng, là forget me not! Tô Ngộ Dương suốt đời sẽ không quên một người tên là Lâm Lam, cho nên không cho em quên anh!" Nhìn "chính mình" trước mặt gỡ cái ốt, trên mặt là nụ cười thật tươi, rực rỡ đến mức khiến Tô Ngộ Dương phải đưa tay ngăn trước mắt lần nữa, nụ cười đó quá chói mắt.

Forget me not? Bóng dáng Lâm Lam và Tô Ngộ Dương trước mắt đang dần dần đi xa, "Không cho anh giữ nó, không cho!" Giọng nói mất khống chế của Lý Từ Nhiệm truyền tới bên tai, Tô Ngộ Dương nhìn đóa 'forget me not' này bị Lý Từ Nhiệm bóp vỡ, từng mảnh từng mảnh rơi xuống sàn nhà trước mặt anh. Nhìn mọi chuyện đang diễn ra ở trước mắt, Tô Ngộ Dương muốn chạy tới ngăn cản, nhưng chân của anh lại giống như rất nặng, nặng đến mức khiến anh không có sức nâng chân lên, chỉ có thể tro mắt nhìn đóa 'forget me not' bị Lý Từ Nhiệm xé thành mảnh vụn, cái hộp rơi xuống sàn nhà, vỡ thành hai.

Tô Ngộ Dương vô lực, lấy tay che ngực, sao anh có thể quên, vì sao anh có thể quên chứ? 'Forget me not', Tiểu Lam của mình! Đó là 'forget me not' tự anh làm, đó là Tiểu Lam— người anh yêu nhất, sao anh lại có thể quên hết chứ! Thế nhưng anh lại tự tay lấy lại 'forget me not' mà mình đã tặng cho Lâm Lam, anh còn lại tận mắt chứng kiến Lý Từ Nhiệm xé nát nó! Anh đã làm gì thế này!

"Tiểu Lam, xin lỗi! Tiểu Lam. . . ." Lý Từ Nhiệm ngồi bên cạnh giường nhủ mày, nhìn Tô Ngộ Dương nằm trên giường không ngừng gọi tên Lâm Lam. Nắm chặt tay của Tô Ngộ Dương, Lý Từ Nhiệm lo lắng nghĩ, anh nhớ lại rồi sao?

"Ngộ Dương, tỉnh tỉnh! Ngộ Dương?" Tô Ngộ Dương không ngừng gọi tên Lâm Lam, liên tục vang vọng bên tai, rốt cuộc Lý Từ Nhiệm cũng không chịu

nổi nữa rồi. Tô Ngọ Dương là của cô ta, bất kể như thế nào cô ta cũng sẽ không anh lại cho Lâm Lam. Một tháng, chỉ cần qua một tháng nữa thôi, chờ cô ta và Tô Ngọ Dương kết hôn, như vậy tất cả nên kết thúc rồi. Lý Tử Nhiễm cầu khẩn ông trời cho cô ta thêm một tháng nữa.

"Tử Nhiễm, không được!" Tô Ngọ Dương kinh hô tỉnh lại, mở mắt ra thì nhìn thấy vẻ mặt lo lắng không yên của Lý Tử Nhiễm.

Tô Ngọ Dương thoát khỏi tay Lý Tử Nhiễm đang nắm chặt, quay mặt sang chỗ khác không nhìn cô ta.

"Ngọ Dương, anh cảm giác sao rồi? Có chỗ nào khó chịu không?" Lý Tử Nhiễm nhìn bàn tay trống không của mình, áp chế lo lắng trong lòng nói.

Tô Ngọ Dương chỉ nhìn tường trắng rồi nhìn ga giường trắng trước mặt, không nói lời nào.

"Ngọ Dương, bác sĩ nói lần này anh chỉ bị bóng đập trúng chỗ bị thương lần trước nên mới tạm thời ngứa xiu, không có gì đáng ngại, anh không cần quá lo lắng." Lý Tử Nhiễm bắt buộc mình không nhìn thấy thái độ coi cô ta như không của Tô Ngọ Dương.

"Tử Nhiễm, anh đã nhớ lại chuyện quá khứ." Tô Ngọ Dương nhìn chằm chằm phía trước, lạnh nhạt nói.

"Ngọ Dương. anh nhớ lại chuyện gì?" Lý Tử Nhiễm đứt quãng hỏi.

"Lâm Lam." Tô Ngọ Dương nhàn nhạt nói hai chữ này, trong lòng lại đang dòi sông lấp biển, "Không nhiều lắm nhưng cũng đủ để chứng minh một chuyện. Tử Nhiễm, em không nên gạt anh, lại càng không nên gạt anh cả hai năm!"

"Ngọ Dương. em. em không gạt anh! Em thực sự là vợ chưa cưới của anh, trước khi em và anh kết hôn là Lâm Lam chen vào giữa. Ngọ Dương, trong ba người chúng ta ai cũng bị tổn thương tổn! Em không gạt anh, xin tin tưởng em! Anh chỉ nhớ lại một vài chuyện nên không thể chứng minh được cái gì!" Lý Tử Nhiễm giải thích, cô ta đang đánh cược đánh cược địa vị của cô ta trong lòng Tô Ngọ Dương hai năm qua từ buổi trưa dương trong lòng địa vị, đánh cược ánh sáng của Nữ Thần May Mắn hai năm trước có thể chiếu vào cô lần nữa hay không, cũng đánh cược với ký ức không trọn vẹn của Tô Ngọ Dương.

Tô Ngọ Dương vẫn nhìn chằm chằm tường trắng trước mặt, mặc dù ký ức của anh không trọn vẹn nhưng quyền nhật ký kia cũng đã đủ để chứng minh lời nói của Lý Tử Nhiễm là giả, đủ để chứng minh anh bị gạt hai năm. Anh không muốn quay mặt lại nhìn cô gái luôn luôn im lặng quan tâm mình hai năm qua thấy cái đó hai năm qua, Lý Tử Nhiễm ở trước mặt anh đã hoàn toàn thay đổi, dùng một lời nói dối khác để bảo vệ lời nói dối trước đó của cô.

"Tử Nhiễm, hôn lễ một tháng sau của chúng ta hủy bỏ đi." Tô Ngọ Dương không hỏi Lý Tử Nhiễm, mà là giọng nói chắc chắn, giống như đang tuyên bố một chuyện nhất định sẽ xảy ra trong tương lai.

"Ngọ Dương, không thể được! Sao anh có thể đối xử với em như vậy! Anh không thể đối xử với em như vậy!" Lý Tử Nhiễm lập tức đứng lên, kích động nói. Chỉ cần một tháng, một tháng là được rồi, cô ta sẽ không cần phải mỗi ngày lo lắng, nom nớp lo sợ Tô Ngọ Dương bất cứ lúc nào cũng có thể hồi phục trí nhớ, cô ta không cam lòng, không cam lòng những gì đã trả giá trong hai năm qua lại vì một tháng này mà nước chảy về biển. "Ngọ Dương, anh nhìn em đi, anh thật sự muốn làm như vậy sao? Chỉ bằng ký ức không hoàn chỉnh này mà bỏ em sao? Thật không công bằng với em, Ngọ Dương!"

"Tử Nhiễm, cũng vì không công bằng nên anh mới hủy bỏ hôn lễ. Nếu anh không khôi phục lại một phần trí nhớ kia thì anh hoàn toàn có thể cho rằng người trong lòng anh trước đây vẫn là em, nhưng hiện tại không giống nhau, anh đã nhớ lại, mặc dù không đầy đủ nhưng anh biết người anh yêu không phải là em. Như vậy nếu tổ chức hôn lễ, em cảm thấy công bằng sao? Em cảm thấy có ý nghĩa sao?" Tô Ngọ Dương quay đầu lại nhìn Lý Tử Nhiễm, nói.

"Không thể, anh không thể đối xử với em như vậy! Thiệp cưới cũng đã gửi đi rồi, tất cả mọi người đều biết Tô Ngọ Dương anh kết hôn với Lý Tử Nhiễm, đột nhiên hủy bỏ hôn lễ, anh có biết sau khi những người đó biết sẽ nghĩ về em như thế nào không? Bọn họ sẽ nói Lý Tử Nhiễm em lại bị Tô Ngọ Dương anh bỏ lần nữa, không ai muốn Lý Tử Nhiễm em! Sau này em biết nên sống như thế nào ở giữa dòng người phức tạp đây? Ngọ Dương, anh không thể đối xử với em như vậy!" Trên mặt của Lý Tử Nhiễm là sự bất mãn và không cam lòng.

"Nếu là chuyện mặt mũi thì em có thể yên tâm! Em chỉ cần nói với người ngoài là Lý Tử Nhiễm em bỏ Tô Ngọ Dương anh, anh không để ý chuyện này, tùy em vui vẻ muốn nói thế nào cũng được." Nghe lời nói vừa rồi của Lý Tử Nhiễm, sự áy náy của Tô Ngọ Dương đối với cô cũng giảm xuống, anh cười nhạo nghĩ thì ra trong lòng Lý Tử Nhiễm tình yêu của anh dành cho cô mãi mãi kém xa chuyện mặt mũi.

Lấy một vài bộ đồ mình thường mặc bỏ vào trong túi du lịch, lại bỏ một số đồ dùng hàng ngày vào, Bạch Nham kéo khóa lại, ngẩng đầu lên nhíu mày, sau đó cười cười. Đi tới cạnh giường cầm điện thoại lên, nhanh chóng bấm một dãy số.

"Alo, là Thư Á phải không? Tiểu Lam có khỏe không?" Điện thoại thông, Bạch Nham nghe ra giọng nói của Thư Á.

"Bạch Nham, trời ạ! Rốt cuộc anh cũng gọi tới rồi! Em luôn chờ điện thoại của anh! Lâm Lam đi rồi! Em muốn gọi cho anh, nhưng không biết vì sao lại không tìm được số điện thoại của anh! Lâm Lam không nói một tiếng thì đã đi rồi, cũng không nói cho em biết đi đâu, chỉ để lại một tờ giấy nói cậu ấy muốn đi tới một nơi. Trời ạ! Em thật sự sốt ruột muốn chết! Bạch Nham, Lâm Lam chưa về chỗ anh sao?" Đầu bên kia điện thoại là giọng nói gấp đến độ sắp phát điên của Thư Á.

Lâm Lam đi rồi sao? Đầu óc của Bạch Nham vì nghe được tin tức thình lình xảy ra này mà trong nháy mắt rơi vào trạng thái bị sốc, cầm điện thoại lại không nói ra được một chữ.

"Bạch Nham, nói chuyện với anh đó? Đây, Bạch Nham!" Thật lâu không nghe thấy tiếng nói, Thư Á vội vã gọi to ở đầu bên kia điện thoại.

"Thư Á, Tiểu Lam có nói đi nơi nào không?" Lấy lại tinh thần, Bạch Nham vội vàng khăn trương hỏi.

"Câu ấy không nói, chỉ nói muốn đi tới một nơi! Bạch Nham, anh hãy thành thật nói cho em biết, có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với Lâm Lam hay không hả nên câu ấy mới có thể không nói một tiếng rồi đi, ngay cả em câu ấy cũng không nói!" Giọng nói của Thư Á đã lấy lại bình tĩnh, chất vấn Bạch Nham.

"Thư Á, là anh có lỗi với Tiểu Lam, em có biết Tiểu Lam có thể đi nơi nào không?" Trong lòng Bạch Nham vừa vội vừa sợ hãi, anh sợ lần này Lâm Lam đi thì sau này anh sẽ không có cơ hội gặp lại cô lần nữa, anh sợ lần này mình thật sự mất đi Lâm Lam.

"Em không biết, Bạch Nham! Em chỉ cầu mong Lâm Lam không nên nghĩ quẩn, làm ra chuyện ngu ngốc gì! Bạch Nham, em thật sự không ngờ anh thật sự làm ra chuyện gì đó tổn thương Lâm Lam! Em thật sự là sơ suất, lại không nhìn ra câu ấy có vấn đề, lại bị nụ cười giả vờ của câu ấy mê hoặc! Bạch Nham, anh thật sự làm em thất vọng, cũng làm Lâm Lam thất vọng! Còn tưởng rằng anh sẽ tốt hơn Tô Ngộ Dương, không ngờ, quả nhiên đều là kẻ bạc tình!" Đầu bên kia điện thoại là giọng nói tràn đầy trách cứ và tự trách của Thư Á.

"Thư Á, anh biết mình sai rồi, là anh có lỗi với Tiểu Lam! Nếu em biết cô ấy đi đâu, xin em nhất định phải nói cho anh biết, anh chỉ muốn tìm Tiểu Lam về, tất cả đều là lỗi của anh, sau này anh nhất định sẽ quý trọng, chăm sóc cô thật tốt, xin em cho anh một cơ hội để bù đắp lại lỗi lầm!" Lời nói của Thư Á truyền vào tai Bạch Nham, Bạch Nham xấu hổ không biết nói gì, cô ấy nói không sai, Bạch Nham anh chính là một kẻ bạc tình, nhưng lúc này kẻ bạc tình anh muốn ăn năn hối lỗi, Bạch Nham nghĩ ông trời có thể cho anh một cơ hội nữa hay không đây.

"Bạch Nham, em thật sự không biết, nếu em biết thì em đã tự đi tìm câu ấy rồi, sao mỗi ngày còn lo lắng, ngồi chờ điện thoại của anh! Bạch Nham, em muốn nói với anh một chuyện, có lẽ Lâm Lam có thai!"

Không thể nghĩ ngờ lời nói của Thư Á như một tia sấm sét giữa trời quang đánh vào ngực Bạch Nham, trong đầu không ngừng vang vọng lời nói của Thư Á: Lâm Lam có thai!

Điện thoại trượt khỏi tay Bạch Nham, anh ngồi chồm hổm trên sàn nhà lớn tiếng khóc rồi lại cười. Thật sự là ý trời trêu người, vì anh yếu đuối nên mới khiến cả người Lâm Lam bị thương mà rời khỏi đây, vì đứa bé, anh bị buộc phải bỏ Lâm Lam. Hiện tại, đứa bé có, mà anh cũng không dễ dàng lắm muốn kiên quyết một lần, muốn kiên trì một lần, muốn cố gắng tranh giành một lần nhưng lại không biết Lâm Lam ở đâu.

Lần này, có phải anh thật sự mất đi Lâm Lam rồi không? Bạch Nham khổ sở ngồi chồm hổm trên sàn nhà, ôm đầu nghĩ tới vấn đề này khiến anh bất cứ lúc nào cũng có thể suy sụp.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Bạch Nham và Tô Ngộ Dương ngồi đối diện nhau, âm nhạc trữ tình trong quán cà phê vang bên tai, hai người không hẹn mà cùng cúi đầu nhìn ly cà phê nóng đang bốc hơi ở trên bàn, đang nghĩ nên mở miệng như thế nào.

"Ngộ dương —— tớ."

"Bạch Nham —— tớ."

Ngẩng đầu lên nhìn đối phương, hai người không hẹn mà cùng mở miệng nói, sau đó lại rất ăn ý đồng thời im lặng, nhìn đối phương.

"Bạch Nham, cậu nói trước đi." Tô Ngộ Dương miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói.

Bạch Nham mở miệng muốn nói lại thôi, sao anh có thể nói những lời như thế ra khỏi miệng, hai năm trước nếu anh không cố ý gạt Lâm Lam chuyện Tô Ngộ Dương mất trí nhớ, chắc bây giờ Tô Ngộ Dương vẫn sống chung với Lâm Lam. Hiện tại, anh có mặt mũi nào có thể để Tô Ngộ Dương nói cho mình biết Lâm Lam có thể sẽ đi tới nơi nào, hướng chi bây giờ Tô Ngộ Dương vẫn đang mất trí nhớ.

"Cậu vẫn chưa cân nhắc xong, vậy thì để tớ nói trước. Lâm Lam ở đâu?" Tô Ngộ Dương thấy đáng về muốn nói lại thôi của Bạch Nham, nói.

Nghe lời nói của Tô Ngộ Dương, Bạch Nham có cảm giác khủng hoảng khó hiểu, trong lòng "Lộp bộp" một tiếng giống như bị ai đó lấy đi một miếng thịt, trống rỗng sợ hãi.

"Cậu. cậu tìm Tiểu Lam có chuyện gì?"

"Muốn hỏi cô ấy một chuyện, muốn tìm về một vài thứ." Tô Ngộ Dương nhàn nhạt nói, từng chữ giống như đá nện vào tim Bạch Nham.

"Ngộ Dương, có phải cậu đã. nhớ lại rồi không." Môi Bạch Nham run run đứt quãng hỏi.

"Có phải cậu muốn hỏi tớ đã khôi phục trí nhớ chưa, đúng không? Coi như là nhớ đi nhưng không nhiều lắm." Tô Ngộ Dương nhìn thấy trong nháy mắt sắc mặt của Bạch Nham trở nên khó coi, lại càng thêm nói không hoàn chỉnh, dứt khoát cướp lời nói thẳng ra.

"Vây. có phải cậu nhớ lại một vài chuyện của Tiểu Lam, đúng không?" Mười ngón tay của Bạch Nham nắm chặt lại.

"Tạm tạm, không nhiều lắm, nhưng đủ để tớ biết một chuyện. Bạch Nham, Lâm Lam ở đâu?"

Bạch Nham nhìn nụ cười lạnh như có như không trên mặt Tô Ngộ Dương, nụ cười này giống như một dòng nước lạnh vỗ thẳng vào lòng anh, cả người anh không nhận được rung mình một cái.

"Tớ không biết, Ngộ Dương, tớ cũng đang tìm cô ấy." Bạch Nham ngồi trên ghế kê động để mình có thể duy trì trạng thái ngồi thẳng, che giấu nội tâm không yên và khủng hoảng lúc này của anh.

"Vợ bỏ nhà ra đi, làm chồng lại không biết! Bạch Nham, tớ không nhớ rõ rốt cuộc quan hệ giữa chúng ta trước kia là thế nào, nhưng tớ có thể cảm thấy chúng ta đã từng rất quen thuộc." Lúc Tô Ngộ Dương nói đến đây, nghiền ngẫm nhìn Bạch Nham.

Bạch Nham rũ mắt xuống, hai tay xoay tròn ly cà phê, đã từng rất quen thuộc, đó là một loại quen thuộc như thế nào đây? Là lúc nào cũng như hình với bóng sao? Hay là cùng yêu một người phụ nữ? Tâm tư Bạch Nham không ngừng xoay chuyển, Tô Ngộ Dương nói những lời này có ý gì, cậu ấy cho là Bạch Nham anh đang gạt cậu ấy sao? Nghĩ tới đây Bạch Nham có chút bất đắc dĩ, không nghĩ tới tình bạn nhiều năm lại dùng trong trường hợp này.

"Tớ thật sự không biết Tiểu Lam ở đâu. Nếu có thể tớ còn hy vọng có thể hỏi ra nơi cô ấy đi từ cậu. Cô ấy. có từng nói qua với cậu cô ấy muốn đi nhất chỗ nào không?" Bạch Nham ngừng xoay ly cà phê trong tay, cúi đầu nói. Anh không dám nhìn về mặt lúc này của Tô Ngộ Dương, những lời này có ý gì, trong lòng Bạch Nham biết rất rõ đối với Tô Ngộ Dương đã nhớ lại một vài chuyện mà nói là đang nhắc nhở.

Tô Ngộ Dương nghe mấy lời này, hai tay đặt dưới bàn đã nắm chặt thành quyền, tiếng đốt ngón tay bị lực đè ép chìm trong âm nhạc trữ tình đang vang vọng bên tai.

"Cậu chắc rất rõ chuyện của tớ, đừng nói là tớ không nhớ ra cô ấy có thể sẽ đi chỗ nào, cho dù có để tớ nói rõ cuộc quan hệ giữa tớ và cô ấy là quan hệ gì, tớ cũng không nói được." Nói xong những lời này, Tô Ngộ Dương im lặng một hồi, sau đó nói: "Có thể nói cho tớ biết chuyện trước đây được không? Chuyện của ba người chúng ta."

Nghe xong lời này, Bạch Nham lại xoay ly cà phê trong tay, cúi đầu suy nghĩ rất lâu mới ngẩng đầu lên nhìn Tô Ngộ Dương nói: "Ngộ Dương, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, tìm được Tiểu Lam mới là quan trọng nhất. Xin cậu suy nghĩ kỹ một chút Tiểu Lam có thể sẽ đi chỗ nào, bây giờ tớ rất cần cô ấy. Ngộ Dương, Tiểu Lam mang thai, cho nên xin cậu nghĩ kỹ một chút rốt cuộc Tiểu Lam sẽ đi chỗ nào!"

Tô Ngộ Dương nhíu mày, nhìn Bạch Nham trước mắt làm anh chợt cảm thấy có chút buồn cười, quay đầu nhìn đường lớn ngoài cửa kính, vừa định mở miệng nói thì lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi ở trong dòng người ở dưới lầu, có vẻ không hợp lắm.

"Bạch Nham, xem ra hôm nay tớ và cậu ngồi đây cũng không hỏi ra được gì, tớ thấy thôi thì cứ như vậy đi. Tớ có việc nên đi trước." Nói xong cũng không chờ Bạch Nham nói thì đã nhanh chóng đứng lên rời khỏi quán cà phê, để lại Bạch Nham đang sợ hãi và xấu hổ.

Tô Ngộ Dương chạy ra ngoài, nhìn dòng người trước mắt, đâu còn bóng dáng của người kia. Tô Ngộ Dương chán nản vỗ đầu một cái, dáng dấp người kia rất giống cô ấy đúng không? Mấy ngày nay có lẽ anh rất muốn gặp cô, thế cho nên tùy tiện nhìn thoáng qua thì cho rằng người đi đường kia là cô.

Tô Ngộ Dương hơi mất mát, hai tay bỏ vào túi quần rồi đi vào trong dòng người, lúc này nói chuyện với Bạch Nham, anh có thể nhìn ra Bạch Nham đang cố ý lảng tránh nói đến chuyện của mình và Lâm Lam, Bạch Nham đang sợ, sợ anh nhớ tới chuyện trước kia. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến Lâm Lam vốn là của anh trong nháy mắt lại vào lòng của Bạch Nham, mà vì sao Bạch Nham lại muốn giấu giếm những chuyện này?

Hai tay của Tô Ngộ Dương vẫn ở trong túi quần, nhìn bầu trời màu xanh dương hít một hơi thật sâu, cuối mùa thu, hiếm khi thấy được bầu trời quang đãng như vậy, có thể ngẩng đầu liền nhìn thấy bầu trời màu xanh dương. "Ngộ Dương, trời cũng rất xanh!" Giọng nói kia lại vang lên bên tai Tô Ngộ Dương, là Lâm Lam sao?

"Ngộ Dương, mấy ngày nữa là kết hôn rồi, nếu không có việc gì thì đừng chạy ra ngoài, quan tâm Từ Nhiễm nhiều hơn đi!" Vừa về đến nhà Tô Ngộ Dương liền nghe thấy mẹ Tần Thục Cẩm oán trách mình.

Tô Ngộ Dương cúi đầu làm như không nghe thấy, đi qua người bà, anh đã đồng ý để Lý Từ Nhiễm chủ động nói ra chuyện hôn lễ hủy bỏ, cho nên đến bây giờ anh cũng không nói tới chuyện này với mẹ và Lý Hi Nghiêm.

"Từ Nhiễm ở ban công, đợi con một lúc rồi!" Tần Thục Cẩm nhắc nhở.

Tô Ngộ Dương đứng lại sau đó cúi đầu nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng rồi xoay người đi tới ban công.

Nhìn Tô Ngộ Dương trước mặt, Tần Thục Cẩm Tâm mơ hồ có chút lo lắng, mấy ngày trước vốn Tô Ngộ Dương dọn ra ngoài nhưng cho tới hôm nay vẫn không có động tĩnh gì, không nói dọn ra ngoài ở cũng không nói bất kỳ chuyện gì liên quan tới hôn lễ, chỉ để cho bọn họ tự an bài, hoàn toàn là đáng về mặc cho các người an bài. Tô Ngộ Dương như vậy khiến bà nhớ lại năm đó anh lựa chọn dọn ra ngoài ở cùng với Lâm Lam, năm đó bà tự mình thay anh đồng ý hôn sự với Lý Hi Nghiêm, sau khi Tô Ngộ Dương biết cũng không nói gì, cũng giống như bây giờ không đáp lại bất kỳ cái gì, sau đó dứt khoát dọn ra ngoài. Tần Thục Cẩm hi vọng mọi chuyện đều thuận lợi.

"Ở ban công gió cuối mùa thu thổi qua rất dễ dàng bị cảm, Từ Nhiễm." Tô Ngộ Dương đứng sau lưng Lý Từ Nhiễm, nhìn về phương xa, giọng nói không mang theo tình cảm, nhàn nhạt nói.

Lý Từ Nhiễm ngồi trên ghế, để đầu trên lan can, nhìn cây xương rồng trên bàn mà ngẩn người, nghe sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói của Tô Ngộ Dương, thân thể chợt run lên một cái, anh vẫn quan tâm cô đó!

"Em bị cảm anh sẽ quan tâm em sao? Vậy thì cảm đi!" Lý Từ Nhiễm nhìn cây xương rồng trước mắt gai mọc đầy, đưa tay vuốt nhẹ nó, tình yêu của mình và Tô Ngộ Dương có phải giống như gai của cây xương rồng không, rõ ràng đụng vào sẽ làm mình đau, nhưng mình vẫn muốn lấy được nó.

Ánh mắt của Tô Ngộ Dương vẫn nhìn về phương xa, hỏi: "Em tính khi nào thì nói chuyện của chúng ta với bác trai?"

"A ——" Tay của Lý Từ Nhiễm căng thẳng nên bị gai đâm đau, không nhịn được a nhẹ một tiếng, lấy ngón tay về có thể dùng mắt thường nhìn thấy máu chảy ra, màu đỏ tươi, rất xinh đẹp. Lý Từ Nhiễm đặt tay vào trong miệng, mút máu chảy ra. "Em sẽ không nói, bất kể như thế nào em sẽ không đồng ý hủy bỏ hôn lễ."

Tô Ngộ Dương đi tới trước lan can, hai tay đặt trên lan can, cả người dựa vào lan can, lạnh nhạt nói: "Từ Nhiễm, hôn nhân không có tình yêu cũng không sao hả?"

Lấy ngón tay trong miệng ra, nhìn ngón tay một chút, hình như máu không chảy ra nữa, "Không sao hết, chỉ cần kết hôn rồi thì sau này có nhiều thời gian có thể bồi dưỡng tình yêu."

"Nhưng anh để ý, cho nên sẽ không tổ chức hôn lễ, Từ Nhiễm. Thay vì đến lúc đó là một hôn lễ không có chú rể, không bằng bây giờ liền hủy bỏ đi, chẳng lẽ không tốt hơn sao?" Tô Ngộ Dương chợt quay đầu lại nhìn Lý Từ Nhiễm nói.

Lý Từ Nhiễm nghe xong liền đứng lên, bộ mặt vận vẹo nói: "Tô Ngộ Dương, anh không thể đối xử với em như vậy, hai năm qua em đối xử với anh như thế nào, sao anh có thể báo đáp em như vậy chứ?"

"Từ Nhiễm, biết hôm nay anh đi gặp ai không?" Tô Ngộ Dương quay đầu lại, anh không muốn nhìn thấy Lý Từ Nhiễm như vậy, anh thà rằng trong lòng mình vẫn là một Lý Từ Nhiễm dịu dàng, nụ cười luôn trên mặt.

"Ai? Lâm Lam? Ha ha, Ngộ Dương, anh muốn gạt em sao? Lâm Lam đã sớm không còn ở thành phố này nữa rồi, anh cho rằng em không biết sao!" Lý Từ Nhiễm ép buộc mình phải bình tĩnh, nói.

"Không phải Lâm Lam, là Bạch Nham. Cậu ấy đã nói cho anh biết người anh yêu vẫn luôn là Lâm Lam, mà Lý Từ Nhiễm em. Từ Nhiễm, thừa dịp bây giờ tình cảm còn chưa bị tổn thương kết thúc không tốt hơn sao?" Tô Ngộ Dương nói.

"Cái gì? Không thể nào! Bạch Nham không thể nói với anh những chuyện này, anh ta không thể đối xử với em như vậy, Lâm Lam vừa rời khỏi anh ta thì anh ta đã đối xử với em như vậy rồi! Sao các người đều đối xử với em như vậy, không công bằng, không công bằng!" Cảm xúc của Lý Từ Nhiễm lúc này đã có chút không kìm chế được, không để ý hình tượng chỉ vào Tô Ngộ Dương nói to.

Nghe lời nói của Lý Từ Nhiễm, vẻ mặt Tô Ngộ Dương phức tạp, thì ra tất cả suy đoán đều là thật!

"Cho nên, Từ Nhiễm, dù thế nào thì hôn lễ này cũng không thể tổ chức. Nếu bây giờ em không đồng ý, đến lúc đó người đau khổ chính là em. Còn nữa, đừng nói với anh hai năm qua em đã quan tâm chăm sóc anh như thế nào, bây giờ anh nhìn lại, những chuyện kia thật giống như có thêm một ý nghĩa sâu xa khác! Em gạt anh hai năm, còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ muốn gạt anh cả đời, hoặc là để anh sống mơ hồ với em cả đời!" Trong lòng Tô Ngộ Dương cũng rất rối, anh không thể chịu được mình bị gạt hai năm, không thể chịu được đến bây giờ rồi mà Lý Từ Nhiễm vẫn đúng lý hợp tình chỉ trích mình phụ tình.

"Không thể —— Tô Ngộ Dương, anh không thể làm như vậy, em sẽ không cho phép, tuyệt không ——" Lý Từ Nhiễm gần như đã súp đỏ, mắt không chế đẩy cái ghế bên cạnh ra, không chút suy nghĩ liền đưa tay cầm cây xương rồng ném ra ngoài lan can.

Nhìn cây xương rồng từ ban công lầu bốn rơi tự do xuống mặt đất, Tô Ngộ Dương đột nhiên cảm thấy choáng váng, trong đầu hiện ra một cảnh trùng hợp giống với cảnh lúc này, khiến anh không phân biệt được đâu mới là cảnh lúc này.

"A ——" bị gai đâm đau, Lý Từ Nhiễm đau đến la to, nhìn bàn tay bị đâm chỉ chút, rót cuộc nước mắt Lý Từ Nhiễm cũng chảy ra.

"Từ Nhiễm, tay em quan trọng hơn sao?" Tô Ngộ Dương ra sức lắc đầu, thấy bàn tay của Lý Từ Nhiễm có máu chảy ra, loạng choạng đi tới chỗ cô ta.

"Ngộ Dương ——" nhìn Tô Ngộ Dương ngã xuống ở trước mặt mình, Lý Từ Nhiễm liền tỉnh táo lại, lo lắng gọi.

Tô Ngộ Dương chỉ cảm thấy trước mắt mình bỗng tối sầm, sự vật chung quanh cũng bắt đầu chuyển động, sau đó anh nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của Lý Từ Nhiễm, mẹ nhũ mày đứng ở cửa, vẻ mặt lo lắng sốt ruột, sau nữa thì anh không biết.

"Alo, con đây mẹ." Thấy điện thoại đã ngừng vang lên, rót cuộc Bạch Nham vẫn phải cầm điện thoại lên nói chuyện.

"Nham Nhi, mấy ngày nay con đang làm gì vậy? Không tới công ty, cũng không quan tâm Mộng Kỳ, rót cuộc con muốn thế nào hả?" Đầu bên kia điện thoại là giọng nói tức giận của Vệ Tương Lan.

"Con muốn thế nào, không phải mẹ vẫn luôn biết sao? Con muốn thế nào thì có thể thế sao? Mẹ sẽ đồng ý sao? Mẹ!" Lại rót một ly rượu cho mình, Bạch Nham uống một hơi cạn sạch, cười khê vào điện thoại, nói.

"Con uống rượu! Chuyện cho tôi bây giờ con còn muốn chống đối sao? Đừng quên con là ai, không chỉ Bạch Nham là của một mình con, còn là của nhà họ Bạch! Có rảnh rồi ở chỗ này uống rượu phát tiết, còn không bằng bình tĩnh lại rồi điều chỉnh bản thân con lại cho tốt, chuẩn bị hôn lễ của con và Mộng Kỳ! Nham Nhi, chừng nào thì lúc làm việc con có thể quyết đoán một chút, có thể kiên quyết một chút? Không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao? Con cần thiết phải như vậy sao?" Vệ Tương Lan từ giọng nói của Bạch Nham mà nghe ra anh đã uống say, nhưng cũng không quên nhắc nhở Bạch Nham không phải là của một mình anh, chỉ tiếc rên sắt không thành thép, nói.

"Ha ha, ha ha! Mẹ, đúng vậy, đương nhiên trong mắt mẹ chỉ là vấn đề về một người phụ nữ mà thôi! Nhưng đối với con không phải, không phải, mẹ biết không? Không phải! Tình cảm nhiều năm của con luôn dành cho Tiểu Lam, mẹ hiểu sao? Vì lợi ích thương nghiệp nên mẹ mới sống chung với ba thì làm sao mà mẹ có thể hiểu chứ? Cho nên bây giờ mẹ mới có thể trách cứ, chửi vắn con! Mẹ thật sự đối xử với con là con của mẹ sao hả mẹ?" Bạch Nham mượn rượu, dứt khoát nói ra hết những chất chứa bấy lâu trong lòng.

"Bạch Nham, con biết mình đang nói gì không? Là Lâm Lam không thể sinh con, chuyện này có thể trách mẹ sao? Ha ha, không ngờ cũng có một ngày mẹ bị chính con trai của mình chỉ vào nói như vậy!" Vệ Tương Lan tức giận đến mức giọng nói run rẩy.

"Vậy nếu con nói cho mẹ biết Tiểu Lam mang thai, mẹ có thể chấp nhận cô ấy không? Mẹ, Tiểu Lam mang thai, ha ha, mang thai, mẹ biết không? Tuy tỷ lệ nhỏ như vậy nhưng cô ấy mang thai! Con sẽ đi tìm cô ấy về, mẹ, lần này mẹ không có cơ chia rẽ chúng con chứ?" Bạch Nham chột cười vào điện thoại, sau đó về mặt lại thất vọng, mình nên đi đâu tìm Lâm Lam đây?

Đầu bên kia điện thoại là sự im lặng, Bạch Nham định cầm chai rượu lên uống. "Mẹ còn lời nào muốn nói không? Mẹ không nói sao, ha ha ——"

"Bạch Nham, bây giờ mẹ mặc kệ Lâm Lam có mang thai hay không, cho dù cô ấy thật sự mang thai, mẹ cũng sẽ không đồng ý cô ấy trở về! Bây giờ con chỉ có một người vợ là Mộng Kỳ, Bạch Nham, đừng đầu tranh vô nghĩa nữa, từ nhỏ đến lớn chừng nào thì con làm được chuyện mà mẹ không cho phép chứ!" Vệ Tương Lan biết Bạch Nham yếu đuối còn hơn bất kỳ một ai, bà không tin lần này con trai có thể làm ra chuyện gì.

"Vậy sao? Thì ra mẹ vẫn luôn coi con còn nhỏ! Con thật đúng là rất hèn nhát! Ngay cả mẹ mình cũng xem thường mình! Lần này có thể hay không thì mẹ hãy nhìn cho thật kỹ, con sẽ không kết hôn với Mộng Kỳ, mẹ cho rằng con không đồng ý thì Mộng Kỳ sẽ đồng ý gả cho con như vậy sao?" Chai rượu trong tay đã hết, Bạch Nham vung tay ném chai rượu xuống sàn nhà, nó lăn trên sàn nhà phát ra tiếng "lộc cộc".

"Con uống say rồi, mẹ không nói với con nữa, chờ con tỉnh táo rồi mẹ sẽ gọi lại!" Nói xong Vệ Tương Lan liền cúp điện thoại.

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, Bạch Nham vẫn cầm điện thoại không có ý muốn buông ra, "Ha ha ——" Bạch Nham đột nhiên cười to vào điện thoại, sau đó ra sức đập điện thoại xuống sàn nhà, điện thoại vỡ ra thành mấy mảnh trước mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Lý Tử Nhiễm đứng trước cửa sổ đưa lưng về phía Tô Ngộ Dương, ánh mặt trời cuối mùa thu chiếu vào người có cảm giác ấm áp, nhưng lúc này lòng cô ta rất lạnh lẽo.

Tần Thực Cảm ngồi trước giường, về mặt lo lắng nhìn Tô Ngộ Dương nằm trên giường, lúc này hai hàng lông mày đang nhíu chặt, nhỏ giọng lầm bầm.

"Buổi tối chờ anh về rồi cùng nhau nấu ăn." Một giọng nói truyền đến từ phía xa, Tô Ngộ Dương chỉ cảm thấy đau lòng và những vướng mắc của mình đang ở cùng một chỗ, ở trong một vùng tối tăm anh chỉ có thể dùng tay túm chặt chặt, chỗ trái tim không ngừng truyền tới đau đớn, thông qua máu lan ra toàn thân, đau đến mức anh chỉ có thể dùng thêm sức túm chặt, hi vọng có thể giảm bớt đau đớn.

Chậu hoa "Bích" một tiếng vỡ vụn, đầu đầu tê tâm liệt phế, Tô Ngộ Dương buông tay đang túm chặt ngực ra, khom lưng run rẩy sờ đầu của mình. Trên đỉnh đầu là một mảnh ẩm ướt đặc dính, Tô Ngộ Dương chỉ cảm thấy có chất lỏng đang không ngừng chảy ra từ trong đầu mình, nóng nóng, dính dính. Hoàng sợ mở to hai mắt, Tô Ngộ Dương từ từ xoay đầu lại nhìn mình đang lơ lửng trên bầu trời, nhìn tay mình dính đầy máu tươi, trong bóng đêm có vẻ quỷ dị và mê hoặc. Tô Ngộ Dương lại mất không chế, dùng hai tay ôm đầu, trong đầu những hình ảnh lướt qua rất nhanh, từng tấm từng tấm là chuyện của anh và Lâm Lam.

"Ngộ Dương, sau này anh muốn đi chỗ nào? Chỗ em muốn đi nhất là có hoa Bách Hợp, ừm, đi chỗ nào tốt nh? Ngộ Dương, anh thấy Văn Nam thì sao? Nghe nói nơi đó có thể ngắm nhìn được một đàn hoa Bách Hợp trải dài! Với lại em cũng rất muốn thể nghiệm cuộc sống của dân tộc Thái!" Lâm Lam hướng về phía mặt trời nói, ánh mặt trời vàng rực chiếu vào trên người cô.

Nhìn tất cả trước mắt Tô Ngộ Dương không thể kiềm chế mà gào to, chột mở mắt ra.

"Ngộ Dương, con đã tỉnh rồi. Mẹ đã gọi điện thoại cho bác sĩ Trịnh, ông ấy lập tức tới đây ngay." Tần Thực Cảm thấy Tô Ngộ Dương đã tỉnh, trong lòng

thoảng thở phào nhẹ nhõm, lần ngoài ý muốn hai năm trước đó khiến bà vẫn lo lắng sẽ để lại di chứng gì đó.

Tô Ngọ Dương mở to mắt nhìn về phía trước nhưng không nghe thấy lời nói của Tần Thục Cầm, trong đầu những hình ảnh vẫn đang không ngừng lướt qua.

"Mắt em cũng rất xanh." Đúng vậy, anh nhớ lại, anh nhớ lại hết rồi. Đó là Lâm Lam, bóng dáng mơ hồ trong giấc mơ đó là Lâm Lam, còn có câu nói anh vẫn muốn nói trong giấc mơ đó.

"Ngọ Dương, có phải con cảm thấy chỗ nào không khỏe đúng không?" Tần Thục Cầm thấy Tô Ngọ Dương mở to mắt nhưng không nhúc nhích nhìn trần nhà, hơi lo lắng hỏi.

"Con không sao." Tô Ngọ Dương khô sở nhắm mắt lại nói.

"Không sao là tốt rồi, con không biết đâu lúc này con đột nhiên té xỉu Từ Nhiễm rất lo lắng đó! Vợ chồng son hai con cũng sắp kết hôn, mà hờ ra là cãi nhau, tay Từ Nhiễm cũng bị thương luôn! Ngọ Dương, con muốn uống nước không?" Tần Thục Cầm đứng lên, nói.

"Mẹ, con muốn hủy bỏ hôn lễ." Tô Ngọ Dương quyết định, nếu Lý Từ Nhiễm sống chết không chịu chủ động nói ra, vậy mình cũng không còn biện pháp nào. Lý Từ Nhiễm dùng mọi thủ đoạn làm anh mất trí nhớ, nhưng bây giờ anh đã khôi phục trí nhớ sao lại có thể không đề phòng chứ, thay vì đến lúc đó Lý Từ Nhiễm lại làm ra chuyện gì thì không bằng bây giờ anh liền dứt khoát giải quyết một lần.

"Không được!" Vẫn đưa lưng về phía Tô Ngọ Dương, Lý Từ Nhiễm nghe nói như thế lập tức xoay người lại kiên quyết chối bỏ.

Tô Ngọ Dương nhìn cô ta, phát hiện tay cô ta đang bị băng lại, "Từ Nhiễm, anh nhớ lại hết rồi, là tất cả mà không phải một chút, hiểu không?"

"Vậy thì sao chứ? Em không đề ý bây giờ anh yêu người phụ nữ khác mà lấy em, thời gian có thể thay đổi tất cả!" Lý Từ Nhiễm nhìn tay bị thương của mình, xoa nhẹ lên nó, nói.

Tần Thục Cầm đang rót nước chợt dừng lại, nhìn hai người trước mắt bà biết chuyện gì nên xảy ra thì đã xảy ra, nhưng trong lòng lại oán hận chuyện này xảy ra không đúng lúc. Chỉ còn một tháng, một tháng nữa thôi là nhà họ Tô có thể nở mày nở mặt như năm xưa rồi. Trong lúc đang đổ nước sôi trong bình vào ly Tần Thục Cầm nghĩ cho dù bây giờ con có nhớ lại thì cũng không sao, mẹ nhất định sẽ làm hôn lễ được cử hành đúng thời gian!

"Ngọ Dương, uống ngụm nước trước đi. Chuyện hôn lễ còn một tháng nữa nên có thể từ từ bàn bạc lại, Từ Nhiễm quan tâm chăm sóc con hai năm, đợi con hai năm, sao lại đề ý đến khoảng thời gian này chứ?" Tần Thục Cầm đỡ Tô Ngọ Dương dậy, nói.

Tô Ngọ Dương há miệng, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không nói ra lời trong lòng, anh biết lời này của Tần Thục Cầm là đang nhắc nhở anh, người luôn luôn bên cạnh quan tâm chăm sóc anh hai năm qua là Lý Từ Nhiễm mà không phải Lâm Lam, anh không thể phụ lòng Lý Từ Nhiễm. Nhưng anh không quên được hai năm qua mình đã sống trong sự lừa gạt, hai năm qua khiến anh mất đi Lâm Lam. Tô Ngọ Dương biết rất rõ chuyện này nếu không có mẹ mình tham dự vào thì một mình Lý Từ Nhiễm không làm được, anh biết từ khi nhà họ Tô suy tàn thì mẹ vẫn luôn hi vọng anh cưới Lý Từ Nhiễm, mượn thực lực của nhà họ Lý để chinh đồn lại nhà họ Tô. Nhưng cho dù anh thật sự cưới Lý Từ Nhiễm thì nhà họ Tô cũng chưa chắc có thể trở lại cảnh tượng trước kia, là đồ của người khác cho dù có vào tay mình thì cũng khác với những thứ mình nắm giữ trong tay. Huống chi, đó là tình yêu, hôn nhân của anh, sao anh có thể để mẹ tùy ý lấy ra đổi một chút lợi ích chứ?

"Ngọ Dương, em không yêu cầu xa vời rằng anh có thể yêu em thật nhanh, nhưng hai năm rồi, em đợi anh hai năm, một người phụ nữ có bao nhiêu cái thanh xuân để chờ đợi? Vẫn còn một tháng thời gian nữa mới tới hôn lễ, anh suy nghĩ kỹ một chút, không cần kiên quyết hủy bỏ được không?" Lúc này Lý Từ Nhiễm yếu đuối, cô ta biết có đôi khi đối xử với Tô Ngọ Dương khản cầu còn hữu dụng hơn cường thế.

Tô Ngọ Dương uống từng ngụm nước mà Tần Thục Cầm đưa ly tới, hai năm trước chỗ đỉnh đầu bị chậu hoa đập trúng, có cảm giác đau âm ỉ, anh khô sở nhắm mắt lại.

Vào buổi sáng hai năm trước đó, con ác mộng bắt đầu. Khi đứng trước công ty thì chậu hoa rơi thẳng từ trên tầng ba đập vào đỉnh đầu anh, tất cả liền bắt đầu thay đổi hoàn toàn rồi.

"Hai năm trước hai người chặn tin tức không để Tiểu Lam biết chuyện tôi mất trí nhớ đúng không? Hoặc là hai người bịa ra câu chuyện nào đó nói tôi bỏ cô ấy rồi, khiến cô ấy tâm thần ý lạnh gả cho Bạch Nham?" Tô Ngọ Dương mở mắt ra hỏi.

Tay Tần Thục Cầm đang cầm thìa run run, nước rơi vãi trên giường. Bà vội vàng lấy khăn giấy trên đầu giường ra, cúi đầu lau.

"Đúng, là em"

"Là mẹ, là chủ ý của mẹ, chuyện này không liên quan tới Từ Nhiễm, nó chỉ làm theo những lời mẹ nói mà thôi! Về chuyện này con muốn trách thì trách mẹ đi!" Không đợi Lý Từ Nhiễm nói hết lời, Tần Thục Cầm liền cướp lời.

"Mẹ làm con quá thất vọng! Con nghĩ con nên đi tìm Tiểu Lam về." Tô Ngọ Dương nằm nghiêng người lại, nói.

"Bạch Nham, anh nhất định phải đi sao?" Hạ Mộng Kỳ nhìn Bạch Nham đang sắp xếp hành lý hỏi.

"Đúng, xin lỗi, Mộng Kỳ! Anh nhất định phải đi tìm Tiểu Lam về!" Bạch Nham cúi đầu sắp xếp quần áo vào túi, không dám ngắt đầu lên nhìn Hạ Mộng Kỳ.

"Thật sao? Thật đúng là không có cách nào giữ anh lại sao! Bạch Nham, đồng ý với em được không? Nếu không tìm được Lâm Lam liền quay về, em sẽ chờ anh trở về." Hạ Mộng Kỳ bất đắc dĩ nói.

"Mộng Kỳ, anh rất yếu đuối, không đáng để em phải làm như vậy. Thật ra Hề Bồng rất yêu em, em có biết không? Anh ta tốt hơn anh, anh ta mới đúng là người đáng giá để em đối xử như vậy." Bạch Nham dừng động tác trong tay lại, ngẩng đầu nhìn Hạ Mộng Kỳ. Anh thật sự không muốn tổn thương Hạ Mộng Kỳ, cũng không muốn Hạ Mộng Kỳ lãng phí thời gian ở trên người anh, nhưng tình cảm là ích kỷ, anh không thể không lại tổn thương cô lần nữa, anh hi vọng lời nói của mình có thể làm Hạ Mộng Kỳ tỉnh lại, có thể để cho Hạ Mộng Kỳ thấy Hề Bồng mới đúng là người đáng giá được cô yêu.

"Bạch Nham, anh bây giờ chính là em năm đó. Em cảm thấy bây giờ người hiểu rõ anh nhất vẫn là em, thì ra anh không biết!" Có đôi khi Hạ Mộng Kỳ cũng muốn buông tha, tự hỏi rốt cuộc Bạch Nham có gì tốt mà khiến mình phải trả giá nhiều như vậy, nhưng trước sau vẫn không có đáp án. Có lẽ đây mới là tình yêu, vì không giải thích được cho nên mới là tình yêu.

"Mộng Kỳ, hãy quên anh đi được không? Nhân lúc này bên cạnh còn có một Hề Bồng bằng lòng chờ em thì em hãy mau quên anh đi, không cần lại phạm phải sai lầm giống anh." Bạch Nham lại cúi đầu sắp xếp quần áo trong tay, lời anh có thể nói với Hạ Mộng Kỳ cũng chỉ có những lời này mà thôi.

"Bạch Nham, anh vẫn không hiểu! Lúc trước Lâm Lam sống cùng Tô Ngộ Dương, anh có từng buông tha chưa? Anh quên Lâm Lam sao? Anh không có, cho nên bây giờ em cũng không có. Nếu có thể dễ dàng quên đi tình yêu thì không phải là yêu rồi!" Hạ Mộng Kỳ ngồi trên giường, có chút cảm khái nói.

"Em rất ngốc."

"Đúng! Có lúc em cũng thường nghĩ như vậy! Biết mình u mê nhưng vẫn ngu ngốc muốn bước tiếp, có phải sẽ rất nhanh không có thuốc nào cứu được! Anh nói đi, Bạch Nham?" Hạ Mộng Kỳ chột đứng lên đi tới trước cửa sổ, "Bạch Nham, bất kể thế nào anh nhất định phải trở về đó! Cho dù về cùng Lâm Lam, cũng xin anh hãy trở về, như vậy em mới có thể chết tâm."

"Ừ, anh hiểu rồi."

"Chỗ bác gái em sẽ giúp anh chống đỡ, nhưng. Bạch Nham, anh nói em sẽ có hạnh phúc chứ?" Hạ Mộng Kỳ đột nhiên xoay người lại nhìn Bạch Nham hỏi.

Gió mùa thu thổi vào từ ngoài cửa sổ, Bạch Nham thấy tóc và váy của Hạ Mộng Kỳ bay trong gió, rất đẹp.

"Ừ, chúng ta đều sẽ hạnh phúc." Nhìn Hạ Mộng Kỳ, Bạch Nham có chút mê sảng nói.

"Em lái xe đưa anh tới trạm xe lửa." Chờ Bạch Nham sắp xếp đồ đạc xong, Hạ Mộng Kỳ nói.

"Cũng được."

Bạch Nham ngồi bên cạnh Hạ Mộng Kỳ nhìn cô nghiêm túc lái xe nhìn chăm chăm phía trước, cửa kính xe chỉ mở một nửa, gió thổi vào làm tóc của Hạ Mộng Kỳ lướt qua mặt anh. Bạch Nham dùng tay lấy tóc trên mặt ra, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngày đó sau khi tách khỏi Tô Ngộ Dương, Bạch Nham liền quyết định đi về quê Lâm Lam tìm thử, cho dù Lâm Lam có đi, cô cũng sẽ về quê từ biệt với ông nội của cô. Nếu duyên phận của bọn họ chưa hết, vậy nhất định bọn họ sẽ gặp nhau, nếu bọn họ lại bỏ lỡ lần nữa, vậy anh có lẽ nên công bằng vì Hạ Mộng Kỳ mà lo lắng một chút. Đây cũng là Bạch Nham đang đánh cược với mình.

Trước khi Bạch Nham lên xe lửa Hạ Mộng Kỳ đưa cho anh một gói bánh quy nói: "Ra ngoài vội vàng vẫn chưa ăn gì, ăn bánh quy lót dạ trước đi."

Bạch Nham cầm bánh quy trong tay nói một tiếng "Cảm ơn" rồi vào xe lửa. Hạ Mộng Kỳ ở ngoài xe lửa nhìn bóng dáng của Bạch Nham ở trong toa xe, cho đến khi thấy Bạch Nham ngồi xuống thì đứng trước cửa sổ xe lửa cười vẫy vẫy tay với anh. Hạ Mộng Kỳ biết Bạch Nham đi lần này sẽ quyết định cuộc sống sau này của cô.

Tiếng radio vang lên xe lửa bắt đầu từ từ chuyển động, về mặt Hạ Mộng Kỳ phức tạp nhìn xe lửa dần dần biến mất ở trước mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Quê Lâm Lam cách thành phố Bạch Nham đang ở không xa, ngồi hai ba tiếng là có thể đến tỉnh lân cận. Lúc còn học đại học Bạch Nham đã từng đi qua, khi đó là ba người bọn họ cùng đi. Bạch Nham còn nhớ rõ trước nhà Lâm Lam là một dòng sông nhỏ, nước rất trong, liếc mắt một cái là có thể thấy đáy, không bị ô nhiễm hóa chất như các con sông trong thành phố.

Bạch Nham nhớ rõ khi đó là mùa hè, mặt sông mùa hè, gió lạnh thổi qua, mặt hồ yên ả dâng lên tầng tầng gợn sóng dưới ánh mặt trời vàng rực. Trên mặt nước hầu như lúc nào cũng có đàn cá thỉnh thoảng lộ đầu khỏi mặt nước, lần lượt dâng lên thành vòng tròn, cực kỳ đáng yêu. Bạch Nham còn nhớ mình và Tô Ngộ Dương luôn thích mặc mỗi quần đùi rồi đi ra đó lúc chạng vạng tối, tay mỗi người cầm một cái khăn, tay còn lại thì cầm xà bông chạy đến bờ sông để tắm, người nông thôn luôn thật thà chất phác và giản dị hơn người thành phố, chỉ mặc mỗi cái quần đùi cũng sẽ không có ai nói cái gì. Bạch Nham và Tô Ngộ Dương luôn thích đứng ở trên bờ, sau đó rất thích cảm giác tung người nhảy xuống sông, trong phút chốc khi cả người chìm xuống nước, trong nháy mắt Bạch Nham có cảm giác hít thở không thông có thể khiến mình quên hết tất cả những phiền não, ví dụ như quan hệ tế nhị của anh, Lâm Lam và Tô Ngộ Dương.

Người nông thôn hình như cũng thích bơi lội hơn người thành phố, một con sông nhỏ rộng mười mét vào lúc này mỗi ngày luôn rất nhiều người, Bạch Nham và Tô Ngộ Dương luôn thích trêu chọc những đứa trẻ đang chơi trò cấp cứu, những đứa trẻ năm sáu tuổi, luôn thích đi theo bên cạnh người lớn, nhìn bọn nhỏ một lần lại một lần lặn xuống nước, sau đó vẫy vẫy tay nhỏ bé của mình, phát ra mấy tiếng kêu đặc thù chỉ thuộc về những đứa con nít, Bạch Nham và Tô Ngộ Dương chỉ cười nhìn bọn nhỏ, sau đó là lại lặn xuống nước một lần nữa.

Bạch Nham còn nhớ rõ, mỗi lần mình và Tô Ngộ Dương luôn luôn chơi đến mức làm Lâm Lam đứng trên bờ sông gần đến mặt đỏ bừng mới chịu lưu luyến không rời lên bờ, mỗi lần bọn họ luôn là người thứ nhất đi xuống cũng là người cuối cùng đi lên.

Nhớ tới những chuyện này Bạch Nham không tự chủ nhếch khóe miệng lên, nghĩ rằng nếu thời gian có thể dừng lại ở lúc vui vẻ thì thật là tốt bao nhiêu!

Phong cảnh ngoài cửa kính vẫn chuyển động ngay trước mắt, Bạch Nham có chút mất hồn, tuy phong cảnh đẹp nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, tựa như những ký ức kia tuy đẹp nhưng cũng đã trôi qua.

Cô bé ngồi đối diện bị mẹ chọc nên phát ra một chuỗi tiếng cười "Khanh khách", Bạch Nham quay đầu lại nhìn cặp mẹ con này mà trong lòng chua chua. Trong lòng anh không phải không muốn có một ngày khi tan việc về nhà liền có thể nhìn thấy Lâm Lam ngồi đùa với con của bọn họ trên ghế sofa, sau đó nghe đứa bé nói ngọt ngào: "Ba, mẹ!"

Nhìn cô bé trước mặt, Bạch Nham không nhận được đưa tay đùa giỡn với cô bé, mà hình như cô bé cũng không ghét anh, hướng về phía Bạch Nham mở to miệng ra cười với anh, Bạch Nham nhìn cô bé cũng nở nụ cười. Cô bé đang cười cười đột nhiên giơ tay mím mím của mình lên chỉ vào một chỗ, Bạch Nham nhìn theo tay cô bé chỉ phát hiện cô bé chỉ vào túi bánh quy Hạ Mộng Kỳ đưa cho mình, cười cười rồi mở túi ra lấy một cái bánh quy đưa cho cô bé. Cô bé lấy được bánh quy liền vui vẻ ăn, rất nhanh một cái bánh đã đi xuống bụng cô bé. Không đưa tay ra nữa nhưng lại nhìn chằm chằm vào túi bánh quy ở trước mặt Bạch Nham, Bạch Nham cười cung chiêu đưa túi bánh quy tới chỗ cô bé lấy được. Nhìn bánh quy chuyển tới trước mặt mình, cô bé nhìn bánh quy một chút rồi lại nhìn Bạch Nham một chút, Bạch Nham cười với cô bé, lúc này cô bé mới sợ hãi rút rề đưa tay ra cầm một cái. Mẹ cô bé gái cười nhìn những chuyện này, gật đầu cảm ơn với Bạch Nham.

"Nha Nha, chào chú tốt bụng, nói cảm ơn chú tốt bụng!" Cô bé nghe mẹ dạy như vậy, vừa ăn bánh quy vừa nói không rõ, lặp lại lời của người phụ nữ.

Bạch Nham chỉ cười, lại đưa tay đùa giỡn với cô bé sau đó quay đầu nhìn ngoài cửa kính, đúng vậy, là chú tốt bụng mà không phải là người ba tốt, anh cũng muốn có một đứa con của mình và Lâm Lam.

Lúc xe lửa đến trạm thì trời đã gần tối, lúc Bạch Nham xách hành lý ra khỏi trạm xe lửa thì đột nhiên có cảm giác cảnh còn người mất, tám chín năm, thành phố này đã không còn là bộ dáng lúc trước mà bọn họ tới đây, giống như bọn họ không thể trở lại thời gian trước đây được nữa.

Bạch Nham nhớ khi đó con đường nhỏ đi tới trạm xe lửa là hai bên đường trồng đầy cây ngô đồng, hôm nay trước mắt là cao ốc cùng với biển quảng cáo khổng lồ, trước mắt là một vùng rất nhiều màu sắc rực rỡ giống như thành phố anh ở. Tại Trung Quốc một thành phố rồi lại một thành phố, đã sắp làm người ta không phân rõ rốt cuộc đâu là thành phố này, đâu là thành phố kia, tất cả đều là một bộ dáng phát triển, đều là bê tông cốt thép, đều là những biển quảng cáo lớn.

Chặn một chiếc taxi, nói địa chỉ xong sau đó cả người dựa vào ghế, Bạch Nham nhắm mắt lại, lo lắng nghĩ Lâm Lam sẽ ở nhà sao?

Lúc đến quê Lâm Lam thì trời đã tối rồi, trừ một số đèn sáng ở trên đường thì cũng không nhìn rõ có mấy người, xe lái qua, có thể mơ hồ nghe được tiếng ti vi truyền đến từ trong nhà, người nông thôn thích đóng cửa sớm vào buổi tối.

"Đến rồi, chính là chỗ này." Xe ngừng lại, lúc Bạch Nham xách hành lý xuống xe, có một cảm xúc khó tả, anh không biết nên dùng lời nào để hình dung tâm tình lúc này của mình. Lâm Lam có ở đây không? Đang ngồi trước ti vi nói chuyện nhà với ông nội, hay là nói trên ti vi ai là người tốt, ai là người xấu, có lẽ trong lòng Lâm Lam Bạch Nham cũng đã là một người xấu không muốn nhắc tới.

"Ông nội đã ngủ chưa? Cháu là Bạch Nham." Bạch Nham gõ nhẹ cửa, nói.

Trong nhà truyền đến tiếng ho khan của người già, "Bạch Nham à, cháu chờ một chút! Sao lại đột nhiên tới đây, cũng không nói gì để ông chuẩn bị cho tốt! Lâm Lam và Ngộ Dương cũng đến cùng với cháu chứ?"

Nghe giọng nói truyền ra từ trong nhà, trong lòng Bạch Nham chợt lạnh lẽo, Lâm Lam không trở về.

Tiếng then cửa mở ra, ông nội Lâm Lam, tóc bạc trắng đứng trước mặt Bạch Nham, anh thấy ông già đi rất nhiều so với lúc trước khi mình gặp ông, da trên mặt cũng đen hơn trước kia, nhăn nheo hơn trước kia. Gầy gầy, hai bên má cũng hóp vào thật sâu, khiến xương hai bên má càng lộ rõ hơn.

"Lâm Lam không tới cùng cháu sao?" Ông nội Lâm Lam, Lâm Quốc Vinh nhìn bốn phía sau lưng Bạch Nham một chút, ho khan hỏi.

"Tiểu Lam và Ngộ Dương rất bận, không có thời gian. Tiểu Lam lo lắng cho ông nên nhờ cháu tới thăm ông thay cô ấy, cô ấy nói khi nào cô ấy hết bận

sẽ trở lại thăm ông!" Bạch Nham không dám nhìn ánh mắt của ông nội vì khuôn mặt gầy mà trông to quá cỡ.

"Đứa nhỏ Lam Lam này cũng thiệt là, sao không biết ngưng mà để cháu khổ cực đi một chuyến tới đây chứ! Mau vào đi! Cháu tới lúc này trong nhà cũng không có gì ăn. Để ông gọi bà nội nấu cho cháu tô mì!" Sau khi Lâm Quốc Vinh cùng Bạch Nham vào nhà liền khóa chặt cửa, nói vào phòng trong: "Bà ơi, mau ra đây, xem ai tới này, Bạch Nham chính là bạn học của Lâm Lam, bà thường nói tới đó!"

"Thằng nhóc Bạch này, nhiều năm rồi không có tới, nhanh ngồi! Chắc chưa ăn cơm tối nhỉ? Cháu ngồi đi, bà nấu cho cháu tô mì trứng gà, nhớ trước kia cháu rất thích ăn tô mì trứng gà bà nấu!" Bà nội Lâm Lam chạy ra, vừa thấy Bạch Nham liền nhiệt tình nói.

Bạch Nham ngồi xuống, xấu hổ cười cười với hai ông bà già, hai ông bà đối đãi với anh như người một nhà, thế mà anh lại làm tổn thương cháu gái bảo bối của họ.

"Lam Lam và Ngô Dương sao rồi? Lúc trước các cháu tới ông liền nhìn ra quan hệ của hai đứa nó khác thường, sau đó lại hỏi riêng Lam Lam thì nó cũng thừa nhận, ông nghĩ Ngô Dương là đứa bé tốt, Lam Lam đi theo nó cũng có phúc. Hai năm rồi, Lam Lam chưa từng quay về, chỉ thỉnh thoảng gọi điện thoại hỏi thăm ông bà, báo tin bình an, cũng không nói chuyện của con bé với ông bà. Bạch Nham, Lam Lam sống cùng Ngô Dương rồi cuộc sống như thế nào?" Lâm Quốc Vinh hút thuốc, nhìn Bạch Nham ngồi đối diện đang ăn mì trứng gà, hỏi.

Bạch Nham ăn mì trứng gà, cảm thấy nhạt nhẽo, đây là bà nội Lâm Lam tự tay nấu, nhớ trước kia là món anh thích ăn nhất, anh luôn có cảm giác thân thiết hơn khi ăn ở ngoài, mà bây giờ ăn những thứ này, miệng đầy chua xót, chua đến trong dạ dày, khiến anh có cảm giác muốn ói.

"Tiểu Lam rất tốt. Cô ấy và Ngô Dương kết hôn rồi! Mỗi lần cô ấy gọi điện muốn nói tin này cho ông biết, nhưng vẫn kìm lại, muốn tự mình gặp ông rồi mới nói cho ông biết, nhưng không ngờ sau khi kết hôn vẫn bận nên không có thời gian quay về." Bạch Nham ăn mì, nói lời nói dối mà ngay cả chính anh cũng không thể tin được.

"Thật sao? Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt. Từ nhỏ đứa nhỏ Lam Lam này đã mệnh khổ, năm mười tuổi ba mẹ con bé xảy ra tai nạn xe, mặc dù ông và bà nội con bé cố hết sức không để con bé cảm thấy mình không giống những đứa trẻ khác, nhưng đúng là vẫn không giống nhau. Từ nhỏ đứa nhỏ Lam Lam này đã hiểu chuyện, có chuyện gì cũng không nói với ông bà, không muốn để ông bà lo lắng. Theo lý con bé kết hôn, ông và bà nội cũng nên uống ly rượu mừng này. Ông biết con bé là một cô gái ở nông thôn mà lấy chồng thành phố cũng là khó khăn của nó, chỉ cần Lam Lam có thể sống tốt, ly rượu mừng này không uống cũng giống nhau." Nói xong Lâm Quốc Vinh từng ngậm từng ngậm hút điếu thuốc trong tay, Bạch Nham thấy mỗi một lần tay ông run run mới có thể đặt thuốc lá vào miệng, miệng của ông cứ run run như tay, Bạch Nham nhìn thấy mà trong lòng một trận lại một trận đau lòng chua xót.

Bạch Nham đặt đĩa xuống, nhìn ông già trước mặt, nhìn thấy ánh mắt của ông lấp lánh ở dưới ánh đèn.

"Ông già này đang tốt sao lại khóc chứ, Lam Lam nhà chúng ta lập gia đình là chuyện tốt, nên vui mừng! Tôi đi lấy bình rượu tới đây, ông uống vài chén với thằng nhóc Bạch này, hiếm khi trong nhà có chuyện tốt như vậy!" Bà nội Lâm Lam cũng nén lệ, khó nén vui sướng trên mặt, nói, trong lòng bọn họ nên vui mừng mới đúng, rồi cuộc Lâm Lam của bọn họ cũng đã có kết quả.

Lâm Quốc Vinh dùng tay cầm điếu thuốc tùy tiện lau mặt: "Đứng, đứng, bà lấy hai bình rượu ngon mình ủ ra, hiếm khi Bạch Nham tới một lần, không thể tiếp đón không được chu đáo."

Một đêm này Bạch Nham và Lâm Quốc Vinh uống tới khuya mới nửa tỉnh nửa say đi ngủ, một đêm này Bạch Nham biết rất nhiều chuyện mà Lâm Lam chưa bao giờ nói với bọn họ, một đêm này anh hận mình, muốn tát mình mấy bạt tai thật mạnh. Từ nhỏ Lâm Lam đã mất đi ba mẹ nên rất hy vọng có ai đó có thể cho cô một gia đình, một gia đình ấm áp, một bờ vai có thể dựa vào, nhưng anh lại tổn thương cô ấy như vậy. Hứa hẹn với cô, cho cô hạnh phúc; thế với cô mãi mãi cùng cô. Nhưng sau những lời hứa hẹn, lời thề là anh vô tình phản bội và làm tổn thương, còn chưa kịp cho cô hạnh phúc, cũng đã làm cô rời khỏi mà vết thương chồng chất, ngay cả suốt đời anh cũng không thể thực hiện được, làm sao mãi mãi cho cô đây? Thì ra cuối cùng mãi mãi là quá xa, cả đời cũng không thể chạm đến thì làm sao mà anh thực hiện được mãi mãi chứ?

Ngày hôm sau Bạch Nham rời khỏi đây, mặc dù Lâm Quốc Vinh và bà nội Lâm Lam hết sức giữ lại, nhưng Bạch Nham vẫn kiên quyết rời khỏi. Ở trước mặt hai ông bà già, Bạch Nham có thể diễn gì mà có thể đối mặt với sự đối đãi tốt của bọn họ dành cho anh. Anh không chỉ tổn thương cháu gái bảo bối duy nhất của bọn họ, anh còn vô liêm sỉ lừa gạt bọn họ, ở trước mặt bọn họ lâu thêm một giây thì linh hồn anh chịu thêm một giây khiển trách.

Mặc dù Bạch Nham không để bọn họ tiễn đưa, nhưng hai ông bà già vẫn cố chấp nhất định phải nhìn anh lên xe taxi rồi mới chịu đi về, trong phút chốc Bạch Nham vào xe, anh nhìn thấy Lâm Quốc Vinh chống gậy, vừa vẫy vẫy tay với anh vừa lau mặt loạn xạ, bà nội Lâm Lam thì một tay dịu dỗ Lâm Quốc Vinh vừa cúi đầu lau nước mắt. Đối mặt với hai ông bà già vì một lời nói dối của anh mà vui mừng rơi nước mắt, Bạch Nham xấu hổ cúi đầu chui vào xe. Trước mặt bọn họ, Bạch Nham anh vô liêm sỉ và bỉ ổi như vậy!

Ngồi trên xe, rồi cuộc Bạch Nham cũng không nhịn được chảy nước mắt.

Lúc ra khỏi trạm xe lửa, Bạch Nham ngẩng đầu nhìn bầu trời thành phố này, thời tiết hôm nay rất quang đãng, ánh mặt trời chiếu lên người có khô hanh của mùa đông và ấm áp của mùa hè, nhưng bất kể ánh mặt trời thế nào, ấm áp như thế nào cũng không vào được lòng của Bạch Nham anh rồi.

"Bạch Nham, hoan nghênh trở về!"

Nhìn cách đó không xa, Hạ Mộng Kỳ đang đi về phía mình, Bạch Nham nhớ lại hai năm trước vào mỗi buổi tối Lâm Lam cũng sẽ cười đi về phía anh, nói với anh "Hoan nghênh về nhà".

Lâm Lam, em nhất định phải hạnh phúc, bất kể em có ở một góc nào đó trong thế giới này, Bạch Nham anh đều hy vọng em có thể hạnh phúc, mặc dù

anh đã không cho em hạnh phúc nữa rồi. Bạch Nham lại ngẩng đầu nhìn trời, nhìn mặt trời nhỏ rất chói mắt kia, màu vàng rực rỡ đâm vào mắt khiến anh không mở mắt được.

"Bạch Nham, rốt cuộc em cũng chờ được anh trở về, anh sẽ không đi nữa, đúng không." Hạ Mộng Kỳ đi tới trước mặt Bạch Nham, đưa lưng về phía mặt trời, mỉm cười nói với Bạch Nham. Ánh mặt trời bị cô chặn lại, cảm giác ấm áp khi ánh mặt trời chiếu vào trong nháy mắt biến mất trên người Bạch Nham.

"Đúng, sẽ không đi nữa." Bạch Nham nhìn Hạ Mộng Kỳ đang cười với mình, nói.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Nhìn vé xe lửa trong tay Lâm Lam biết tất cả đã kết thúc, tất cả lại bắt đầu lần nữa.

Mấy ngày trước cô trở lại, trở lại nơi mà cô có thời gian hạnh phúc, nhưng cũng là thành phố chôn giấu tất cả mọi thứ của cô.

Mấy ngày nay ở cùng Thư Á, cô cố ý buông thả bản thân, nhưng bất kể có buông thả như thế nào luôn sẽ có điểm cuối, nên tới, nên đổi mặt, luôn luôn có thể tới, luôn luôn còn phải đổi mặt.

Sờ sờ bụng của mình, Lâm Lam chậm chọc nhếch khóe miệng lên, thật đúng là buồn cười! Thế nhưng cô lại bị hai người bạn tốt một lần rồi lại một lần vứt bỏ, mà buồn cười nhất chính là đến cuối cùng cô lại có con của bọn họ.

Ngày biết mình mang thai Lâm Lam cả đêm không ngủ, cô suy nghĩ chuyện của mình cả một buổi tối, cũng hiểu rõ những gì mình đã trải qua. Cô hiểu cho dù cô mang thai con của cô và Bạch Nham thì cũng không thể quay về. Mà cho dù Vệ Tương Lan buông tha việc để Bạch Nham cưới đại tiểu thư nhà giàu đó thì giữa cô và Bạch Nham đã tồn tại sự lừa gạt, tin tưởng tối thiểu nhất giữa hai người cũng không có, sao sống chung được đây? Cho nên sau khi biết mình mang thai thì ngày hôm sau cô liền rời khỏi, cô không nói tạm biệt Thư Á, cũng không nói chuyện của cô với Thư Á, thậm chí cô quyết tuyệt vô tình xé đi tờ giấy có số điện thoại của Bạch Nham trong sổ ghi chép của Thư Á. Lâm Lam nghĩ có đôi khi cô cũng rất vô tình, đi cũng không nói một tiếng gặp lại.

Cầm hành lý trong tay, Lâm Lam buồn bã đi vào phòng đợi, từ khi Tô Ngộ Dương rời khỏi cô chưa từng về nhà, cô sợ vừa về tới nhà ông nội sẽ hỏi cô chuyện của cô và Tô Ngộ Dương, cô không biết nên trả lời như thế nào. Cô là đứa cháu gái bất hiếu, hai năm rồi vẫn núp trong sự hẹp hòi, trong hạnh phúc của mình, lại quên đi người thân thiết quan trọng nhất của mình. Bây giờ cô phải đi, sao có thể không về thăm ông bà chứ? Phải biết rằng cô đi lần này không biết lúc nào mới có thể trở về nữa.

Ở phòng đợi Lâm Lam tìm một chỗ khá xa chỗ kiểm vé ngồi xuống, cô luôn không thích cảm giác chen lấn để kiểm vé với người khác. Nhìn đồng hồ điện tử trên tường, thì ra cô đến sớm hai tiếng, vì vậy lấy mp3 trong túi xách ra để giết thời gian, nghe nhạc, hai mắt Lâm Lam vô hồn nhìn chằm chằm phía trước.

Thình thoảng yếu ớt thình thoảng im lặng

Thình thoảng mất mát đã sớm không phải là em có thể thừa nhận

Trong trí nhớ kìm lại tiếng khóc

Hồ hấp rối loạn

Vì sao khó buông tha

Chấp nhận say mê chấp nhận để lỡ mất

Thừa nhận yếu đuối rồi lựa chọn cuối cùng không phải là em

Mà em phải làm sao mới có thể hiểu rõ để trong nháy mắt sẽ không còn khổ sở nữa

Làm sao có thể trốn tránh

Mãnh liệt đến mức cô đơn lạnh lẽo

Hạnh phúc đã từng tới rồi lại lặng lẽ trôi mất

Thì ra chúng ta ngang ngược

Tuy nhiên lại không thể ngừng yêu

Hạnh phúc đã từng tới lại tùy hứng mà dễ lỡ mất

Không nỡ buông tha những gì đẹp nhất

Vẫn cố chấp nắm trong lòng bàn tay

Bên tai là âm thanh gọi tình, Lâm Lam cảm giác trước mắt mình có gì đó rất mơ hồ, hạnh phúc đã từng tới rồi lại lặng lẽ trôi mất, trong phút chốc khi xoay người cô cảm thấy trái tim mình đã bị đánh mất lần nữa, hạnh phúc đã từng tới nhưng cô lại bỏ lỡ.

Thì ra Lâm Lam cô đã từng do dự ở thành phố xa lạ này, Lâm Lam cô đã từng hạnh phúc nắm tay hai người, thì ra Lâm Lam cô đã từng hạnh phúc, nhưng bây giờ cô đã không còn.

Người tới người lui trước mặt, nguyên nhân gì khiến bọn họ rời khỏi nhau? Lâm Lam cười cười, từ khi nào mà cô có thói quen như vậy, từ khi nào mà cô có thói quen nhìn đám người xa lạ trước mắt rồi suy đoán đủ mọi chuyện của bọn họ, từ khi nào mà cô có thói quen nghĩ, ở trong thành phố này, có bao nhiêu người phân li, có bao nhiêu người nắm tay đi cùng nhau.

Tiếng phát thanh tiêu chuẩn không có tình cảm ở trạm xe lửa truyền vào tai, Lâm Lam phát hiện ra những người ngồi ở bên cạnh mình đang vội vàng xách hành lý lên đi về cùng một hướng, mờ mịt nhìn theo hướng đám người đi tới mới biết là đến lúc kiểm vé, thì ra cô bất tri bất giác ngồi đây đã hai tiếng. Là ai nói chỉ có thời gian hạnh phúc là trôi qua thật nhanh, nhưng vì sao cô cảm thấy một người đang mất mát, mê mang thì thời gian cũng trôi qua nhanh như vậy.

Ngồi trên xe, bên tai là tiếng xe lửa chậm rãi khởi động, tiếng bánh xe chuyển động chậm chậm rồi dần dần nhanh hơn, đây là một quá trình tăng tốc độ khiến Lâm Lam nghĩ tới mình.

Như bị thương cũng có tốc độ, vậy hẳn là một quá trình chậm lại, nhưng vì sao lúc này bị thương trong lòng cô lại chuyển động tăng tốc? Thì ra cuối cùng có một số việc không tới theo lẽ thường, tựa như có một số người có liên quan với nhau nhưng vẫn xa nhau.

Vận mệnh vào hai năm sau lại bắt đầu lần nữa, nhưng Lâm Lam cô đã mệt mỏi, hãy để tất cả kết thúc theo khoảnh khắc cô lên xe lửa đi.

Trên đường về nhà, xa xa Lâm Lam đã nhìn thấy bóng dáng lưng gù của Lâm Quốc Vinh đang ngồi hút thuốc trước cửa, trong phút chốc kia, Lâm Lam rất muốn khóc. Bất tri bất giác năm tháng đã thay đổi quá nhiều người quá nhiều chuyện, khiến cô cảm thấy chỉ cần có ông thì tất cả sẽ không có chuyện gì nữa, ông nội đã già rồi.

"Ông nội, cháu đã về." Đi tới trước mặt Lâm Quốc Vinh, Lâm Lam để hành lý xuống, nghẹn ngào nói.

Vẫn đang im lặng suy nghĩ, yên lặng hút thuốc, Lâm Quốc Vinh nghe thấy giọng nói của Lâm Lam, giật mình rồi lại vui mừng ngẩng đầu lên, nhìn cháu gái trước mắt mình, hai mắt đã rung rung, kích động đến mức môi run rẩy, đứng lên, tay cầm điếu thuốc run rẩy đặt lên vai Lâm Lam, nói không nên lời.

"Ông nội. . . những năm gần đây ông khỏe không? Lâm Lam về thăm ông bà đây." Lâm Lam nhắm mắt lại rồi lại mở ra nhìn Lâm Quốc Vinh, nói, cuối cùng nước mắt cũng không chảy ra.

"Được, tốt! Ông nội rất khỏe! Lâm Lam, cháu về một mình sao? Ngô Dương không về cùng cháu à?" Tay Lâm Quốc Vinh đặt trên vai Lâm Lam, luôn luôn run rẩy, không ngừng cười gật đầu, nói với Lâm Lam.

"À, Ngô Dương, anh ấy. . . anh ấy bận việc nên không thể tới, vốn muốn mấy ngày nữa cùng đi nhưng chúng cháu không có cùng thời gian nên cháu tới trước!" Ánh mắt Lâm Lam lóe lên, nói.

"Về là tốt rồi, về là tốt rồi. Bà nội cũng rất nhớ cháu, bà ấy ở trong phòng đó!"

"Dạ, dạ." Lâm Lam nghẹn ngào nói, gật đầu, đỡ Lâm Quốc Vinh đi vào nhà.

"Lâm Lam, gả cho người ta rồi thì không thể giống như ở nhà, bà nội biết Ngô Dương là một đứa bé tốt, nhưng suy cho cùng thì mẹ chồng không giống như bà nội. Có cái gì thì cháu cũng phải để lại cho mẹ chồng, thường nói gia hòa vạn sự hưng. Đời này của bà nội cũng trải qua như vậy, già rồi cũng không còn nguyện vọng gì nữa, chỉ cần cháu tốt thì cái gì cũng tốt. Nếu cháu về đây mà phiền phức, vậy sau này ít về đi, bên kia vẫn quan trọng hơn." Sau khi ăn xong, bà nội Lâm Lam, Thiện Ngọc Lan vừa rửa chén vừa ý vị sâu xa nói.

Lâm Lam im lặng gật đầu một cái, lặng lẽ rửa chén trong tay. Vừa rồi lúc ăn cơm cô cũng đã nghe Lâm Quốc Vinh nói tới Bạch Nham, cô không ngờ Bạch Nham lại tới đây. Khi Lâm Quốc Vinh nhắc tới chuyện cô và Tô Ngô Dương đã kết hôn thì Lâm Lam chỉ có thể cúi đầu im lặng không nói ăn cơm, có khoảnh khắc cô rất hận Bạch Nham nhưng cũng cảm ơn Bạch Nham. Cô không có cách nào cũng không đành lòng lừa gạt hai ông bà già, Bạch Nham lại làm nó thay cô, mặc kệ có phải là lời nói dối không, ít nhất, lúc nghe được lời nói dối này thì hai ông bà già rất vui mừng, nếu lời nói dối có ý tốt, vậy hãy để cho nó tiếp tục tốt đi.

"Bà nội, cháu đều biết những chuyện này. Bà cứ yên tâm đi, mẹ Ngô Dương đối xử rất tốt với cháu!" Lâm Lam nói đến đây, động tác trong tay nhanh hơn.

"Cuộc đời của phụ nữ chúng ta không dễ dàng gì cho một người đàn ông tốt, bà thấy được Ngô Dương đối xử rất tốt với cháu, sau này cháu phải sống hòa hợp với nó đó!"

Lâm Lam chà rửa chén, trên mặt nước nổi lên một tầng bọt, không trôi khỏi bàn tay cô, Lâm Lam vờn tay hót lên một nắm bọt, nắm chặt tay thành quả đấm, bọt biến thành nước trong lòng bàn tay cô.

"Bà nội đi nghỉ ngơi đi, chén này, một mình cháu rửa là được rồi!" Lâm Lam đột nhiên thả giẻ lau trong tay xuống, cầm tay Thiện Ngọc Lan trong nước lên, rửa sạch rồi lau khô, nói.

Thiện Ngọc Lan cười nhìn Lâm Lam: "Được, được."

"Bà nội sống cùng với ông nội cả đời, bà cảm thấy hạnh phúc sao?" Buổi tối Lâm Lam quấn quýt Thiện Ngọc Lan ngủ chung, lúc này đang ngồi đầu giường nói chuyện với bà.

"Đứa nhỏ ngốc, sao lại hỏi như vậy? Người sống hạnh phúc cả đời vẫn luôn có một người cùng với mình đó thôi!" Thiện Ngọc Lan nghiêng người nhìn Lâm Lam, vén tóc rơi trước trán lên vành tai cho cô, nói.

"Cả đời sao? Bà nội cảm thấy cả đời có dài không?" Trong lòng Lâm Lam đang lẩm nhẩm từ "Cả đời" này, trước kia Tô Ngô Dương nói với cô sẽ sống cùng cô cả đời, mà cô lại thích anh nói mãi mãi với cô; trước kia Bạch Nham luôn sẽ nói với Lâm Lam, chúng ta sẽ mãi mãi sống cùng nhau, ngay cả một đời cô cũng không có được. Cả đời, cuối cùng là xa bao nhiêu? Mãi mãi là xa như vậy sao? Có lẽ, với Lâm Lam cô mà nói, là xa như vậy!

"Cả đời à —— cháu và Ngô Dương đến tuổi này của bà và ông nội rồi sẽ biết, bà nội không có văn hóa gì, không biết phải nói gì! Dù sao thì cả đời của bà nội cứ trôi qua như vậy, bà nội giao cả đời cho ông nội cháu, ông nội cháu cũng giao cả đời cho bà, cháu và Ngô Dương cũng sẽ như vậy."

"Dạ." Lâm Lam cúi đầu dạ một tiếng.

"Lâm Lam?"

"Dạ?"

"Sau này ở bên kia không cần nhớ ông bà, phải phụng dưỡng mẹ chồng cho thật tốt, nếu cháu nhớ ông bà thì gọi điện thoại là được rồi, bà và ông nội cháu chỉ cần biết rằng cháu sống tốt, chúng ta cũng sẽ tốt."

"Bà nội, cháu không ở đây, bà và ông nội nhất định phải tự chăm sóc cho mình thật tốt, muốn ăn cái gì thì mua, không nên tiếc tiền, ông bà tốt thì cháu mới có thể tốt!"

Đầu giường, ánh đèn màu vàng chiếu sáng nửa căn phòng, cũng không hẳn là nửa căn phòng. Lâm Lam nhớ khi còn bé, cô cũng thường xuyên ngồi dựa vào Thiện Ngọc Lan, ngồi ở đầu giường, khi đó cô luôn thích nói một vài chuyện thú vị xảy ra ở trường học với bà, sau khi nói xong thì cùng Thiện Ngọc Lan cong người cười, sau đó Thiện Ngọc Lan sẽ vuốt mặt cô, cười nói: "Lâm Lam của chúng ta giỏi nhất là làm người ta vui vẻ!"

"Bà nội, chúng ta ngủ đi."

"Ừ, ngủ thôi."

Tắt đèn ở đầu giường, trong nháy mắt đèn tắt đi, Lâm Lam cảm thấy trước mắt là một vùng tối tăm, không có một tia sáng.

"Bà nội, ngủ ngon." Đắp kín chăn bông cho Thiện Ngọc Lan xong, Lâm Lam nhỏ giọng nói.

"Ừ."

Lâm Lam nghiêng người rúc vào trong lòng Thiện Ngọc Lan, nghe tiếng hít thở vững chãi của bà giống như khi cô còn bé.

Chung quanh bắt đầu yên tĩnh lại, thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng kêu của con dế, con dế vào mùa thu.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Đi dạo chợ một vòng, Lâm Lam chọn vài thứ mà ông bà nội thích ăn, sau đó đi tới tiệm thuốc mua một chút thuốc bổ và thuốc trị ho khan rồi mới về nhà. Tối qua Lâm Lam luôn nghe thấy tiếng ho khan của Lâm Quốc Vinh truyền tới từ căn phòng bên cạnh, buổi sáng hỏi ông, ông chỉ nói là mấy ngày trước bị cảm, trong nhà không có thuốc cảm nên kéo tới bây giờ.

Về đến nhà, Lâm Lam đặt đồ trong tay xuống, rót một chén nước ấm rồi cầm thuốc trị ho khan, đi tới chỗ bãi đất trống mà Lâm Quốc Vinh đang phơi nắng, ngồi xổm xuống trước mặt ông, nói: "Ông nội, đây là thuốc trị ho khan cháu mới vừa mua, ông uống trước mấy viên được không? Ông đã già mà còn ho khan như vậy thì sẽ hư phổi đó." Nói xong, lấy mấy viên thuốc trong hộp thuốc ra đưa tới trước mặt Lâm Quốc Vinh.

Lâm Quốc Vinh cười ha hả nhận lấy thuốc trong tay cô rồi bỏ vào miệng, tay vẫn run rẩy. Lâm Lam đưa nước tới bên miệng Lâm Quốc Vinh để ông nuốt thuốc xuống, nhưng không vội đứng lên.

"Ông nội, sau này bị bệnh nhất định phải nhớ uống thuốc, nếu kéo dài thì bệnh sẽ nặng, lúc đó làm sao bây giờ?" Lâm Lam nhìn Lâm Quốc Vinh, trong lòng rất khó chịu, đau lòng, vuốt nhẹ vết nhăn trên mặt Lâm Quốc Vinh. Đầu ngón tay truyền đến xúc cảm sần sùi, nhìn mặt không có chút thịt nào, trong mắt càng thêm đau lòng, nói: "Ông nội, Lam Lam chưa từng chăm sóc ông bà thật tốt!"

Tay Lâm Quốc Vinh run run cầm tay của Lâm Lam đang đặt trên mặt mình, nói: "Lam Lam, ông nội già rồi, có một số bệnh không phải chăm sóc tốt là có thể không có, ông nội biết trong lòng Lam Lam lo lắng cho ông và bà nội, ông nội đều biết."

Lâm Lam ngẩng đầu nhìn Lâm Quốc Vinh, ánh mặt trời chiếu trên người ông khiến Lâm Lam cảm thấy ông rất bình thản, Lâm Lam đứng lên, nói: "Ông nội, cháu đi nấu ăn đây, nấu xong sẽ gọi ông!"

Trên mặt Lâm Quốc Vinh vẫn còn ý cười, nhìn Lâm Lam, vẫy tay nói: "Đi đi, đi đi."

Lâm Lam thấy Thiện Ngọc Lan cầm quả ớt ném vào trong nồi khoai sọ mình đang xào, nói: "Bà nội, ông bà đã lớn tuổi, sau này nên ít ăn ớt, ăn nhiều sẽ không tốt cho cơ thể."

"Cùng ông nội cháu ăn ớt cả đời rồi, giờ không ăn nữa thật đúng là không quen." Thiện Ngọc Lan vừa cắt rau vừa nói.

"Bà nội, sau này ăn ít đi là được rồi. Đúng rồi, bà nội, sau này ông nội bị bệnh nhất định phải nhớ mua thuốc cho ông, không được kéo dài giống như vậy nữa, sẽ kéo thêm bệnh khác tới."

"Ừ, bệnh của ông nội cháu. Lam Lam, cháu nên đổ nước vào đi, bằng không khoai sọ sẽ cháy xém đó!" Thiện Ngọc Lan đặt dao trong tay xuống, múc một muôi nước đưa cho Lâm Lam.

Lâm Lam nhận lấy muôi Thiện Ngọc Lan đưa tới, vẫn đưa lưng về phía bà, cô không nhìn thấy tình cảm cố nén trong mắt Thiện Ngọc Lan khi bà nói những lời đó, cô cũng bỏ qua câu nói Thiện Ngọc Lan chưa nói xong.

"Dạ, bà nội, bà cắt rau xong rồi thì đi ra nói chuyện với ông nội đi, phơi nắng đi, một mình cháu nấu là được rồi." Lâm Lam biết bà đứng ở chỗ này nữa thì không biết mình nấu lúc nào mới xong, mặc kệ thế nào cô cũng hi vọng lúc mình còn ở đây thì sẽ không để lại bất kỳ tiếc nuối gì với hai ông bà quan trọng nhất đối với mình.

Dùng chiếc đũa đâm một miếng khoai sọ trong nồi, Lâm Lam vẫn chưa chắc chắn nên gấp một miếng lên để mình thử, xác định đã mềm rồi mới cho gia vị vào, sau đó múc vào chén.

Lúc này Lâm Quốc Vinh cười với cô, Lâm Lam thấy ông nội thật sự đã già rồi, trước kia lúc những người bạn của ông rưng rưng, Lâm Quốc Vinh luôn sẽ khoe khoang trước mặt Lâm Lam là rằng ông rất cứng, bây giờ cũng chỉ còn lại vài cái răng mà thôi.

Lâm Lam biết Lâm Quốc Vinh rất thích ăn khoai sọ, sọ quá cứng ông lại không ăn được.

Bóc một nắm hành lá ở trong chén bên cạnh rắc lên trên nồi khoai sọ, Lâm Lam biết đời này của Lâm Quốc Vinh không thể thiếu hành lá, ngay cả chuyện cô thích ăn hành lá là bị ảnh hưởng của ông!

Lâm Lam dùng cái muôi múc lên một ít nước canh sau đó thổi nhẹ, ném thử một ngụm, hài lòng cười gật đầu, cuối cùng đổ nước sôi vào rau và mì trong tô, ông bà nội lớn tuổi chỉ thích ăn những món dễ làm dễ ăn.

Cời tạp dề xuống, chuyển canh lên phòng khách, nhìn một bàn đồ ăn, Lâm Lam cười hài lòng, đi ra phía ngoài.

"Ông nội, bà nội, ăn cơm!" Nói đến đây thì Lâm Lam đã chạy tới trước mặt ông bà nội, cô khom người đỡ Lâm Quốc Vinh đứng dậy, đi từng bước từng bước cẩn thận. Tay đặt trên quần áo của Lâm Quốc Vinh, khí nóng truyền vào bàn tay, đó là hơi ấm bị ánh mặt trời chiếu vào lưu lại, Lâm Lam cảm thấy rất ấm.

"Ông nội, hôm nay cháu nấu một vài món ông và bà nội thích ăn, hôm nay ông và bà nội nhất định phải ăn nhiều một chút đó!" Lâm Lam đỡ Lâm Quốc Vinh, lăm dáng về lăm nững khi còn bé, nói.

Lâm Quốc Vinh vui vẻ gật đầu, bước chân run rẩy. Ông nhớ khi Lâm Lam còn bé luôn sẽ cầm bài thi chạy đến bên cạnh ông, nói với ông: "Ông nội, xem cháu thi tốt chưa nè! Ông nội, có phải nên khích lệ cháu không nè! Lần sau cháu thi sẽ có thành tích tốt hơn!" Lâm Quốc Vinh nhớ lúc đó Lâm Lam chỉ cao đến thắt lưng của mình, ông luôn nắm tay cháu gái dẫn đi tới tiệm tạp hóa gần đây rồi mua kẹo cho cháu gái ăn, ông còn nhớ cháu gái thích ăn kẹo que nhất, đủ màu. Nhưng chỉ thoáng một cái, Lâm Lam cũng đã lớn như vậy, thế mà ông lại già, muốn đi một chút cũng phải có người đỡ.

Lâm Lam nhớ khi cô còn bé luôn thích nắm tay của ông nội đi tới tiệm tạp hóa gần đây mua kẹo ăn, cô còn nhớ cô thích ăn kẹo que nhất, kẹo que trong suốt lại có nhiều màu khác nhau, mỗi một viên kẹo que đều có một màu, phía dưới là một cây tre nhỏ đã được vót, Lâm Lam nhớ mình thích nhất là ném từng viên một rồi mới ăn. Cô luôn cầm một viên kẹo que sau đó nói với ông nội: "Ông nội, hôm nay cháu sẽ ăn hết kẹo màu này trước, chờ lần sau cháu

lại thi có thành tích tốt, ông lại mua cho cháu kẹo màu này nha!"

"Thật muốn ăn lại kẹo que khi còn bé thường ăn, tiếc là bây giờ không mua được rồi!" Lâm Lam bắt tri bắt giác nói ra.

Lâm Quốc Vinh nghe Lâm Lam nói như vậy đột nhiên dừng bước, đưa tay sờ đầu Lâm Lam, nói: "Lâm Lam đã lớn như vậy mà còn nhớ đến kẹo que sao, bà nội Lâm Lam nói xem có phải Lâm Lam vẫn giống như đứa bé không?"

Thiện Ngọc Lan đi bên cạnh Lâm Lam, cười hiền lành, nếp nhăn trên mặt rất sâu hiện đầy trên mặt bà: "Đúng vậy, Lâm Lam ở trong mắt bà vẫn là một đứa bé! Tôi hôm qua không phải quần quít muốn ngủ với bà sao?"

"Ai nói, ông và bà nội không biết đó thôi, cháu. . . ." Nói tới đây Lâm Lam đột nhiên khép chặt miệng.

"Sao lại không khoe với ông nội tiếp hả?" Lâm Quốc Vinh đợi một hồi không thấy Lâm Lam nói tiếp, bèn nói.

"Cháu cũng sắp 30 tuổi, sao còn nhỏ chứ!" Lâm Lam cười để che giấu cảm xúc của chính mình, câu "Cháu sắp làm mẹ rồi!" Nhưng cuối cùng lại không có nói ra.

"Đúng vậy, Lâm Lam là người lớn rồi, vậy lúc nào thì sinh một thằng nhóc mập mạp cho chúng ta ôm đây, đến lúc đó bà và ông nội cháu sẽ không lại nói Lâm Lam là con nít nữa!" Thiện Ngọc Lan không biết những suy nghĩ lúc này trong lòng Lâm Lam, nửa đùa nửa thật nói.

Lâm Lam nghe xong, dừng bước, quay đầu làm nũng gọi Thiện Ngọc Lan: "Bà nội!"

"Được, được, bà nội không nói! Nhưng Lâm Lam sẽ phải có một ngày như vậy đó!"

Trong tiếng cười của Thiện Ngọc Lan, Lâm Lam chỉ im lặng, cúi đầu đi từng bước từng bước cùng với Lâm Quốc Vinh. Cô không phải không muốn nói cho ông bà biết là mình đã mang thai, nhưng thân phận bây giờ của cô, nói ra rồi thì ngộ nhờ có một ngày ông bà biết cô không phải lấy Tô Ngộ Dương mà là lấy Bạch Nham, mà còn lại ly hôn, ông bà sẽ lo lắng cho cô như thế nào đây? Lâm Lam thật sự không đành lòng nhìn một ngày như thế, cô thà rằng chờ cuộc sống của mình ổn định rồi mới nói tất cả mọi chuyện cho ông bà biết. Làm như vậy là lựa chọn tốt nhất. Lâm Lam nghĩ, đến lúc đó, có lẽ mình đã sinh con rồi, có lẽ tất cả đã tốt rồi, mà ông và bà nội nhìn thấy cháu ngoại của mình nhất định là rất vui mừng.

"Ông nội ném thử khoai sọ này đi, cháu nấu sắp thành cháo rồi!" Lâm Lam cẩn thận gấp một miếng khoai sọ bỏ vào chén của Lâm Quốc Vinh, Lâm Quốc Vinh uống một hớp rượu xong, cầm đũa lên muốn gấp khoai sọ trong chén lên, bắt đắc dĩ, tay vẫn run run, làm thế nào cũng không gấp lên được.

Lâm Lam nhìn Lâm Quốc Vinh gấp khoai sọ bỏ vào cái thìa bên cạnh, nói: "Ông nội, gần đây cháu thấy tay ông luôn luôn run run, sao vậy? Có phải chỗ nào trong cơ thể khó chịu không?"

Lâm Quốc Vinh cầm thìa lên cắn một cái nói: "Lớn tuổi rồi nên khó tránh khỏi chân tay vụng về."

Lâm Lam chỉ lo lắng nhìn Lâm Quốc Vinh.

"Lâm Lam, ông nội cháu chỉ là lớn tuổi, không có sức lực, không có gì đâu!" Thiện Ngọc Lan nói.

"Ông nội, lúc này cháu có mua chút thuốc bổ, lát nữa ông uống mấy viên đi."

Mặc dù trong lòng cảm thấy có gì đó không bình thường, nhưng vẫn ăn xong một bữa cơm yên bình và ấm áp.

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào từ ngoài cửa sổ, Lâm Lam đang trong chăn vươn tay ra vuốt thẳng cái lưng mỏi, bên cạnh không còn Thiện Ngọc Lan vì bà đã thức dậy từ sớm chuẩn bị bữa sáng cho cô và ông nội.

Thả tay xuống Lâm Lam lẳng lặng nằm trên giường nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào người luôn ấm áp, Lâm Lam nhớ khi cô còn bé thì mình thích nhất là mùa đông nằm lười trên giường, cảm nhận ánh mặt trời chiếu vào người mang tới cảm giác ấm áp.

Buột tóc lại, đứng lên, Lâm Lam có chút lưu luyến không rời, ti mi nhìn khắp phòng lại một lần. Thấm thoát về nhà đã một tuần, ngày hôm qua Thiện Ngọc Lan nói Lâm Lam về lại nhà chồng, nói cứ ở đây hoài thì nhà chồng sẽ nói này nói nọ. Mặc dù còn muốn sống tiếp ở đây, nhưng Thiện Ngọc Lan nói đúng, nếu cô lại ở lại sợ ông bà nội sẽ nghi ngờ, bắt đắc dĩ, lắc đầu một cái.

Cuối cùng vẫn phải rời khỏi, chỉ là có chút không bỏ được, cũng có chút lo lắng.

"Lâm Lam, cháu dậy rồi à, bà đang định gọi cháu dậy đây! Hôm nay bà đặc biệt nấu chè trứng gà cho cháu, nguội rồi thì sẽ ăn không ngon nữa đâu." Lâm Lam vừa mới mặc quần áo xong thì Thiện Ngọc Lan đi vào.

"Dạ, bà nội, lần này cháu trở về không biết lúc nào mới có thể trở về nữa, nếu bà và ông nội có chuyện gì thì gọi điện cho cháu." Nói xong, Lâm Lam nhanh chóng viết ra số điện thoại của mình lên giấy rồi dán ngay đầu giường của ông bà nói: "Cháu dán ở đây, nếu có chuyện gì thì nhất định phải gọi điện cho cháu đó! Bà nội, sau này cháu không ở đây, ông bà cần phải chăm sóc bản thân mình! Thời tiết sắp chuyển lạnh rồi, bà và ông nội nhớ phải mặc nhiều quần áo! Còn nữa, ngày hôm qua cháu mua áo khoác lông nhớ lúc trời lạnh nhất định phải mặc, đừng để trong tủ không nhớ lấy ra mặc!"

"Cháu yên tâm về nhà chồng đi, bà và ông nội cháu đều biết rồi! Cháu về nhà chồng rồi cũng phải thật tốt đó, gặp chuyện gì thì cũng phải nhẫn nại một chút!" Thiện Ngọc Lan nghe Lâm Lam nói một hồi, trên mặt tràn đầy ý cười.

"Chỉ cần ông bà tốt, cháu ở nhà chồng cũng sẽ cảm thấy tốt. Bà nội, cháu."

"Hả, còn gì muốn nói sao?" Thiện Ngọc Lan nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu qua lưng Lâm Lam vào đây, một vùng màu trắng, nhưng mặt của Lâm Lam mờ mờ có chút không nhìn thấy rõ.

"Không có gì, tất cả chỉ cần ông bà tốt là được rồi." Lâm Lam chỉnh lại quần áo, cười nói với Thiện Ngọc Lan.

"Nhanh ra ăn chè trứng gà đi, nguội rồi thì mùi vị khác đó." Nói xong, Thiện Ngọc Lan xoay người đi xuống lầu.

"Lần này cháu phải đi tới một nơi rất xa, ông bà nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe!" Lâm Lam xoay người, hướng về phía mặt trời ngoài cửa sổ nói.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Khi Lâm Lam lại xách hành lý đứng trong trạm xe lửa lần nữa thì tâm tình của cô đã khác rồi.

Mặc dù bây giờ không phải là lúc cao điểm, nhưng trạm xe lửa vẫn đông nghịt người, cửa vào phòng đợi lại càng mấy lớp người vây quanh. Lâm Lam kẹp chặt túi đồ sau đó chen vào đám người.

Chen lách trong đám người Lâm Lam chỉ cảm thấy mình liên tục bị người trái đẩy phải chen, ngay cả như thế cũng có vẻ khó khăn. Lâm Lam cảm hành lý của mình thật chặt, rất sợ không cẩn thận sẽ bị người chen lấn xô đẩy làm rơi túi đồ, thế mà cô còn là một cô gái, vừa muốn cầm túi đồ trong tay thật chặt vừa muốn tìm ra một đường có thể thoát khỏi đám người này, có vẻ khó khăn.

Lâm Lam cảm thấy hông của mình bị người ta đụng một cái, truyền đến đau đớn. Lâm Lam nghĩ có thể là ai đó không cẩn thận đụng phải, bắt đắc dĩ thả tay đang kẹp chặt túi đồ ra đưa về phía eo, nắn bóp.

Cứ giằng vò, chen lấn ở trong đám người mười mấy phút, rốt cuộc Lâm Lam cũng vào được phòng đợi. Sau khi vào phòng đợi, Lâm Lam mới thở phào nhẹ nhõm, mặc dù trong phòng đợi không ít người, nhưng vẫn trống trải hơn cửa ra vào rất nhiều. Lấy vé xe lửa trong túi đồ ra, đi tới chỗ đợi xe cần đi, giống như ngày trước, tìm một chỗ ngồi khá xa với chỗ kiểm vé.

Ngẩng đầu nhìn kênh Cctv trên tivi đang phát một bộ phim Hàn《Tình yêu》, trước giờ Lâm Lam không thích xem phim Hàn, cô luôn cảm thấy phim Hàn rất buồn, tình yêu quá nhẹ nhàng, cô không tin sẽ có tình yêu như vậy. Nhưng Lâm Lam rất thích xem ba bộ《Tình yêu》này, xem Lý Thương Ngân trên tivi, Lâm Lam không khỏi nghĩ đến mình. Sự giống nhau là từ nhỏ mất đi mẹ, chưa cưới ở chung, chưa cưới mang thai lại bị vứt bỏ, tái hôn với người khác. 《Yêu làm cho chúng ta sống cùng nhau》, kết cục là Lý Thương Ngân vẫn sống cùng Trường Tú, trải qua bao nhiêu đau khổ, khó khăn lại vẫn yêu nhau, cuối cùng vẫn đề bọn họ đi cùng với nhau, nhưng cuối cùng Lâm Lam cô sẽ có một kết cục như thế nào đây?

"Đến Côn Minh đi du lịch hay là đi công tác vậy?" Lâm Lam đang chìm vào trong dòng suy nghĩ, đột nhiên bên cạnh truyền đến giọng nam khiến cô lấy lại tinh thần.

Quay mặt sang Lâm Lam thấy đó là một thanh niên trẻ cỡ trên dưới hai mươi tuổi, lúc này anh ta đang cong khoe miệng mỉm cười nhìn Lâm Lam, nụ cười tươi trên khuôn mặt thanh tú của anh ta thoát nhìn có vẻ sáng lạn và sạch sẽ.

"Du lịch." Lâm Lam cười gật đầu một cái với anh ta, lạnh nhạt nói.

"Một mình sao?" Anh ta vẫn duy trì nụ cười vừa rồi nhìn Lâm Lam.

"Ừ." Lâm Lam quay đầu không nhìn anh ta nữa, vẫn nhàn nhạt đáp.

"Tôi cũng một mình! Tôi cũng muốn đi chơi vui vẻ, đi Côn Minh mấy lần rồi, nhưng lại không có lần nào đi chơi cả! Mỗi lần đều là đi công tác, vội vàng đi lại vội vàng về, aiz. . . trong lòng thật sự cảm thấy uống công tới Côn Minh mấy lần!" Anh ta dường như không nhận ra Lâm Lam lạnh nhạt, thờ dãi tự nói.

Lâm Lam nghe giọng nam bên tai nhưng không nói gì hết, nhìn chăm chăm tivi trước mặt, nhưng cũng không xem được cái gì.

"Đi một mình không cảm thấy cô đơn sao?" Ngừng một chút, anh ta đột nhiên hỏi.

Cô đơn? Trong mắt tôi đi một chút, nhưng mà, Lâm Lam hơi bực mình quay đầu lại nhìn anh ta nói: "Không cảm thấy! Xin hỏi anh hỏi cái này có chuyện gì không?"

Phản ứng của Lâm Lam hiển nhiên ngoài dự đoán của anh ta, nụ cười trên mặt lập tức phai nhạt đi, hơi mất mát, quay mặt đi không nhìn Lâm Lam nữa.

Thấy phản ứng của anh ta, Lâm Lam mới ý thức phản ứng vừa rồi của mình có hơi quá, há mồm muốn nói xin lỗi lại mắc kẹt trong cổ họng.

"Xin lỗi, vừa rồi quá đường đột! Dù sao cũng chưa quen lắm, lại hỏi vấn đề như vậy. Nhưng cô đừng hiểu lầm, tôi không phải là người xấu." Sau một lúc, anh ta cúi đầu nhàn nhạt nói, giọng nói không khỏi có chút mất mát và bất đắc dĩ.

"Xin lỗi, vừa rồi tôi cũng hơi quá, anh cũng đừng để ý." Lâm Lam nhìn chằm chằm ti vi, hơi xấu hổ nói.

Ti vi trước mặt vẫn đang chiếu phim, cô không nghe thấy những người trên tivi nói gì, vậy mà phụ đề (chữ thuyết minh) đã mất rồi lại khiến trong lòng cô co rút.

"Không phải hai người yêu nhau sao? Vì sao phải chia tay?" Trên ti vi là Khương Kim và Khương Ngân đang ngồi đối diện nhau trên giường, "Thời gian dài, anh ấy sẽ quên em." Với những lời này của Khương Ngân, Khương Kim lại hỏi một vấn đề khác.

Lâm Lam nhắm mắt lại nghĩ, nếu yêu nhau, vì sao phải chia tay? Cũng bởi vì yêu cho nên không muốn để người kia phải khó xử, cho nên chỉ có thể chia tay, cho nên chỉ có thể đợi thời gian xóa đi.

"Quê tôi ở một nơi ở phương bắc, cách thành phố rất xa, tốt nghiệp đại học xong liền đi tới thành phố này, ở trong thành phố này tôi chỉ có một mình, mỗi ngày trừ đi làm chính là về nhà, tiếng động duy nhất trong nhà chính là tiếng gõ bàn phím máy vi tính. Mặc dù sống như thế mấy năm, nhưng tôi vẫn không quen cô đơn như vậy, cho nên mỗi lần tôi đi công tác, cuối cùng tôi cũng không nhận được muốn tìm một người nói chuyện. Hi vọng chuyện vừa rồi sẽ không làm cô quá lúng túng!" Giọng nam xuyên thấu qua tiếng người hỗn tạp xung quanh truyền vào tai Lâm Lam.

"Cô đơn sao? Một mình rất cô đơn!" Mở mắt ra Lâm Lam nhìn về phía trước lẩm bầm, lời anh ta nói khiến cô nhớ lại thời gian một mình cô sống trong căn nhà nhỏ. Rõ ràng chỉ là vấn đề thêm hoặc bớt đi một người, nhưng vốn là hai người vui vẻ chỉ còn lại một mình cô đơn mà thôi, có vẻ đó là cô đơn lạnh lẽo và bất lực.

Anh ta nghe Lâm Lam nói, giật mình ngẩng đầu nhìn gò má của Lâm Lam, cô ấy cũng cô đơn sao? Anh ta quay mặt lại giống như Lâm Lam nhìn về phía trước. "Vì sao không tìm một người cùng đi du lịch?"

Lâm Lam cong khóe miệng, lấy sing-gum trong túi ra, lấy một miếng đưa tới trước mặt anh ta, nói: "Ăn không?"

Anh ta nghi ngờ nhìn cô, nhận lấy kẹo sing-gum trong tay cô, từ từ lột giấy bọc ngoài ra bỏ vào miệng.

Lâm Lam cười nhìn động tác của anh ta, sau đó lấy một miếng ra bỏ vào miệng.

"Vì một mình sẽ không bị thương hại." Nhai kẹo sing-gum, hương vị quýt nhàn nhạt trong miệng.

Anh ta cúi đầu, nhai từ từ kẹo sing-gum trong miệng: "Muốn đi đâu chơi?"

"Đi Tây Song Bản Nạp."

Anh ta dừng nhai kẹo, nhìn chằm chằm sàn xe một lúc lâu nói: "Hứa Mặc, còn cô?"

"Lâm Lam."

Tiếp là một trận im lặng.

"Cô ở toa xe nào? Không để ý, tôi tới chỗ cô được không?" Anh ta hỏi.

Lâm Lam lại lấy vé xe trong túi ra lần nữa, nhìn chằm chằm một lúc lâu, làm sao cũng không nói ra được mấy con số đơn giản kia.

"Tôi chỉ muốn trên đường đi có một người bạn để nói chuyện, không có ý xấu gì, nếu cô lo lắng, vậy. . . . thì thôi." Hứa Mặc cúi đầu, liếc mắt nhìn chằm chằm giày của Lâm Lam, nói.

"Toa 12 giường số 6 ở dưới." Hứa Mặc vừa nói xong Lâm Lam liền nói. Nhìn Hứa Mặc trước mắt, trong lòng Lâm Lam một trận đau đớn, đó là đồng tình vì hoàn cảnh lận đận như nhau sao? Lâm Lam lặng lẽ hỏi mình.

Tiếp lại là một trận im lặng.

"Muốn ăn kẹo không? Tôi có mang theo một ít." Anh ta chợt ngẩng đầu cười nhìn Lâm Lam, đó là một nụ cười sáng lạn nhưng cũng có chút xấu hổ.

"Được." Lâm Lam cũng cười nói với anh ta.

Hứa Mặc lấy một hộp kẹo trái cây trong túi đồ ra đưa tới trước mặt Lâm Lam: "Ăn ngon lắm, lúc ở một mình tôi rất thích ăn cái này."

Lâm Lam thấy lưng anh ta đeo một ba lô lớn: "Anh hay dùng ba lô này đi công tác sao?"

"À? Đúng vậy, dù sao bây giờ cũng không gặp khách hàng, tùy ý thôi!" Hứa Mặc nói qua, chuyển hộp kẹo lại gần hơn.

Nhận lấy kẹo, nhìn qua lớp nilon trong suốt xuyên thấu, bên trong có kẹo đủ mọi màu sắc, Lâm Lam không nhịn được nhẹ giọng bật cười.

Hứa Mặc hơi xấu hổ cười nói: "Để cô chê cười."

"Không có, chỉ đột nhiên cảm thấy tôi nên quen biết anh sớm một chút." Nhỏ kẹo sing-gum ra, Lâm Lam cười mở hộp kẹo ra, bóc một viên, là màu hồng, cầm trong tay, cười với Hứa Mặc, bỏ vào miệng.

"Quen biết tôi sớm một chút để được ăn kẹo trái cây sớm một chút sao? Ha ha —— sao hả, ăn ngon chứ?" Hứa Mặc nhìn Lâm Lam, mong đợi nói.

"Ừ, không tệ. Ngọt nhưng không ngấy, mềm nhưng không dính răng." Lâm Lam nhai kẹo trái cây, hài lòng nói.

"Đúng đó, lúc tâm tình không tốt thì ăn kẹo này, cảm giác vị ngọt trong miệng thì tâm tình sẽ khá hơn một chút. Cô thì sao? Lúc tâm tình không tốt thì cô thường làm gì?" Hứa Mặc nói xong cũng bóc một viên kẹo trái cây ném vào miệng, Lâm Lam thấy kẹo đó là màu xanh dương.

"Không làm gì hết, chỉ ngẩn người."

"Như vậy cũng không tốt, lúc tâm tình không tốt thì phải tìm đồ gì đó phát tiết một chút mới được." Hứa Mặc và Lâm Lam ăn từng viên từng viên, "Nếu không, cô hãy giống tôi đi, sau này lúc tâm tình không tốt thì ăn kẹo này?" Nói xong lắc lắc cái hộp với Lâm Lam.

Lâm Lam nhàn nhạt cười với Hứa Mặc, người này khiến cô có cảm giác thân thiết.

"Cô đi sau lưng tôi là được rồi, coi như tôi trở thành anh hùng dẫn đường cho cô!" Đang xét vé Hứa Mặc kéo ba lô ra sau lưng, cầm hành lý của Lâm Lam, vỗ ngực nói.

Lâm Lam chỉ cười nhìn anh ta, người này, cô cảm thấy có thể tin tưởng.

Đưa Lâm Lam đưa tới cửa phòng, Hứa Mặc mới đưa hành lý cho cô, nói với cô: "Tôi ở toa 9, lát nữa sẽ tới tìm cô!" Sau đó cười với Lâm Lam rồi đi về toa của mình, Lâm Lam thấy anh ta đi được nửa đường còn quay đầu nhìn mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Nằm trên giường Lâm Lam nhớ tới chuyện vừa rồi với người tên Hứa Mặc kia, anh ta là một người như thế nào? Chắc cũng rất cô đơn cho nên mới phải tìm tới cô, vì cô cũng là một người rất cô đơn!

Không ngờ lại nhìn thẳng vào mắt của người nằm trên giường đối diện, Lâm Lam giật mình vì lúc này cô gái đó lại nhìn chăm chăm mình, trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau hai người đều tự giác dời ánh mắt đi.

Đó là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, lúc mới vào buồng xe Lâm Lam cố tình quan sát cô gái này, môi hơi vênh lên, lỗ mũi hơi lớn, lúc ngửa đầu khiến Lâm Lam nghĩ tới lỗ mũi con heo. Nhìn toàn thân cô gái này mặc đồ thành thực nhưng chưa thoát ra được vẻ trẻ con, Lâm Lam đoán cô gái này vẫn còn là một học sinh.

"Còn đang đi học sao?" Một cảnh bốn mắt nhìn nhau lúc này đột nhiên khơi dậy ham muốn nói chuyện với cô gái này của Lâm Lam.

"Ừ, ít giờ học, ở trường học cũng rảnh rồi nên chạy tới đây!" Cô gái vừa nói chuyện, cúi đầu cầm bút viết gì đó trên giấy.

Lâm Lam nhìn bút trong tay cô gái này không ngừng đơng đưa, hỏi: "Viết gì vậy?"

Cô gái chợt dừng bút, ngẩng đầu nhìn Lâm Lam, ánh mắt lưỡng lự nhìn qua nhìn lại trên người Lâm Lam. "Biết vì sao vừa rồi tôi nhìn cô như vậy không?" Cuối cùng ánh mắt dừng lại nhìn thẳng vào mắt cô, cô gái đột nhiên hỏi một vấn đề như vậy.

Lâm Lam nhìn vào mắt cô gái này, không hiểu lắc đầu: "Vì cái gì?"

"Tôi cảm thấy cô rất giống một người." Lúc cô gái nói đến đây, đầu lại cúi thấp xuống, đặt vở trên đầu gối lại bắt đầu viết tiếp.

"Bạn học của cô sao?" Lâm Lam cũng dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ di động.

"Không phải. Là nữ chính trong tiểu thuyết của tôi." Cô gái nhàn nhạt nói, trong phút chốc tay cũng không ngừng viết.

"Hả? Cô đang viết tiểu thuyết sao?" Lâm Lam quay mặt lại nhìn cô gái trước mắt này để cô cảm thấy là một nữ sinh rất kỳ lạ: "Chỗ nào giống vậy?"

"Khí chất." Cô gái dừng bút lại nhìn Lâm Lam, "À, nói thế nào đây?" Con người của cô gái chuyển qua chuyển lại, nhìn nóc buồng xe, cắn cắn bút nhớ lại, "Hai người giống nhau về khí chất trời sinh, rất nhiều người cho rằng khí chất chỉ là hành vi cử chỉ của một người, người vừa sinh ra đã định trước thể rồi. Nhưng về mặt tâm lý học không cho là như vậy, bọn họ cho rằng khí chất dựa trên cơ sở tổ chất sinh lý của một người, thông qua cuộc sống thực tiễn, dưới tình trạng đó ảnh hưởng mà thành. Khí chất là có thể thay đổi, tựa như khí chất của Lâm Đại Ngọc là u buồn, mà người có khí chất giống nhau thì hấp dẫn nhau. Nói vậy cô hiểu không?" Nói xong cô gái chợt cúi đầu nhìn chằm chằm Lâm Lam.

Nghe một đồng lời bàn của cô gái này, Lâm Lam bắt đầu đi lắc đầu một cái: "Cô nói đơn giản một chút thì tôi có lẽ có thể nghe hiểu."

"Ừ, quả nhiên tôi là một người không giỏi trong việc biểu đạt!" Cô gái hình như có chút bất đắc dĩ, khép quyển vở lại, suy nghĩ một chút, nói: "Khí chất trên người cô biểu hiện ra một vài chỗ giống như nữ chính trong tiểu thuyết của tôi, ví dụ nữ chính tôi viết là một người mang theo khí chất bi thương, aiz... có lẽ nói chính xác hơn phải là chạy trốn, gặp chuyện thì thích buồn bực ở trong lòng, sau đó lại thầm suy đoán đủ kiểu, cùng với giả thiết. Luôn nghĩ nếu chuyện không như vậy thì sẽ thế nào, chính là một người như vậy. Tôi cảm thấy trên người cô cũng có khí chất này." Nói xong mở quyển vở ra, cầm bút nhưng không viết, chỉ nhìn chỗ trống trên giấy suy nghĩ.

"Thật sao? Thì ra có mấy lần cô có thể nhìn thấu tôi!" Nghe lời của cô gái này Lâm Lam từ chối cho ý kiến, nói, "Tiểu thuyết của cô tên là gì?"

"Hạnh phúc nơi khúc quanh." Lâm Lam thấy ánh mắt của cô gái này sáng lên, tay lại bắt đầu không ngừng chuyển động, hình như nghĩ tới tình tiết gì đó.

"Hạnh phúc nơi khúc quanh sao? Kết cục hạnh phúc của nhân vật chính ra sao?" Lâm Lam đột nhiên rất muốn biết cô gái trong tiểu thuyết giống mình đó sẽ hạnh phúc hay không, sợ cô gái đó chỉ là một nhân vật hư cấu.

Cô gái vừa viết vừa gật gật đầu: "Tôi thích kết cục hạnh phúc."

"Thật sao? Tóm lại đa số mọi người đều thích hạnh phúc." Lâm Lam nhìn cô gái trước mắt này, lúc này cô gái đang bĩu môi mỉm cười, Lâm Lam nghĩ chắc là đang viết chuyện hạnh phúc đúng không?.

"Cô có muốn nghe tôi nói vì sao lại có tên là Hạnh phúc nơi khúc quanh một chút không?" Cô gái vẫn cúi đầu viết gì đó.

"Hà? Vì sao?" Lâm Lam cảm thấy nói chuyện với cô gái này có thể làm cô cảm thấy hứng thú, dường như trong lòng cô có một vài ý tưởng.

"Người bình thường đều thích đi trên một con đường thẳng tìm kiếm những thứ mình muốn, hạnh phúc cũng như thế. Nhưng có rất nhiều thứ sẽ không nhất định xuất hiện trước mắt cô, dĩ nhiên, cũng có một số người may mắn vẫn có thể thuận lợi đi tới, sau đó tìm thứ mình muốn, nhưng đa số mọi người đều không may mắn như vậy, cho nên có đôi khi chúng ta phải suy nghĩ một vài chuyện theo một hướng khác, chuyển sang cách làm khác để làm một vài chuyện. Tôi nói những thứ này cô hiểu không?" Cô gái chợt ngừng lại hỏi.

"Ừ." Lâm Lam cười nhìn nữ sinh trước mắt.

"Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải nghi ngờ khả năng lý giải của cô, mà con người của tôi không giỏi biểu đạt. Không cho cô cười nha! Lúc tôi nói những thứ này với bạn học, cả đám đều thích lắc đầu nhìn tôi nói không hiểu, cho nên tôi mới sợ cô cũng không hiểu." Cô có chút chán nản cầm bút gãi gãi đầu.

"Tôi hiểu mà, cô tiếp tục đi." Lâm Lam rất muốn biết cô gái này còn có thể nói ra những thứ gì.

"Rất nhiều người cho rằng hạnh phúc là một thứ gì đó không bắt được, chỉ có thể cảm nhận, nhưng thật ra nó cũng chỉ là một đồ vật mà thôi, cô để ý là có thể phát hiện nó giống thứ gì đó có hình dạng ở bên cạnh chúng ta. Ví dụ nếu là hình tròn, vậy người có được hạnh phúc này thật sự rất may mắn, vì trừ hạnh phúc trọn vẹn ra thì người đó cũng rất thuận lợi, nhưng có lẽ ở một số phương diện khác mà nói thì có lẽ nó cũng là một loại bất hạnh, có được hạnh phúc quá dễ dàng nhưng cũng rất dễ dàng bị người xem nhẹ. Ngược lại nếu là hình vuông, đó chính là lời tôi đã nói, hạnh phúc nơi khúc quanh. Từng khúc quanh chính là một lần tìm kiếm hạnh phúc. Lúc cô chưa tìm được hạnh phúc trước mặt mình, có lẽ cô nên tự nói với mình: 'tôi cũng muốn chuyển sang đường khác.' chính là như vậy, mỗi lần hạnh phúc không nhất định ở trước mặt, phải nhớ chuyển sang nhiều đường khác."

"Không ngờ cô có nhiều ý tưởng như vậy! Vậy cô nói một chút hạnh phúc của cô là dạng gì?" Nhìn nữ sinh chưa trải đời nhiều trước mắt này, Lâm Lam nhếch khóe miệng lên, nhớ tới cô gái này nói vậy, cô gái này thật sự hiểu những thứ này sao?

"Aiz... vậy phải xem cô hỏi là hạnh phúc gì! Nếu là tình yêu của cha mẹ yêu, vậy hạnh phúc của tôi là trọn vẹn. Aiz... có lẽ chính vì vậy nên tôi mới thường không để ý việc cha mẹ không thích công việc của tôi. Dĩ nhiên, nếu cô nói là tình yêu gì gì đó, vậy tôi chỉ có thể nói tôi còn đang tìm, có thể tôi cũng phải chuyển sang một đường khác!" Cô gái nói xong, dựa lưng vào đằng sau, khẽ than thở.

"Vậy cô cảm thấy. . . ." Lâm Lam nói được nửa câu thì thấy Hứa Mặc lúc này đang đứng ở cửa khoang xe nhìn mình, cười quơ quơ hộp kẹo trái cây trong tay.

"Đi ra ngoài không?" Anh ta nhìn Lâm Lam, hỏi.

Lâm Lam xoay người đứng dậy, đi giày vào rồi đi ra ngoài, lúc ra khỏi cửa xuất cô nhìn thấy nữ sinh kia đang dùng ánh mắt không hiểu nhìn bọn họ.

"Không làm phiền hai người nói chuyện chứ?" Hứa Mặc cười hỏi, đặt hộp kẹo trái cây vào tay Lâm Lam.

"À? Không có." Lâm Lam nhận hộp kẹo, không khách khí mở hộp ra lấy mấy viên kẹo bỏ vào miệng, cô ngày càng cảm thấy kẹo trái cây này ăn ngon rồi.

"Đúng rồi, vừa nãy tôi chợt nghĩ đến, nếu rảnh, tôi và cô cùng đi Tây Song Bản Nạp, cô cảm thấy sao?" Lúc Hứa Mặc nói đến đây, giọng nói có chút ngập ngừng.

Lâm Lam nhai kẹo trái cây chợt dừng lại một chút, hỗn tạp nước kẹo và nước miếng thiếu chút nữa khiến cô bị sặc.

"Được, chỉ cần đến lúc đó anh rảnh." Lâm Lam nhìn ngoài cửa sổ mỉm cười nói.

"Vây thì thật tốt quá, vừa nãy tôi còn sợ cô cảm thấy quá đột ngột nên không đồng ý!" Hứa Mặc vui mừng lấy kẹo trái cây trong hộp trên tay Lâm Lam ra bỏ vào miệng, Lâm Lam thấy đó là một viên màu xanh dương.

"Đột ngột vẫn có một chút, nhưng tôi cũng không nói rõ được, trái lại cảm thấy anh rất thân thiết, có cảm giác quen thuộc khó hiểu. Tôi nghĩ có lẽ chính cảm giác quen thuộc này mới khiến tôi cảm thấy thân thiết đấy." Lâm Lam nghĩ có lẽ vừa nãy cô gái kia nói đúng, khí chất giống nhau có thể hấp dẫn nhau, tựa như Hứa Mặc có một khí chất hấp dẫn cô nói chuyện với anh ta.

"Chúng ta đều là người cô đơn cho nên mới hấp dẫn nhau." Lúc Hứa Mặc nói đến đây thì thở vào ngoài cửa sổ, trong nháy mắt có một tầng sương mù tràn đầy, cảnh vật phía ngoài một vùng trắng xóa.

"Ha ha, anh thật sự nói trắng ra." Lâm Lam không thể phủ nhận Hứa Mặc nói đúng sự thật.

"Tất nhiên, không muốn quanh co lòng vòng với cô." Một tay của Hứa Mặc để trong túi, tay còn lại viết trên kính, Lâm Lam thấy là "Memory".

Memory? Lâm Lam nghiêng ngẫm từ này ở trong lòng, là vì cô đơn cho nên muốn giữ lại vài thứ của quá khứ sao?

"Mặc dù cùng là cô đơn, nhưng cô đơn này khác với cô đơn kia, cô có cô đơn của cô, tôi có cô đơn của tôi, cuối cùng vẫn không giống nhau. Cho nên cô không cần nhìn tôi như kiểu cao cao mà cố ý đi gần tôi như vậy." Mặc dù Lâm Lam không ghét Hứa Mặc, thậm chí còn có chút thích nói chuyện với anh ta, nhưng dù sao hai người chỉ là tình cờ gặp nhau, Lâm Lam vẫn cảm thấy không cần thiết nhiều phải đi gần như vậy.

Hứa Mặc nghe Lâm Lam nói, vẫn viết trên kính, Lâm Lam còn chưa thấy rõ là chữ gì thì anh ta đột nhiên lấy tay lau sạch toàn bộ chữ.

"Tình cờ gặp nhau cũng là một loại duyên phận, cô không thấy cũng nên quý trọng một chút sao?" Hai tay của Hứa Mặc bỏ trong túi quần, quay sang nhìn gò má của Lâm Lam, cô có một lỗ mũi nhọn, vênh lên.

"Anh là một người rất kỳ lạ." Lâm Lam nhìn ngoài cửa sổ bình tĩnh nói.

"Cô cũng thế. Đúng rồi, đây có tính là một điểm giống nhau nữa của chúng ta không?" Hứa Mặc nhún vai một cái, nói.

Lâm Lam bắt đầu để ý nhìn anh ta, cũng lười nói gì đó với anh ta, dù sao cũng là duyên phận mấy ngày, đi gần nhau thì có thể như thế nào chứ?

"Bữa tối cô muốn ăn gì? Tôi sẽ chờ để mua cho cô." Hứa Mặc thu lại cười giỡn vừa rồi, nói.

"Tùy tiện, giống anh đi." Đối với Hứa Mặc, trong lòng Lâm Lam cũng không muốn khách khí với anh ta.

"Được, vậy lát nữa cô chờ tôi ở buồng xe!"

"Ừ."

Tiếp là một trận im lặng quỷ dị, sau đó hai người cùng lúc nhìn về phía đối phương cười cười.

Buổi tối, lúc Lâm Lam đang ngồi đọc sách trên giường, Hứa Mặc cầm hai hộp com gỗ của một cái, Lâm Lam ngẩng đầu lên nhìn, anh ta vẫn không quên lắc lắc hộp com trong tay về phía cô.

"Hộp lớn, rau cải thêm một trứng cuộn, trong xe cũng không có gì ăn ngon, cô đành phải chấp nhận thôi, nếu thật sự ăn không được thì lát nữa ăn một vài viên kẹo đi." Nói xong ném hộp kẹo trái cây cho Lâm Lam, lúc này cô mới nhận ra cánh tay của anh ta đang kẹp hộp kẹo.

"Không cần, tôi tùy tiện ăn chút gì đó cũng giống nhau thôi, anh mang kẹo về đi. Không phải anh nói lúc ở một mình thì muốn ăn kẹo sao?" Lâm Lam muốn ném hộp kẹo lại cho Hứa Mặc.

"Yên tâm, tôi có để lại một ít ở chỗ tôi. Nhanh ăn đi, tôi cũng phải đi về ăn com, đói bụng lắm!" Thay Lâm Lam mở hộp com ra, đưa đưa tới trước mặt cô, nói.

Lâm Lam nhận lấy đôi đũa trong tay anh ta, cười nói: "Nhanh trở về đi."

"Ừ." Lâm Lam thấy Hứa Mặc gật đầu chào nữ sinh giường đối diện kia rồi mới rời khỏi.

"Khí chất của anh ta hơi giống với khí chất của cô." Sau khi Hứa Mặc rời khỏi, cô gái nói với Lâm Lam.

"Ừ." Lâm Lam gấp rau cải bỏ vào miệng, cô nghĩ nên nhặt đi một chút.

Trên xe lửa, nghe bánh xe ma sát với đường ray phát ra tiếng "sồn sột", cả đêm Lâm Lam ngủ hơi phiền lòng nóng này, buổi tối cô rất nhạy cảm với âm thanh.

"Cô cần nước không? Đúng lúc tôi đi lấy, tiện thể lấy luôn cho cô." Buổi sáng Lâm Lam cầm ly của mình nói với cô gái kia.

"Ừ. Ly để trên bàn bên kia, cái in hình con heo đó." Cô nhìn cái ly, bữu môi nói.

Lâm Lam cầm cái ly, cảm nhận nhiệt độ của nước trong ly truyền từ đầu ngón tay đi qua bàn tay, trong nháy mắt khiến thân thể có cảm giác ấm áp, cô cảm thấy cảm giác này rất tốt.

"Tiểu Lam!" Nhìn bóng dáng quen thuộc trước mắt, anh có chút không dám tin gọi lên cái tên đã lâu không gọi, cái tên mà anh rất muốn gọi trước mặt cô, anh tìm được Tiểu Lam của anh rồi.

Nghe thấy giọng nói kinh hỉ sau lưng, thân thể Lâm Lam vốn ấm áp trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, thân thể cứng đờ, đứng im tại chỗ, lúc này nhiệt độ của cái ly truyền tới thân thể lạnh lẽo của cô, có vẻ nóng rực.

"Vì sao anh ấy lại xuất hiện ở đây?" Lúc này trong đầu Lâm Lam hiện lên một câu hỏi duy nhất này.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

"Mộng Kỳ, anh cảm thấy hôn lễ nên đơn giản một chút là được rồi, tất cả giản lược, được không?" Bạch Nham nhìn Hạ Mộng Kỳ ngồi đối diện, nói.

Anh đã từng nghĩ cho Lâm Lam một hôn lễ hoàn mỹ, nhưng đó không phải là điều Lâm Lam muốn; hiện giờ, Hạ Mộng Kỳ muốn một hôn lễ có thể cho cô làm một người phụ nữ nhớ cả đời, nhưng anh lại không muốn cho.

"Anh cho rằng như vậy là tốt thì làm thế đi, tất cả đều nghe theo anh, em yên tâm làm một cô dâu đội gả là được rồi!" Hạ Mộng Kỳ cười nhìn Bạch Nham, mặc dù không phải là hôn lễ cô muốn, nhưng có thể giống như bây giờ ngồi đối diện Bạch Nham, thảo luận chuyện kết hôn, như vậy thì đủ rồi, như vậy thì tốt rồi, Hạ Mộng Kỳ an ủi lòng mình.

"Ừ, về chuyện khách mời đã có mẹ thu xếp, chúng ta chỉ cần." Nói tới đây, tiếng chuông cửa đột ngột cắt đứt lời nói của Bạch Nham, cười cười với Hạ Mộng Kỳ rồi mới đi mở cửa.

Nhìn Lý Tử Nhiễm trước cửa, Bạch Nham ngăn ra, tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

"Bạch Nham, tôi có việc muốn nói với anh." Cửa vừa mở ra, Lý Tử Nhiễm đi thẳng vào trong.

Hạ Mộng Kỳ đang ngồi trên ghế sofa cũng đã đứng dậy, lễ phép cười chào Lý Tử Nhiễm, cô đã gặp qua cô gái này mấy lần, trong ấn tượng của mình thì cô ta luôn thích nâng cằm vênh vào lưng hãnh nhìn người khác.

Lúc thấy Hạ Mộng Kỳ khoe miệng Lý Tử Nhiễm không dễ phát hiện hơi cong cong lên, đứng cách Hạ Mộng Kỳ hai bước, cười nói: "Không ngờ Hạ tiểu thư cũng ở đây!"

Hạ Mộng Kỳ nghe cô ta giễu cợt, vẫn hữu nghị đưa tay mời Lý Tử Nhiễm ngồi xuống, nói: "Đang thảo luận chuyện hôn lễ với Bạch Nham, nếu hai người có chuyện muốn nói, vậy tôi về trước, cách hôn lễ còn một khoảng thời gian nữa, cũng không gấp."

Lý Tử Nhiễm ngồi xuống đối diện Hạ Mộng Kỳ, tế nhị liếc mắt nhìn Bạch Nham nói: "Không cần, chuyện hôm nay tôi muốn nói, Hạ tiểu thư cũng có thể nghe."

Hạ Mộng Kỳ hơi khó hiểu nhìn Lý Tử Nhiễm, người phụ nữ này làm cô cảm thấy nên cách xa cô ta một chút.

"Tử Nhiễm, cô tìm tôi có chuyện gì?" Bạch Nham ngồi xuống bên cạnh Hạ Mộng Kỳ, về mặt suy đoán nhìn Lý Tử Nhiễm.

Khoe miệng Lý Tử Nhiễm lại cong lên, liếc mắt nhìn thoáng qua Hạ Mộng Kỳ sau đó ánh mắt dừng lại trên người Bạch Nham: "Bạch Nham, chuyện của tôi và Ngô Dương, anh tính bàn giao với tôi thế nào đây?"

Bạch Nham nhướn mày nói: "Tử Nhiễm, lần sau chúng ta có thời gian lại nói, hôm nay chuyện hôn lễ của tôi và Mộng Kỳ chưa bàn xong!"

"Lúc đầu tôi thật sự cũng không muốn để Hạ tiểu thư biết những chuyện này, nhưng hôm nay vừa vặn cô ấy ở đây, vậy tôi nói cho cô ấy nghe một vài chuyện có lẽ không tới đâu nhĩ, Bạch Nham!" Lý Tử Nhiễm thờ ơ nhìn Bạch Nham, mình và Tô Ngô Dương trở thành như bây giờ, Bạch Nham không

thoát được liên quan, bây giờ mình đã mất Ngô Dương rồi, nhưng anh ta lại ở đây bàn chuyện hôn lễ, sao mình có thể nuốt trôi được uất nghẹn này chứ.

Hạ Mộng Kỳ vốn muốn nói mình về trước để tránh đi, nhưng không ngờ Lý Tử Nhiễm lại nói như vậy, nhìn Bạch Nham lúc này lông mày đang nhíu chặt, cô muốn đi, nhưng lời nói của Lý Tử Nhiễm khiến cô muốn ở lại nghe đến hết.

"Mộng Kỳ, hôm nay em về trước đi, buổi tối anh tới nhà em lại nói." Bạch Nham quay mặt sang dịu dàng cười với Hạ Mộng Kỳ, ý bảo cô yên tâm, không có việc gì.

"Tôi khuyên Hạ tiểu thư nên không đi, nghe một vài chuyện có lẽ cô sẽ nhận thức lại người đàn ông trước mắt này lần nữa!" Lý Tử Nhiễm ngẩng đầu nhìn Hạ Mộng Kỳ, trong mắt là tràn đầy khiêu khích.

"Tử Nhiễm!" Bạch Nham lớn tiếng quát Lý Tử Nhiễm, Lý Tử Nhiễm lúc này khiến trong lòng anh cảm thấy run sợ.

Lý Tử Nhiễm phản đối "Hừ" một tiếng nói: "Bạch Nham, biết không? Ngô Dương đi rồi, đi tìm Lâm Lam rồi." Lúc nói xong câu này Lý Tử Nhiễm đã không còn khí thế như vừa rồi, ánh mắt mê mang.

"Cái gì?" Có khoảnh khắc Bạch Nham cảm thấy trái tim đã chết lại nhanh chóng bắt đầu nhảy lên, máu nhanh chóng từ tim truyền khắp toàn thân, sủi ầm toàn thân; nhưng nó rất nhanh lại lạnh xuống, Tô Ngô Dương đi tìm Lâm Lam rồi, với Lâm Lam mà nói đây có lẽ là kết quả tốt nhất đúng không?

Từ lúc ra khỏi trạm xe lửa, khi anh nhìn thấy Hạ Mộng Kỳ nở nụ cười, dưới ánh mặt trời đi về phía anh, anh tự nhủ, mình cuộc thua, mình nên cho Hạ Mộng Kỳ một cơ hội. Mà Lâm Lam, mặc dù anh cho cô cuộc sống hạnh phúc hai năm, cũng không đủ để bù đắp lại chuyện hai năm trước anh từng làm với cô, cũng không đủ để bù đắp lại những tổn thương anh mang lại cho cô, có lẽ, rời khỏi mình, Lâm Lam mới có thể tìm được hạnh phúc cô muốn.

Với Tô Ngô Dương, Bạch Nham cũng xấu hổ với cậu ấy, hai năm trước phản bội cậu ấy khiến cậu ấy mất đi Lâm Lam, vào hôm nay của hai năm sau, là lúc mình nên trả Lâm Lam lại cho Tô Ngô Dương rồi.

"Tử Nhiễm, tác thành cho bọn họ đi?" Lúc nói những lời này, lòng đau đớn nhưng Bạch Nham tin tưởng đây là kết cục tốt nhất.

"Bạch Nham, anh là người nhu nhược! Bây giờ anh rất tốt, đi một Lâm Lam còn có một Hạ Mộng Kỳ đang chờ anh, nhưng còn tôi thì sao đây? Tôi nên làm sao đây? Anh có từng cân nhắc vì tôi chưa? Hai năm trước, anh và tôi nói sao hả, hiện tại, anh lại làm thế nào hả? Bạch Nham, anh thật là yếu đuối!" Nghe lời nói của Bạch Nham, cảm xúc của Lý Tử Nhiễm không thể đè nén kích động đứng dậy, cô ta không thể mất đi Tô Ngô Dương, vì có thể sống cùng Tô Ngô Dương mà mình làm nhiều chuyện như vậy, cô ta không cam lòng.

"Hai năm trước vừa bắt đầu chính là một sai lầm, chúng ta đã quên rồi sao? Bắt đầu lần nữa, bây giờ còn kịp, Tử Nhiễm?" Bạch Nham nắm tay Hạ Mộng Kỳ thật chặt nói.

Lý Tử Nhiễm giống như là nghĩ tới Bạch Nham sẽ nói như vậy, chỉ liếc mắt nhìn anh một cái nhìn Hạ Mộng Kỳ nói: "Hạ tiểu thư, có hứng thú nghe một vài chuyện của hai năm trước không?"

Hạ Mộng Kỳ tròn to hai mắt nhìn Lý Tử Nhiễm, hai người nói chuyện không phải là cô không nghe ra một chút manh mối, muốn nghe sao? Trong lòng Hạ Mộng Kỳ đấu tranh. Ở một góc nào đó trong lòng cô có một giọng nói đang nói nghe một chút đi. Cảm thấy Bạch Nham nắm tay mình lại chặt thêm, cuối cùng Hạ Mộng Kỳ vẫn lắc đầu một cái nói: "Lý tiểu thư, tôi nghĩ chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi! Tôi và Bạch Nham muốn kết hôn, với tôi mà nói đây mới là quan trọng nhất."

Lý Tử Nhiễm nhìn chằm chằm Hạ Mộng Kỳ cười trào phúng, người phụ nữ này thật đúng là đàn!

"Hạ tiểu thư, tôi thật sự không hiểu rốt cuộc cô coi trọng Bạch Nham cái gì? Anh ta là một người yếu đuối, ngay cả người mình yêu cũng không bảo vệ được, rốt cuộc có cái gì đáng giá mà cô lưu luyến anh ta vậy?" Chỉ cần Hạ Mộng Kỳ rời khỏi Bạch Nham, hiển nhiên Bạch Nham sẽ nghĩ đi tìm Lâm Lam về lần nữa, như vậy, đến lúc đó chuyện để làm hơn nhiều, Lý Tử Nhiễm nghĩ chắc hẳn là thế.

"Tính cách của Bạch Nham tôi biết không ít hơn Lý tiểu thư, chỗ tốt của anh ấy cô không nhận ra không có nghĩa là tôi không phát hiện ra!" Hạ Mộng Kỳ không khách khí trả lời.

Lý Tử Nhiễm lạnh lùng nhìn Hạ Mộng Kỳ, mình đánh giá thấp người phụ nữ này rồi.

"Bạch Nham, thật ra anh có một Hạ tiểu thư ở đây, dĩ nhiên là có thể bắt đầu lần nữa, còn tôi thì sao? Anh cho rằng tôi phải cùng ai bắt đầu lần nữa đây?" Nói xong cười lạnh nhìn Bạch Nham, ngược lại cô ta muốn biết Bạch Nham có thể nói những gì.

Bạch Nham nhìn Lý Tử Nhiễm đột nhiên không thốt nên lời, mình nên nói cái gì, nói cô ta hãy quên Tô Ngô Dương sau đó tìm một người đàn ông môn đăng hộ đối kết hôn sao? Nói như vậy sợ là lại khiến Lý Tử Nhiễm giễu cợt một phen thôi?

"Bạch Nham, anh không cần cau mày nghĩ nên phải trả lời tôi như thế nào, tôi biết anh muốn nói gì, anh không cần phải nói gì hết! Hai năm trước, ngày Tô Ngô Dương xảy ra chuyện, tôi tới tìm anh, khi đó đáng về anh cũng không phải như bây giờ! Anh đồng ý với tôi chuyện gạt Tô Ngô Dương mất trí nhớ, tôi có được Tô Ngô Dương, anh có được Lâm Lam, ai cũng ổn thỏa. Hiện tại anh không cần Lâm Lam nữa thì giao cho Tô Ngô Dương, anh như vậy thật không công bằng, Bạch Nham!" Lý Tử Nhiễm thấy biểu tình Bạch Nham cau mày không biết nên nói từ đâu, biết anh ta chẳng qua lại muốn nói một vài lời khuyên cô nên buông tha, càng thêm tức giận.

Nghe Lý Tử Nhiễm nói Hạ Mộng Kỳ theo bản năng rút tay đang bị Bạch Nham nắm chặt nhưng lại bị Bạch Nham nắm chặt hơn. Hạ Mộng Kỳ quay

mặt sang nhìn Bạch Nham, chỉ thấy anh đang nhíu mày, ánh mắt phức tạp nhìn Lý Tử Nhiễm, trong nháy mắt ba người lâm vào tình cảnh giằng co.

"Tử Nhiễm, chuyện sai lầm đã qua cô cần gì phải nhắc lại chứ?" Những chuyện đã qua trước sau vẫn nổi đau trong lòng Bạch Nham, nhưng nếu như có thể làm lại, anh không biết sự lựa chọn của mình có phải sẽ không giống với lúc đầu không. Có một số việc, cho dù làm lại một lần, nó cũng chỉ có thể là một khả năng.

"Tôi mặc kệ chuyện sai hay không sai, tôi chỉ hỏi anh một câu: tôi biết Lâm Lam đâu, tôi đã đặt vé máy bay chiều nay đi Côn Minh, tôi chỉ hỏi anh, có đi cùng với tôi không?" Lý Tử Nhiễm thờ ơ nhìn Bạch Nham, vung tay lên nói.

Bạch Nham cúi đầu không nói lời nào, trong lòng lại rất loạn, làm đủ kiểu đấu tranh. Nếu nói mình không yêu Lâm Lam, không muốn tìm cô ấy về là giả, nhưng bây giờ Tô Ngộ Dương đi tìm Lâm Lam rồi, mình còn có lý do gì có thể đi tìm Lâm Lam về đây, vừa rồi mình cũng đã nghĩ xong, trả Lâm Lam lại cho Tô Ngộ Dương, nhưng nghe lời nói vừa rồi của Lý Tử Nhiễm vẫn không nhịn được động lòng.

"Bạch Nham, muốn đi thì đi đi." Tay còn lại của Hạ Mộng Kỳ đặt lên bàn tay của Bạch Nham đang nắm chặt tay mình, "Em nghe bác gái nói chuyện Lâm Lam mang thai, muốn đi thì đi đi, em không muốn đến lúc đó chú rể kết hôn với em mà trong lòng lại nhớ tới một người phụ nữ khác và đứa con của cô ấy."

Bạch Nham nghe Hạ Mộng Kỳ nói giật mình nhìn cô, Hạ Mộng Kỳ vẫn cười chân thành nhìn lại anh, thấy vậy trong lòng Bạch Nham càng thêm áy náy không chịu nổi.

Hôm đó nghe Vệ Tương Lan nói những chuyện này với cô, không phải cô không giật mình, cũng không phải không có lo lắng, càng không phải là không trách cứ Bạch Nham, cô cũng không phải là không biết Vệ Tương Lan nói những chuyện này cho mình biết là muốn nói cô phải nắm lấy Bạch Nham cho thật tốt, để cô nhanh chút thúc giục Bạch Nham làm hôn lễ, tránh dè dặt lắm mồm. Nhưng thay vì là sau khi Bạch Nham kết hôn mà anh vẫn nhớ tới Lâm Lam và đứa con của anh, vậy cô càng hy vọng Bạch Nham sẽ không nhớ thương nữa mà kết hôn với mình, cho nên, mặc kệ lần này Bạch Nham đi sẽ là kết quả gì, cô cũng muốn đánh cược một lần giống như lần đó.

"Bạch Nham, Hạ tiểu thư cũng đã nói vậy rồi, anh còn do dự cái gì?" Nói xong lấy vé máy bay trong túi xách ra ném lên bàn.

Bạch Nham nhìn chằm chằm vé máy bay trên bàn một lúc lâu, lặng im không tiếng động rất lâu. Cuối cùng Bạch Nham vẫn buông lỏng tay Hạ Mộng Kỳ ra cầm vé máy bay trên bàn lên.

Hạ Mộng Kỳ nhìn bóng dáng khom người lấy vé máy bay của Bạch Nham, trong mắt hiện lên một hồi đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Thân thể Lâm Lam cứng nhắc từ từ xoay người lại, quả nhiên thấy vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ của Tô Ngộ Dương khi nhìn thấy cô. Lâm Lam muốn nở một nụ cười, lại phát hiện cơ mặt đã sớm cứng nhắc, chẳng qua là mở miệng rộng ra, thật vất vả mới gắng gượng nặn ra mấy chữ: "Ngộ Dương, chuyện này. thật trùng hợp nhỉ! Lại có thể gặp nhau ở đây!"

"Không phải trùng hợp, anh chính là tới tìm em!" Lúc Tô Ngộ Dương cười nói những lời này, trên mặt khó che giấu ý cười, hai mắt nhìn chằm chằm Lâm Lam, dường như muốn thông qua hai mắt kia đâm thẳng vào lòng Lâm Lam.

Lâm Lam bị Tô Ngộ Dương nhìn chăm chú, cả người thật vất vả mới thả ra gờ lại căng thẳng lần nữa, anh tìm đến mình là vì cái gì? Lúc này không phải anh nên ở bên cạnh Lý Tử Nhiễm, hai người ngồi thân mật trên ghế sofa thảo luận các chuyện liên quan tới hôn lễ sao? Chẳng lẽ.

Lâm Lam đột nhiên nghĩ đến chuyện đó mà cả người một hồi hưng phấn, cô có thể rõ ràng cảm thấy máu chảy trong người trong nháy mắt sôi trào, trong khoảnh khắc đó trong lòng cô bắt đầu không ngừng cuồng loạn, Tô Ngộ Dương của cô, có phải cuối cùng Tô Ngộ Dương của cô đã nhớ ra mình không?

"Ngộ Dương, anh. anh tìm em có. có chuyện gì sao?" Lâm Lam đứt quãng hỏi, lúc này cô rất kích động, tay cầm cái ly không khỏi hơi run rẩy.

Tô Ngộ Dương cũng không vội trả lời cô, từ từ đi về phía Lâm Lam, trên mặt làm sao cũng không dừng lại được ý cười, đi tới trước mặt Lâm Lam rồi giơ tay phải lên, ngón trỏ vuốt nhẹ mũi của Lâm Lam, nói: "Đứa ngốc, hai năm không thấy, sao Tiểu Lam của anh vẫn là bộ dạng ngốc nghếch này vậy!"

Giọng nói của Tô Ngộ Dương hơi run rẩy, từng chữ từng chữ một truyền vào tai Lâm Lam, cái ly rơi "Bịch ——" một tiếng, nước bắn tung tóe, làm ướt ống quần của cả Lâm Lam và Tô Ngộ Dương. Trong khoảnh khắc nước nóng bắn vào ống quần, Lâm Lam cảm thấy chỗ bấp chân truyền tới cảm giác đau rất do bị bỏng, vậy mà Lâm Lam không có thời gian suy nghĩ nhiều, động tác và giọng nói của Tô Ngộ Dương một lần lại một lần lặp lại trong đầu cô.

Động tác kia, chữ "Đứa ngốc" kia, không phải Tô Ngộ Dương của cô thì là ai chứ?

Nhìn Tô Ngộ Dương trước mặt, không còn là Tô Ngộ Dương xa lạ đó nữa, Lâm Lam không tự chủ được nước mắt tràn đầy hốc mắt, lúc này cô chỉ muốn chạy tới ôm lấy Tô Ngộ Dương dựa vào ngực anh khóc lớn một trận. "Ngộ Dương, anh. . . .", nhưng điều này cũng chỉ trong một khoảnh khắc mà thôi, sau đó Lâm Lam đã tỉnh táo lại.

Còn chưa nói hết lời thì đã mắc kẹt ở cổ họng, làm sao cũng không nói tiếp được, vốn hân ôn nhau lại trở thành lui về phía sau một bước, vốn hân khóc lớn một trận lại trở thành giọng nói lạnh lùng: "Giữa chúng ta không có gì để nói!"

Về mặt lạnh nhạt và giọng nói lạnh lùng của Lâm Lam giống như một thùng nước đá dội vào người Tô Ngộ Dương, khiến trong nháy mắt thân thể lạnh vào đến trong lòng, dập tắt niềm vui sướng mới vừa gặp lại, trong nháy mắt tình cảm mãnh liệt mất mà được lại thối lui. Tiểu Lam đang trách mình sao?

"Tiểu Lam, em đang trách anh hai năm qua quên mất em sao?" Tô Ngộ Dương đi về phía trước một bước, vươn tay muốn vuốt ve mặt Lâm Lam nhưng lại bị cô tránh né.

"Không phải! Em biết anh mất trí nhớ, em không trách anh. Hai năm qua trong lòng em sớm đã quên anh rồi! Cho nên, giữa chúng ta hoàn toàn không có cái gì để nói!" Hai tay của Lâm Lam nắm chặt thành nắm đấm, ép buộc mình lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Ngộ Dương.

Tô Ngộ Dương nhìn hai nắm đấm của Lâm Lam, nâng tay phải lên, ngón trỏ để gần tới trước mặt Lâm Lam thì dừng lại. Tay cứ lơ lửng, vài giây sau, Tô Ngộ Dương vẫn không để ý tới vẻ mặt lạnh lẽo đến cực điểm của Lâm Lam, vuốt nhẹ mũi của cô, không tin cười nói: "Tiểu Lam, em đang nói dối!"

Trong khoảnh khắc ngón tay của Tô Ngộ Dương chạm vào mũi Lâm Lam, thân thể Lâm Lam đang cứng đờ không thể kiềm chế run nhẹ lên, tay nắm chặt hơn, móng tay khảm thật sâu vào lòng bàn tay, truyền đến từng đợt đau đớn.

"Em không nói dối, tin hay không tùy anh." Lâm Lam lạnh nhạt nói xong, đi qua Tô Ngộ Dương, nhặt cái ly rơi trên mặt đất lên rồi cứ thế đi về phía trước.

"Tiểu Lam, anh đã nhớ lại rồi, chúng ta sống cuộc sống giống như trước đây có được không?" Tô Ngộ Dương xoay người lại, nói với bóng lưng của Lâm Lam, trong giọng nói tràn đầy dịu dàng.

Lâm Lam đứng lại, nói "Không được!" Sau đó tiếp tục đi về phía trước.

"Lâm Lam!"

Nhìn người đàn ông đi tới trước mặt Lâm Lam, Tô Ngộ Dương kiềm chế chân của chính mình đang chuẩn bị đuổi theo Lâm Lam, một tiếng "Tiểu Lam" cũng nghẹn trong cổ họng, im lặng vang vọng trong đầu.

Nhìn dáng vẻ Lâm Lam cúi đầu bị thương rồi lại gồng gượng chống cự, Hứa Mặc đi nhanh tới trước mặt cô, vừa rồi anh đi xuống xe tìm Lâm Lam, lại nghe cô gái giường đối diện cô nói cô ra ngoài lấy nước rồi, liền ra ngoài tìm cô, không ngờ lại thấy dáng vẻ này của cô.

"Sao thế? Ông quần cũng đã ướt rồi! Nước bắn lên sao?" Nhìn ống quần ướt một nửa của Lâm Lam, Hứa Mặc lo lắng hỏi.

Nhìn Hứa Mặc cau mày đi về phía mình, Lâm Lam nhắm mắt lại, kéo tay Hứa Mặc, xoay người lại lộ ra một nụ cười hạnh phúc nói với Tô Ngộ Dương: "Hứa Mặc, bạn trai của em. Tô Ngộ Dương, bạn học thời đại học của em." Lúc nói bạn học, Lâm Lam cố ý nhấn mạnh.

Tô Ngộ Dương nghe nhưng không nhìn Hứa Mặc, chỉ nhìn chằm chằm chỗ hai người nắm tay, vẻ mặt bị thương: "Tiểu Lam, tội gì lừa gạt mình vậy chứ? Đã như bây giờ rồi, còn chuyện gì mà chúng ta không thể cùng nhau đối mặt hay sao?"

Còn Hứa Mặc thì giật mình nhìn chằm chằm Lâm Lam, sau đó lại nhìn vẻ mặt bị thương của người đàn ông trước mặt một chút, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong lòng hiểu rõ.

"Xin chào, Hứa Mặc." Hứa Mặc bị động chuyển thành chủ động, cầm tay Lâm Lam, cười nói với Tô Ngộ Dương.

"Tiểu Lam, nói dối vậy em cảm thấy chơi rất vui sao? Có ý nghĩa sao? Tiểu Lam, em vẫn ngốc như vậy! Bây giờ em cần một chút yên tĩnh, buổi trưa anh lại tới tìm em." Tô Ngộ Dương phớt lờ nhìn Lâm Lam, sau đó nhìn thoáng qua Hứa Mặc xoay người rồi khỏi. Bước tới vài bước rồi dừng lại, cúi đầu nói: "Anh ở buồng 15 giường số 2 ở dưới."

Hứa Mặc vẫn nhếch khóe miệng nhìn Tô Ngộ Dương, anh biết lúc Tô Ngộ Dương rời khỏi cười cười muốn nói cho mình biết: bản thân anh ta cái gì cũng biết. Anh cũng biết câu nói sau cùng của anh ta cũng là nói cho mình nghe.

Tô Ngộ Dương vừa đi Lâm Lam liền vội vàng buông tay Hứa Mặc ra, nói: "Vừa rồi, thật xin lỗi."

"Đương nhiên tôi sẽ không để ý gì rồi, dù sao một người cô đơn thật sự rất nhàm chán, nhiều bạn gái cũng đang muốn có thể bổ sung một phần trống rỗng trong lòng, sao lại không làm chứ?" Hai tay Hứa Mặc bỏ vào túi quần, đi sau lưng Lâm Lam, nửa đùa nửa nói.

Lâm Lam không để ý tới anh ta, đi thẳng về buồng xe của mình, lúc này tâm tình của cô thật sự rất loạn.

Trong khoảnh khắc biết được Tô Ngộ Dương khôi phục trí nhớ, cô không thể kiềm chế cả người hưng phấn. Nếu một tháng trước, Tô Ngộ Dương nói

với cô chúng ta sống cuộc sống giống như trước đây có được không, cô nhất định sẽ ra sức gặt đầu nói: "Được, chúng ta phải giống như trước đây!" Nhưng lúc này cô lại không thể.

Bước chân nặng nề tiến vào buồng xe, ngồi thẩn thờ trên giường. Bây giờ cô đã không còn là một người nữa, cô còn có đứa con của mình, chuyện này với cô mà nói có thể là đứa con duy nhất. Cô phải vì con lo lắng, cô không thể để chuyện giống như hai năm trước lại một lần nữa xảy ra. Vì chuyện này đã để cô mất đi Bạch Nham lịch sự dịu dàng, cô không thể để người trong trí nhớ kia luôn đưa tay lên vuốt nhẹ mũi cô, cười nói: "Mắt của em cũng rất xanh!", mất đi Tô Ngộ Dương, cô hi vọng ký ức này sẽ đi cùng với cô cả đời, đúng, cả đời.

"Cô tính cảm ly ngồi đó tới khi nào?" Hứa Mặc tựa vào cửa chế nhạo nhìn Lâm Lam.

Lúc này Lâm Lam mới lấy lại tinh thần, nhận ra tay mình vẫn cầm cái ly, vội vàng đứng lên lúng túng đặt cái ly lên trên bàn, ngượng ngùng cười cười với cô gái giường đối diện, nói: "Nước không lấy, thật ngượng ngùng!"

Bút trong tay cô gái giường đối diện dừng lại nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Lam, sau đó thấy ông quần ướt một nửa của cô, giống như hiểu rõ, gật đầu: "Không sao, lát nữa tôi tự đi lấy, thuận tiện ra ngoài đi dạo một chút."

"Làm như vậy, không hối hận sao?" Hứa Mặc vẫn đứng đó, nhìn chằm chằm cảnh vật không ngừng thoáng qua ngoài cửa sổ.

"Hối hận cũng là chuyện sau này rồi." Lâm Lam nói xong nằm thẳng trên giường, nghiêng người đưa lưng lại.

Hứa Mặc thấy Lâm Lam như thế, không nói gì, xoay người rời đi, lúc này cô cần yên tĩnh, mà không phải có một người đứng đó hỏi cô có hối hận hay không.

"Tôi nghĩ anh sẽ không tin lời cô ấy mới vừa nói." Hứa Mặc đi tới buồng xe của Tô Ngộ Dương, cười chào anh rồi nói ra.

Tô Ngộ Dương nhìn mấy người cùng buồng đang chơi bài rất hăng say, liền nhìn ra phía ngoài, ý bảo đi ra ngoài nói.

"Sao tôi lại không nhìn ra cô ấy đang nói dối chứ, nhưng không hiểu rốt cuộc cô ấy để ý cái gì mới khiến cô ấy không tiếc nói dối như vậy." Tô Ngộ Dương cau mày.

"Vì một người sẽ không bị thương hại, đây là lời cô ấy nói với tôi, tôi nghĩ cô ấy chắc là sợ bị tổn thương đó? Ở cùng cô ấy mấy ngày nay, tôi nhìn ra được cô ấy đã từng chịu tổn thương nặng nề." Hứa Mặc thờ vào kính cửa sổ, đây là thói quen nhiều năm qua của anh, mỗi lần đứng cạnh cửa sổ thủy tinh, anh liền không nhịn được muốn nhìn dáng vẻ nó bị hơi nước bao phủ.

Tô Ngộ Dương nhíu chặt mày hơn, chuyện đã từng bị tổn thương không nói, giống như hai người thân bên cạnh tổn thương cô, sao tổn thương có thể không sâu chứ?

"Vừa rồi tôi nói những lời đó, tâm tình cô ấy chắc không được tốt, anh khuyên cô ấy giúp tôi. Tôi nghĩ lúc này cô ấy vẫn không muốn nhìn thấy tôi, buổi trưa tôi sẽ không qua, chờ cô ấy tỉnh táo một chút rồi tôi lại qua đó, với cô mà nói có lẽ tốt hơn." Im lặng một lúc lâu, Tô Ngộ Dương nặng nề nói.

"Đương nhiên! Mặc dù biết không lâu, nhưng không biết vì sao, tôi cảm thấy rất thân với cô ấy! Có lẽ giống như cô ấy nói vậy, chúng tôi đều là người tịch mịch!" Hứa Mặc xoay người dựa vào cửa sổ, hai tay bỏ trong túi quần, ý tứ nói.

Tô Ngộ Dương đau lòng nghĩ, cô đơn sao? Bắt đầu từ khi nào thì trong cuộc sống thường ngày của Tiểu Lam lại đi cùng với từ này?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Trên đường đi ra sân bay cùng Lý Tử Nhiễm, Hạ Mộng Kỳ luôn nắm tay Bạch Nham, lúc chặt lúc lỏng, Bạch Nham có thể cảm nhận được tay của cô truyền đến sự lạnh lẽo và mồ hôi lạnh. Cô đang sợ? Sợ mình đi rồi, khi trở về ở bên cạnh mình đã là Lâm Lam.

Lý Tử Nhiễm ngồi ghế trước, thông qua kính chiếu hậu thờ ơ nhìn hai người đang nắm chặt tay nhau ngồi ở ghế sau, khóe miệng như có như không cong lên.

"Bạch Nham, em chờ anh trở lại." Ở ngay cửa kiểm vé Hạ Mộng Kỳ buông tay Bạch Nham ra, cố gắng duy trì nụ cười, thoải mái nói.

Bạch Nham chỉ áy náy nhìn Hạ Mộng Kỳ, không gặt đầu cũng không nói được gì, chỉ nhàn nhạt nói: "Trên đường về cẩn thận một chút."

Hạ Mộng Kỳ vẫn cười như vừa rồi, gặt gặt đầu, lần đánh cuộc này cô sẽ thắng sao?

Rất nhiều năm sau, khi Hạ Mộng Kỳ ngồi trên ghế dựa trong sân nhỏ nhà mình, lúc ánh mặt trời ấm áp buổi chiều chiếu vào người cô thì cô đều nghĩ, một

năm kia, nếu cô không làm ra cái quyết định này, vậy mọi chuyện sau đó sẽ như thế nào đây?

Nhìn bóng lưng của Bạch Nham và Lý Tử Nhiễm rời đi, Hạ Mộng Kỳ vẫn nhìn chăm chăm Bạch Nham, vậy mà cho đến khi bóng dáng Bạch Nham biến mất, anh cũng không quay đầu lại nhìn cô một cái.

"Tử Nhiễm, cô nói một chút đi, tìm được Tô Ngộ Dương rồi thì cô tính nói gì, làm gì? Lấy thân phận bây giờ của cô, muốn giữ Tô Ngộ Dương lại thì có bao nhiêu khó khăn trong lòng cô chắc đã rõ ràng." Bạch Nham ngồi cạnh Lý Tử Nhiễm, hai người đều tựa lưng vào ghế nhìn về phía trước, đều có tâm sự riêng.

Tay Lý Tử Nhiễm vẫn khoanh trước ngực lúc này đặt trên đùi nói: "Tôi nói gì, làm gì cũng không quan trọng, quan trọng là Bạch Nham anh sẽ nói gì, làm gì! Chỉ cần anh có thể khuyên Lâm Lam trở về bên cạnh anh, Tô Ngộ Dương không có Lâm Lam, dĩ nhiên sẽ cân nhắc đến tôi lần nữa, lần này trách nhiệm của Bạch Nham anh rất lớn lao! Tôi và anh hạnh phúc thì hai người kia cũng thế thôi!"

Bạch Nham nghe Lý Tử Nhiễm nói, nhắm mắt lại tự mình xoa xoa huyết thái dương, mở mắt ra nói: "Cô có lòng tin với tôi như vậy sao? Không phải lúc này cô mới vừa nói tôi là một người yếu đuối sao? Nói thật đi, Tử Nhiễm, tính cách của Lâm Lam thế nào chắc cô vẫn có chút biết, lần này tôi đi cũng không ôm nhiều hi vọng có thể khuyên cô ấy trở lại, chỉ hi vọng xem cô ấy sống có tốt không, muốn hỏi một chút cô ấy có oán trách tôi hay không, cho nên Tử Nhiễm, tôi khuyên cô nên dự tính cho mình đi, giống như cô nói vậy tôi là một người không đáng tin."

"Nếu trước đây tôi đi tìm anh, tôi cũng sẽ không yên tâm mà gởi tất cả hi vọng vào trên người anh, nhưng lúc nghe được Lâm Lam mang thai, tôi liền tin tưởng Bạch Nham anh có thể mang Lâm Lam quay về!" Lý Tử Nhiễm nhắm hai mắt dịch người, thoải mái thở ra một hơi.

Lời nói của Lý Tử Nhiễm làm trong lòng Bạch Nham sôi trào, có một khoảnh khắc tim đập nhanh hơn.

"Không phải Lâm Lam không có triệu chứng có thai sao?" Nói đến đây Lý Tử Nhiễm có ý dừng lại một chút, giống như đang chờ Bạch Nham phản ứng.

Bạch Nham nhướn mày, môi mím thật chặt.

"Lần này cô ta rất không dễ dàng mang thai, nếu mất đi thì lần sau cơ hội muốn có sẽ không còn nữa, tôi tin bây giờ cô ta sẽ không bỏ đứa con này. Lần trước cô ta mang thai đứa con của Ngộ Dương kết hôn với anh kết quả thành ra như vậy, tôi nghĩ trong lòng cô ta nhất định có bóng ma, lần này Ngộ Dương lại đi tìm cô ta, muốn thuyết phục cô ta, không dễ dàng. Trái lại là anh, tôi cảm thấy cơ hội khá lớn, chung quy Lâm Lam cũng không hy vọng con mình vừa sinh ra đã không có ba." Lý Tử Nhiễm chậm rãi nói, trong giọng nói tràn đầy tính chắc chắn.

Bạch Nham đột nhiên cười ha ha, thì ra là người trong cuộc u mê người ngoài sáng suốt, Bạch Nham anh lại không hiểu rõ điều này, rơi vào trong vòng xoáy tình cảm mà quên mất thực tế.

"Tôi nghĩ anh cũng không hi vọng con mình đến lúc đó gọi một người đàn ông khác là ‘ba’ đúng không?" Sau khi Lý Tử Nhiễm nghe tiếng cười của Bạch Nham thì biết trong lòng anh đã hiểu rõ rồi.

Nghe xong lời này, lòng Bạch Nham một trận quặn đau, giống như lòng bị người ta hung bạo cắt bỏ một miếng thịt. Giống như thấy được cảnh hai năm trước mình tưởng tượng ra, Tô Ngộ Dương trở lại gần hỏi anh, đòi anh trả lại con của mình và Lâm Lam, nhưng lần này, trong đầu xuất hiện người kia, đột nhiên biến thành Bạch Nham anh.

"Bạch Nham, anh đừng không đếm xỉa đến bản thân, chuyện này không chỉ đơn giản liên quan đến hạnh phúc của một mình tôi, cho nên Bạch Nham, cố gắng lên! Vì hạnh phúc của chúng ta, ích kỷ một lần, nhẫn tâm một lần cũng thế!" Thấy Bạch Nham im lặng Lý Tử Nhiễm sâu xa nói: "Trong quá trình đạt được hạnh phúc không phải là hạnh phúc thật sự, chỉ có hạnh phúc sau cùng mới là thật sự. Cho nên vì hạnh phúc sau cùng này, anh nói tôi ích kỷ cũng không sao cả!"

Bạch Nham nhắm mắt không nói lời nào, ích kỷ, từ lâu Bạch Nham anh đã ích kỷ rồi, lại có tư cách gì có thể chỉ trích người khác ích kỷ.

Máy bay vừa hạ cánh di động của Bạch Nham vang lên, tiếng chuông vẫn là bài《từ đầu đến giờ》,"Nếu như đây là kết cục tốt nhất, vì sao anh vẫn không quên được em. . ." Biểu hiện tâm tình lúc này của Bạch Nham. Lý Tử Nhiễm vừa nghe tiếng chuông di động, vốn khóe miệng hơi vênh lại càng không thể tự kiềm chế cong hơn.

Bạch Nham nhìn màn hình di động, là một số lạ, "Alo, xin chào!" Bấm nút nghe Bạch Nham lễ độ nói.

Nghe giọng nói truyền ra trong điện thoại về mặt Bạch Nham kinh sợ, sau đó là trắng bệch, mày thì lại nhíu chặt hơn. "Trước tiên người đừng có gấp, cháu gấp được Tiểu Lam thì sẽ lập tức nói cho cô ấy biết, chính người cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe, nếu Tiểu Lam thấy người như vậy. Người nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe, trước tiên đừng quá lo lắng, tất cả sẽ khá hơn, chờ chúng cháu, sẽ khá hơn!" Trong giọng nói của Bạch Nham khó che giấu được nóng nảy cùng lo lắng.

"Bạch Nham, điện thoại của ai vậy?" Thấy Bạch Nham nói chuyện điện thoại xong, nhíu mày hỏi.

Bạch Nham tắt điện thoại cũng không để ý tới Lý Tử Nhiễm, một mình sững sờ một hồi, lại lấy di động ra nhanh chóng bấm một dãy số: "Alo, Ngộ Dương. Là tớ, Bạch Nham! Tiểu Lam ở bên cạnh cậu sao?"

Tô Ngộ Dương nặng nề cúp điện thoại, đứng tại chỗ một lát rồi mới tiến vào buồng xe.

Từ lúc Tô Ngộ Dương nhận điện thoại cùng một tiếng "Bạch Nham" kia thì Lâm Lam vẫn nhìn chăm chăm vào anh, không biết làm sao mà Tô Ngộ Dương hình như cố ý tránh cô.

"Ngộ Dương, điện thoại của ai vậy? Em thấy anh hình như rất căng thẳng!" Từ lúc gặp lại Tô Ngộ Dương vào buổi sáng cho đến khi màn đêm buông xuống thì mới đến tìm cô, đương nhiên cô biết anh lâu như vậy mới đến tìm cô là vì muốn để cô yên tĩnh một mình, suy nghĩ một chút, nhưng còn chưa nói đôi câu thì điện thoại đã tới.

Tô Ngộ Dương cầm di động trong tay hai mắt lo lắng nhìn chăm chăm Lâm Lam, trong lòng Lâm Lam một hồi lo lắng, đi tới trước mặt Tô Ngộ Dương khẩn trương hỏi: "Bạch Nham xảy ra chuyện gì sao?"

Tô Ngộ Dương lắc đầu một cái, "Không phải. Là ông nội em, bây giờ đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt."

Sau khi nghe Tô Ngộ Dương nói ra "ông nội" và "phòng chăm sóc đặc biệt", cả người Lâm Lam co rút lại một cái, trong đầu hiện lên bóng lưng hơi gù của Lâm Quốc Vinh, tay cầm điều thuốc run rẩy, và một tiếng lại một tiếng ho khan.

"Ông nội —— ông nội thế nào? Thế nào?" Nói đến đây Lâm Lam đột lấy di động trong tay Tô Ngộ Dương, "Là ai gọi điện thoại tới? Ông nội xảy ra chuyện, vì sao bà nội không gọi điện cho em?" Lâm Lam mở nắp di động ra lục mục ghi chép các cuộc gọi.

"Là Bạch Nham. Bà nội em gọi điện cho em, vẫn đều là trạng thái tắt máy, bà mới gọi cho Bạch Nham." Tô Ngộ Dương lo lắng nhìn Lâm Lam nói.

"Di động tắt máy? Em vẫn luôn mở di động mà! Ha ha, Bạch Nham đang gạt em đấy? Anh ấy muốn em quay lại thôi? Anh ấy lại vẫn gạt em!" Trên mặt Lâm Lam là nụ cười cố gắng trấn định, nhưng bước chân đã không có quy luật vẫn là tiết lộ sự hoảng loạn trong lòng cô.

Tô Ngộ Dương cứ đứng ở cửa bình tĩnh nhìn động tác thô lỗ của Lâm Lam, lục lọi từng cái túi đồ một, lộn ngược lại, đồ rơi đầy trên mặt đất cùng trên giường, lại duy chỉ không thấy di động.

"Tại sao có thể như vậy, di động đâu? Di động đâu rồi?" Lâm Lam hơi không kiềm chế được nói lớn, vẫn không buông tha tiếp tục lục lọi cả trong lẫn ngoài để tìm.

"Tiểu Lam, không cần tìm nữa, tìm được cũng thế thôi." Rốt cuộc Tô Ngộ Dương cũng đi lên trước, dùng tay bắt lấy tay Lâm Lam, yêu thương nói.

Lâm Lam buông lỏng tay, túi đồ rơi xuống đất, thoát khỏi tay Tô Ngộ Dương ngồi chồm hóm trên mặt đất hai tay ôm đầu nghẹn ngào khóc lên, ông nội cô nằm phòng chăm sóc đặc biệt, ông nội yêu thương cô, là ông nội lặng lẽ chăm sóc cô hai mươi mấy năm, là ông nội duy nhất của cô trên thế giới này, là ông nội sẽ ngồi ở cửa chờ cô về nhà, là ông nội khi thấy cô trở về sẽ tươi cười vui vẻ, là. , ông nội bị bệnh rồi!

Cô nên nhận ra sớm một chút, có thể trong lời nói của ông nội nghe ra được ông nội bị bệnh! Nhưng cô chẳng nhìn ra gì cả, cũng chẳng nghe ra được gì cả, cô thật là bất hiểu để cho những thứ được gọi là tình cảm che mờ suy nghĩ của mình.

"Bạch Nham ở sân bay chờ chúng ta, rạng sáng chúng ta có thể đến Côn Minh, sau khi xuống xe thì liền tụ họp với mấy người Bạch Nham rồi quay về. Tiểu Lam, chuyện có thể không tệ như em nghĩ đâu, trước tiên em không được hoảng loạn, bất kể như thế nào, anh đều sẽ cùng với em." Tô Ngộ Dương ngồi xổm xuống phía sau, ôm lấy Lâm Lam đỡ cô dậy.

Lâm Lam cúi đầu nặc cho Tô Ngộ Dương đỡ mình dậy ngồi trên giường, Tô Ngộ Dương ngồi xổm xuống ngẩng đầu nhìn Lâm Lam, thấy trong mắt cô lúc này là nước mắt không ngừng chảy ra, đau lòng đưa tay thay cô lau nhẹ từng lần từng lần một, vậy mà nước mắt vẫn là một lần lại một lần làm gương mặt anh vừa lau khô ướt nhẹp.

Ngồi vào bên cạnh Lâm Lam, Tô Ngộ Dương dịu dàng ôm Lâm Lam vào trong lòng, vỗ vỗ nhẹ lưng cô, lặng lẽ chờ cô khóc xong.

"Cám ơn anh, Ngộ Dương." Không biết Tô Ngộ Dương lặng lẽ duy trì tư thế như vậy đã bao lâu, chỉ biết tiếng khóc của Lâm Lam đã dần dần nhỏ đi, nhưng thân thể vẫn còn run rẩy hơn hồi nãy, lúc này truyền đến giọng nói của Lâm Lam.

"Không có gì, anh sẽ luôn cùng với em, giống như trước đây. Tâm tình tốt hơn chút nào chưa?" Tô Ngộ Dương nhìn đầu Lâm Lam đã thẳng lên, an ủi nói.

Lâm Lam thấy áo trước ngực Tô Ngộ Dương đã ướt một vùng trong lòng lại càng khổ sở, vòng tay ôm ấp này cô đã từng rất quen thuộc, cô cũng đã từng giống như lúc này không chút kiêng nể gì mà dựa vào nghe nhịp tim có tiết tấu của anh rồi khóc lớn, nhưng bây giờ, vẫn là người đó, vòng tay ôm ấp đó cũng đã không phải là vòng tay ôm ấp của người đó nữa rồi.

"Ngoài những chuyện này Bạch Nham còn nói gì nữa không? Bây giờ bà nội sao rồi?" Lau nước mắt trên mặt, tâm tình của Lâm Lam đã ổn định, bắt đầu lo lắng một vài chuyện. Ông nội bị bệnh, vậy bà nội thì sao? Bà thế nào rồi?

"Bà nội em không có việc gì, hiện tại đang ở bên cạnh ông nội em. Yên tâm, tất cả sẽ khá hơn." Tô Ngộ Dương cố gắng cười nói với Lâm Lam, lúc này bên cạnh Lâm Lam cần một người có thể làm cô yên tâm.

"Bạch Nham đang ở Côn Minh sao?" Sau khi tâm tình Lâm Lam ổn định lại, lúc này mới nhớ tới một vấn đề, thế nhưng Bạch Nham lại ở Côn Minh, vì sao anh ấy ở Côn Minh, vì cô đi Côn Minh lúc này sao?

Tô Ngộ Dương im lặng một lát mới chậm rãi nói: "Anh muốn cậu ấy tới tìm em."

Lâm Lam nghe xong chỉ gật đầu một cái, rồi khỏi ngực Tô Ngo Dương. "Khi nào thì chúng ta có thể về nhà?"

"Tính theo thời gian bây giờ, sáng ngày mai có chuyến bay, sau đó chuyển sang xe lửa thì buổi tối có thể đến nơi." Tô Ngo Dương tính toán một chút thời gian, nói.

Lâm Lam nghiêng đầu nhìn ra ngoài xe, sắc trời đã tối, ngoài cửa sổ là một vùng tăm tối, mặt của cô và Tô Ngo Dương chiếu lên cửa kính cứ như thể xuất hiện trước mắt cô, trên cửa kính, sau lưng cô là vẻ mặt lo lắng của Tô Ngo Dương.

"Di động của em xảy ra chuyện gì vậy?" Im lặng một lúc lâu Tô Ngo Dương hỏi.

"Em nghĩ lúc vào phòng đợi chắc bị người khác lấy mất rồi." Lâm Lam chợt nhớ tới khi đó mình bị người ta đụng mạnh vào thắt lưng một phát, khi đó cũng không thêm để ý, cho rằng chỉ là nhiều người nên khó tránh khỏi, đợi đến khi lên xe rồi, nghĩ không ai liên lạc nên không xem di động, không nghĩ tới là bị người khác trộm.

"Muộn rồi, em ngủ một lát đi. Đến nơi anh sẽ gọi em." Tô Ngo Dương không nói gì nữa, hai tay nhẹ nhàng khoác lên vai Lâm Lam, nói.

Lâm Lam "Ừ" một tiếng nghiêng người nằm xuống, nhắm mắt lại nhưng làm sao cũng không ngủ được, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt hiền lành của Lâm Quốc Vinh.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Trong mơ hồ Lâm lam cảm giác có người đang gọi mình, đưa tay dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng từ từ mở mắt ra, thấy Tô Ngo Dương trước mắt từ từ rõ ràng.

"Chúng ta đến nơi rồi, Tiểu Lam." Tô Ngo Dương thấy Lâm Lam mở nửa con mắt ra, biết cô đã tỉnh, chậm chậm đỡ cô ngồi dậy trên giường, dịu dàng nói.

Nghe được giọng nói của Tô Ngo Dương, người Lâm Lam run rẩy một hồi, trong nháy mắt đầu óc cũng đã tỉnh táo lại, với cô mà nói chuyện lúc gần tới giống như một giấc mơ, nhưng sau khi tỉnh mộng lại càng thêm chân thật. Nghĩ tới những chuyện này, đầu liền đau.

Ngồi trên giường, Lâm Lam đưa tay ấn nhẹ hai bên huyệt thái dương để giảm bớt cơn nhức đầu, cau mày, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng với Tô Ngo Dương.

Tô Ngo Dương thấy trên mặt Lâm Lam lộ ra vẻ đau đớn, rót một ly nước đưa tới trước mặt cô nói: "Uống miếng nước đi? Mới vừa tỉnh ngủ, khá mệt đó."

Lâm Lam dừng động tác trong tay lại nhận lấy ly nước trong tay Tô Ngo Dương, chân mày hơi dần ra, uống một hớp nước rồi nói một tiếng "Cảm ơn" với Tô Ngo Dương. Tô Ngo Dương nghe xong, không để nhận ra mà nhủ mày một cái, giữa bọn họ lại xa cách như vậy.

"Hành lý của anh đâu?" Vừa ngồi xuống Lâm Lam phát hiện ngoài hành lý của cô ra thì không có hành lý dư thừa nào khác, hỏi.

"Vẫn còn ở trong buồng xe, Tiểu Lam, em ở đây chờ anh một lát, anh đi lấy hành lý tới đây." Tô Ngo Dương nói.

"Ừ." Lâm Lam lại bắt đầu không ngừng xoa nhẹ huyệt thái dương, đầu vẫn còn đau.

"Tiểu Lam, em khó chịu sao?" Thấy Lâm Lam ngồi tựa lưng vào ghế, cau mày, không ngừng xoa huyệt thái dương, Tô Ngo Dương quan tâm hỏi.

"Không sao, mới vừa tỉnh ngủ, hơi choáng đầu mà thôi. Anh đi lấy hành lý trước đi." Lúc nói chuyện Lâm Lam vẫn không dừng động tác trong tay lại.

Trong lòng Tô Ngo Dương lo lắng, lại quan tâm nói: "Tiểu Lam, anh đi lấy hành lý rồi lập tức trở lại, có chuyện gì thì em đừng vội, chờ anh trở lại rồi nói." Nói xong vội vàng đi ra khỏi buồng xe.

"Buổi tối lúc cô ngủ anh ta vẫn luôn ngồi bên cạnh cô, cô đang ngủ thì phát ra giọng nói lo lắng, anh ta liền mím chặt môi, mày cô nhíu chặt, anh ta cũng liền theo cô nhíu chặt mày." Nữ sinh giường đối diện đang sắp xếp lại quần áo của mình, không chút để ý nói.

Động tác trong tay Lâm Lam dừng lại, nhưng không nói lời nào. Tô Ngo Dương có đối xử với cô tốt hơn nữa, bọn họ cũng không trở về như trước đây được nữa.

"Cái gọi là hoạn nạn thấy chân tình, nắm thật chặt nha!" Nữ sinh nói xong cười xảo quyết với Lâm Lam một tiếng rồi xách hành lý đi ra cửa, để lại một mình Lâm Lam ngồi trên giường chìm vào suy nghĩ.

Hoạn nạn thấy chân tình, làm sao cô lại không biết Tô Ngộ Dương đối xử với cô rất tốt, nhưng hai năm trước mất trí nhớ để bọn họ mất đi quá nhiều, rất nhiều chuyện cũng thay đổi, cũng không chỉ là một câu đơn giản: "Chúng ta sống cùng nhau như trước đây có được không?". Bây giờ giữa bọn họ thật sự phải lo lắng quá nhiều chuyện, mà chuyện quan nhất với cô bây giờ chính là đứa con trong bụng cô.

"Tiểu Lam, bây giờ cảm giác thế nào? Khá hơn chút nào không?" Tô Ngộ Dương cầm hành lý đứng ngay cửa buồng xe, quan tâm hỏi.

"Ừ, không sao, chúng ta đi thôi." Lấy lại tinh thần, Lâm Lam xách hành lý của mình lên, nói.

Tô Ngộ Dương tiến lên vài bước, lấy hành lý trong tay Lâm Lam, yên tâm cười nói với cô: "Đi thôi."

Tô Ngộ Dương, Lâm Lam cứ một trước một sau ra khỏi buồng xe, mới vừa đi mấy bước thì nhìn thấy Hứa Mặc cũng đang xách hành lý đi về phía bọn họ. Ba người gặp nhau, đều cười chào nhau, Hứa Mặc lấy một hộp kẹo trái cây từ trong túi đồ thật to của mình ra, đưa tới trước mặt Lâm Lam.

"Trên đường ăn. Nhớ, tâm tình không tốt, lúc đau khổ thì ăn mấy viên. Ăn hết rồi, chờ tới lúc tôi trở về sẽ mua cho cô!" Nói đến đây Hứa Mặc cười cười.

"Ừ, cảm ơn. Anh cũng thế nha." Lâm Lam nhận lấy hộp kẹo trong tay Hứa Mặc, trên mặt cố gắng kéo ra nụ cười.

Nhìn nụ cười miễn cưỡng trên mặt Lâm Lam, chuyện của cô anh đều biết, cười thật to nhìn cô, vỗ vỗ vai của cô nói: "Yên tâm, tất cả đều sẽ khá hơn." Sau đó nhìn sang Tô Ngộ Dương nói: "Lâm Lam giao cho anh." Nói xong liền xoay người rời đi.

Lâm Lam cầm hộp kẹo bỏ vào trong túi xách, nói với Tô Ngộ Dương: "Chúng ta cũng đi thôi."

Lúc đi nhanh tới cửa thì rốt cuộc xe cũng vào trạm, trong giây phút xe mới vừa dừng lại, một dòng xung lượng khiến Lâm Lam thiếu chút nữa đứng không vững, mặc dù đã dùng tốc độ nhanh nhất bắt lấy tay vịn bên cạnh, nhưng cơ thể lại vẫn theo quán tính đập nhẹ vào lưng của Tô Ngộ Dương ở đằng trước.

Tô Ngộ Dương quay đầu lại nhìn Lâm Lam, quan tâm nói: "Có thể đứng vững không? Lát nữa lúc xuống xe liền kéo tay của anh. Nhiều người, anh sợ bị chen lấn rồi phân tán ra."

Lâm Lam im lặng cúi đầu gật đầu một cái, đi lên trước mấy bước kéo tay của Tô Ngộ Dương.

Sau khi xuống xe lửa, Lâm Lam và Tô Ngộ Dương liền bắt xe đi thẳng về phía sân bay nhưng hai mươi mấy phút sau xe dừng trước cửa một khách sạn.

"Tiểu Lam, bây giờ chưa có chuyến bay, hai người Bạch Nham chờ chúng ta ở khách sạn." Tô Ngộ Dương trả tiền, xách hành lý lên, nói.

"Ừ." Lâm Lam nhẹ nhàng nói, tay lại không tự giác nắm thật chặt, hơn một tháng không thấy Bạch Nham, cho rằng cả đời cũng sẽ không gặp lại, không nghĩ tới vẫn lại gặp mặt nhau.

Hình như là đã nhận ra Lâm Lam khẩn trương, Tô Ngộ Dương đặt hành lý trong tay xuống, từ phía sau lưng khoác nhẹ lên vai Lâm Lam nói: "Yên tâm, tất cả đều đã qua. Có muốn ăn một vài viên kẹo trái cây không?"

Lâm Lam lắc đầu một cái nói: "Đi thôi, cả đêm qua anh không nghỉ ngơi, lát nữa anh đi ngủ một chút đi." Nói xong hai người một trước một sau đi vào.

Lâm Lam mới đi sau lưng Tô Ngộ Dương được vài bước, nhận ra đầu đau hơn vừa rồi mấy phần, lão đảo một cái, nhẹ nhàng "A" một tiếng, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Tô Ngộ Dương nghe thấy tiếng động sau lưng lo lắng xoay người lại, thấy Lâm Lam cau mày, sắc mặt tái nhợt rất khó coi, vội vàng đi tới đỡ Lâm Lam quan tâm nói: "Đề anh đỡ em."

Lúc này Lâm Lam chỉ cảm thấy hai bên huyết thái dương giống như có kim đang đâm vào từng phát từng phát một, tầm mắt cũng bắt đầu hơi mờ mờ, cảm thấy sự vật chung quanh đã trở nên có chút không thật. Đành chịu, chỉ có thể đưa tay kéo Tô Ngộ Dương, từ từ đi về phía cửa khách sạn.

"Tiểu Lam, đến rồi." Tô Ngộ Dương gõ cửa, nói với Lâm Lam đã có chút suy yếu đang dựa vào mình.

Lâm Lam chỉ biết mình mơ mơ màng màng đi theo Tô Ngộ Dương, đầu từng con từng con lại càng đau hơn vừa rồi, cảnh vật chung quanh cũng càng ngày càng mờ. Nghe thấy giọng nói của Tô Ngộ Dương vang lên bên tai mình, nhưng làm sao cũng không nghe không rõ lắm anh đang nói gì.

Cửa mở ra, Bạch Nham đứng ngay cửa thấy bóng dáng Lâm Lam và Tô Ngộ Dương giờ phút này đang dựa vào nhau trong mắt thoáng qua một hồi mất mát. "Tiểu Lam, Ngộ Dương."

"Bạch Nham, Tiểu Lam hơi khó chịu, cậu đỡ cô ấy vào trước đi." Mặc dù Tô Ngộ Dương không muốn để Lâm Lam và Bạch Nham lại có tiếp xúc, nhưng hiện giờ trên tay anh đều là hành lý, ngoài trừ để Bạch Nham giúp một tay thì anh không có lựa chọn nào khác.

Bạch Nham mở cửa rộng ra hết, mấy bước đi ra ngoài cửa ôm Lâm Lam từ trên người Tô Ngộ Dương vào lòng mình, lo lắng nhẹ giọng nói: "Tiểu Lam, cảm thấy sao rồi?"

Lâm Lam chỉ cảm thấy trong lúc mơ mơ màng màng có người đang nói chuyện với Tô Ngộ Dương, sau đó cũng cảm giác được có người ôm mình rồi nói nhỏ bên tai liền ngẩng đầu lên nhìn, rốt cuộc khuôn mặt đỏ cũng rõ ràng ngay trước mắt.

Thấy Bạch Nham lo lắng nhìn mình, trong nháy mắt đầu óc Lâm Lam tỉnh táo lại, gạt mình, trong nháy mắt con đầu đầu đều dừng lại. Đưa tay đẩy Bạch Nham nhưng lại cảm thấy Bạch Nham ôm chặt hơn.

"Người em khó chịu, anh đỡ em thì tốt hơn." Cảm thấy Lâm Lam kháng cự, Bạch Nham nhẹ giọng nói, giọng nói vẫn dịu dàng giống như trước kia.

Lâm Lam muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại cảm thấy đau đầu khiến mình muốn nói chuyện cũng khó khăn, suy nghĩ một chút, hình như cô cũng không biết nên nói gì, liền bỏ qua, chỉ gắng gượng lên tinh thần, cố hết sức để mình đứng vững, không muốn quá dựa vào Bạch Nham.

"Ngộ Dương, mấy ngày nay có khỏe không?" Lý Tử Nhiễm nhìn sắc mặt hắc hắc của Tô Ngộ Dương đang xé hành lý vào cửa, nửa thật lòng nửa diễn trò hỏi.

Giọng nói của Lý Tử Nhiễm vừa vang lên, hai người trong phòng không tự chủ được cứng đờ người, mặc dù Tô Ngộ Dương biết Lý Tử Nhiễm cũng tới đây, nhưng gặp mặt lần này, đối mặt với những lời quan tâm hỏi han vẫn không thể vô tình coi như không có cô, nói thế nào thì hai năm qua cũng là Lý Tử Nhiễm luôn luôn bên cạnh thật lòng quan tâm chăm sóc anh, mặc dù rất nhiều chuyện có thể là giả, nhưng tình cảm cô dành cho anh là thật. Mà Lâm Lam nhớ tới lúc mới vừa gặp Tô Ngộ Dương đã từng gặp qua Lý Tử Nhiễm, sau đó cũng không nghĩ tới cô ta, chỉ cần nhắc chuyện của cô ta và Tô Ngộ Dương, lúc đó Bạch Nham có rất nhiều vướng mắc, hiện tại nhìn thấy Lý Tử Nhiễm thì lại càng thêm quyết tâm, cô ta và Tô Ngộ Dương tuyệt đối không thể nữa rồi.

"Tôi rất khỏe, cảm ơn cô Lý đã quan tâm." Mặc dù trong lòng nghĩ không nên quá lạnh lùng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại khác đi.

Lý Tử Nhiễm nghe xong, dường như ở trong dự liệu, cong miệng cười nhìn Tô Ngộ Dương: "Ngộ Dương, giữa chúng ta nhất định phải lạnh nhạt xa lạ như vậy sao?"

Một câu nói này của Lý Tử Nhiễm đâm thẳng vào lòng của Tô Ngộ Dương, mấy ngày nay những lời này vẫn mắc kẹt trong cổ họng của anh, muốn nói với Lâm Lam nhưng làm sao cũng không nói ra được, làm sao anh cũng không muốn thừa nhận, có một ngày giữa mình và Lâm Lam cũng sẽ lạnh nhạt xa lạ như vậy, có một ngày Lâm Lam cũng sẽ vì một chuyện nhỏ mà mở miệng nói với anh tiếng "Cảm ơn".

"Anh rất khỏe, em có khỏe không?" Nghĩ vậy trong lòng Tô Ngộ Dương cũng mềm xuống, lúc này Lý Tử Nhiễm ở trước mặt anh giống như là anh ở trước mặt Lâm Lam vậy, làm sao anh có thể không dậy nổi cảm xúc chứ.

"Bạch Nham, em choáng váng, em muốn đi rửa mặt, anh đi cùng em chứ?" Nghe hai người nói chuyện Lâm Lam chỉ cảm thấy đầu lại càng đau hơn, ngay cả đứng cũng mất khá nhiều sức của cô.

Bạch Nham hiểu rõ nói: "Được." Sau đó đi cùng Lâm Lam vào toilet.

"Em không khỏe, anh cũng đã tới đây sao em có thể tốt chứ?" Sau khi Bạch Nham và Lâm Lam đi rồi, Lý Tử Nhiễm đi thẳng tới trước mặt Tô Ngộ Dương, dùng vẻ mặt "Anh cho rằng sau khi anh đi rồi em cũng sẽ tốt sao" nhìn Tô Ngộ Dương.

Tô Ngộ Dương nhìn Lý Tử Nhiễm một cái, cúi đầu bay hoay hành lý trong tay, "Sẽ khá hơn, giống như trước đây thôi, không phải anh cũng không ở bên cạnh em, không phải em cũng có thể sống tốt sao?"

"Ha ha ——" Lý Tử Nhiễm không cho là đúng, cười khò, "Còn có thể giống sao? Ngộ Dương, anh hỏi thử lòng mình một chút còn có thể giống sao? Trước kia anh chưa từng đi vào cuộc sống của em, nhưng hai năm qua, lúc nào anh cũng ở bên cạnh em, anh cảm thấy còn có thể giống như trước kia sao?"

Trong lòng Tô Ngộ Dương vốn có cảm xúc cùng cảnh ngộ thì thông cảm nhau với Lý Tử Nhiễm, lúc này vừa nghe Lý Tử Nhiễm nói xong, cảm xúc gì cũng mất, trong lòng lại càng bốc lên một cơn bức tức: "Vậy cô nói đi, hai năm trước cô và mẹ đối xử với tôi và Tiểu Lam như vậy có từng nghĩ tới những chuyện này không? Tôi và Tiểu Lam cũng không phải là hai năm ngắn ngủi, lại càng không phải là tình cảm giữa cô và tôi hai năm qua có thể so sánh được, các người chia rẽ chúng tôi, vậy cô có từng nghĩ tới cảm nhận của Tiểu Lam chưa, nghĩ tới cảm nhận của tôi khi có một ngày tôi sẽ nhớ lại tất cả chưa?"

Lý Tử Nhiễm mới vừa rồi vẫn là đáng về "Anh xứng với em", bộ dáng hợp lý hợp tình thì lúc này cũng chỉ có thể cắn răng hung hăng nhìn chằm chằm Tô Ngộ Dương, không nói được ra một câu.

"Cô mang Bạch Nham tới đúng không? Cô cũng không cần lại làm chuyện gì mờ ám nữa, cho dù lựa chọn cuối cùng của Tiểu Lam là Bạch Nham, tôi và cô cũng không thể nào. Tôi sẽ không tha thứ cho cô và mẹ, những chuyện hai người đã làm với tôi và Tiểu Lam." Bạch Nham và Lý Tử Nhiễm cùng xuất hiện, sao Tô Ngộ Dương có thể không nghĩ tới những chuyện này chứ? Chỉ là trong lòng anh sớm đã có dự định, coi như Lâm Lam không chọn anh thì anh cũng sẽ cười chúc phúc cho Lâm Lam, nhưng anh tuyệt đối sẽ không quay lại với Lý Tử Nhiễm, anh không thể tha thứ cho mọi chuyện mà Lý Tử Nhiễm đã làm, cũng không thể quên được.

Lý Tử Nhiễm cắn chặt răng nhìn Tô Ngộ Dương, cho đến khi cô ta có thể cảm thấy hàm răng âm ý đau đớn, cô ta mới nắm chặt quả đấm xoay người ngồi xuống, nhưng vẫn không cam lòng nhìn Tô Ngộ Dương.

Bạch Nham vắt khô khăn nóng nhưng không đưa cho Lâm Lam, mà tự mình cầm khăn từng lần từng lần lau nhẹ mặt Lâm Lam, ánh mắt quan tâm.

Lâm Lam cứ đứng như vậy đầu óc hoàn toàn mất đi suy nghĩ, cảnh này sao lại quen thuộc như vậy, mấy tháng trước, với bọn họ mà nói cảnh này rất bình thường. Khi đó Bạch Nham cũng dịu dàng chăm sóc như vậy khiến cô cảm thấy mình rất hạnh phúc, để cô cho rằng bọn họ có thể vẫn bình thường đến già như thế.

"Bạch Nham, để em tự mình làm." Lâm Lam lấy lại tinh thần, cầm khăn mặt trong tay Bạch Nham, nói.

Bạch Nham nhìn Lâm Lam, mặc dù muốn nói gì đó, nhưng vẫn lựa chọn lẳng lặng đứng đó nhìn Lâm Lam, đợi cô.

"Ông nội. . . thế nào rồi?" Rửa mặt xong Lâm Lam cảm thấy cả người cũng tỉnh táo lại một chút, cúi đầu vừa chà khăn mặt vừa run run hỏi.

"Lúc bà nội gọi điện tới thì đã nói không sao, Tiểu Lam, đừng lo lắng, rồi cũng sẽ tốt thôi. Ông nội tốt như vậy, sẽ không đi như thế đâu." Nói xong thì lại nhận ra Lâm Lam đang đưa lưng về phía mình, bả vai một lần lại một lần co rút, vội vàng nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Lam từ phía sau lưng. "Tiểu Lam, đừng lo lắng, có anh ở đây, anh sẽ cùng với em."

"Ông nội sẽ không chết, sẽ không đi như thế đâu." Lâm Lam lau nước mắt, nói.

Nghe Lâm Lam vừa nói như thế, Bạch Nham mới biết câu nói "Sẽ không đi như thế đâu" của mình tác động đến Lâm Lam. "Ừ, sẽ không."

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Vì đêm qua không nghỉ ngơi tốt, vẻ mặt bốn người đều hốc hác lên mấy bay. Lúc này, Tô Ngộ Dương ngồi cùng hàng với Lý Tử Nhiễm, mà phía sau bọn họ là Lâm Lam và Bạch Nham.

Tô Ngộ Dương vốn muốn ngồi cùng một chỗ với Lâm Lam, tiếc rằng hình như Lâm Lam cố ý tránh anh, mà dường như Bạch Nham cũng bắt được điểm này nên lúc nào cũng ở bên cạnh Lâm Lam, không cho Tô Ngộ Dương một cơ hội nào tiếp xúc với Lâm Lam. Không có cách nào nên mới có tình cảnh như bây giờ.

"Ngộ Dương, đừng quay lại nhìn nữa, nói thế nào thì bọn họ vẫn là vợ chồng, chỉ cần một ngày Bạch Nham chưa ký tên lên tờ giấy thỏa thuận ly hôn, anh không thể có cơ hội. Suốt đường đi Lâm Lam luôn luôn cố ý xa lánh anh!" Lý Tử Nhiễm nhìn Tô Ngộ Dương liên tục quay đầu lại, lạnh lùng nói.

Tô Ngộ Dương không kiên nhẫn, liếc mắt nhìn Lý Tử Nhiễm nói: "Tử Nhiễm, lúc đầu tôi còn cảm thấy hai năm qua cô cũng đối xử với tôi thật lòng, dịu dàng, quan tâm chăm sóc, khéo hiểu lòng người, hoàn toàn không tùy hứng, ngang ngược như trước kia, cho rằng trong hai năm này có lẽ cô thật sự đã trưởng thành, sao tôi vừa khôi phục trí nhớ, cô lại bắt đầu khôi phục lại bản tính rồi hả? Với lại còn học được cách nói chuyện cay nghiệt!"

Tô Ngộ Dương nói xong, Lý Tử Nhiễm không trả lời được, cắn răng hung hăng nói: "Anh ——" sau đó không có tiếng gì nữa.

"Nếu không phải tính tình hiện tại này của cô, chắc cũng đã sớm tìm được người thích cô rồi! Tử Nhiễm, sửa đổi tính tình của cô đi?"

Lý Tử Nhiễm nghe Tô Ngộ Dương nói, mở to mắt hung hăng nhìn chằm chằm anh.

"Cô không cần nhìn chằm chằm tôi như vậy, đó là lời từ đáy lòng của tôi. Hai năm qua cô đối xử với tôi thế nào, tôi hiểu, có vài thứ không chân thật, có vài thứ cũng không giả. Sửa đổi tính tình của cô một chút, không sợ không tìm được người tốt hơn tôi." Tô Ngộ Dương thấy Lý Tử Nhiễm nhìn mình chằm chằm, biết cô hiểu sai ý của mình, liền giải thích.

"Không cần, em là người cố chấp, coi trọng một cái gì đó liền nhất định phải lấy cho bằng được!" Lý Tử Nhiễm quay đầu lại, hung hăng nói.

Tô Ngộ Dương thấy Lý Tử Nhiễm như thế, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu một cái, giữa anh và Lý Tử Nhiễm tuyệt đối không thể, anh không thể sống cùng với một người tự tay phá hủy cuộc sống hạnh phúc của anh, anh không thể so đo những việc mà Lý Tử Nhiễm đã làm, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không tiếp nhận cô.

"Tiểu Lam, còn mệt thì ngủ một lát nữa đi." Từ sáng đến giờ, Lâm Lam đều là bộ dáng không còn sức sống, suốt đường đi cũng không nói câu nào, Bạch Nham hơi lo lắng nói.

Tuy Lâm Lam ngồi cùng hàng với Bạch Nham nhưng trước sau vẫn luôn duy trì khoảng cách một quả đấm với anh, đầu tựa vào ghế ngồi, cau mày, nhắm mắt lạnh nhạt nói: "Bạch Nham, anh không nên tới!"

"Tiểu Lam, không nên lừa anh chuyện em mang thai, nếu vậy, anh cũng sẽ không. Tiểu Lam, em có bằng lòng trở về không? Trở về nhà của chúng ta, chúng ta bắt đầu lại lần nữa." Bạch Nham nghiêng người đưa tay vuốt nhẹ lông mày nhú chặt của Lâm Lam.

"Bạch Nham, sau này hãy nói đi, bây giờ em không muốn nghe, cũng không muốn nghĩ, đầu óc em bây giờ rất hỗn loạn!" Cảm nhận được nhiệt độ tay

của Bạch Nham truyền đến từ lồng mây, thân thể Lâm Lam run nhẹ một cái, là nhiệt độ đã từng quen thuộc như vậy!

Tay Bạch Nham đang đặt trên lồng mây Lâm Lam ngừng một lát sau đó thả tay xuống, thở dài một hơi thật nhỏ không dễ dàng phát hiện ra, nói: "Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi?"

Lâm Lam chỉ "Ừ" nhẹ một tiếng cũng không nói thêm gì nữa, trên đường đi, vì để Tô Ngộ Dương hết hy vọng nên cô cố ý thân thiết với Bạch Nham, sự tin tưởng giữa cô và Bạch Nham cũng đã không còn, với Bạch Nham yếu đuối, ở trước mặt Vệ Tương Lan anh có thể lại làm ra được quyết định gì đây? Lúc này lại nói bắt đầu lần nữa, có lẽ ngay sau đó anh lại dao động, anh vẫn còn yếu đuối giống lúc còn học đại học! Nhưng Tô Ngộ Dương thì khác, anh ấy không hết hy vọng thì sẽ không buông tay, mà bây giờ có thể để anh ấy hết hy vọng cũng chỉ có Bạch Nham. Nghĩ tới những chuyện này, lồng mây đang nhú thật chặt của Lâm Lam được Bạch Nham vượt nhẹ.

Sau khi máy bay hạ cánh, mấy người Lâm Lam, Bạch Nham liền chạy thẳng tới trạm xe lửa, con đường nhanh nhất đi từ thành phố H tới quê Lâm Lam chính là đi xe lửa. Còn Lý Tử Nhiễm thì tự mình lái xe về nhà.

Trên xe lửa, Lâm Lam, Bạch Nham lại ngồi cùng với nhau, còn Tô Ngộ Dương thì ngồi đối diện Lâm Lam, suốt đường đi tinh thần Lâm Lam không tốt, đầu vẫn đau từ lúc sáng tới bây giờ. Bạch Nham vẫn luôn không ngừng giúp Lâm Lam xoa huyết thái dương, còn Lâm Lam thì vẫn cau mày, hai mắt vô thần.

Tô Ngộ Dương ở một bên nhìn bọn họ, thấy Bạch Nham có thể vì Lâm Lam làm những việc này, thế mà anh lại chỉ có thể ở một bên nhìn bọn họ, trong lòng không tránh được hơi khó chịu. Hai năm trước, nếu không phải anh mất trí nhớ thì người ở bên cạnh Lâm Lam từ đầu đến cuối phải là Tô Ngộ Dương anh, vậy mà, hiện tại Lâm Lam xảy ra chuyện như vậy, anh muốn nói với Lâm Lam những lời đó, anh muốn cùng Lâm Lam bắt đầu lại lần nữa nhưng chỉ có thể chờ tất cả mọi chuyện đều chuyển biến tốt đẹp mới được.

"Nếu như đây là kết cục tốt nhất, vì sao anh vẫn không quên được em" Lúc này di động Bạch Nham đột nhiên vang lên, ba người lập tức ngồi thẳng người lên, nhìn di động trong tay Bạch Nham.

Bạch Nham mở nắp di động lên, là Thiện Ngọc Lan gọi tới, trong lòng tràn ra một dự cảm xấu, nhưng vẫn cười với Lâm Lam, an ủi nói: "Là bà nội, có lẽ bệnh tình ông nội chuyển tốt, bà nội sợ em thấp thòem lo lắng nên gọi tới." Sau đó bấm nút nghe, nhưng trong lòng lại căng thẳng, hít thở cũng có chút nặng nề.

"Alo, bà nội, ông nội sao rồi? Cháu và Tiểu Lam đang trên xe lửa, khoảng một tiếng nữa là có thể. . . ." Lời còn chưa dứt, sắc mặt Bạch Nham trắng bệch, ánh mắt lo lắng nhìn Lâm Lam, anh nên nói với cô tin tức này sao đây?

"Bạch Nham, có phải ông nội bị làm sao không? Anh đưa điện thoại cho em, em muốn nói chuyện với bà nội!" Lâm Lam vừa thấy vẻ mặt thấp thòem của Bạch Nham, gấp đến mức đứng dậy muốn đoạt lấy điện thoại trong tay Bạch Nham.

"Tiểu Lam, trước tiên em đừng kích động, bà nội cũng có lời muốn nói với em." Bạch Nham nhìn dáng vẻ kích động của Lâm Lam, lo lắng nói, đưa di động cho cô.

"Alo, bà nội! Cháu là Tiểu Lam, bà nội, ông nội sao rồi? Ông nội đâu, ông nội có thể nghe điện thoại không? Cháu muốn nghe giọng nói của ông nội!" Tay Lâm Lam run run vừa nhận lấy điện thoại liền kích động nói một hơi, giọng nói vẫn run run.

Trong điện thoại truyền tới giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở của Thiện Ngọc Lan, trong giọng nói tràn đầy đau buồn cũng tràn đầy sự quan tâm. Nghe từng chữ từng chữ Thiện Ngọc Lan nói, Lâm Lam vô lực ngã ngồi xuống ghế, điện thoại tuột khỏi tay cô, lúc này Lâm Lam không biết mình nên nghĩ gì, nói những gì, trong nháy mắt sự bi thương lan tràn ra toàn thân, lúc này cô rất muốn khóc lớn tiếng, trong lòng nặng nề, áp lực, cô chỉ có thể cảm giác từng trận từng trận đau đớn, ngay cả khóc cũng không được. Cô cần dùng phương thức nào mới có thể phóng ra tất cả bi thương trong lòng đây? Trong đầu tràn đầy sợ hãi, ừ ừ kéo tới đánh về phía cô.

Ông nội của cô, là người sống cùng cô hai mươi mấy năm, là ông nội chăm sóc cô hai mươi mấy năm, đã qua đời rồi, sau này cô không được nghe giọng nói của ông nội nữa rồi, không được nhìn thấy ông nội, cũng không thể giống như khi còn bé được ông nội ôm chặt vào lòng nữa rồi!

Ông nội của cô, là người luôn đứng ở trước cửa chờ cô tan học về, sẽ lấy cặp xách trên lưng cô xuống rồi cầm trên tay, đưa tay xoa nhẹ đầu cô, sau đó nói: "Hôm nay Lâm Lam nhà chúng ta về trễ, có phải ở trường học không ngoan nên bị cô giáo giữ lại đúng không?" Nụ cười hiền lành trên mặt ông nội đã từng là ánh mặt trời của cô. Vậy mà bây giờ ông đã qua đời, đi im lặng như thế, như lúc mặt trời lặn, thế giới luôn yên tĩnh như vậy.

Bạch Nham ôm Lâm Lam thật chặt, đau lòng nói: "Tiểu Lam, muốn khóc thì khóc đi? Khóc ra sẽ khá hơn chút, khóc ra đi, không cần kìm nén."

Nhìn thấy tình huống lúc này, Tô Ngộ Dương cũng đã đoán ra là chuyện gì rồi, muốn an ủi Lâm Lam mấy câu, đành chịu vì có Bạch Nham. Đứng dậy cầm điện thoại rơi trên ghế lên nói: "Alo, bà nội. Cháu là Ngộ Dương, bà yên tâm, có chúng cháu ở đây, Tiểu Lam sẽ không sao đâu. Bà cũng đừng quá đau lòng, nên bi thương, vì Tiểu Lam, vì bản thân, xin bà cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe." Sau đó Tô Ngộ Dương "Dạ" nhẹ mấy tiếng rồi cúp điện thoại.

Lâm Lam tựa vào trong lòng Bạch Nham, toàn thân không thể kiềm chế được run rẩy, rót cuộc nước mắt cũng từ từ chảy ra, vậy mà Lâm Lam không chút nào cảm giác được sự bi thương, áp lực trong lòng, ngay cả sự sợ hãi cũng giảm bớt. Trong lòng tràn đầy sự bi thương đau buồn nhưng cũng trống rỗng, không có chỗ dựa, cảm thấy sự bi thương đau buồn trong lòng lúc nào cũng có thể căng ra mà phá vỡ, cũng có lẽ là sự trống rỗng hao mòn cho tới chết. Cái cảm giác sợ hãi sẽ không còn gặp lại được một người luôn vây quanh cô, thì ra trên thế giới này, chuyện kinh khủng nhất không phải là mình chết đi, mà là nhìn người thân nhất rồi đi, sau này sẽ không còn gặp lại nữa, gặp lại nhưng cũng sẽ không còn gặp lại nữa.

Tô Ngọ Dương ngồi đối diện nhìn Lâm Lam và Bạch Nham, nghĩ muốn lúc này ở bên cạnh Lâm Lam cho cô dựa vào, người an ủi cô đã không phải là anh, không khỏi đau thương quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Trong lòng buồn phiền, hóa ra hai năm qua, Lâm Lam đã không cần dựa vào anh, đã không cần anh an ủi, hai năm, thì ra có thể thay đổi nhiều như vậy, khiến người yêu biến thành người lạ, khiến lời thề non hẹn biển giống như hoa tàn. Hai năm, đủ để một người học được mạnh mẽ, cũng đủ để làm thói quen trong cuộc sống của một người không có một người khác, thì ra hai năm, cuối cùng cũng không phải là 730 ngày, lại càng làm cho tình cảm trong lòng kia vượt qua đau thương, lại mãi mãi không xóa đi được vết sẹo trong lòng kia.

Đến trạm xe lửa đã là ba giờ chiều, mặt trời còn treo trên trời, đã có xu hướng bắt đầu lặn dần, ánh sáng mặt trời chiếu trên người cũng đã không đủ để làm một người cảm thấy ấm áp, gió lạnh đầu mùa đông thổi qua cũng đã mang đi một chút ấm áp này rồi.

Tô Ngọ Dương xách hành lý đi tuốt ở đằng trước, phía sau anh là Lâm Lam đang dựa nửa người vào Bạch Nham, bước chân lảo đảo, Bạch Nham đỡ cô, không ngừng nhỏ giọng an ủi bên tai cô. Tô Ngọ Dương đón một chiếc xe, ba người lên xe, nói địa chỉ sau đó xe chạy thẳng về phía bệnh viện.

Bạch Nham nhìn Lâm Lam tựa vào trong lòng mình, mặc dù đã ngừng khóc nhưng cô mở mắt to quá mức, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm phía trước. Bạch Nham vuốt nhẹ tóc Lâm Lam, tóc rất suông, xõa trên lưng cô, mềm mại không có sức sống, giống như lúc này cô không có sức tựa vào trong lòng của anh.

Xe chậm rãi dừng lại, Tô Ngọ Dương quay đầu lại nhẹ giọng nói: "Đến rồi."

Bạch Nham cảm giác được cả người Lâm Lam lại bắt đầu không thể kiềm chế được run rẩy, nắm tay anh một lần lại một lần siết chặt, nắm tay cô thật chặt, dịu dàng an ủi: "Đừng sợ, anh sẽ luôn cùng em, Tiểu Lam."

Lâm Lam xuống xe, hít một hơi lấy lại tinh thần, cô biết lúc này mình phải kiên cường, cô không thể để bà nội phân tâm lo lắng cho cô. Sửa sang bản thân lại một chút, chỉnh lại tóc một chút làm cho cả người xem có chút tinh thần xong, Lâm Lam nói với Bạch Nham và Tô Ngọ Dương bên cạnh: "Đừng lo lắng, em không sao."

Vừa vào bệnh viện, một mùi thuốc nồng nặc liền đập vào mặt Lâm Lam, Lâm Lam nghĩ không quen, ho nhẹ mấy cái lùi về sau mấy bước, mùi thuốc trong bệnh viện mãi mãi làm cô cảm thấy kinh khủng, cô vẫn nhớ khi còn bé lúc cha mẹ qua đời cô chính là người mùi này, mang theo sự vô lực cùng tuyệt vọng của loài người. Đi bên cạnh cô, Bạch Nham nắm tay cô tỏ ý cô không cần sợ. Mà Tô Ngọ Dương chỉ nhìn Lâm Lam, trên mặt vẫn luôn là nụ cười an tâm giống như cô nhìn thấy trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

edit: tuyến xù

Trên hành lang bệnh viện, bên tai không ngừng vang lên đủ loại tiếng rên làm Lâm Lam cảm thấy tai bắt đầu ong ong, đi trên sàn hơi ẩm ướt Lâm Lam lảo đảo ngã về phía trước.

Cổ tay bị người khác nắm chặt, lúc này Lâm Lam đứng vững, có chút hoảng hốt quay mặt sang nhìn bên cạnh, thấy Tô Ngọ Dương lo lắng nhìn cô.

"Em không sao, chỉ là không cẩn thận trượt thôi." Nói xong, Lâm Lam thoát khỏi tay Tô Ngọ Dương, đi cách anh khoảng nửa mét.

Tô Ngọ Dương nhìn mới vừa rồi hai người còn đi gần nhau thì giờ phút này đã cách nhau nửa mét, thân thể có thể chỉ là cách nhau nửa mét ngắn ngủn nhưng tâm thì sao, mình và Lâm Lam đã cách bao nhiêu rồi?

Bạch Nham tiến lên vài bước đỡ Lâm Lam, Lâm Lam chỉ ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua anh nhưng không có ý thoát khỏi, xem như là ngầm thừa nhận hai người đi song song nhau. Tô Ngọ Dương đi phía sau, trong mắt rất là bất đắc dĩ.

Đi tới trước phòng bệnh Lâm Lam không tự chủ được lùi về phía sau mấy bước, đụng vào người Tô Ngọ Dương đang đứng phía sau, hai tay Tô Ngọ Dương đặt trên vai Lâm Lam, về mặt kiên định nhìn cô, để cô đừng cảm hơn một chút. Tay Lâm Lam run run chậm chạp xoay nắm cửa, cửa mở ra, bên trong rất yên tĩnh, Thiện Ngọc Lan đang ngồi một mình bên cạnh giường bệnh, mà trên giường là vài trắng phủ lên người Lâm Quốc Vinh.

Thấy những thứ này tim Lâm Lam đau thắt, nắm tay lại để lên ngực, Lâm Lam từng bước từng bước đến gần giường bệnh, lúc Thiện Ngọc Lan nghe tiếng cửa mở cũng đã đứng lên, trên mặt tràn đầy nước mắt nhìn cô.

"Tiểu Lam, ông nội luôn chờ gặp được cháu, rốt cuộc cũng chờ được, cháu nhìn ông một chút đi?" Thiện Ngọc Lan khàn khàn nói vừa dùng tay lau nước mắt.

Lâm Lam có chút dờ dẩn nhìn Thiện Ngọc Lan, cái khoảnh khắc lúc tiến vào phòng bệnh kia lòng của cô liền trống rỗng, trong đầu vẫn là nụ cười hiền lành của Lâm Quốc Vinh lúc cô đi ngày đó, nhưng mới có mấy ngày ngắn ngủn, vẫn là ông nội cười nói với cô: "Lâm Lam của chúng ta vẫn chưa lớn." Ông nội qua đời đột nhiên như thế! Một tay của Lâm Lam che miệng để mình không đến mức khóc thành tiếng, tay còn lại run run đưa về phía vài trắng

phủ lên người Lâm Quốc Vinh, chỉ là một tấm vải trắng cũng đã ngăn cách hai người, sau này chính là âm dương cách biệt.

Vải trắng được xốc lên, vào khoảnh khắc thấy Lâm Quốc Vinh mở to mắt, về mặt yên ổn kia, rốt cuộc Lâm Lam cũng không ngừng được tiếng khóc nghẹn ngào đau đớn, thân thể không thể kiềm chế được mà không ngừng co giật. "Ông nội, Lam Lam đã trở về gặp ông rồi đây, có phải ông không yên tâm về Lam Lam nên mới vẫn không chịu nhắm mắt lại đúng không? Ông nội, Lam Lam đã trở về, ông xem, bây giờ Lam Lam rất tốt, ông liền yên tâm đi đi, Lam Lam sẽ rất tốt, ông nội!" Nói xong, hai tay Lâm Lam vuốt nhẹ mặt Lâm Quốc Vinh, sau đó vuốt mắt ông từ từ.

Vào khoảnh khắc Lâm Quốc Vinh nhắm mắt lại kia, Lâm Lam lại mất khống chế lần nữa, nằm trên người Lâm Quốc Vinh nghẹn ngào đau đớn, "Ông nội, Lam Lam bất hiếu, lần gặp mặt cuối cùng cũng không tới gặp ông, nhất định là ông trách cháu nên chết cũng không nhắm mắt! Ông nội ——"

Tô Ngộ Dương và Bạch Nham ở một bên chỉ có thể mở to mắt lẳng lặng nhìn cảnh này, bọn họ không thể làm gì, đây là chuyện Lâm Lam phải đối mặt, cũng là một nấc thang nhất định phải trải qua.

"Lam Lam, ông nội không trách cháu, không hề trách cháu! Ông ấy qua đời rất yên bình, bệnh của ông ấy, ông ấy vẫn luôn biết thời gian không còn nhiều lắm, chỉ là tiếc nuối của ông ấy là không chờ được gặp cháu một lần cuối thôi. Bây giờ cháu đã trở lại, ông ấy cũng có thể yên tâm đi rồi, không có gì tiếc nuối!" Thiện Ngọc Lan ôm Lâm Lam từ phía sau, bị thương nhưng cũng đau lòng an ủi.

"Ông nội, ông nội." Lâm Lam vẫn cứ nằm trên người Lâm Quốc Vinh không ngừng đau khổ gọi ông nội, sau đó giọng nói từ từ nhỏ dần cho đến khi nói không ra tiếng nữa, với cô mấy tiếng ông nội quá nặng nề.

Thiện Ngọc Lan ôm Lâm Lam, cảm giác được thân thể của cháu gái dần dần ngừng run rẩy, lo lắng nâng mặt Lâm Lam lên, nhận ra Lâm Lam đã hôn mê bất tỉnh, sắc mặt trắng bệch.

Bạch Nham và Tô Ngộ Dương vừa thấy tình huống không đúng đã nhanh bước qua, Tô Ngộ Dương vốn muốn đi xem Lâm Lam nhưng lại bị Bạch Nham giành trước một bước, nửa ôm nửa đỡ Lâm Lam từ bên giường đến cái ghế bên cạnh, quay sang an ủi Thiện Ngọc Lan: "Bà nội cũng nghỉ ngơi một chút đi? Mấy ngày nay bà vẫn luôn chăm sóc ông nội, hiện tại chúng cháu tới đây rồi thì giao cho chúng cháu đi. Bà cũng đừng quá lo lắng cho Tiểu Lam, tất cả đều đã có chúng cháu."

Thiện Ngọc Lan cảm kích nắm tay Tô Ngộ Dương thật chặt, nước mắt chảy ra, "Ngộ Dương, từ nhỏ Lam Lam có chuyện gì cũng giấu trong lòng không nói ra, hiện tại ông nội nó đi rồi, sợ là trong lòng nó sẽ có một nút thắt! Cháu phải khuyên nó nhiều một chút, sau này Lam Lam của ông bà vẫn phải nhờ cháu quan tâm chăm sóc nhiều hơn."

Tô Ngộ Dương nhìn Lâm Lam lúc này không chịu nổi đau buồn đã ngất đi, nhìn Thiện Ngọc Lan nước mắt lã chã, trong lòng cũng không thể ngăn cản bị thương lan tràn, lại dùng thêm lực nắm tay Thiện Ngọc Lan, gật gật đầu nói: "Bà yên tâm, chuyện của Tiểu Lam chính là chuyện của Tô Ngộ Dương cháu!"

Khi Lâm Lam tỉnh lại đã ở nhà, thi thể Lâm Quốc Vinh đã được Bạch Nham và Tô Ngộ Dương sắp xếp xong rồi đưa về nhà, hiện giờ đang nằm bình thân ở giữa phòng khách. Lâm Lam chỉ cảm thấy đầu nặng trĩu, muốn đứng lên mới biết thân thể cũng đã tê rần, cố gắng mấy lần nhưng cuối cùng vẫn không thể đứng lên.

"Bạch Nham, anh đỡ em đứng lên được không?" Nói với Bạch Nham đang canh giữ bên giường, chẳng biết ngủ lúc nào.

Bạch Nham vừa nghe thấy giọng nói của Lâm Lam liền mở mắt ra, mấy ngày qua vẫn luôn chưa từng nghỉ ngơi thật tốt, vừa rồi không chịu được, quá mệt nên không ý thức được mà ngủ thiếp đi. Vội vàng đứng lên, đỡ Lâm Lam dậy, nói: "Tiểu Lam, cảm thấy sao rồi?"

Lâm Lam muốn xuống giường đi lại nhưng chân vừa chạm đất đã đứng không vững, ngay lập tức một cảm giác choáng váng kéo tới, Lâm Lam lao đảo ngã vào lòng Bạch Nham

"Tiểu Lam, nếu không lại nghỉ ngơi một lát nữa đi? Em mang thai, đừng quá gắng gượng chống đỡ có được không?" Nghĩ tới Lâm Lam có thai nhưng lại chịu đủ kích như vậy, Bạch Nham vô cùng đau lòng.

Lâm Lam lắc đầu một cái, trong giọng nói không nén được một mối: "Không cần, ông nội chỉ còn mấy ngày, em không muốn còn mấy ngày cuối cùng cũng không ở bên cạnh ông."

"Được rồi, anh đỡ em đi, nếu em thật sự không được thì đừng cố gắng gượng chống đỡ." Bạch Nham biết lúc này mình nói gì cũng vô dụng, chỉ có như vậy mới giảm bớt sự áy náy trong lòng Lâm Lam, hai tay đỡ cô từ từ đi tới phòng khách.

Lúc này trong phòng khách đã hoàn toàn là một màu trắng, Tô Ngộ Dương và Thiện Ngọc Lan vẫn đang sắp xếp bày trí xung quanh, đèn chong ở dưới giường để thi thể cũng đã đốt lên, từng lần từng lần một nhảy lên yếu ớt. Nhìn toàn cảnh màu trắng Lâm Lam cảm giác như đây là một con ác mộng, một con ác mộng còn chưa kết thúc, tay nắm thật chặt, móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, cảm giác đau này xé nát hi vọng của cô.

Thiện Ngọc Lan và Tô Ngộ Dương thấy Lâm Lam ra đây, về mặt lo lắng nhìn cô, mới ngăn ngừa một ngày sắc mặt cô đã hốc hác vàng vọt.

"Bà nội, cháu muốn ở bên cạnh ông nội." Lâm Lam nói xong, nhờ Bạch Nham đỡ, từng bước từng bước đi tới cái ghế bên cạnh giường để thi thể Lâm Quốc Vinh ngòai xuống.

Thiện Ngọc Lan nhìn cảnh này cũng không nói gì, chỉ gật đầu với Lâm Lam một cái. Lúc này Lâm Lam giống bà cũng chỉ cần một phương thức phát tiết đau khổ bị thương trong lòng ra ngoài.

“Anh đi giúp bà nội và Ngọ Dương đi, em không sao.” Ngồi trên ghế Lâm Lam nói với Bạch Nham phía sau, lúc này cô cảm thấy yên tĩnh, cứ lặng lẽ ở cùng với ông nội cô.

Bạch Nham nhẹ giọng “Ừ” một tiếng liền đi ra ngoài, Lâm Lam ngồi ngẩn ngơ trên ghế nhìn Lâm Quốc Vinh trước mặt, dưới giấy tiền vàng là khuôn mặt đã từng cười với cô hai mươi mấy năm, hiện giờ không có tức giận cũng không có nụ cười, cũng sẽ không còn giọng nói đột nhiên phát ra từ đâu đó, cũng chiều nói với cô: “Lâm Lam nhà chúng ta vẫn chưa lớn!” Nghĩ tới những chuyện này nước mắt lại tràn đầy vành mắt, trong lòng như bị cắt đi một miếng thịt, trống rỗng không có cái gì có thể bổ sung vào.

Tay Lâm Lam run run từ từ vén vạt trắng lên, sợ Lâm Quốc Vinh đã cứng ngắc, nắm tay thật chặt, một cảm giác lạnh lẽo truyền khắp người, Lâm Lam không nhìn được run run. Hai tay kia đã từng dắt nàng đi qua hai mươi mấy năm hôm nay đã lạnh lẽo, nghĩ tới đây Lâm Lam im lặng nghẹn ngào khóc.

“Lau đi?” Một tờ khăn giấy đưa tới trước mắt, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của Tô Ngọ Dương.

Lâm Lam cúi đầu nhận lấy khăn giấy trong tay Tô Ngọ Dương, lau đi nước mắt trên mặt, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

“Trước mặt ông nội khóc thành như vậy, ông nội thấy chắc chắn lại nói: “Lâm Lam nhà chúng ta vẫn chưa lớn!” Tô Ngọ Dương ngồi xuống bên cạnh Lâm Lam, muốn an ủi Lâm Lam nhưng lại không thể nói ra.

Lâm Lam nghe thấy, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt, có thể cô đang nhớ lại về mặt cười chiều của ông nội khi nói với cô những lời đó, “Cảm ơn anh, Ngọ Dương.” Sau đó hai người lại rơi vào trong sự im lặng nặng nề còn hơn lúc này.

Chờ mấy người Thiên Ngọc Lan sắp xếp bày trí xong thì trời đã tối rồi, vì Lâm Quốc Vinh chỉ có một đứa con trai là ba của Lâm Lam, từ lâu anh em đến những vùng khác nhau, mười mấy năm qua cũng không có liên hệ gì, bây giờ cũng không liên lạc được, cho nên họ hàng rất ít, tới viếng ngoài mấy người hàng xóm ra thì không còn ai khác. Buổi tối hôm sau mặc dù Tô Ngọ Dương và Bạch Nham khuyên Lâm Lam đi nghỉ ngơi, nhưng cô lại khẳng định muốn ở lại túc trực bên linh cửu, muốn ở bên cạnh Lâm Quốc Vinh mấy ngày cuối cùng này.

Ngày kế tiếp Lâm Lam đều trải qua trong vô tri vô giác, tiếng người ồn ào xung quanh đều không liên quan tới cô, cô chỉ ngồi bên cạnh Lâm Quốc Vinh, thỉnh thoảng có người tới nói chuyện với cô, cô không nghe rõ nhưng có thể đoán ra cũng chỉ là một vài lời an ủi mà thôi, những người thật sự có thể hiểu cô thì lại có mấy người đây? Cô chỉ chết lặng không ngừng gạt đầu, nói một vài lời yên tâm, mặc dù biết đây chỉ là một loại hình thức, nhưng cũng bày tỏ tấm lòng an ủi của họ.

Ngày cuối cùng thì thể Lâm Quốc Vinh được chuyển đi, trên xe chở linh cửu Lâm Lam mặc áo tang ngồi bên cạnh quan tài Lâm Quốc Vinh.

Theo tập tục thông quê, khi nhập liệm (đưa thi thể vào quan tài), con trai của người đó phải ghi tên người nhận sau đó chuyển thi thể vào quan tài gỗ, mà ba Lâm Lam mất sớm lại là con trai độc nhất của Lâm Quốc Vinh, cuối cùng những chuyện này đều do Bạch Nham và Lâm Lam làm. Cô đã không nhớ rõ tối hôm qua lúc nhập liệm cô làm như thế nào cùng Bạch Nham chuyển Lâm Quốc Vinh vào quan tài, chỉ cảm thấy lúc đó cảm giác lạnh lẽo giống như khối băng mùa đông truyền vào tay, khí lạnh từng chút một thông qua làn da thấm vào khắp người cô.

Vào khoảnh khắc đặt Lâm Quốc Vinh vào lửa kia, Lâm Lam nghĩ tới sau này trên thế giới sẽ không còn một người như thế nữa, hoàn toàn không còn, về sau ngay cả hộp tro cốt kia cũng không thể nhìn thấy được nữa, một người cứ đi như vậy, một tiếng tạm biệt cũng không nói, cứ đi như vậy!

“Ông nội-----” Lâm Lam lớn tiếng gào thét gọi Lâm Quốc Vinh, nhào tới trước khi quan tài được đặt trong lửa, một tiếng ông nội sau này cô sẽ không thể gọi ai như vậy được nữa, một tiếng ông nội, sau này trên thế giới thật sự không bao giờ gặp lại người thương cô nhất nữa. Sau này nhớ ông cũng chỉ có thể nhồi mình trong phòng, nhớ lại nụ cười âm áp giống như ánh mặt trời của ông, về sau muốn gặp ông, cũng chỉ có thể lấy ảnh ra, nhìn nụ cười âm áp của ông vẫn luôn dành cho mình lúc mình không có tình thương của ba mẹ. Khoảnh khắc đóng nắp quan tài lại kia, rốt cuộc Lâm Lam cũng ngắt xiu lần nữa.

Lúc lấy tro cốt của Lâm Quốc Vinh ra Lâm Lam cũng đã tỉnh, nhận hủ tro cốt nhỏ nhỏ kia từ tay người làm việc, ngay cả khóc Lâm Lam cũng không, tất cả đau buồn bi thương đã hòa tan vào máu của cô, nó đang dần lan rộng ra toàn thân, mỗi một chỗ cảm nhận được sự đau đớn mất đi, sao khóc có thể phát tiết tất cả chứ?

Đến nghĩa địa đặt hủ tro cốt vào xong thì mới tạm thời chấm dứt, mà cả người Lâm Lam sớm đã mệt lả.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Sau khi tất cả mọi chuyện của Lâm Quốc Vinh được xử lý xong, Lâm Lam liền gọi Tô Ngọ Dương và Bạch Nham đi, hai người đàn ông này ở thời điểm như vậy có thể ở cùng với cô vậy là đủ rồi, bất kể quá khứ giữa bọn họ đã từng xảy ra chuyện gì thì cũng đã qua, hiện tại cô chỉ muốn sống yên tĩnh cùng với bà nội thật tốt. Đối với ông nội, trong lòng cô cảm thấy rất áy náy, cô không thể lại để bà nội giống như ông nội.

Cô vẫn luôn biết tình cảm Tô Ngộ Dương dành cho mình, từ cái khoảnh khắc biết anh mất trí nhớ kia cô cũng đã tha thứ cho anh, thậm chí biết lúc anh nhớ lại tất cả, sẽ nói với cô: "Chúng ta sống cùng nhau giống như trước đây có được không?" Lúc đó cô cũng có mơ ước về thời gian sau này. Nhưng những thứ này chỉ là cô nghĩ muốn, chỉ là ước mơ, tóm lại con người cũng phải quay lại thực tế, cô có thai, đây là sự thật. Cho dù cô bất hòa với Bạch Nham nhưng cũng quyết không thể sống cùng Tô Ngộ Dương, cô không muốn nghĩ tới tương lai sau này, Bạch Nham lúng túng nhìn con mình gọi Tô Ngộ Dương một tiếng: "Ba". Nếu thật sự có khoảnh khắc kia sao cô chịu nổi đây, Tô Ngộ Dương nên dùng tâm tình thế nào nhìn tất cả đây, lại phải đối mặt với Bạch Nham thế nào đây, còn Bạch Nham thì lại phải đối mặt với tất cả thế nào chứ? Cô không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Mà Bạch Nham, thật sự cô không còn bất kỳ lòng tin nào ở anh, sự yếu đuối của anh làm cô tổn thương quá nhiều, có Vệ Tương Lan, cô và Bạch Nham cũng không thể nào, cô không muốn đến lúc này rồi còn cho mình thêm một chuyện khiến cô phải bỏ ra tâm tư và sức lực. Tóm lại có duyên làm vợ chồng với Bạch Nham nhưng không thể gần nhau.

"Tiểu Lam, em không thể cho anh thêm một cơ hội nữa sao? Không vì anh, vì con của chúng ta, không được sao?" Lúc này Lâm Lam đang ngồi trên giường nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ánh mặt trời giữa trưa vào đầu mùa đông chiếu vào là ấm áp như thế.

Lâm Lam bất đắc dĩ thở dài một hơi nói: "Bạch Nham, sao anh vẫn không chịu hiểu chứ? Giữa anh và em không phải là vấn đề em có cho anh cơ hội hay không, mà là anh hoàn toàn không cho chính mình một cơ hội! Em cho anh cơ hội thì có thể thế nào chứ? Anh có thể nắm lấy sao? Anh có lòng tin nắm lấy sao? Bạch Nham, em là vì con của chúng ta, cho nên, em sẽ không trở về."

Bạch Nham đi tới trước cửa sổ, ngăn cản ánh mặt trời, nhìn Lâm Lam: "Tiểu Lam, em sợ mẹ không đồng ý phải không? Em yên tâm, em mang thai, anh tin mẹ sẽ không ngay cả cháu của mình cũng không cần."

Ánh mặt trời bị ngăn cản, cảm giác ấm áp trên người biến mất từng chút một, Lâm Lam nhú mày: "Bạch Nham, anh vẫn không hiểu ý của em. Anh kết hôn đương nhiên rồi sẽ có con, mẹ cần gì phải chọn em là con dâu mà mẹ không thích chứ? Mà em cũng không muốn con mình chưa ra đời đã bị cuốn vào những chuyện thị phi phải trái này!"

"Vậy em hy vọng con vừa ra đời cũng không được gặp ba sao? Tiểu Lam, đừng cố chấp, nếu có nhiều đứa thì có thể suy tính một chút. Có lẽ bây giờ em cho rằng như vậy có thể tránh khỏi những chuyện thị phi phải trái kia, vậy tương lai thì sao? Em thật sự hy vọng cả đời con không biết ba mình là ai sao? Tiểu Lam, bây giờ em không muốn cho con không có nghĩa là tương lai con không muốn, bây giờ em cảm thấy tốt cho con không có nghĩa là tương lai sẽ không tạo ra bất lợi cho con! Tiểu Lam, đừng nên dùng ý nghĩ bây giờ của em để quyết định tương lai con của chúng ta?" Bạch Nham nhìn Lâm Lam chăm chăm, cố gắng thay đổi quyết định của Lâm Lam.

Lâm Lam nhìn Bạch Nham đứng trước mặt mình, ánh mặt trời chiếu qua người anh, để lại trên người anh lưu một tầng ánh sáng màu vàng.

"Được rồi, Bạch Nham, vậy thì em nói thẳng. Giữa em và anh trừ khi anh không yếu đuối nữa, trừ khi anh không còn sự không ổn định nữa, nếu không tất cả cũng chỉ là bọt nước thôi, anh hiểu không? Bọt nước! Em không muốn để mình hy vọng sau đó lại thất vọng!" Nói tới đây Lâm Lam dừng lại một chút để điều chỉnh lại tâm tình kích động của mình, cũng để mình thở một hơi rồi nói tiếp: "Bạch Nham, chỉ cần anh có thể vượt qua cánh cửa kia của chính anh, em liền trở về."

Dưới ánh mặt trời thân thể Bạch Nham run nhẹ, ánh mặt trời cũng nhảy theo ở trên người anh, "Được rồi, Tiểu Lam, lần này xin em tin tưởng anh."

Lâm Lam chỉ nhìn ra phía ngoài qua vai Bạch Nham, ngoài cửa sổ là một cây ngô đồng lớn đã nhiều năm, bây giờ đã chỉ còn lại cành khô trơ trụi. Ngô đồng cùng với ông, hôm nay, chỉ còn dư lại một gốc cây, cùng ai sống tới già đây?

Ngày hôm sau Bạch Nham rời đi, trước khi đi anh nói với Lâm Lam "Tiểu Lam, anh trở về sẽ nói rõ ràng với mẹ, chờ anh trở lại." Lâm Lam chỉ nhìn anh không gật đầu cũng không lắc đầu. Cô nghĩ có lẽ trong lòng mình cũng hi vọng trở về, không vì chính cô cũng vì con cô.

Bạch Nham đi không bao lâu sau, Tô Ngộ Dương xuất hiện trước mặt cô, Lâm Lam không đợi Tô Ngộ Dương nói thì đã nói trước: "Ngộ Dương, cảm ơn anh mấy ngày qua vẫn cùng em, em thật sự rất cảm ơn anh! Nhưng anh muốn nói những lời đó thì không cần nói, những lời đó rất nặng nề, tất cả đã không trở về được nữa."

Tô Ngộ Dương mở miệng ra lại từ từ khép lại, lúc này anh muốn nói nhưng cũng không thể dễ dàng nói ra, những lời nói đó vốn muốn đã suy nghĩ kỹ, lời muốn nói, cuối cùng lại biến thành một câu nhàn nhạt: "Cùng Bạch Nham thế nào rồi?"

"Chúng ta không nói những chuyện này được không, Ngộ Dương? Hai năm rồi em và anh cũng chưa từng nói chuyện, phía tây thôn có một ruộng lúa, bây giờ đã qua mùa thu, nơi đó hẳn rất trống, chúng ta đi xem một chút được không?" Nói xong Lâm Lam dẫn đầu đi tới.

Đi trên đường đá nhỏ, trước mặt là một vùng lớn ruộng lúa đã thu hoạch, kênh mương ngang dọc xuyên qua trong đó, gió thổi qua, dường như còn giữ lại mùi hương nhàn nhạt của cây lúa mùa thu. Tô Ngộ Dương ngẩng đầu nhìn về phía trước, tận cùng của vùng ruộng lúa trông không hình như là một dòng sông nhỏ.

"Ngộ Dương, không muốn suy nghĩ thêm một chút chuyện giữa anh và cô Lý Tử Nhiễm sao?"

Lâm Lam và Tô Ngộ Dương đi song song, giữa hai người trước sau vẫn duy trì khoảng cách nửa mét.

"Cô ấy... Anh muốn cô ấy kết hôn với người khác, cô ấy cũng không phải thật sự không phải anh thì không được, hẳn là cô ấy đang giận lẫy, cũng không cam lòng." Tô Ngộ Dương đáp đá vụn dưới chân, phát ra tiếng nho nhỏ.

"Có phải anh... và cô Lý biết nhau từ lâu rồi đúng không?" Do dự một chút Lâm Lam hỏi.

Tô Ngọ Dương im lặng gật gật đầu nói :”Từ Nhiễm và anh đã cùng nhau lớn lên, từ lúc ông nội hai nhà bắt đầu qua lại.”

“Trước đây em vẫn luôn không biết Lý Từ Nhiễm là do anh cố ý che giấu đi?”

“Ừ, từ nhỏ Từ Nhiễm đã quen điều ngoa, anh sợ em thấy cô ấy sẽ bị tổn thương, cho nên, liên...”

“Thảo nào ngày đó ở khu vui chơi lúc Lý Từ Nhiễm nhìn thấy em lúc chầm chọc khiêu khích, em còn tưởng rằng cô ấy nhận nhầm người, không ngờ lại có một chuyện như vậy!Ngô Dương, nói thế nào thì Lý Từ Nhiễm sống cùng anh hai năm rồi, anh thật sự không muốn tiếp nhận cô ấy sao?” Lúc Lâm Lam nói tới đây thì dừng lại nhìn Tô Ngọ Dương, mặc dù cô không thể sống cùng Tô Ngọ Dương nhưng cô vẫn hi vọng Tô Ngọ Dương có thể tìm được người sống cùng anh cả đời.

Tô Ngọ Dương cũng dừng lại, không dễ phát hiện nhũn mảy, nhàn nhạt cười nói: “Em không cần lo lắng chuyện của anh, Từ Nhiễm và anh đều sẽ có hạnh phúc của riêng mình, nhưng người có thể cho cô ấy hạnh phúc tuyệt đối không phải là anh, cho nên, anh không thể sống cùng cô ấy.”

“Vậy anh dự định sau này thế nào?” Nếu Tô Ngọ Dương nói như vậy, Lâm Lam cũng không muốn nói thêm gì nữa về chuyện này, chuyện duyên phận đã thấm sâu vào lòng cô. Lúc trước cô và Bạch Nham không nên làm vợ chồng, mới có thể khiến hiện tại có nhiều người đau khổ như vậy.

“Không biết, có thể sẽ đi tới một nơi rất xa, đi xem những thành phố khác. Nhưng trước đó,” Tô Ngọ Dương xoay người đặt tay lên vai Lâm Lam: “Anh hi vọng có thể nhìn thấy em hạnh phúc rồi mới rời đi. Tiểu Lam, đồng ý với anh được không? Nếu Bạch Nham không cho em được, vậy thì cho anh một cơ hội được không? Đến lúc đó chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này, dẫn theo bà nội cùng nhau rời khỏi nơi này được không?”

Lâm Lam ngẩng đầu nhìn Tô Ngọ Dương trước mặt, ánh mắt anh rất nghiêm túc, kiên định, trong mắt cũng rất nhiều chờ mong.

“Ngô Dương---“

“Không cần phải trả lời anh bây giờ, nếu đến lúc đó em hạnh phúc, anh sẽ rời đi; nếu Bạch Nham vẫn không thể làm được, như vậy, anh hi vọng câu trả lời của em là đồng ý.” Tô Ngọ Dương lấy tay che miệng Lâm Lam nói.

Lâm Lam nhìn Tô Ngọ Dương trước mặt, trong mắt là đau lòng, bất đắc dĩ và cảm động, do dự, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

“Ngốc, đừng dùng ánh mắt như thế nhìn anh, anh nói rồi, sẽ mãi mãi quan tâm em thì nhất định làm được!” Nói xong ngón trỏ phải vuốt nhẹ sống mũi Lâm Lam một cái.

Thân thể Lâm Lam cứng đờ, trong đầu là cảnh ánh mặt trời sau trưa, Tô Ngọ Dương cười nói với cô: “Yên tâm, chỉ cần là chuyện của Lâm Lam em thì anh sẽ luôn quan tâm.”

“Anh thấy hình như bên kia là một dòng sông nhỏ! Đột nhiên rất muốn đi dạo bờ sông, đi không, Tiểu Lam?” Tô Ngọ Dương thả tay xuống, trên mặt vẫn là nụ cười như trước đây.

“Ừ” Lâm Lam gật đầu một cái, nụ cười cô dưới ánh mặt trời khiến Tô Ngọ Dương có một ảo giác, bọn họ vẫn là thiếu niên lúc trước.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời đầu mùa đông là màu xanh dương nhạt, mấy đám mây trôi bồng bênh, rất giống ánh mắt ưu thương của một người. Nhìn bầu trời, Tô Ngọ Dương cười cười, cho dù chuyện đời luôn thay đổi, ngày tháng luôn trôi qua, nhưng chuyện không thay đổi chính là nụ cười của thiếu niên dưới ánh mặt trời ngày đó. Thời gian trôi qua, tóm lại thay đổi chỉ là một vài người mà thôi, không thay đổi vẫn là tình bạn thời tuổi trẻ. Nghĩ tới những thứ này, Tô Ngọ Dương chợt hoài niệm.

“Phù phù---“ Tô Ngọ Dương ném cục đá trong tay vào sông, nổi lên một tầng gợn sóng.

“Tiểu Lam, em yêu Bạch Nham không?” Phúi bụi trong tay, Tô Ngọ Dương ngồi xuống dưới một cây liễu bên bờ sông.

Lâm Lam đứng sau lưng Tô Ngọ Dương nghe xong thì ngẩn ra, sống cùng Bạch Nham hai năm cô chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, cũng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày cô sẽ yêu Bạch Nham. Bây giờ bị Tô Ngọ Dương hỏi thẳng, cau mày không trả lời.

Tô Ngọ Dương quay đầu lại, bình tĩnh nói,” Tiểu Lam ngồi chung một lát được không?”

Lâm Lam do dự, đi tới ngồi xuống bên cạnh Tô Ngọ Dương, hai người đều im lặng.

“Ngô Dương, anh tính lúc nào thì trở về?” Một lúc lâu sau, Lâm Lam phá vỡ sự im lặng, hỏi.

“Ừ, cũng là lúc nên trở về rồi, giải quyết hoàn toàn chuyện bên kia.” Tô Ngọ Dương nói xong, đưa tay kéo cành liễu rủ xuống trước mặt,”Tiểu Lam, còn nhớ không? Trước đây chúng ta lúc nào cũng ngồi bên bờ hồ, im lặng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn hồ nước, chờ mặt trời xuống núi.”

“Ừ, những chuyện đó em đều nhớ, sẽ luôn nhớ, sẽ nhớ khoảng thời gian tốt đẹp đó, sẽ nhớ đã từng có một người tên là Tô Ngọ Dương đi cùng em qua một quãng thời thanh xuân, là khoảng thời gian trong sáng chân thật nhất.” Lâm Lam nhìn mặt hồ nhớ lại khoảng thời gian kia, đã không còn một mình như lúc trước ngồi trong công viên đầu thương, thời gian luôn có thể mài mòn cảm mãnh liệt của một người năm đó đến không còn gì hết.

“Nhớ lúc đó em chỉ vào hồ nước nói rằng kiếp sau muốn làm một con cá trong hồ, tự do tự tại.” Đầu mùa đông, không nhìn thấy được một con cá nào

trong lòng sông mà Tô Ngộ Dương vẫn nhớ tới ngày đó Lâm Lam chỉ vào hồ nước nói rằng kiếp sau muốn làm một con cá.

“Ừ, cũng nhớ lời nói ngày đó của anh.” Nói tới đây Lâm Lam đứng lên, vươn tay ra đuổi thẳng người, “Ngạo Dương, chúng ta về đi? Nơi này gió lớn, ở lâu sẽ bị cảm lạnh đó!” Nói xong xoay người đi trở về.

“Tiểu Lam, em yêu Bạch Nham phải không?” Tô Ngộ Dương đứng lên, hỏi Lâm Lam đã cách anh mấy bước.

Lâm Lam dừng lại, khẽ gật đầu.

Ngày hôm sau, Tô Ngộ Dương rời đi, Lâm Lam đứng đầu thôn nhìn bóng dáng Tô Ngộ Dương dần dần biến mất, tâm tình nặng nề quay về nhà.

Câu nói ngày hôm qua của Tô Ngộ Dương vẫn luôn vang bên tai cô.

“Em yêu Bạch Nham phải không?”

Cô vẫn nhớ lúc nghe được Tô Ngộ Dương nói câu đó thì trong lòng cô vang lên giọng nói, giọng nói không chịu sự khống chế của cô, giọng nói đó là từ đáy lòng cũng là lời chân thật nhất nói với cô: “Phải, em yêu.”

Phải, cô yêu. Hai năm sống chung, từng chút từng chút một không phải nói quên là có thể quên, hai năm qua Bạch Nham vẫn luôn dịu dàng cười nói với cô, sẽ nói với cô: “Anh đã về!” Bạch Nham sẽ giống như đứa trẻ ăn đồ ăn cô nấu, nhai com trong miệng nói không rõ: “Đây là đồ ăn đòi này anh ăn ngon nhất!”, là Bạch Nham sẽ chạy vào phòng bếp cùng rửa chén với cô, là Bạch Nham sẽ ôm cô nói: “Vợ, anh yêu em!”, Bạch Nham.....là một Bạch Nham như vậy, sao cô có thể không yêu chứ?

Tạm biệt, Ngộ Dương! Lâm Lam im lặng nói trong lòng, là thiếu niên sẽ đứng dưới ánh mặt trời nói với cô: “Chỉ cần là chuyện của em anh sẽ luôn quan tâm!”, anh nhất định sẽ tìm được một người tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

edit: tuyến xù

Ánh đèn quán bar hơi tối, êm dịu chiếu vào mặt, Hạ Mộng Kỳ ngồi đối diện Hề Bồng, một ly tiếp một ly rượu, sau khi uống hết một ly thì hỏi Hề Bồng một câu: "Sao anh ấy có thể đối với em như vậy? Anh ấy sao có thể!"

Hề Bồng đan mười ngón tay vào nhau, cau mày nhìn Hạ Mộng Kỳ, mím chặt môi, đang chờ Hạ Mộng Kỳ dùng động tác trong tay lại.

"Hề Bồng, sao anh không nói lời nào? Em đang hỏi anh đó!" Hạ Mộng Kỳ dùng đưa ly rượu trong tay, nhìn mặt mũi Hề Bồng trước mặt đã có chút mờ mờ, hàm hồ nói.

Nhìn không còn chai rượu trống nào trên bàn, Hề Bồng bỏ hai tay đang đan vào nhau ra, rốt cuộc cũng không nhịn được đứng lên, đi tới bên cạnh Hạ Mộng Kỳ, cúi người kéo cô đứng lên nói: "Chúng ta ra bên ngoài đi dạo một chút đi."

Hạ Mộng Kỳ bất mãn vẫy tay nói: "Đi gì mà đi, em còn chưa uống đủ! Không đi!"

Lúc Hạ Mộng Kỳ nói đến đây thì đã bị Hề Bồng kéo đến cửa, vừa thấy cửa chính, Hạ Mộng Kỳ lại càng giãy dụa hơn cố gắng thoát khỏi sự kiềm chế của Hề Bồng, miệng vẫn không quên lầm bầm: "Anh cũng bắt nạt em! Anh cũng bắt nạt em! Bạch Nham bắt nạt em, bây giờ anh cũng bắt nạt em, đàn ông các người không có một ai tốt!"

"Đứng, đứng, đàn ông bọn anh không có một ai tốt, nên em vẫn là ngoan ngoãn nghe lời anh đi, theo anh ra ngoài, nếu không, đợi lát nữa lợi hại hơn vẫn còn chờ em đó!" Nhìn Hạ Mộng Kỳ trước mặt đã say đến mức tính tình chơi đùa giống con nít, Hề Bồng bắt đầu dè dặt nói.

"Không đi, không đi —— em đã say gần chết rồi, còn có thể sợ anh sẽ thế nào chứ? Em nói, em không —— đi ——"

Hề Bồng vừa lời vừa kéo suốt một đường rốt cuộc cũng kéo được Hạ Mộng Kỳ đến chỗ đậu xe của mình, mở cửa xe, nhét Hạ Mộng Kỳ vào, sau đó mình cũng lên xe, khởi động xe liền chạy nhanh về phía trước, chỉ để lại một làn khói bụi và mùi xăng còn chưa kịp tiêu tan.

Lái xe, Hề Bồng cau mày nhìn Hạ Mộng Kỳ ngồi bên cạnh đã yên tĩnh lại, lúc này cô nhắm hai mắt dựa vào ghế ngồi, thỉnh thoảng lại há mồm nấc cục, ngay lập tức mùi rượu lan tràn trong xe.

Hề Bồng đưa tay rút lấy tờ khăn giấy rồi đưa tới trước mặt Hạ Mộng Kỳ: "Lau đi?"

Hạ Mộng Kỳ đưa tay nhận lấy khăn giấy trong tay Hề Bồng, mắt vẫn nhắm. "Lúc này thật xin lỗi!"

"Chúng ta đi ra bờ hồ một chút chứ?" Hề Bồng cau mày nhìn chằm chằm phía trước chuyên chú lái xe.

"Ừ." Hạ Mộng Kỳ như có như không ừ một tiếng.

Dừng xe, Hề Bồng xuống xe trước, sau đó đỡ Hạ Mộng Kỳ xuống xe, hai người từ từ đi tới bờ hồ.

"Là Hồ Vọng Nguyệt!" Mở mắt ra nhìn chỗ trước mặt, Hạ Mộng Kỳ hơi hoảng hốt nói.

"Đúng." Hề Bồng ở bên cạnh cô nhẹ nhàng đáp lời.

"Anh tới nơi này cũng chỉ mấy tháng ngắn ngủn, thế nhưng lại biết nơi này!" Hạ Mộng Kỳ ngẩng đầu lên nhìn Hề Bồng.

"Bây giờ chuyện này vẫn còn bí mật, lát nữa em sẽ biết. Chúng ta ngồi bên bờ hồ một lát được không?" Hề Bồng ra vẻ thần bí nói.

Hạ Mộng Kỳ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, mơ mơ màng màng dựa vào trước ngực Hề Bồng gật đầu.

Hai người ngồi xuống bên cạnh cây liễu, Hề Bồng nói: "Mộng Kỳ, còn nhớ không? Hai năm trước em và anh cũng chính là như vậy ngồi bên bờ hồ tâm sự. Khi đó em và em của bây giờ cũng trải qua chuyện giống vậy, nhưng em cũng không sa sút giống như hôm nay vậy!"

Ban đêm, gió thổi qua trên mặt hồ, thổi tóc đến thắt lưng của Hạ Mộng Kỳ đến rối tung. "Anh cảm thấy có buồn cười không, Hề Bồng? Là em khích lệ anh ấy đi, lúc anh ấy lên máy bay vẫn không quay đầu lại nhìn em một lần, em nên nghĩ tới kết cục như bây giờ, nhưng em vẫn ngây ngô chờ, đánh cuộc với lòng mình, chờ anh ấy có thể buông bỏ tất cả nỗi băn khoăn rồi trở về. Nhưng cuối cùng cuộc đánh cuộc này là thua!" Lúc Hạ Mộng Kỳ nói đến đây thì khóe miệng vênh lên, giống như cười chế giễu.

"Nhưng em có biết không, Mộng Kỳ? Anh cũng đang chờ, chờ ngày này." Hề Bồng bình tĩnh nói.

"Chờ ngày này?" Hạ Mộng Kỳ hơi khó hiểu hỏi.

"Chờ một ngày em hoàn toàn không còn hy vọng với Bạch Nham, chờ một ngày em quyết tâm rời khỏi Bạch Nham. Lúc ở Anh anh đã thích em rồi, Mộng Kỳ, đừng nói với anh rằng em không nhận ra." Lúc Hề Bồng nói những lời này cũng không nhìn Hạ Mộng Kỳ, mà bình tĩnh nhìn mặt hồ, ánh đèn chiếu xuống lơ lửng trên mặt hồ, sóng gợn lăn tăn.

"Em Trong hai năm qua thật sự rất cảm ơn anh vẫn luôn cùng em, Hề Bồng." Đối mặt với lời nói của Hề Bồng, Hạ Mộng Kỳ không biết nên nói gì, tình cảm của Hề Bồng dành cho cô, sao cô có thể không nhận ra chứ.

"Không có gì, đều là anh tự nguyện, hơn nữa, cùng em trải qua hai năm này, anh thật sự rất vui vẻ. Mộng Kỳ, bây giờ có thể cho anh một cơ hội chưa? Một cơ hội lại được quan tâm chăm sóc em, nhưng lần này không phải hai năm, mà là cả đời!" Hề Bồng quay mặt sang cầm tay Hạ Mộng Kỳ nói, nhưng trên mặt lại vẫn bình tĩnh như cũ. Tình cảm đến lúc bày tỏ chân tình thì tất cả chính là tự nhiên như thế, tất cả cũng quy về bình tĩnh thôi.

"Biết vì sao hồ này được gọi là hồ Vọng Nguyệt không?" Hạ Mộng Kỳ chợt hỏi.

"Biết." Hề Bồng buông tay Hạ Mộng Kỳ ra, nhìn mặt hồ chậm rãi nói: "Vi Trung thu hàng năm bóng trăng trên mặt hồ ở thành phố này là tròn nhất."

"Đúng vậy, khi còn bé Trung thu hàng năm em đều sẽ âm ỉ với ba để ba dẫn em tới nơi này ngắm trăng, sau đó, có một năm ở đây biết Bạch Nham. Không nhớ năm ấy mình mấy tuổi nữa, chỉ nhớ khi đó về mặt Bạch Nham lúc nào cũng xấu hổ đi sau lưng mẹ anh ấy. Vì chuyện làm ăn của ba nên có chút giao tình với nhà họ Bạch, em và anh ấy cứ biết nhau như thế. Có lẽ là thấy rất nhiều con trai dựa vào thân phận mình liền cho rằng mới có thể bảo vệ được con gái, khi đó em đột nhiên cảm thấy vẻ mặt xấu hổ rụt rè kia của Bạch Nham rất đáng yêu, sau đó, không ý thức được cảm giác đối với anh ấy đã khác." Lúc Hạ Mộng Kỳ nói đến đây, ánh mắt hơi mơ màng, nhìn chằm chằm mặt hồ trước mặt, giống như thấy được bọn họ khi đó.

Hề Bồng nhặt một cục đá bên cạnh lên ném vào trong hồ, trong nháy mắt trên mặt nước nổi lên từng đợt sóng lăn tăn, bóng đèn đường trên mặt hồ tan tành.

"Cái gọi là trăng trong gương hoa trong nước chỉ là một vài ảo cảnh mà thôi, đẹp nhất cũng không chịu được thời gian và thử thách của thực tế, cuối cùng có thể thấy rõ là không thể." Hề Bồng cảm thán nói.

Hạ Mộng Kỳ ngẩng đầu nhìn bầu trời tối tăm, bầu trời mùa đông cô quanh chỉ còn lại mấy đám mây lẻ loi nổi lơ lửng. Hai người im lặng một lúc lâu, Hạ Mộng Kỳ mới thờ dãi một hơi, nói: "Anh muốn nói chuyện giữa em và Bạch Nham chẳng qua cũng giống như trăng trong gương, hoa trong nước thôi. Đúng vậy, rất buồn cười, từ trước tới giờ Bạch Nham vẫn chưa từng nói gì chắc chắn với em, cũng chưa từng hứa hẹn gì, vẫn là em nói với anh ấy." Hạ Mộng Kỳ vuốt tóc bị gió thổi rối của mình.

"Nếu vậy thì quên anh ta đi, nếu anh ta chưa từng hứa hẹn gì với em, vậy em lấy lại hứa hẹn của mình đi! Cùng anh, chúng ta bắt đầu lần nữa!" Lúc Hề Bồng nói những lời này giọng rất chắc chắn, trước đây anh vẫn cho rằng mình không cho Hạ Mộng Kỳ được hạnh phúc, cho nên làm ra lựa chọn ngu nhất. Lúc Bạch Nham trở lại, anh biết Bạch Nham muốn trở lại với Lâm Lam, anh đột nhiên hiểu, dù anh không cho Hạ Mộng Kỳ hạnh phúc được, Bạch Nham cũng không cho được, ngược lại, Bạch Nham có thể làm Hạ Mộng Kỳ tổn thương, mà anh thì không. Cho nên, anh cảm thấy nên cho mình một cơ hội.

“Hề Bồng.” Hạ Mộng Kỳ chỉ nhỏ giọng lẩm bẩm tên Hề Bồng.

“Không cần phải vội vàng trả lời anh, anh chờ hai năm rồi, mấy ngày thì tỉnh gì chứ? Nhưng anh hi vọng em suy nghĩ nghiêm túc, cùng Bạch Nham chưa chắc sẽ có hạnh phúc. Hôn nhân và tình yêu không giống nhau, bây giờ có lẽ em không yêu anh, nhưng anh tin tương lai em sẽ yêu anh. Lâu ngày có thể sinh tình, anh vẫn tin những lời này.” Nói xong Hề Bồng đứng lên cúi đầu nhìn Hạ Mộng Kỳ lúc này đang ngẩng đầu nhìn mình, mặt cô dưới ánh đèn sao dịu dàng thế.

“Hề Bồng.”

“Đi thôi, em cũng đã tỉnh rượu, chúng ta trở về đi.” Nói xong vươn tay về phía Hạ Mộng Kỳ.

Hạ Mộng Kỳ do dự đặt tay vào tay Hề Bồng, Hề Bồng kéo nhẹ, Hạ Mộng Kỳ cũng đứng lên. Hề Bồng phía trước, Hạ Mộng Kỳ phía sau, hai người một trước một sau đi dọc ven đường.

Trên giường trở mình mấy lần vẫn không ngủ được, rốt cuộc Hạ Mộng Kỳ cũng hoàn toàn tin tưởng hôm nay không ngủ nướng được rồi, hôm qua sau khi trở về cùng Hề Bồng cả đêm cô không chợp mắt, lời nói của Hề Bồng không ngừng vang vọng bên tai cô, cô suy nghĩ về lời nói của Hề Bồng cả một đêm.

Lật người ngồi dậy, cầm di động đặt trên tủ đầu giường lên nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại. Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc, cô lại do dự có nên mở miệng nói chuyện hay không.

Trong lòng đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng Hạ Mộng Kỳ thờ dãi một hơi nói vào điện thoại: “Alo, Bạch Nham, là em, Mộng Kỳ.”

Nhìn bóng dáng Hạ Mộng Kỳ đi xa, Lâm Lam có chút hoảng hốt, từ khoảnh khắc nhìn thấy Hạ Mộng Kỳ kia cô có một ảo giác, cô đang nằm mơ, làm một chuyện thật nhất nhưng cũng là một giấc mơ không thật nhất.

Chiều hôm đó khi thấy cả người Hạ Mộng Kỳ mệt mỏi đứng trước mặt cô, cô ngẩng đầu thấy trên mặt cô ấy là nụ cười, cứ nhìn cô như thế, đưa tay ra nói với cô: “Xin chào, tôi là Hạ Mộng Kỳ, hiện tại là vợ chưa cưới của Bạch Nham.” Sau đó lòng cô cảm thấy luống cuống ở trước mặt cô ấy, cô ấy phóng khoáng khéo léo hiểu lòng người, dưới ánh mặt trời cô ấy đẹp hơn Lâm Lam cô không biết bao nhiêu lần. Sau đó cô và cô ấy đi dạo qua chỗ đồng ruộng lúc trước cô và Tô Ngộ Dương từng đi cùng nhau, cô ấy đi trước cô, quay đầu lại, vẫn cười nói với cô: “Tôi tìm cô là vì Bạch Nham.”

Nhìn xe của Hạ Mộng Kỳ dần dần biến mất ở trước mắt mình, Lâm Lam sững sờ mới lấy lại tinh thần, cô và Bạch Nham như vậy là tốt nhất. Cô tin cuối cùng Bạch Nham cũng sẽ mạnh mẽ hơn, làm người chồng tốt.

Nửa tháng sau, trong giáo đường lớn nhất thành phố H đang tổ chức một hôn lễ, lúc này khách mời đều đã đến hết, cũng đã ngồi xuống, đều ngẩng đầu nhìn cửa giáo đường chờ nhân vật chính của hôm nay- cô dâu mới.

Lúc này chú rể đứng trong giáo đường nhũn nhủn mồ hôi ướt ướt nhìn cửa, dường như anh sợ khi vừa chuyển ánh mắt đi chỗ khác thì sẽ không nhìn thấy được cô dâu mới đi vào từ cánh cửa đó.

Bài hát của hôn lễ bắt đầu vang lên trong giáo đường, cô dâu mới mặc áo cưới lộ lưng thật dài, đầu mang khăn che mặt từ từ đi vào cửa, đương bên cạnh cô là một người đàn ông trẻ tuổi. Khách mời đang ngồi cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt khó hiểu, đứng bên cạnh cô dâu mới đáng lẽ là ba cô dâu lại trở thành một người đàn ông tương xứng với chú rể, đây là vì sao, chẳng lẽ muốn cướp cô dâu day sao?

Bạch Nham nhìn cô gái mặc áo cưới trắng từng bước một bước đến gần mình, trong lòng càng thấp thỏm không yên.

Tiếp nhận tay cô gái trong tay Tô Ngộ Dương, Bạch Nham và cô đi từ từ trên thảm đỏ, đi về phía cha xứ.

“Bạch Nham, cha tin rằng cuộc hôn nhân này là thượng đế phối hợp, bằng lòng chấp nhận Hạ Mộng Kỳ là vợ con không?” Cha xứ lớn tiếng nói, vang vọng trong cả giáo đường.

Bạch Nham nắm tay Hạ Mộng Kỳ, cúi đầu im lặng, một lúc lâu nói: “Con bằng lòng.”

“Thượng đế để con sống trên đời, con dùng dịu dàng kiên nhẫn quan tâm chăm sóc vợ con, kính yêu vợ con, chỉ sống cùng vợ con, xây dựng gia đình bền chắc. Phải tôn trọng gia đình của vợ con như gia đình của con, cố hết sức làm tốt bổn phận làm chồng của con cả đời. Trước mặt Thượng đế và mọi người ở đây con có bằng lòng không?” Giọng cha xứ mang theo sự thần thánh vang lên lần nữa.

“Con bằng lòng.” Lần này Bạch Nham trả lời không do dự, bất kể thế nào anh nên tin tưởng cô.

“Hạ Mộng Kỳ con có tin chắc rằng cuộc hôn nhân này là thượng đế ban tặng, cũng bằng lòng chấp nhận Bạch Nham là chồng con không?” Cha xứ quay sang nhìn Hạ Mộng Kỳ chuyên chú nói.

“Cô ấy không muốn nhưng con bằng lòng. Lâm Lam con tin rằng cuộc hôn nhân này là thượng đế ban tặng, cũng bằng lòng chấp nhận Bạch Nham là chồng con.” Ngoài dự đoán, giọng nói của Lâm Lam vang vọng cả giáo đường, lập tức những khách có mặt trong giáo đường xôn xao, tiếng nghị luận xung quanh truyền vào tai Lâm Lam. Vệ Tương Lan lại càng không thể tin nhìn Lâm Lam mặc áo cưới màu trắng đứng bên cạnh Bạch Nham, vì sao cô dâu mới lại thành Lâm Lam.

“Đừng, tôi không muốn !” cả người Hạ Mộng Kỳ mặc đồ thường xuất hiện tại cửa, đứng bên cạnh cô còn có Hề Bồng.

Cha xứ hiểu rõ nhìn bốn người, sau đó tiếp tục nói: “Lâm Lam con có tin chắc rằng cuộc hôn nhân này là thượng đế ban tặng, cũng bằng lòng chấp nhận Bạch Nham là chồng con không?”

“Con bằng lòng!” Lâm Lam nắm tay Bạch Nham kiên định nói.

“Thượng đế để con sống trên đời, ngày thường con dịu dàng đoan trang, phục tùng người này, kính yêu chồng con, giúp đỡ chồng con, chỉ sống cùng chồng con, xây dựng gia đình bền chắc. Phải tôn trọng gia đình của chồng con như gia đình của con, cố hết sức hiếu thuận, cố hết sức làm tốt bốn phận người vợ cả đời, trước mặt Thượng Đế và mọi người ở đây con có bằng lòng không?”

“Con bằng lòng!” Sau khi Lâm Lam nói xong câu đó, Bạch Nham đã rất kích động chỉ có thể nắm tay cô thật chặt.

“Mời cô dâu chú rể trao nhẫn cho nhau.” Cha xứ hình như biết người trẻ tuổi trước mặt ông đã trải qua rất nhiều khó khăn cuối cùng mới có thể ở cùng một chỗ, hít mắt nhìn bọn họ cười vui vẻ.

Tay phải Bạch Nham vẫn đang nắm tay Lâm Lam thật chặt, tay trái run run lấy nhẫn trong túi áo ra, sau đó, trịnh trọng đeo vào ngón áp út của Lâm Lam.

Nhìn chiếc nhẫn kim cương màu trắng ở trên ngón áp út của mình, Lâm Lam biết, từ lúc này trở đi cô và Bạch Nham thật sự không thể tách ra nữa. Đưa tay phải ra, đeo chiếc nhẫn vẫn nắm chặt trong tay cẩn thận vào ngón áp út của Bạch Nham, cô biết từ lúc này hai người bọn họ mãi mãi bên nhau cả đời cho đến già.

“Cha tuyên bố hai người trẻ tuổi này là vợ chồng.” Giọng nói của cha xứ vang vọng trong giáo đường, truyền vào tai mỗi người.

Hai tay Bạch Nham nhẹ nhàng vén khăn che mặt lên, trước mặt là Lâm Lam mím môi rồi lại cười nhìn anh, Bạch Nham ôm thật chặt Lâm Lam, nói nhỏ bên tai cô, dùng tiếng nói chỉ có hai người mới có thể nghe: “Tiểu Lâm, cảm ơn em! Đời này, chúng ta luôn ở cùng nhau.

Lâm Lam nhỏ giọng trả lời bên tai Bạch Nham: “EM biết, sẽ là cả đời.”

Lúc thấy một màn như vậy rốt cuộc thì Vệ Tương Lan cũng không kiềm chế được nữa xoay người rời khỏi giáo đường, lúc đi ngang qua Hạ Mộng Kỳ hung hăng nhìn cô nói: “Mộng Kỳ, cháu làm bác thất vọng. Thế nhưng cháu lại thông đồng với Nham Nhi. Nhưng bác có thể đuổi Lâm Lam ra khỏi nhà họ Bạch một lần thì có thể đuổi cô ta lần thứ hai.” Nói xong, đi nhanh ra khỏi giáo đường.

Hạ Mộng Kỳ chỉ cười nhìn bóng lưng rời đi của Vệ Tương Lan nghĩ: trường hợp như vậy, bác gái không bỏ được thể diện nên mới đứng ra nói không cần cô con dâu này, trong lòng chắc là kìm nén đến luống cuống.

“Lần này anh không đuổi được rồi.” Sau đó nắm tay Hề Bổng, quay sang cười nói với anh: “Đi, chúng ta đi chúc phúc chú rể và cô dâu.”

Bạch Nham buông Lâm Lam ra, nhìn hai người Hạ Mộng Kỳ tay trong tay đi về phía mình, trên mặt là nụ cười cảm ơn: “Mộng Kỳ, cảm ơn em.”

“Bạch Nham, đừng cảm ơn em, em nghĩ bây giờ em là người hạnh phúc nhất rồi. Sau này sống chung với Lâm Lam thật tốt mới được, đừng nên lại phạm sai lầm giống vậy nữa.” Trên mặt Hạ Mộng Kỳ là nụ cười hạnh phúc.

Lâm Lam vẫn nói cảm ơn với Hạ Mộng Kỳ sau đó đi về phía Tô Ngộ Dương đang đứng từ lúc hôn lễ bắt đầu.

“Ngộ Dương, sau này dự định thế nào?” Đi tới trước mặt Tô Ngộ Dương, Lâm Lam hỏi.

Tô Ngộ Dương cười cười với Lâm Lam, tỏ ý không cần lo lắng cho anh, nói: “Không có gì, em hạnh phúc là được rồi.” Sau đó cúi đầu, trong nháy mắt anh buồn bã: “Có thể anh sẽ đi tới một nơi rất xa, cũng có thể đi tới từng nơi một, anh muốn đi xem thử những nơi khác ngoài thành phố này, những nơi anh chưa từng đi qua, những nơi anh chưa từng thấy qua.”

“Anh phải hạnh phúc, chúng ta đều phải hạnh phúc, Ngộ Dương.” Lúc nói đến trong lòng Lâm Lam rất áy náy.

“Sẽ hạnh phúc, chúng ta đều sẽ hạnh phúc.” Lúc Tô Ngộ Dương nói đến đây trên mặt không có buồn bã như vừa rồi, trên mặt là nụ cười như ánh mặt trời, giống như khi anh đứng dưới ánh mặt trời trước kia, “Em xem anh mang ai tới đây?” Nói xong bữu môi về phía sau lưng Lâm Lam.

Lâm Lam nghi ngờ xoay người lại thấy Hứa Nặc đang nhìn cô chế nhạo, trên người vẫn là quần áo thoải mái kia: “Lâm Lam cô cũng không phải là bạn thân rồi, thế nhưng kết hôn lại không nói cho tôi biết? Cô cũng biết con người tôi rất cô đơn, chuyện nào nhiệt như vậy cũng không nhớ tới, thật sự quên người bạn là tôi đây rồi.” Nói xong nhét một bó hoa bách hợp vào trong ngực Lâm Lam.

Lâm Lam giật mình nhìn Hứa Nặc chăm chăm, sau khi trở về đã xảy ra quá nhiều chuyện, ngược lại cô thật sự quên mất Hứa Nặc.

“Hứa Nặc... có thể gặp lại anh, tôi thật sự rất vui.” Một lúc lâu sau Lâm Lam mới phản ứng lại, hưng phấn nói.

“Được rồi, nếu không phải Ngộ Dương gọi điện cho tôi thì tôi vẫn chưa biết đó. Người này rõ là..., cô không muốn mời tôi ăn bánh kẹo cưới, không thể làm gì khác hơn là tôi mời cô ăn.” Nói xong lấy hộp kẹo trái cây trong ba lô lưng lấy ra nhét vào tay Lâm Lam:” bách hợp, trăm năm hảo hợp, đây là kẹo vô ưu, sau này không buồn không lo.”

“Cảm ơn, Hứa Nặc.” Nhìn hoa trong ngực và kẹp trái cây trong tay, Lâm Lam cảm động đến mức chỉ có thể nói ra bốn chữ này.

“Sao hà? Tôi đầy tình nghĩa đó. Sao hà, không muốn dẫn tôi đi giới thiệu với chú rể sao?” Thấy từ này giờ vẫn đứng không có ý dẫn anh đi gặp Bạch Nham, Hứa Nặc hơi đùa giỡn nói.

Lâm Lam nhàn nhạt cười, cùng Tô Ngộ Dương, Hứa Nặc đi về phía Bạch Nham và hai người Hạ Mộng Kỳ.

Chính văn hết.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ngoại truyện 2 Cuộc chiến trừng trị tội ác cướp người

Ánh mặt trời, hoa tươi, bướm bướm lại thêm Thanh Đăng nào đó đang cầm một ly nước cam yêu thích nhất của mình, uống một hớp nước trái cây, nằm trên ghế dựa híp mắt nhìn trời xanh, ngửi mùi hoa, nhìn bướm bướm thình thoảng bay qua đỉnh đầu, thật sự là rất dễ chịu, Thanh Đăng nào đó thở dài một hơi cảm thán: thì ra cuộc sống có thể tốt đẹp như thế!

Một tiếng "Bốp ——" vang thật lớn, Thanh Đăng nào đó vừa mới uống một hớp nước trái cây liền "Xi ——" phun toàn bộ ra ngoài, vừa ho khan vừa ngồi dậy nhìn về phía trước, mới vừa rồi cảm thấy cuộc sống tốt đẹp, trong nháy mắt hóa thành bọt biển, dưới ánh mặt trời bốc hơi không còn gì hết, ho khan cũng lập tức dừng lại, cả người cứng đờ, nhìn người trước mặt, run run nói: "Cô. . . cô. . . muốn làm gì?"

Lúc này Lý Tử Nhiễm đang đứng thành hình chữ đứng (站), hai tay chống nạnh, bộ dáng hùng hổ nhìn chằm chằm vào Thanh Đăng nào đó: "Tác giả không có lương tâm, rốt cuộc hôm nay tôi cũng có cơ hội bắt được cô rồi!" Lý Tử Nhiễm nói xong, vẫn là bộ dáng vừa rồi đi tới, đứng lại, trừng mắt, bộ dáng căm rắng kia thật là khủng bố, nhìn Thanh Đăng nào đó đang từ từ cúi đầu xuống.

Thanh Đăng nào đó nhìn ánh mắt khủng bố không ngừng phóng to ở trước mặt mình, cả lăm hỏi: "Tử. . . Tử Nhiễm. . . chúng ta có chuyện gì. . . từ từ nói. . . Cô ngồi xuống đi. . . chúng ta từ từ nói. . ."

Lý Tử Nhiễm thay đổi sắc mặt, mới vừa rồi vẫn còn là bộ dáng hung dữ hận không thể ăn người ta thì hiện giờ đã là vẻ mặt tràn đầy tươi cười nhìn Thanh Đăng nào đó, nũng nịu kêu: "Tiểu Đăng!" Thế mà làm Thanh Đăng nào đó hoảng sợ, thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống.

Thanh Đăng nào đó nuốt nước miếng "Ừm ưc", mở con mắt to như chuông đồng nhìn thái độ trước mặt chuyển biến 180°, không, phải là chuyển biến 360 độ của Lý Tử Nhiễm, toàn thân run rẩy, run run hỏi: "Việc đó. Tử Nhiễm. cô. có phải cô. có. chuyện gì hay không?"

Lý Tử Nhiễm nhẹ nhàng cầm, à... có lẽ phải là túm tay của Thanh Đăng nào đó, ánh mắt tươi cười, à... thật ra thì Thanh Đăng nào đó cảm thấy nụ cười đó giống như là đang uy hiếp, nhìn Thanh Đăng nào đó, yếu ớt nói: "Cô xem đi, cô viết tôi xấu xa làm người ta chán ghét như vậy, dù sao thì cũng bồi thường chút ít cho tôi chứ?"

"Cô. cô muốn gì? Tôi. tôi đều đồng ý với cô! Chỉ cần. cô đừng nhìn tôi như vậy!" Trước ánh mắt dịu dàng uy hiếp của ai kia thì Thanh Đăng nào đó đã cầu xin liền đồng ý rồi.

"Vậy đưa – Ngo - Dương - cho - tôi - đi!" Ánh mắt Lý Tử Nhiễm càng thêm nghiêm túc, nhìn Thanh Đăng nào đó, nghiêng răng nói ra từng chữ.

Thanh Đăng nào đó vừa nghe, trong lòng than thở một tiếng, lập tức rút tay mình ra khỏi 'móng vuốt' của Lý Tử Nhiễm, lấy tốc độ nhanh như chớp chạy ra xa cái ghế, đứng cách Lý Tử Nhiễm khoảng hơn năm mét, khó xử nhìn Lý Tử Nhiễm nói: "Ha ha —— ha ha —— chuyện đó —— Tử Nhiễm à, chúng ta có chuyện gì thì từ từ bàn bạc, nhưng chuyện này thì? À, ha ha —— chúng ta đừng nói nữa! Ha ha ——"

Lý Tử Nhiễm vừa nghe, nụ cười giả bộ trên mặt cũng mất, lập tức sa sầm mặt, âm trầm nói: "Vậy cô muốn tôi ra tay hả?" Nói xong, bộ dáng xoa xoa tay từng bước một đi về phía Thanh Đăng nào đó.

Thanh Đăng nào đó nuốt một ngụm nước miếng rất lớn xuống, lui về phía sau, chuẩn bị lúc nào có thể thì chuẩn đi. Vậy mà vừa mới xoay người, còn chưa kịp chạy một bước thì bị Bạch Nham cản lại phía sau. Thanh Đăng nào đó đành chịu vì thân hình không cao lớn như Bạch Nham, giống như con gà con bị Bạch Nham túm trong tay, gãy dựa mấy lần không được nên đành phải thỏa hiệp nói: "Bạch Nham, chẳng lẽ. anh. anh cũng có yêu cầu gì sao?"

Bạch Nham thả Thanh Đăng nào đó xuống, cong miệng, dịu dàng cười nói: "Thanh Đăng, thu lại vẻ mặt hoảng sợ của cô đi, ai chẳng biết cô là mẹ kế chứ!"

Thanh Đăng nào đó lại nuốt nước miếng "Ừm ưc", ngẩng đầu lên giả vờ làm ra dáng vẻ tôi sợ ai chứ, à... thật ra thì Bạch Nham cao hơn Thanh Đăng nào đó một cái đầu, Thanh Đăng nào đó chỉ có ngẩng đầu lên mới có thể nhìn thấy anh, nói: "Tôi là mẹ ruột, là mẹ ruột chân chính đó! À... hiếm khi các người còn nhớ rõ tôi là mẹ ruột của các người, biết là tốt rồi, phải đối xử với tôi tốt một chút! Đầu năm nay thật khó làm thông gia, quá khổ nha!"

Bạch Nham tiếp tục dịu dàng cười nói: "Thanh Đăng, là mẹ ruột thì đưa Lâm Lam cho tôi đi?"

Thanh Đăng vừa nghe, vội vàng nhảy về phía sau, duy trì khoảng cách một mét với Bạch Nham, trên mặt lộ vẻ khó xử nói: "Chuyện này, có phải chúng ta nên bàn bạc với Ngô Dương, Lâm Lam trước không? À... đúng rồi, còn có Hứa Mặc, thằng nhóc kia giống như cũng có chút ý tứ với Lâm Lam!"

Bạch Nham nhìn Thanh Đăng nào đó, cười gian xảo, sau đó đi tới chỗ Lý Tử Nhiễm đang đứng, nói: "Tử Nhiễm, cô nói xem hôm nay hai chúng ta nên làm thế nào đối đãi thật tốt với 'mẹ ruột' của chúng ta đây?" Lúc nói đến hai chữ 'mẹ ruột', Bạch Nham cố ý nhấn mạnh.

Lý Tử Nhiễm nhìn Bạch Nham bên cạnh, hai người chung một chiến tuyến, cười lạnh nhìn Thanh Đăng nào đó.

"Bạch Nham, anh nói xem chúng ta nên mời mẹ ruột ăn một bữa hạt dẻ xào hay là." Lý Tử Nhiễm lại bắt đầu xoa xoa tay.

"Nghe qua có vẻ không tệ, tôi thấy có thể đó!" Bạch Nham và Lý Tử Nhiễm từng bước đến gần Thanh Đăng nào đó, âm trầm nói.

Thanh Đăng nào đó vừa nhìn thấy bộ dáng của hai người họ, sợ đến mức hai chân đều run rẩy, ngay cả chạy trốn cũng quên luôn, hai chân không ngừng run rẩy, giả vờ vô tội nhìn hai người đang từng bước một đến mình, cả lẩm nhẩm nói: "Có chuyện gì. từ từ nói. từ từ nói!"

"Vậy đưa Ngô Dương cho tôi."

"Vậy đưa Lâm Lam cho tôi."

Trong lòng Thanh Đăng nào đó lại than thở một trăm lần, đây là mình tạo ra tội lỗi gì! "Chuyện đó, chúng ta có thể từ từ bàn bạc thật tốt, không thể vội vàng trả lời chắc chắn!" Thanh Đăng nào đó nghĩ muốn làm hai người hòa hoãn, chò cơ hội chạy trốn.

"Không thể từ từ bàn bạc!" Lý Tử Nhiễm và Bạch Nham cùng lúc nói ra lời từ chối.

"À, vậy. vậy được rồi, các người. Tôi đồng ý, các người. không cần tiếp tục. đi qua đây!" Thanh Đăng nào đó vừa lui về phía sau vừa thỏa hiệp.

Bạch Nham và Lý Tử Nhiễm thắng lợi, đập tay vào nhau, cười đắc ý.

"Thanh Đăng, cô tự ý quyết định, sao không hỏi tôi hả?" Một giọng nói vang lên sau lưng, Thanh Đăng nào đó mới vừa thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt thân thể lại cứng nhắc lại, trái tim cũng nhanh chóng nhảy lên cổ họng rồi.

Quay người lại, rút đầu nhìn Tô Ngô Dương, sợ hãi rút rè nói: "À, chuyện đó. Ngô Dương, tôi biết anh là người đàn ông tốt, sẽ không. . . đối xử với tôi giống như bọn họ chứ?"

Tô Ngô Dương cong khoe miệng cười tà ác nhìn Thanh Đăng nào đó nói: "Cô nói xem? Vì Tiểu Lam, cô nói tôi có thể hay không?"

Thanh Đăng nào đó phát điên nhìn tới nhìn lui ba người này, chuyện này. làm sao mới tốt đây?

Thanh Đăng nào đó nhìn tình hình tiến lùi đều khó này, bất kể thế nào cũng đắc tội một bên, nhưng nhìn xu thế cuộc chiến trước mắt rất rõ ràng là bên Bạch Nham và Lý Tử Nhiễm đang chiếm ưu thế, đầu óc tính toán, từ từ đi tới gần hai người Bạch Nham.

"Ngô Dương, anh và Lâm Lam, à... hai năm trước đã định trước không có duyên phận, cho nên để Lâm Lam với Bạch Nham đi? Thật ra thì Tử Nhiễm cũng không xấu, anh suy tính một chút đi?" Vừa lui về phía hai người Bạch Nham vừa nói.

Tô Ngô Dương vừa nghe liền nghiêm mặt, Thanh Đăng nào đó nhìn thấy tay anh nắm chặt thành quả đấm, gân xanh nổi lên, làm người ta nhìn thấy liền run sợ.

"Bạch Nham, anh phải giúp tôi đó?" Thanh Đăng nào đó chạy nhanh tới bên cạnh Bạch Nham, kéo tay anh làm bộ chim nhỏ nép vào người nhìn Bạch Nham.

Bạch Nham dùng sức rút tay ra, ho nhẹ mấy tiếng nói: "Chuyện đó... Thanh Đăng, cô phải chú ý một chút, nhớ bị Tiểu Lam nhìn thấy chúng ta như vậy, tôi không nói lý thì không được đâu đó?"

Bạch Nham vừa nói xong, Thanh Đăng nào đó vô cùng tức giận nhìn anh, nghĩ thầm mình dạy dỗ đám nhỏ đó mà sao cả đám đều như vậy chứ? Sao ngay cả mẹ ruột cả đám đã không quan tâm lại còn bị ăn hiếp chứ?

"Thanh Đăng, Lâm Lam cho Bạch Nham, tôi làm sao hả?" Lại một giọng nói nữa vang lên bên tai, Thanh Đăng nào đó vừa nghe, trong lòng chửi rủa, hôm nay mình nên xem ngày Hoàng Lịch!

"Mộng Kỳ, cô khéo hiểu lòng người nhất, chuyện náo nhiệt này sẽ không tham gia vào chứ!" Thanh Đăng nào đó nhìn Hạ Mộng Kỳ cách đó không xa đang nằm trên ghế lúc này mình nằm, nói.

"Cũng chưa hẳn, đương nhiên mẹ ruột của tôi rất dịu dàng, quan tâm lại khéo hiểu lòng người, nhưng với mẹ kế, vậy thì khó nói!" Hạ Mộng Kỳ đuổi thẳng cái lưng mồi, lẩm bẩm nói.

Thanh Đăng nào đó vừa nghe liền suy sụp, này, chuyện này. Hôm nay không phải là trời muốn diệt mình chứ?

"Lâm Lam, cô nhanh xuất hiện đi? Lúc này người có thể cứu mẹ ruột của cô cũng chỉ có mình cô thôi!" Thanh Đăng nào đó ngửa mặt lên trời, thở dài.

"Tôi tới đây, mẹ ruột cô có dặn dò gì không?" Lại một giọng nói vang lên bên tai khiến tinh thần của Thanh Đăng nào đó run lên, thật là trời không diệt mình!

"Lâm Lam, cô nhanh nói Ngọ Dương và Bạch Nham, à... đừng nhìn tôi chăm chăm khiến tôi cảm thấy khi có thể bọn họ sẽ bấm vào tôi ra!" Thanh Đăng nào đó thấy Lâm Lam vừa tới, lập tức xin cô giúp đỡ.

"Khụ khụ —— Thanh Đăng, cô đã quên cô làm sao khiến tôi mất đứa con, đồ mẹ kế nhà cô! Bạch Nham, Ngọ Dương, hung hăng trừng cô ta, chúng ta không dùng bạo lực, dùng ánh mắt giết chết cô ta!" Lâm Lam che miệng ho nhẹ mấy cái, lạnh lùng nói.

Lần này Thanh Đăng nào đó hoàn toàn tuyệt vọng, sao mình lại quên chuyện kia chứ! Lần này thì tốt rồi, đồng loạt mười ánh mắt nhắm vào mình, một ánh mắt còn khủng bố hơn một ánh mắt khác, một ánh mắt đủ để giết người hơn một ánh mắt khác. Thanh Đăng nào đó than thở một tiếng, trước mặt bỗng tối sầm, ngã xuống, trước khi ngã xuống, trong đầu thoáng qua một ý nghĩ đó là: nếu là mẹ kế, vậy thì đừng trách tôi hung hăng ngược các người!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Nơi Khúc Quanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.